A doua carte din seria *Imperiul fărâmițat*

MARK LAWRENCE

REGELE SPINILOR

„Un roman excelent, complex, chiar mai ambițios decât *Prințul spinilor*."
SFFWorld

NEMIRA

Mark Lawrence s-a născut în anul 1966, în Illinois, din părinţi englezi, care au revenit în Anglia când fiul a împlinit un an. S-a întors în SUA după ce a obţinut titlul de doctor în matematică de la Imperial College, unde a lucrat la multe proiecte, inclusiv programul *Star Wars*. Susţine că, pentru că nu a avut niciodată ambiţia de a deveni scriitor, a fost foarte surprins când, încercând să-şi găsească un agent pentru o primă carte, propunerea lui a avut succes şi s-a finalizat cu un contract de publicare. Prima lui trilogie, IMPERIUL FĂRÂMIŢAT, al cărei prim volum este *Prinţul spinilor* (Editura Nemira, 2018), a fost primită cu mare entuziasm în rândul cititorilor de fantasy. Celelalte volume din serie, *Regele spinilor* şi *Împăratul spinilor* (în pregătire la Editura Nemira), au apărut la scurtă vreme. A urmat apoi încă o trilogie reuşită, RED QUEEN'S WAR. În 2017 a apărut *Red Sister*, primul volum din seria THE BOOK OF THE ANCESTOR. Mark Lawrence este căsătorit, are patru copii şi locuieşte în Bristol.

Mark Lawrence

Regele Spinilor

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

NEMIRA

Coperta: Cristi FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustraţia copertei: Adnan VASILE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAWRENCE, MARK
Regele Spinilor / Mark Lawrence; trad. din lb. engleză: Alexandru Macovescu. — Bucureşti: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978 – 606 – 43 – 0469 – 8

I. Macovescu, Alexandru (trad.)

821.111

Mark Lawrence
KING OF THORNS
Copyright © Mark Lawrence 2012

© Nemira, 2019

Redactor: Maria CRĂCIUN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Ecaterina DERZSI, Dușă UDREA-BOBOREL

Tiparul executat de GANESHA PUBLISHING HOUSE

Orice reproducere, totală sau parţială, a acestei lucrări şi închirierea acestei cărţi fără acordul scris al editorului sunt strict interzise şi se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978 – 606 – 43 – 0469 – 8

Cuprins

Mulțumiri.....9
Prolog.....11
1.....14
2.....17
3.....26
4.....33
5.....40
7.....64
8.....69
9.....78
10.....88
11.....106
12.....115
13.....118
14.....131
15.....138
16.....147
17.....167
18.....186
19.....196
20.....209
21.....216

22.....237
23.....242
24.....249
25.....253
26.....257
27.....260
28.....266
29.....274
30.....289
31.....305
32.....315
33.....321
34.....329
35.....335
36.....345
37.....350
38.....361
39.....374
40.....380
41.....389
42.....398
43.....409

44.....430
45.....449
46.....476
47.....481
48.....498
49.....523

Mulțumiri

Trebuie să-i mulţumesc lui Helen Mazarakis pentru că a citit *Regele spinilor* pe bucăţi în timp ce scriam şi pentru că şi-a exprimat sincer părerea.

Editoarea mea, Jane Johnson, merită toată recunoştinţa pentru munca ei exemplară. O pot lăuda în multe feluri pentru toate sugestiile făcute, însă principalul este că, din cele zece mii de rânduri, l-a ales pe preferatul meu, fără să-i spun eu care e, şi i-a plăcut la nebunie. Am citit şi eu anul acesta una dintre cărţile ei – când editorul tău scrie romane minunate, ştii că ai dat lovitura.

De asemenea, de la Harper Voyager, Emma Coode, Amy McCulloch şi Laura Mell au făcut minuni pentru mine.

Şi, în cele din urmă, trebuie să-i mulţumesc agentului meu, Ian Drury, în primul rând pentru că mi-a făcut rost de această slujbă şi pentru că a continuat să-mi vândă cărţile în jurul lumii. Trebuie să le mulţumesc şi Gaiei Banks, şi Virginiei Ascione, care au lucrat cu Ian la Sheil Land Associates Ltd pentru ca povestea lui Jorg să ajungă la atâţia cititori din întreaga lume.

Pentru fiul meu, Rhodri

Prolog

Am găsit paginile împrăştiate şi lipite de pietre din cauza vântului slab. Unele erau prea arse ca să se poată desluşi ceva, iar altele mi s-au făcut praf şi pulbere în mâini. Eu însă m-am chinuit să le strâng, de parcă în paginile acelea ar fi fost povestea mea, şi nu a ei.

Povestea lui Katherine, mătuşa Katherine, sora mamei mele vitrege, Katherine, pe care în ultimii patru ani o doream în fiecare clipă, Katherine, care în visele mele alege tot soiul de drumuri ciudate. Vreo şase pagini jerpelite, ce nu cântăresc nimic în mâinile mele, pe care se joacă fulgii de nea, prea reci ca să se lipească.

M-am aşezat pe ruinele castelului meu din care încă ieşea fum, neluând în seamă mormanele de leşuri din care venea o duhoare respingătoare. Eram mici pe lângă munţii ce se înălţau semeţ, iar Bântuitul, berbecii şi catapultele din jur parcă erau nişte jucării, acum fără niciun folos. Şi aşa i-am citit amintirile, cu ochii înlăcrimaţi din cauza flăcărilor, cu frigul intrându-mi în oase.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

3 octombrie, *anul 98 Interregn*
Ancrath. Castelul Înalt. Sala Fântânii.

Sala fântânii este la fel de urâtă ca orice altă încăpere din castelul ăsta respingător. *Nu există nicio fântână*, *ci doar o chiuvetă din care picură apă*. *Doamnele de onoare ale*

surorii mele mişună peste tot, cos, cos mereu şi mă dojenesc că scriu, de parcă cerneala ar fi o pată care nu mai iese niciodată.

Mă doare capul şi pelinul nu-mi alină deloc suferinţa. Am găsit o aşchie de ciob în rană, deşi călugărul Glen mi-a spus că a curăţat-o. Ce om îngrozitor! Mama mi-a dat vasul când am venit cu Sareth. Gândurile mi se învălmăşesc, mă doare capul, iar pana îmi tot tremură în mână.

Doamnele cos cu dibăcie şi brodează modele. Acele sunt mici şi ascuţite, însă ele sunt necoapte la minte. Le urăsc când mă dojenesc, când le văd degetele care se mişcă liber şi când rostesc leneş graiul Ancrath.

M-am uitat să văd ce am scris ieri. Nu-mi amintesc să fi scris, însă citesc că Jorg Ancrath a încercat să mă ucidă după ce a omorât-o pe Hanna strângând-o de gât. Dacă ar fi vrut într-adevăr să mă răpună, cred că ar fi reuşit dacă mi-ar fi dat una în cap cu vasul de la mama. Ştie el cum să omoare, asta e sigur. Sareth mi-a zis ce a spus la curtea de judecată despre toţi oamenii din Gelleth care au ars până s-au făcut scrum... E adevărat tot. Castelul lui Merl Gellethar nu mai există. L-am cunoscut când eram mică. Ce bărbat viclean şi roşu la faţă! Parcă era dornic să mă mănânce cu fulgi. Nu-mi pare rău de el. Nu cred însă că toţi oamenii ăia erau nişte nelegiuiţi.

Ar fi trebuit să-l înjunghii pe Jorg când am avut ocazia. Dacă mâinile m-ar asculta mai des... Dacă nu ar tremura când scriu, dacă ar învăţa să brodeze, să ucidă cu sânge rece nepoţi atunci când le poruncesc... Călugărul Glen mi-a zis că băiatul mi-a sfâşiat aproape toată rochia. Acum sigur e o cârpă. Nici măcar femeile astea goale pe dinăuntru nu ar mai putea face nimic cu acul şi cu aţa lor.

Sunt prea răutăcioasă. Durerea de cap e de vină. Sareth cică să fiu drăguţă. Fii drăguţă! Maery Coddin nu ştie numai să brodeze şi să clevetească. Deşi acum coase şi mă dojeneşte alături de celelalte. Pun prinsoare că merită osteneala să vorbesc cu Maery între patru ochi. Asta e. Am fost suficient de drăguţă pe ziua de azi. Sareth e tot timpul drăguţă, şi uite ce s-a ales de ea! Este căsătorită cu un bătrân neîngăduitor, rece şi înspăimântător, iar acum e cu burta la gură şi copilul va fi, probabil, la fel de nemilos ca Jorg Ancrath.

O să le cer s-o îngroape pe Hanna în cimitirul din pădure. Maery mi-a zis că acolo o să-şi găsească liniştea. Toţi servitorii din castel sunt îngropaţi în acelaşi loc, doar dacă familiile nu vor să-i îngroape în altă parte. Maery mi-a spus că o să-mi găsească altă servitoare, dar mi se pare cumplit s-o înlocuiesc pe Hanna ca şi cum ar fi o dantelă ruptă sau o vază spartă. O să mergem mâine

cu carul. Un bărbat îi face coşciugul acum. Mă doare capul de parcă mi-ar bate cineva cuie în el.

Ar fi trebuit să-l las pe Jorg să moară pe podeaua din sala tronului. Dar nu mi s-a părut firesc. Să fie blestemat!

Mâine o îngropăm pe Hanna. Era bătrână şi se plângea mereu că o doare câte ceva, dar asta nu înseamnă că era gata să părăsească lumea asta. O să-i duc dorul. Era o femeie severă, crudă uneori, dar niciodată cu mine. Nu ştiu dacă o să plâng mâine, când o îngroapă. Aşa ar trebui. Dar nu ştiu dacă o să pot.

Însă toate astea le las pe mâine. Azi avem un oaspete. Prinţul Arrow cu fratele lui, Prinţul Egan, şi cu alaiul. Cred că Sareth ar vrea să mă căsătoresc cu el. Sau poate o fi bătrânul, Regele Olidan. Însă în ultima vreme Sareth mai ascultă şi de alţii. O să vedem noi.

Acum încerc să mă culc. Poate că de dimineaţă nu mă va mai durea capul. Şi visele ciudate vor dispărea şi ele. Poate că vaza mamei a reuşit să mă scape de toate coşmarurile.

1

Ziua nunţii

Deschide cutia, Jorg.

Mă uitam la ea. O cutie din aramă, gravată cu spini, fără lacăt sau încuietoare.

Deschide cutia, *Jorg*.

O cutie din aramă. Nu suficient de mare pentru un cap. Ar intra mâna unui copil.

Un pocal, o cutie, un cuţit.

Mă uitam la cutie şi la lumina răspândită de focul care mocnea. Nu simţeam căldura. Am lăsat focul să se stingă. Soarele a apus, umbrele au năpădit încăperea. Eram cu ochii la tăciuni. Bătuse miezul nopţii, şi eu tot nu mă urneam, de parcă aş fi fost stană de piatră, de parcă aş fi comis un păcat dacă m-aş fi mişcat. Tensiunea mă copleşea. Obrajii mă pişcau, iar maxilarul mi-era încleştat. Simţeam lemnul mesei sub degete.

Luna era sus, pe cer şi o lumină fantomatică se revărsa pe dalele de piatră de pe jos. Pocalul din argint, plin cu vin din care nu băusem strălucea în lumina lunii. Norii înghiţeau cerul şi ploua pe întuneric, iar vechile amintiri ieşeau la suprafaţă. Târziu în noapte, părăsit de foc, lună şi stele, m-am întins după sabie. Mi-am pus lama rece de-a lungul venelor.

Copilul era tot în colţ, ţeapăn din cap până-n picioare, prea distrus pentru toţi caii regelui şi toţi oamenii regelui. Uneori parcă vedeam mai mult fantome decât oameni, dar băiatul ăsta, copilul ăsta de patru ani, mă bântuie.

Deschide cutia.

Răspunsul este în cutie. Atâta lucru ştiam. Băiatul voia s-o deschid. Şi eu voiam întrucâtva, voiam să mă năpădească amintirile, oricât de

întunecate, oricât de periculoase ar fi fost ele. Te ispitea, ca marginea prăpastiei, din ce în ce mai puternică, făgăduind izbăvire.

— Nu.

Am întors scaunul spre fereastră, iar ploaia era de-acum ninsoare.

Am adus cutia dintr-un deşert care putea să te ardă fără soare. O am de patru ani. Nu-mi amintesc când am atins-o prima oară, nu-mi amintesc a cui era, nu ştiu decât că înăuntru e un infern care aproape că m-a înnebunit.

Focurile de tabără ardeau în depărtare, prin lapoviţă. Atât de multe, că se zăreau ţinutul din spate şi piscurile munţilor. Oamenii Prinţului de Arrow[1] ocupaseră trei văi. Una nu ar fi ajuns pentru oastea lui. Trei văi pline cu cavaleri şi arcaşi, infanterişti, unii înarmaţi cu lănci, topoare ori săbii, care şi căruţe, bombarde, scări, frânghii şi smoală. Şi acolo, într-un pavilion albastru, Katherine Ap Scorron, cu cei patru sute de oameni, rătăciţi prin mulţime.

Ea, cel puţin, mă ura. Mai bine mor de mâna cuiva care vrea să mă ucidă ca să însemne ceva pentru ea.

Într-o zi ne vor înconjura, blocând şi ultima vale, şi drumul prin munţi, spre răsărit. Apoi vom vedea. De patru ani stăpânesc peste Bântuitul, de când l-am luat de la unchiul. Patru ani rege de Renar. Nu mă dau bătut cu una, cu două. Va fi o luptă cruntă.

Copilul stătea lângă mine acum, alb ca o stafie

1 „Săgeată“ în lb. engl. (n. red.).

şi tăcut. Nu avea nicio lumină în ochi, dar mereu îl vedeam prin întuneric.

Chiar şi cu ochii închişi. Mă urmărea cu nişte ochi ce semănau cu ai mei.

Am luat lama de la vene şi mi-am atins dinţii cu vârful sabiei.

— Să vină, mi-am zis. Va fi o uşurare.

Era adevărat.

M-am ridicat în picioare şi m-am întins.

— Rămâi sau dispari, fantomă! Acum mă odihnesc.

Şi asta era o minciună.

*

Servitorii au venit în zori şi i-am lăsat să mă îmbrace. Pare o prostie, dar se pare că regii trebuie să se comporte ca atare. Chiar şi regii cu coroane de aramă, cu un singur castel urât şi cu pământuri care ori o iau în sus, ori se duc în jos, într-un unghi ciudat, pe care mişună mai mult capre decât oameni. Oamenii, se pare, sunt mai pregătiţi să moară pentru un rege îmbrăcat în fiece dimineaţă de ţărani cu degete muncite decât pentru unul care ştie să-şi pună straiele singur.

De dimineaţă am mâncat pâine caldă. Pajul mă aşteaptă cu masa la uşa iatacului. Makin a venit în urmă când intram în sala tronului, tocurile zăngănindu-i pe dalele de piatră. Avea talentul de a face zarvă.

— Bună dimineaţa, Măria Ta!

— Du rahatul de-aci! Sunt firimituri peste tot.

Avem necazuri.

— Aceleaşi douăzeci de mii de necazuri de aseară? a întrebat Makin. Sau altele?

L-am văzut pe copil în pragul uşii când am trecut. Fantomele n-au ce căuta la lumina zilei, dar asta îşi făcea apariţia în orice umbră.

— Altele, i-am răspuns. Mă însor la prânz şi nu am cu ce să mă îmbrac.

2

Ziua nunţii

— Prinţesa Miana este însoţită de Părintele Gomst şi de maicile Sfintei Fecioare, i-a raportat Coddin, care nu părea să se simtă comod în costumul lui de şambelan, din catifea, uniforma de comandant potrivindu-i-se mai bine. Trebuie să facem verificări.

— Ce bine că nu trebuie să se asigure nimeni de castitatea *mea*!

M-am lăsat pe spate pe tron. Al naibii de confortabil: mătase şi pene de lebădă. Oricum e o bătaie de cap să fii rege şi fără scaunele alea de inspiraţie gotică.

— Cum arată? l-am întrebat.

— Un mesager a adus asta ieri, a ridicat el din umeri, ţinând în mână o casetă din aur, cât o monedă.

— Aşadar cum arată?

A dat din umeri iar, a deschis caseta cu unghia de la degetul mare şi s-a uitat la miniatură.

— E mică.

— Poftim!

Am luat medalionul şi am aruncat şi eu o privire. Artiştii cărora le ia săptămâni întregi să le picteze cu o singură pensulă nu o să zugrăvească un tablou urât. Miana arăta acceptabil. Nu avea trăsăturile aspre ale lui Katherine, privirea aceea care îţi spune că persoana e într-adevăr vie şi se bucură de fiecare clipă. La urma urmei, mie toate femeile mi se par atrăgătoare. La optsprezece ani, oare câţi bărbaţi sunt pretenţioşi?

— Şi? a întrebat Makin de lângă tron.

— Mică, am zis şi am vârât medalionul în halat. Oi fi prea tânăr pentru căsătorie, mă întreb…

Makin şi-a ţuguiat buzele:

— Eu m-am căsătorit la doisprezece ani.

— Mincinosule!

Sir Makin din Tren nu adusese vorba în toţi aceşti ani de nicio soţie. Mă surprinsese. E greu să ţii secrete pe drum, între fraţi, când bei bere în jurul focului, după o zi grea în care s-a vărsat sânge.

— Nu te mint, mi-a zis. Dar la doisprezece ani e prea devreme. Jorg, optsprezece ani este o vârstă potrivită pentru însurătoare. Ai aşteptat deja prea mult.

— Ce s-a ales de soţia ta?

— A murit. Am avut şi un copil, a răspuns, apoi a tăcut.

E bine când afli că nu ştii tot despre cineva. Mai ales când ar mai putea fi ceva.

— Aşadar regina mea e aproape gata. Să mă

duc la altar cu cârpa asta pe mine?

Am tras de gulerul de mătase, care îmi dădea mâncărimi. Nu-mi păsa, desigur, dar ceremonia este un spectacol pentru bogaţi şi săraci deopotrivă, un fel de vrajă ce merită făcută cum trebuie.

— Înălţimea Voastră, mi-a zis Coddin, păşind nervos în faţa podiumului. Această… nuntă… este nefastă. Avem o armată pregătită să atace.

— Şi, ca să fim sinceri, Jorg, nimeni nu ştia că o să vină până când n-a venit călăreţul, a adăugat Makin.

— Nu ştiam că va veni noaptea trecută. Nu am puteri magice, să ştiţi, am replicat eu, întinzând mâinile.

*

M-am uitat la copilul mort, prăbuşit într-un colţ îndepărtat. Trăsesem speranţă că va ajunge înainte să se ducă vara. Oricum, oastea aia mai are de mărşăluit cinci kilometri, dacă vrea să ajungă la porţile mele.

— Atunci, poate că ar trebui să amânăm nunta…

Lui Coddin îi displăcea profund să fie şambelan. Probabil că de aia şi era singurul în care aveam încredere.

— … până când împrejurările vor fi mai puţin… vitrege? s-a încumetat el.

— Coddin, sunt douăzeci de mii pe pragul nostru. Şi o mie înăuntru. Majoritatea afară, căci

castelul meu e prea mic ca să încapă toţi, m-am trezit eu zâmbind. Nu cred că situaţia se va îmbunătăţi. Aşa că nu e mai bine să-i dăm armatei un rege şi o regină pentru care să se jertfească? Ce zici?

— Şi ce facem cu armata Prinţului de Arrow? m-a întrebat el.

— Iar te faci că n-ai un plan până în ultima clipă? l-a descusut Makin. Şi apoi o să iasă la iveală că ai?

Totuşi, în ciuda cuvintelor rostite, părea posomorât. M-am gândit că poate îşi vede copilul mort.

Înfruntase moartea cu mine şi o făcuse cu zâmbetul pe buze.

— Fato, ia vino aici! am strigat la una dintre servitoarele din partea cealaltă a sălii. Du-te şi spune-i femeii ăleia să-mi aducă un halat numai bun să mă însor în el. Să nu fie cu dantelă!

M-am ridicat în picioare şi am dus mâna la mânerul sabiei:

— Patrulele de noapte ar trebui să se întoarcă de-acum. O să mergem în curtea dinspre răsărit să vedem ce au de zis în apărarea lor. I-am trimis pe Kent cel Roşu şi pe Micul Rickey cu una dintre patrule. Să auzim ce părere au despre oamenii lui Arrow.

Makin era primul. Coddin începuse să se teamă de asasini. Ştiam că stă la pândă în umbrele din castelul meu şi nu-mi făceam griji în legătură cu asasinii. Makin a cotit şi Coddin m-a ţinut de umăr ca să rămân la distanţă.

— Prinţul de Arrow nu vrea să fiu înjunghiat de un necunoscut într-o mantie neagră, Coddin. Nu vrea să-mi pună cucută în pâinea de dimineaţă. Vrea să ne strivească împreună cu cei douăzeci de mii de oameni şi să ne toace în pământ. Deja se gândeşte să-mi ia tronul. Crede că a trecut de Poarta Aurită. Acum îşi clădeşte legenda şi n-o să pună pe nimeni să mă înjunghie pe-ntuneric.

— Sigur, dacă ai avea mai mulţi oşteni, atunci ar merita osteneala să te înjunghie, s-a întors Makin şi a zâmbit larg.

Am găsit patrula în aşteptare, plimbându-se de colo colo prin frig. Câteva femei din castel se agitau pe lângă rănit, bandajându-l. L-am lăsat pe comandant să-i povestească lui Coddin ce se întâmplase, iar eu l-am chemat pe Kent cel Roşu lângă mine. Rike, care se ţinea după el ca scaiul, hop şi el. Pe Rike patru ani petrecuţi la castel nu-l îmblânziseră, aşa că avea tot peste doi metri şi o fire urâtă, cu un chip pe măsură, care să-i oglindească sufletul aspru, meschin şi brutal.

— Micule Rikey, i-am zis, n-am mai vorbit cu tine de ceva vreme. De ani buni. Ce-ţi mai face soaţa aia drăguţă?

De fapt, eu nu o văzusem niciodată, dar sigur fusese o *femeie* de ispravă.

— A murit, a ridicat el din umeri.

I-am întors spatele fără să mai adaug nimic. Rike are ceva care mă face să-i sar la gât. E ceva din instinct, cu colţi şi gheare. Sau poate pentru că e aşa de masiv.

— Kent, ia spune-mi veştile bune!

— Sunt prea multe, a scuipat el în noroi. Plec.

— Păi… i-am petrecut eu un braţ pe după gât. Kent nu arată cine ştie ce, dar e solid, e numai muşchi şi oase, şi iute tare. Mintea lui de ucigaş îl deosebeşte de restul. Nimic nu-l sperie: haosul, ameninţarea, crimele sângeroase. Când e o situaţie de criză, ia în considerare toate unghiurile, armele, caută o ieşire, profită de ea.

— Aşadar… l-am tras eu mai aproape, apucându-l de ceafă, iar el a tresărit, însă, din fericire, n-a pus mâna pe sabie, iar eu l-am dus mai departe de patrulă. Toate bune şi frumoase, dar să ne prefacem că nu s-ar fi întâmplat. Ca idee. Să presupunem că erai doar tu aici şi douăzeci de oameni acolo. Nu e altceva decât situaţia în care erai când te-am găsit pe malul lacului în Rutton, nu?

O clipă i-a mijit un surâs pe buze.

— Cum ai izbândi atunci, Kent cel Roşu? am continuat.

Îi spuneam „cel Roşu” ca să-i amintesc de ziua când stătuse tremurând, cu zâmbetul lui larg şi cu dinţii lui albi, de lup, în roşul stacojiu al sângelui celorlalţi.

El şi-a muşcat buza, uitându-se, prin mine, în altă parte.

— Jorg, sunt înghesuiţi în văile alea. Înghesuiţi. Au un singur om la mai mulţi, trebuie să atace repede, să se mişte. Fiecare om e scutul împotriva următorului, a dat el din cap, uitându-se la mine. Dar nu poţi folosi o armată ca pe un singur om.

Kent cel Roşu avea dreptate. Coddin instruise

bine oastea, mai ales diviziile Regimentului Pădurii ale tatei, dar în iureşul bătăliei solidaritatea nu rezistă mult. Ordinele se uită, nu sunt auzite ori sunt pur şi simplu ignorate, iar mai devreme sau mai târziu oamenii încep să se sfâşie între ei, fiecare pentru el, iar numărul morţilor e grăitor.

— Înălţimea Voastră?

Era femeia de la garderoba regală, care aducea un fel de halat.

— Mabel! i-am depărtat braţele şi i-am răspuns cu zâmbetul meu periculos.

— Mă cheamă Maud, sire.

Trebuia să recunosc că hoaşca avea capul pe umeri.

— Maud să fie, i-am zis. Şi o să mă căsătoresc îmbrăcat în ăsta?

— Dacă aşa doriţi, sire, a încuviinţat ea şi a făcut şi o mică plecăciune.

I l-am luat. Era greu.

— E din blană de pisică? am întrebat-o. Multe pisici, se pare.

— E din samur, şi-a ţuguiat ea buzele. Samur şi fir auriu. Contele… şi-a muşcat buzele.

— Contele Renar a purtat veşmântul acesta când s-a căsătorit, nu? am întrebat-o. Dacă a fost suficient de bun pentru nevrednicul ăla, o să fie bun şi pentru mine. Cel puţin pare călduros.

Renar, unchiul meu, îmi era dator pentru spini şi se făcea vinovat de moartea mamei şi a fratelui meu. Îi luasem viaţa, castelul, coroana, însă tot mi-era dator. Iar un halat îmblănit nu avea să încheie socotelile.

— Înălţimea Voastră, să vă grăbiţi! a zis Coddin, tot uitându-se după asasini. Trebuie să verificăm temeinic fortificaţiile, să vedem de câte provizii au nevoie arcaşii Kennish şi să ne gândim la condiţiile pentru negociere.

Şi, spre meritul lui, când a rostit ultimele cuvinte, s-a uitat fix în ochii mei.

I-am dat halatul lui Maude şi am lăsat-o să mă îmbrace, cu garda care ne urmărea. Nu i-am răspuns lui Coddin. Arăta palid. Îmi plăcuse mereu, încă de când încercase să mă aresteze, chiar şi atunci când îndrăznise să-mi sugereze să predăm armele. Curajos, cumpănit, descurcăreţ, sincer. Cel mai bun.

— Hai să isprăvim cu şarada asta! am zis şi am pornit spre capelă.

— Chiar trebuie să te căsătoreşti? m-a întrebat din nou Coddin, jucându-şi perfect rolul pe care i-l dădusem. Vorbeşte-mi! Să nu te gândeşti că eu nu mă pot înşela! S-ar putea ca soţia ta să aibă o viaţă grea. Auzind, Rike a râs zeflemitor. Ca musafir, se va plăti o răscumpărare ca să ajungă la Coasta Calului.

Cumpănit, cinstit. Nu ştiu cum să mă prefac că aş fi aşa.

— Da, trebuie.

Am ajuns la capelă pe o scară în spirală, am trecut de cavaleri cu platoşe pe ei, urmele Contelui Renar fiind încă vizibile sub ale mele pe platoşe, de parcă aş fi domnit aici de patru luni, nu de patru ani. Cei de viţă nobilă, dar prea săraci, prea proşti sau prea credincioşi să plece, aveau să fie aliniaţi

aici. În curtea de afară aşteptau ţăranii. Le simţeam mirosul.

M-am oprit în faţa uşilor. Am ridicat un deget ca să-l opresc pe cavalerul care avea mâinile pe bară.

— În ce condiţii?

L-am văzut din nou pe copil, sub drapelele agăţate pe perete. Crescuse lângă mine. Cu ani în urmă fusese un bebeluş ai cărui ochi stinşi mă urmăreau. Acum părea de vreo patru ani. Mi-am dus mâna la frunte, ciocănind repede cu degetele în tâmplă.

— În ce condiţii? am repetat.

Am întrebat de două ori, dar suna ciudat, pierzându-şi înţelesul tocmai din cauza repetiţiei. Mă gândeam la cutia de aramă din camera mea. Parcă simţeam cum mă trece transpiraţia.

— Nu va fi nicio capitulare.

— Atunci, ar fi bine ca Părintele Gomst să isprăvească iute, a zis Coddin, şi să vedem cum ne apărăm.

— Nu, i-am răspuns eu. Nu o să ne apărăm, ci o să lansăm un atac.

L-am dat la o parte pe cavaler şi am deschis larg uşile. În capelă, peste tot, o mulţime de trupuri neînsufleţite. Nobilii mei, se pare, erau mai săraci decât crezusem. Şi în stânga, nuanţe de albastru şi violet, domnişoare de onoare şi cavaleri în armură, îmbrăcaţi în culorile Casei Morrow, culorile Coastei Calului.

Şi la altar era mireasa mea, cu capul plecat sub o cunună de crini.

— La naiba! am exclamat.
Chiar că era mică. Părea de doisprezece ani.

Pe timp de pace, Fratele Kent redevine cum era înainte, un ţăran bun la suflet, căutându-l pe Dumnezeu în case de piatră unde cei pioşi jelesc.

Bătăliile însă rup aceste lanţuri. În vreme de război, Kent cel Roşu e aproape divin.

3

Ziua nunţii

Căsătoria a fost întotdeauna cea care i-a ţinut întrucâtva uniţi pe Cei O Sută, mângâierea care le-a adus din când în când momente de pace, un răgaz de la luptele sângeroase din Războiul Celor O Sută. Şi de patru ani ameninţarea plana asupra mea.

Mergeam pe intervalul din capelă, printre oamenii de vază ai lui Renar, niciunii de fapt de vază, ca să fiu sincer. Cercetasem hrisoavele şi bunicii a jumătate din ei fuseseră păstori de capre. Eram surprins că rămăseseră. În locul lor, aş fi făcut precum Kent cel Roşu şi aş fi traversat Munţii Matterack cu o traistă în spinare.

Miana se uita la mine, proaspătă şi plină de viaţă asemenea cununii de crini de pe creştet. Nu părea să o sperie deloc partea stângă şi schimonosită a feţei mele. Îmi venea să-mi trec degetele peste marginile cicatricei. O clipă m-a

cuprins dogoarea dorinţei, iar amintirea durerii m-a făcut să-mi încleştez bărbia.

M-am alăturat viitoarei mirese la altar şi m-am uitat în urmă. Gândurile mi s-au limpezit şi am înţeles. Oamenii ăştia se aşteptau să îi salvez. Tot credeau că pot să păstrez castelul cu soldaţii mei şi să izbândesc. Voiam să le spun ceea ce oricum ştiau. În sufletul meu e ceva fragil, care se va rupe înainte de a se îndoi. Poate că, dacă Prinţul de Arrow ar fi adus o armată mai mică, aş fi fugit. Dar a întrecut măsura.

Patru muzicanţi în livrea au ridicat cimpoaiele şi au început să cânte.

— Părinte Gomst, să nu dureze mult, i-am zis în şoaptă. Am multe de făcut azi.

S-a încruntat, iar sprâncenele albe i s-au apropiat.

— Prinţesă Miana, am plăcerea de a vi-l prezenta pe Înălţimea Sa Jorg Ancrath, Rege al Ţinutului Ancrath, moştenitorul ţinuturilor Ancrath şi al protectoratelor.

— Încântat! i-am zis, plecând capul.

Era o copilă. Îmi ajungea până la brâu.

— Acum înţeleg de ce era din profil miniatura, mi-a zis şi a schiţat o plecăciune.

Am zâmbit larg. Poate va fi o căsnicie scurtă, dar nu plictisitoare.

— Miana, nu te temi de mine, nu-i aşa?

Drept răspuns, s-a întins ca să mă ia de mână. Mi-am retras-o.

— Mai bine nu. Părinte, începem?

— Stimaţi oaspeţi, a zis Gomst, ne-am adunat

astăzi aici, cu voia lui Dumnezeu…

Şi, cu aceste cuvinte străvechi, rostite de un om bătrân şi fără ca nimeni să fie „prezent aici” cu un motiv întemeiat sau cel puţin cu suficientă minte şi curaj ca să o spună, micuţul Jorgy Ancrath s-a însurat.

Am scos-o pe mireasă din capelă în ropotele de aplauze şi chiotele de veselie ale nobilimii din spatele nostru, care aproape acopereau zgomotul asurzitor al cimpoaielor. Acest instrument specific Scoţiei este pentru muzică ceea ce este mistreţul pentru matematică. Nu au nicio legătură.

Porţile principale duc la o scară de unde poţi să admiri curtea cea mai întinsă a Bântuitului, în locul în care l-am omorât pe cel de dinainte. Câteva sute de oameni umpleau spaţiul de la zidul exterior până la trepte, iar după poartă, sub hersă, pe când de sus cădeau fulgi de nea, erau şi mai mulţi.

Ieşind la lumină, am auzit chiotele de bucurie. Atunci am luat-o pe Miana de mână, în ciuda vrăjitoriei care îmi trecea prin degete, şi am ridicat-o ca să ne vadă lumea. Încă mă uimea loialitatea supuşilor faţă de conducător. Trăiam bine şi mă îmbogăţeam pe spinarea lor an după an, pe când ei abia trăiau de pe o zi pe alta. Şi iată-i gata să ţină piept morţii, alături de mine. Totuşi, chiar şi credinţa oarbă în capacitatea mea de a învinge soarta potrivnică le va fi sădit îndoială în suflet.

Însă eu mă dumirisem acum câţiva ani. Fusese o lecţie pe care nu o învăţasem nici eu, nici fraţii mei pe drum. Puterea locului.

Prezenţa mea regală se impunea pentru a face

dreptate în ceea ce numesc „sat” în ţinuturile înalte din Renar, deşi aproape peste tot mulţi ar fi zis că sunt doar trei case şi câteva şuri. Satul este sus, pe munte. I se spune Gutting. Am auzit că se află un Gutting mai mic un pic mai sus, în vale, deşi nu cred că e mai mare decât un butoi mai încăpător. Oricum, nu se înţelegea unde se termină pietrele unui ţăran murdar şi unde încep celelalte. Urcasem cu Makin aproape o mie de metri pe munte ca să ne arătăm voinţa de a conduce ţinutul. Potrivit martorilor, mai mulţi săteni fuseseră ucişi din pricina dihoniei, deşi, când am ajuns, un porc murise şi o femeie îşi pierduse urechea stângă. Cu puţină vreme în urmă aş fi ucis pe toată lumea şi aş fi coborât pe munte cu capetelor lor într-o ţepuşă, dar poate că mă obosise urcuşul. I-am lăsat pe ţăranii jegoşi să-şi susţină cauza, ceea ce au şi făcut cu însufleţire şi pe îndelete. A început să se întunece şi mă pişcau puricii, aşa că i-am oprit.

— Gebbin te cheamă? l-am întrebat pe reclamant.

A dat din cap că da.

— Gebbin, am continuat, tu îl urăşti de moarte pe omul ăsta de aici şi nu văd pricina. Ideea e că m-am cam plictisit, mi-am recăpătat suflul şi, dacă nu-mi spui de ce îl pizmuieşti…

— Borron, a intervenit Makin.

— Da, Borron. Spune-mi pricina şi fii sincer, sau o să moară toţi, în afară de femeia asta bună, cu o ureche, pe care o s-o lăsăm să aibă grijă de porcul care a mai rămas.

A înţeles imediat că vorbesc serios, apoi a mormăit ceva şi în cele din urmă a recunoscut adevăratul motiv, şi anume că omul era „venetic”, ceea ce însemna străin, iar bătrânul Borron era străin pentru că se născuse şi trăise în partea de la răsărit a văii.

Cred că aceia care se bucuraseră când mă văzuseră pe mine şi pe Miana, fluturând săbiile, lovind scuturile şi chiuind până răguşiseră ar fi spus oricui întreba cât erau de mândri să lupte pentru rege şi regină. Însă adevărul era că, la urma urmei, nu voiau ca oamenii Prinţului de Arrow să mărşăluiască pe pieţele lor, să se uite la caprele lor şi poate să se uite cu poftă la muierile lor.

— Prinţul de Arrow are o armată mult mai mare ca tine, mi-a zis Mina. Nu tu „Înălţimea Ta”, nu tu „Alteţă”.

— Da.

Eu îi tot făceam cu mâna mulţimii, zâmbind larg.

— O să învingă, nu?

Părea de doisprezece ani, dar nu vorbea ca o fetişcană.

— Câţi ani ai? am întrebat-o, aruncându-i o privire, încă făcând cu mâna.

— Doisprezece.

Fir-ar să fie!

— S-ar putea să învingă. Dacă un om de-ai mei nu omoară douăzeci de-ai lor, sunt toate şansele. Mai ales dacă ne încercuieşte.

— Cât de departe sunt? m-a întrebat.

— Frontul e la cinci kilometri, i-am răspuns.

— Atunci, ar trebui să lansezi un atac acum. Înainte să ne încercuiască.

— Ştiu.

Începea să-mi placă de ea. Chiar şi un soldat experimentat precum Coddin, un soldat bun, voia să se ascundă după zidurile Bântuitului şi să îşi scoată pârleala, dacă îmi permiteţi să mă exprim aşa. Ideea e că niciun castel nu avea să reziste, aşa sorţi de izbândă aveam. Miana ştia ce ştie Kent cel Roşu, care a ucis şaptesprezece războinici într-o dimineaţă caldă de august. Ca să ucizi, îţi trebuie spaţiu. Trebuie să te mişti, să avansezi, să te retragi şi uneori să o iei la sănătoasa.

Am mai făcut cu mâna o dată, după care am întors spatele gloatei şi am intrat cu paşi mari în capelă.

— Makin, gărzile sunt pregătite?

— Da, Alteţă, a dat el din cap.

Am scos sabia.

Un metru de oţel în casa Domnului i-a făcut pe câţiva să rămână mască.

— Să mergem!

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

6 octombrie, *anul 98 Interregn*

Ancrath. Castelul Înalt. Capelă. Miezul nopţii.

Capela Ancrath este mică şi înăuntru e curent, de parcă nu au avut mult timp să o ridice. Lumina de la lumânări pâlpâie şi umbrele sunt mereu neliniştite. Când o să

plec, o să le stingă ajutorul călugărului.

Jorg Ancrath e departe de aproape o săptămână. L-a scos din temniţă pe Sir Makin. M-am bucurat, îmi place de el şi nu pot să-l învinovăţesc pentru ce i s-a întâmplat lui Galen: a fost tot vina lui Jorg. Cu o arbaletă! Nu l-ar fi învins pe Galen cu sabia. Flăcăul ăsta nu are pic de onoare.

Călugărul Glen mi-a spus că Jorg aproape mi-a sfâşiat rochia după ce m-a lovit. O ţin în spatele dulapului mare, în cufărul miresei, pe care mi l-a dat mama înainte de a părăsi Scorron Halt. Îl ţin acolo unde nu se uită slujnicele şi îl găsesc pipăind cu mâinile. Îmi trec materialul jerpelit printre degete. Satin albastru. Îl ating şi încerc să-mi aduc aminte. Îl văd stând acolo, cu braţele întinse, punându-mi cuţitul în mână, clătinându-se ca şi cum ar fi prea obosit să stea în picioare, cu pielea de un alb cadaveric şi cu o pată neagră în jurul rănii de la piept. Arăta atât de tânăr! Aproape un copil. Cu cicatrici brăzdându-i corpul acolo unde îl răniseră spinii. Sir Reilly zice că l-au găsit spânzurat, aproape fără pic de sânge în trup, după o noapte prin spini, pe furtună, cu mama zăcând fără suflare.

Şi apoi m-a lovit.

Mă ating acolo. Tot mă doare. Crusta e încă tare. Mă întreb dacă se vede prin păr. Şi apoi mă întreb de ce îmi pasă.

Şi acolo, jos, am vânătăi. E neagră ca

satinul. Aproape că desluşesc urmele degetelor pe coapsă, amprenta unui deget.

M-a lovit şi apoi m-a folosit, m-a batjocorit. N-ar fi însemnat nimic pentru el, un mercenar, n-ar fi însemnat nimic, doar încă ceva pe care să pună stăpânire. N-ar fi însemnat mult, faţă de alte blestemăţii pe care le-a comis. Poate nici chiar cea mai gravă în ceea ce mă priveşte, întrucât mi-e dor de Hanna şi chiar am plâns când am îngropat-o şi mi-e dor de Galen, pentru că avea un zâmbet feroce şi, ori de câte ori se apropia de mine, eu luam foc.

M-a lovit şi apoi s-a folosit de mine? Băiatul ăsta mânuind cuţitul, care abia stătea în picioare?

11 octombrie, anul 98 Interregn

Ancrath. Castelul Înalt. Camerele mele.

L-am văzut pe Călugărul Glen în Sala Albastră. Nu mă mai duc la slujba ţinută de el, dar îl văd pe hol. Mă uit la mâinile lui, la degetele lui noduroase. Mă uit la ele şi mă gândesc la vânătăile care pălesc, acum galbene, mă duc la dulapul înalt şi iată-mă cu satinul sfâşiat în mâini.

Fratele Gog e piele, os şi răutate.

Născut monstru şi crescut ca un monstru, însă nu se deosebeşte de Adam, cu excepţia punctelor stacojii de pe fund, a ochilor întunecaţi, a ghearelor ca de abanos

de la mâini şi de la picioare şi a protuberanţelor ca nişte spini de pe şira spinării. Uitaţi-vă la el cum se joacă, cum aleargă, cum râde şi cum pare prea relaxat ca să fie crăpătura aceea prin care ţâşneşte tot focul iadului.

Însă uitaţi-vă la el cum arde şi veţi crede.

4

Cu patru ani în urmă

Am luat tronul de la unchiul meu când aveam paisprezece ani şi mi-a plăcut. Aveam un castel, slujnice care mă serveau, puteam să explorez, aveam o curte cu nobili cărora le porunceam sau, mă rog, aveam ceea ce puteam considera nobili în ţinutul Renar şi o vistierie de răscolit. Trei luni cu asta m-am îndeletnicit.

M-am trezit lac de sudoare. De obicei mă trezesc brusc, cu mintea limpede, dar acum parcă mă înecam.

— E prea cald…

M-am rostogolit şi am căzut din pat cu o bufnitură. Fum.

Strigăte în depărtare.

Am găsit lampa şi am stins fitilul. Fumul venea de la uşă, nu se strecura pe dedesubt sau prin ea, ci se ridica din lemnul negru şi se prefăcea într-o perdea unduitoare.

— Fir-ar…

Întotdeauna mă temusem că o să ard de viu. Să spunem că am o slăbiciune. Unora le e frică de păianjeni. Mie mi-e frică să nu ard în flăcări. Şi de păianjeni.

— Gog! l-am strigat.

Fusese în anticameră când mă dusesem la culcare. Am mers spre uşă dintr-o parte. De-acolo venea o căldură mistuitoare. Puteam să ies pe acolo sau să încerc să mă strecor printre barele de la una din cele trei ferestre înainte să mă arunc în gol de la o înălţime de treizeci de metri.

Am luat un topor de pe perete şi am stat în picioare, cu spatele la perete, lângă uşă. Mă dureau plămânii şi nu vedeam limpede. Când am ridicat toporul, era greu ca un om. Lama a intrat în uşă, care a explodat. Flăcări alb-portocalii s-au năpustit în încăpere, groaznic de fierbinţi, ca nişte limbi groase ce se bifurcau din când în când. Şi aproape imediat s-au stins ca o tuse care nu te mai chinuieşte, lăsând în urmă doar o podea pârjolită şi un pat arzând.

În anticameră era mai cald decât în dormitor, care era negru de la podea până în tavan, având în mijloc un cărbune care arde. M-am împleticit înapoi spre pat. Căldura mi-a uscat lacrimile şi câteva clipe am văzut limpede. Cărbunele era Gog, ghemuit ca un nou-născut, cuprins de flăcări.

Pe uşa dinspre sala gărzilor s-a năpustit ceva mare. Gorgoth! L-a luat pe băiat cu mâna lui cu trei degete şi l-a plesnit cu cealaltă. Gog s-a trezit plângând sfâşietor, dar flăcările l-au iertat, lăsând

în urmă doar un copil moale, cu pielea roşie şi neagră, mirosind a carne arsă.

Am trecut de ei fără să scot un cuvânt şi le-am lăsat pe gărzi să mă ajute. Au trebuit să mă târască în sala tronului înainte să-mi recapăt puterile.

— Apă… am reuşit să îngaim.

Şi după ce am băut şi am tăiat cu cuţitul părul ars, le-am spus tuşind:

— Aduceţi-i pe monştri!

Makin a intrat în sală zornăind din armură şi încă trăgând de o mănuşă.

— Alt incendiu? a întrebat.

— De data asta grav. Un infern, i-am zis. Măcar nu mai trebuie să mă uit la mobila unchiului.

— Nu poţi să-l laşi să doarmă în castel, a spus Makin.

— Ştiu. *Acum*.

— Jorg, gata!

Makin şi-a scos mănuşa. Până la urmă, n-am fost atacaţi.

— Nu poţi să-l laşi liber. Coddin a ajuns cu pungi sub ochi. E prea periculos. Cineva se va folosi de el.

Şi asta era problema. Gog trebuia să moară.

După ce a bătut de trei ori în uşa principală, s-a deschis larg. Gorgoth a intrat în sala tronului cu Gog, flancat de patru dintre cavaleri care, pe lângă el, arătau ca nişte copii. Printre oameni, cei doi leucrota arătau la fel de monstruos ca atunci când îi găsisem sub Muntele Honas. Ochii ca de pisică ai lui Gorgoth erau, în ciuda întunericului, ca două

despicături. Albul ochilor era acum roşu-sângeriu, iar irisul era aproape negru, de parcă s-ar fi contopit cu noaptea.

— Câţi ani ai acum, Gog? Opt? Şi vrei să dai foc castelului meu.

L-am simţit pe Gog cum mă priveşte cu privirea. Îşi încorda pieptul imens cu fiecare răsuflare.

— Cel mare o să se lupte, mi-a şoptit Coddin. O să fie greu de doborât.

— Opt ani, a repetat Gog.

Nu ştia, dar îi plăcea să-mi dea dreptate. Tonul îi fusese ridicat şi dulce când ne întâlniserăm sub Muntele Honas. Acum avea o iritare în glas şi parcă se simţea trosnetul flăcărilor, ca şi cum avea să scoată flăcări pe nări ca un afurisit de dragon.

— O să-l duc de aici, a zis Gorgoth, cu o voce din rărunchi, pe care abia am desluşit-o. Departe de aici.

Jorg, *ai grijă ce mutare faci*! S-a lăsat o tăcere adâncă.

N-aş sta pe tronul ăsta acum, dacă Gorgoth n-ar fi ţinut poarta. Şi nu aş fi aici, dacă Gog nu le-ar fi dat foc oamenilor contelui. Încă simţeam cum mă strângea pielea de pe faţă, încă mă dureau plămânii, iar mirosul de păr ars încă îmi umplea nările.

— Îmi pare rău pentru patul tău, frate Jorg, i-a zis Gog.

Gorgoth i-a atins umărul cu un deget noduros, de-ajuns să-l facă să se clatine.

— Rege Jorg, s-a corectat Gog.

Nu aş fi pe tronul ăsta acum, dacă nu m-ar fi ajutat atâţia oameni, uneori mi-a surâs norocul, alteori mi l-am făcut cu mâna mea, şi mulţi s-au sacrificat pentru mine, unii mai de ispravă, alţii nu. Nu te poţi împovăra la tot pasul, căci ai ceda sub povară şi n-ai mai putea să te mişti.

— A fost cât pe ce să-l dai pe copilul ăsta la necromanţi, l-am dojenit. Pe el şi pe fratele lui.

Nu l-am întrebat dacă şi-ar da viaţa apărându-l pe Gog, căci era limpede.

— Lucrurile se mai schimbă, mi-a răspuns Gorgoth.

— Mai bine să moară repede, aşa ai spus, am continuat şi m-am ridicat. Iar schimbarea va veni prea repede în cazul lor. Prea repede ca să fie suportabilă. Ai zis că schimbările o să-i dea peste cap.

— Să vedem ce se întâmplă, mi-a spus Gorgoth.

— În noaptea asta aproape că am murit în pat.

Am coborât de pe platformă, cu Makin lângă mine:

— Dormitorul regal s-a făcut praf. Şi nu aveam în plan să mor în pat. Doar dacă aş fi fost un împărat zaharisit şi sub mine ar fi fost o femeiuşcă prea cu zvâc.

— N-am ce-i face, şi-a încleştat Gorgoth mâinile uriaşe. E în firea lui.

— În firea lui?

Am pus mâna pe mânerul sabiei. Mi-am amintit cum se luptase Gog să-şi salveze fratele mai mic. Cât de pură fusese furia aceea! Şi mie îmi lipsea o

asemenea puritate. Parcă de ieri fiecare alegere e uşor de făcut. Iar acum? Nimic nu era clar. Şi poţi să te şi îneci în atâta neclaritate.

— În firea lui. Povestea fiecăruia, scrisă în el însuşi, ce e, ce va fi, aşternută în sufletul fiecăruia.

Nu l-am auzit pe monstru înşirând atâtea cuvinte o dată.

— Gorgoth, am hăcuit mulţi şi, dacă e scris ceva, e scris cu roşu şi miroase fetid.

— Înălţimea Ta, esenţa omului nu stă în măruntaie.

Mi-a susţinut privirea cu ochii lui de pisică. Nu mi se mai adresase aşa niciodată. Mai mult de atât nu m-ar fi implorat.

M-am uitat fix la Gog, care stătea pe vine, uitându-se când la Gorgoth, când la mine. Îmi plăcea băiatul. Pur şi simplu. Amândoi aveam un frate mort pe care nu-l puteam salva, în amândoi ardea ceva, o forţă distrugătoare, primitivă, care ne mistuia pe zi ce trece.

— Sire, mi-a zis Coddin, măcar acum citindu-mi gândurile. Asemenea lucruri nu trebuie să-l preocupe pe rege. Luaţi camera mea şi mai vorbim în zori!

Pleacă şi ne ocupăm noi de treburile necurate. Mesajul era foarte limpede. Şi Coddin nu voia. Dacă îmi putea citi gândurile, şi eu puteam. N-a vrut să-i ia gâtul calului când șchiopăta din cauză că se lovise de o piatră. Dar a făcut-o. Şi o va face acum. Jocurile regilor erau necurate.

Ai grijă ce mutare faci!

— Jorg, nu se poate, a pus Makin o mână pe

umărul meu şi îmi vorbea calm. E prea periculos. Nu se ştie în ce se va transforma.

Ai grijă ce mutare faci! *Câştigă jocul*! *Fă mutarea cea mai grea*!

— Gog... i-am zis şi el s-a ridicat uşor, cu ochii la mine. Îmi spun că eşti periculos. Că nu te pot păstra. Sau să-ţi dau drumul. Eşti un risc pe care nu mi-l pot asuma. O armă care nu poate fi mânuită.

M-am întors, apoi m-am uitat la sala tronului, la tavanele înalte şi la ferestrele întunecate, la Coddin, la Makin şi la cavaleri.

— Am deşteptat soarele unui Constructor de sub Gelleth şi copilul ăsta e o problemă prea mare?

— Atunci erau vremuri crunte, Jorg, mi-a zis Makin, uitându-se în jos.

— Mereu sunt crunte, i-am răspuns. Crezi că aici, pe partea noastră de munte, suntem în siguranţă? O fi mare castelul din interior, dar de la o milă depărtare îl poţi acoperi cu degetul mare.

M-am uitat la Gorgoth.

— Poate am nevoie de altă perspectivă. Poate trebuie să găsim firea şi poate povestea se scrie din nou.

— Puterea copilului a scăpat de sub control, Jorg, a zis Coddin, dând dovadă de curaj când eu sunt furios nevoie mare. E genul de om de care am nevoie. O să fie şi mai sălbatic.

— Îl duc la Heimrift, i-am zis. *Gog e o armă şi o voi făuri acolo*.

— La Heimrift?

Gorgoth şi-a descleştat pumnii, iar articulaţiile

degetelor au trosnit tare.

— Un loc al demonilor şi al flăcărilor, a mormăit Makin.

— Un vulcan. De fapt, patru. Şi un vrăjitor al focului. Sau, cel puţin, aşa mi-a zis preceptorul meu. Deci mă gândesc să pun la încercare avantajele unei educaţii nobile, nu? Cel puţin lui Gog o să-i placă acolo. Totul arde.

5

Cu patru ani în urmă

— Jorg, e o idee tare proastă.

— E o idee periculoasă, Coddin, dar asta nu înseamnă că e proastă.

Am pus cuţitul pe hartă ca să nu se mai răsucească.

— Oricare ar fi şansele de reuşită, regatul va rămâne fără rege.

Şi-a lăsat un deget pe hartă, în dreptul Bântuitului, de parcă voia să-mi arate unde sunt.

— Jorg, au trecut doar trei luni. Oamenii nu ştiu ce să creadă despre tine, nobilii o să înceapă să unelteasc ă atunci când vei pleca şi câţi soldaţi o să iei cu tine? Dacă laşi tronul gol, Piscurile Renar vor părea uşor de cucerit. Tatăl tău cel nobil s-ar putea să cheme Armata Porţii. Dacă locul ăsta va trebui apărat cândva, nu ştiu câte din trupele unchiului tău se vor strânge la chemarea ta.

— Tata n-a trimis oastea când mama şi fratele erau ucişi.

Degetele mi s-au strâns în jurul pumnalului fără să vreau.

— Nu cred că o să facă o mişcare împotriva Bântuitului acum, am continuat. Mai ales când armata lui se îndeletniceşte să jefuiască ce a mai rămas din tărâmul Gelleth.

— Aşadar câţi soldaţi o să iei cu tine? l-a întrebat Coddin. Veghea n-o să fie suficientă.

— Nu iau pe nimeni, i-am răspuns. Aş putea să iau toată afurisita de armată şi aş intra într-un război pe pământurile altcuiva.

Coddin a vrut să protesteze, dar l-am întrerupt:

— O să-i iau pe fraţii mei. O să le placă pe drum şi am reuşit să mergem liniştiţi cu mulţi ani în urmă, fără să ne oprim prea mult.

Makin s-a întors cu câteva hărţi sub braţ.

— Deghizaţi, nu? m-a întrebat şi a zâmbit larg. Bine. Sincer să fiu, aş cam vrea să plec din locul ăsta.

— Frate Makin, tu rămâi! i-am spus. Îl iau pe Kent cel Roşu, pe Row, pe Grumlow, pe Tânărul Sim… şi pe Maical, de ce nu? E cam netot, dar nu se lasă ucis cu una, cu două. Şi pe Micul Rike, desigur…

— Nu pe el, a intervenit Coddin, pe al cărui chip se aşternuse groaza. Nu e deloc loial. O să te lase mort într-un tufiş.

— Am nevoie de el, am insistat.

— O fi de folos în luptă, s-a încruntat Coddin, dar nu e deloc subtil, disciplinat sau deştept…

— Eu aş zice că Rike nu poate face o omletă fără să se umple până la genunchi de sângele

găinilor şi până la gât de maţele lor, a intervenit Makin.

— E un supravieţuitor, i-am zis. Şi am nevoie de oameni ca el.

— Ai nevoie de mine, mi-a spus Makin.

— Nu poţi avea încredere în el.

Coddin şi-a frecat fruntea aşa cum făcea mereu când îl copleşeau grijile.

— Makin, eu am nevoie de tine aici. Vreau să am un regat la care să mă întorc. Şi ştiu că nu pot avea încredere în Rike, dar, după patru ani în pribegie, sunt sigur că el e cel mai de ispravă pentru ce trebuie să fac.

Am ridicat pumnalul şi harta s-a rulat.

— Am văzut destul.

Makin a ridicat privirea şi şi-a pus hărţile nedeschise pe masă.

— Coddin, marchează şi tu pe hartă un drum bun şi pune-l pe scribul ăla să-l copieze.

M-am ridicat şi m-am întins. Trebuia să găsesc ceva de îmbrăcat. Una din slujnice îmi arsese straiele vechi şi ceva din catifea nu e prielnic pentru drum, căci atrage praful ca un magnet.

Părintele Gomst s-a întâlnit cu Makin, cu Kent şi cu mine în drum spre grajduri. Venise într-un suflet de la capelă, roşu ca racul, având sub braţ cea mai grea Biblie şi în mâna cealaltă crucea altarului.

— Jorg…

S-a oprit să-şi recapete răsuflarea.

— Rege Jorg…

— Părinte Gomst, veniţi cu noi?

M-a făcut să zâmbesc, căci se făcuse alb ca o fantomă.

— Binecuvântarea, a zis, încă gâfâind.

— A, bun. Păi, binecuvântaţi!

Kent s-a aşezat imediat în genunchi. Era cel mai pios ucigaş pe care l-am văzut vreodată. Makin l-a urmat, ciudat de grăbit pentru cineva care jefuise o catedrală. De când Gomst plecase din Gelleth, în lumina soarelui Constructorilor, fără o urmă de bronz, Fraţii credeau că era atins de mâna lui Dumnezeu. Nu-şi dădeau seama că toţi făceam la fel, cu mult mai puţin timp la dispoziţie.

În ceea ce mă priveşte, în ciuda relelor făcute de Biserica Romei, eu nu puteam să-l dispreţuiesc pe Gomst, aşa cum făcusem odinioară. Era un bărbat slab şi neputincios, incapabil să îndeplinească făgăduiala Domnului, să iubească întocmai ca Mântuitorul sau chiar să-i pună la jug pe credincioşi cu prea multă convingere.

Am plecat capul şi am ascultat rugăciunea. Nu strică niciodată să fii acoperit pe toate planurile.

*

Gaşca mea pestriţă se strânsese în curtea de vest şi-şi verifica echipamentul. Rike avea cel mai mare cal pe care îl văzusem vreodată.

— Rike, eu pot să alerg mai iute ca monstrul ăsta.

M-am uitat în spate.

— N-ai luat şi plugul când l-ai furat, nu? l-am întrebat.

— O să fie suficient, a zis. Suficient pentru pradă.

— Maical nu aduce atelajul? m-am uitat eu în jur. Şi unde e?

— S-a dus după ăla cenuşiu, a răspuns Kent. Idiotul nu vrea să călărească altul. Zice că nu ştie cum.

— Ăsta, clar, e semn de loialitate, l-am săgetat eu cu privirea. Şi unde ţi-e noua soaţă, frate Rikey? Nu vine să-şi ia rămas-bun?

— E ocupată cu aratul, mi-a spus şi şi-a plesnit calul. Acum are o slujbă.

Gorgoth a intrat pe uşa de la bucătărie, ivindu-se ameninţător în spatele lui. E descurajant să vezi pe cineva mai înalt şi mai mare ca Rike. Gog s-a ivit din spatele lui. M-a luat de mână şi l-am lăsat să mă ducă. Foarte puţini vor să mă ia de mână de când am necromanţia în mine. În degetele mele e moarte, nu numai răceală. Florile se ofilesc şi mor.

— Unde mergem, frate Jorg? Avea tot glas de copil, în ciuda unei asprimi.

— Să găsim un mag al focului. Ca să nu mai ardă paturi, i-am zis.

— O să doară? s-a uitat el la mine cu ochii lui mari şi negri. Am dat din umeri.

— Se poate.

— Mi-e frică, mi-a zis, strângându-mi mâna mai tare.

Simţeam cum din degetele lui iese căldură. Poate va topi răceala din ale mele. Frică.

— Ei bine, am răspuns, atunci, suntem pe drumul cel bun.

— Gog, trebuie să-ţi înfrunţi fricile. Să le înfrângi. Ele sunt inamicii tăi adevăraţi.

— Frate Jorg, ţie nu ţi-e frică de nimic, mi-a zis. Rege J…

— Mi-e frică să nu ard de viu, i-am zis. Mai ales în pat.

M-am uitat la fraţi, care încărcau arme şi provizii.

— Am avut un văr căruia îi plăcea să dea foc la oameni, nu-i aşa, frate Row?

— Aşa e, a încuviinţat.

— Marclos, vărul meu. Spune-i lui Gog ce a păţit.

Row a încercat vârful unei săgeţi cu degetul mare.

— Jorg, te-ai dus la el şi l-ai ucis în mijlocul a o sută de soldaţi. M-am uitat la Gog.

— Şi mie mi-e frică de păianjeni. De cum se mişcă. Şi de cum stau nemişcaţi. De cum o iau la goană, am arătat eu cu mâna.

— Cum sunt cu păianjenii, Row? i-am strigat.

— Ciudat!

Row a scuipat şi şi-a pus ultima săgeată în tolbă.

— O să-ţi placă povestea că eşti un monstru fără Dumnezeu, Gog, a spus şi a scuipat din nou. Fratelui Row îi plăcea să scuipe. Am stat odată o săptămână în nişte hambare cu grâne. Ne ascundeam. N-am murit de foame. Grânele şi şobolani fac o tocană pe cinste. Doar Jorg, aici, de faţă, nu voia să audă. Pentru că acolo era ticsit de păianjeni. De ăia mari şi păroşi.

Şi-a depărtat degetele până când i-au trosnit încheieturile.

— Jorg i-a tot vânat o săptămână, a povestit mai departe. N-a mâncat decât păianjeni atunci. Şi nici măcar făcuţi. Nici măcar morţi.

— Şi tocana de şobolan mi s-a părut minunată după săptămâna aia, am intervenit.

Gog s-a încruntat, apoi a văzut că la încheietură îmi străluceşte ceva.

— Ce-i asta? a arătat cu degetul.

Mi-am suflecat mâneca şi le-am arătat tuturor.

— Am găsit două lucruri în vistieria unchiului meu care valorau mai mult decât tot aurul dimprejur. M-am gândit să le aduc, în caz că e nevoie.

M-am încredinţat că Rike vede argintul de la încheietură.

— Micule Rikey, i-am zis, nu trebuie să-mi umbli noaptea prin desagi. Aici e comoara şi, dacă crezi că poţi să o iei, încearcă acum!

A pufnit şi a mai legat o curea.

— Ce-i?

Gog se uita vrăjit.

— Constructorii l-au făcut. Are o mie de ani.

Row şi Kent cel Roşu s-au apropiat să vadă.

— Cică i se spune ceas. Şi vedeţi de ce.

La drept vorbind, şi eu îl fixam cu privirea. Avea o faţă în spatele cristalului, cu douăsprezece ore marcate şi şaizeci de minute, două limbi negre care se mişcau, una încet, alta şi mai încet, ca să arate timpul. Fascinat, l-am deschis la spate cu vârful pumnalului şi m-am uitat în măruntaiele

maşinăriei. Închizătoarea se ţinea într-o mică balama, de parcă Constructorii ar fi ştiut că o să vreau să privesc înăuntru. Rotiţe peste rotiţe, zimţate, care se întorceau. Chiar nu-mi dădeam seama cum de le făceau aşa mici şi atât de precise, însă pentru mine e o minune mai mare ca orice soare făcut de om sau ca orice lumină strălucitoare.

— Jorg, ce mai ai? m-a întrebat Rike.

— Asta.

L-am scos de la buzunarul adânc de la şold şi l-am pus pe lespede. Un clovn din metal, cu urme de vopsea pe jiletcă, păr şi nas.

Kent s-a dat înapoi:

— Pare malefic.

Am îngenuncheat, apăsând pe un mecanism din ceafa clovnului. Cu o smucitură şi cu un zbârnâit, a început să calce apăsat cu picioarele lui de metal şi să-şi apropie mâinile de metal, zăngănind din talgere. S-a bâţâit în cerc, călcând apăsat şi zornăind.

Rike a început să râdă. Nu „hă, hă, hă”, de furie, ci un râs plin, bonom.

— E ca… ca… Nu putea rosti cuvintele.

Nici ceilalţi nu s-au putut abţine. Sim şi Maical au fost primii. Grumlow a pufnit în râs pe sub mustaţa de şobolan înecat. Apoi Kent cel Roşu şi Row râdeau ca nişte copii. Gog se uita uluit. Chiar şi Gorgoth a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii din spate ca nişte pietre de mormânt.

Clovnul a căzut şi tot dădea din picioare în aer. Rike a căzut odată cu el, izbind pământul cu

pumnii şi gâfâind.

Clovnul a încetinit şi apoi s-a oprit. Înăuntru are un arc albastru, pe care îl întorci cu o cheie. Şi, când nu mai dă din picioare şi nu mai zăngăne, arcul e iar răsfirat.

— Burlow… Burlow ar fi trebuit să vadă.

Rike şi-a şters lacrimile de la ochi. E prima oară când l-am auzit aducând vorba despre cineva căzut.

— Da, frate Rike, i-am zis. Da, ar fi trebuit.

Mi-l închipuiam pe fratele Burlow râzând cu noi şi cu burta tremurându-i.

A fost momentul nostru prin care ne-am adus aminte de viaţă, frăţia s-a reîntregit şi s-a pregătit de drum. Era ultimul nostru moment bun.

— Să mergem! le-am zis.

Uneori mă întreb dacă nu cumva n-are fiecare dintre noi un arc albastru înăuntru, ca firea lui Gorgoth, făcută ghem în sufletul lui. Mă întreb dacă nu călcăm apăsat, zăngănim în cercurile noastre mici şi nu mergem nicăieri. Şi mă mai întreb cine râde de noi.

6

Cu patru ani în urmă

Acum trei luni intrasem în Bântuit singur şi plin de sânge care nu era al meu şi mânuisem o sabie furată. Fraţii mă urmaseră. Acum am lăsat castelul pe mâinile altuia. Îmi dorisem să-mi ucid unchiul. I-am

luat coroana pentru că alţii ziceau că nu sunt în stare.

Dacă acel loc îţi aminteşte de un craniu – ca în cazul meu –, atunci orăşelul fărâmiţat de lângă porţi ar putea fi voma uscată a ultimei răsuflări. O tăbăcărie ici, un abator colo, toate relele împuţite ale vieţii moderne, aşternute după ziduri, unde vântul le va împrăştia. Trecusem de ultima colibă înainte când ne-a ajuns din urmă Makin.

— Deja îţi era dor de mine?

— Regimentul Pădurii îmi spune că o să avem parte de companie, mi-a zis Makin, trăgându-şi sufletul.

— Chiar ar trebui să-i dăm alt nume Regimentului, am răspuns eu.

Tărâmurile lui Renar nu ofereau decât un pâlc de copaci într-o vale adâncă, cu toţii răsuciţi şi cocoşaţi de la vânt.

— Cincizeci de cavaleri, a zis Makin. Care purtau flamura Prinţului de Arrow.

— Arrow? m-am încruntat.

Ei bine, au făcut ceva progrese. Provincia era pe marginea hărţii pe care tocmai o împăturisem.

— După toate relatările, sunt necopţi.

— Cred că o să-i întâlnesc eu pe drum, am zis. S-ar putea să aflăm o poveste mai interesantă de la ei ca un grup de fraţi pe drum.

Adevărul era că nu voiam să mă îmbrac iar în mătăsuri şi hermină şi să trec prin toate formalităţile. Ar trebui să se îndrepte spre castel. Nu trimiţi cincizeci de oameni cu platoşe în misiune

secretă.

— Vin cu tine, a propus Makin.

De data asta nu avea de gând să accepte un refuz.

— Nu o să treci drept un frate de drumeţie. Arăţi ca un actor care a dat năvală prin cufărul cu recuzită ca să facă rost de ţinuta cea mai potrivită pentru un cavaler.

— Rostogoleşte-l prin rahat! mi-a sugerat Rike. Atunci o să pară adevărat.

S-a întâmplat să fim chiar lângă grajdurile lui Jerring, unde era un morman de bălegar la îndemână. I l-am arătat.

— Nu diferă de viaţa la Curte, s-a strâmbat Makin şi şi-a aruncat roba în căruţa pe care Maical, din obişnuinţă, o prinsese de calul sur.

Când căpitanul gărzii mele arăta mai degrabă a cavaler nepriceput şi ghinionist, am luat-o din loc. Gog era în spatele meu, ţinându-se strâns. Gorgoth alerga pe lângă noi pentru că niciun cal nu îl dorea, şi nu din cauza greutăţii. Ceva din el îi speria.

— Ai fost vreodată la Arrow, Makin? l-am întrebat, strunindu-mi animalul.

— Nu, mi-a răspuns. E un principat mic. Însă, potrivit istorisirilor, se face o educaţie aspră. De ani întregi le cam dau de furcă vecinilor.

Ne-am continuat drumul fără să vorbim, auzindu-se doar bocănitul copitelor şi scârţâitul căruţei, care întrerupeau liniştea muntelui. Drumul sau cărarea, ca să fiu sincer, întrucât Constructorii nu făceau miracole în Tărâmurile lui Renar, cobora,

şerpuind ca să nu facă povârnişul atât de abrupt. Pe când coboram, mi-am dat seama că în văile din depresiune avea să fie deja primăvară. Ici şi colo se vedeau pomi înfrunziţi şi caii fornăiau.

L-am văzut pe călăreţul cavalerilor peste o oră şi, după încă o milă, am zărit şi coloana principală. Row părăsea poteca.

— Frate Row, ţie ţi-e totuna dacă ne întoarcem sau dacă stăm fermi pe poziţie, m-am uitat scrutător la el.

Fraţii începuseră să-l uite pe vechiul Jorg… prea leneviseră pe la Bântuit, prea mult timp fuseseră lăsaţi cu şmecheriile lor.

— Frate Jorg, sunt câtă frunză, câtă iarbă, mi-a zis Tânărul Sim, care era mai mare ca mine, bineînţeles, dar nu avea nevoie de lamă de ras, dacă nu cumva voia să taie beregate.

— Când te îndrepţi spre castelul regelui, nu e frumos să-i răpui pe drumeţi, am zis. Nici măcar pe unii cu reputaţie proastă ca noi.

Am mers mai departe. După un răgaz, au venit şi ceilalţi. După următoarea pantă erau mai aproape, doi în rând, la trap, cu două flamuri fluturând în vântul din tărâmul Renar. Nu erau oameni de rând, ci cavaleri de la o nobilă Curte, etalând aşa o armonie a armelor şi a armurii, că îmi făcea de râs propria gardă.

— E o idee proastă, a zis Makin, care duhnea a bălegar.

— Dacă îţi tace meliţa, atunci o să mă îngrijorez.

Oamenii Prinţului de Arrow se deplasau în

continuare. Auzeam copitele pe pietre. Simţeam nevoia să mă aşez în mijlocul potecii şi să cer tribut. Ar fi fost o poveste pe cinste, dar poate prea scurtă. M-am hotărât să stau într-o parte şi să îi privesc cum se apropie. M-am uitat la trupa noastră. Tare urâţi eram cu toţii, dar cei doi leucrota erau pe primul loc.

— Gorgoth, încearcă să te ascunzi în spatele bestiei lui Rike, i-am zis. Calul ăla de tras are să ne fie de folos.

Cu pumnalul de la cingătoare am început să scot mizeria de sub unghii. Gog şi-a vârât ghearele sub platoşă când primii oameni au ajuns în dreptul nostru.

Cavalerii şi-au strunit caii să meargă la pas când s-au apropiat. Câţiva au întors capul, dar majoritatea au trecut fără să arunce o privire, cu faţa ascunsă după vizieră. În mijlocul coloanei, mi-au atras atenţia doi sau mai degrabă armura lor lustruită, care strălucea. Cântau la fluier ca teutonii, sclipind în culorile curcubeului acolo unde metalul dat cu ulei se reflecta în lumina soarelui. Un ogar cu blană mică şi piept bombat alerga printre caii lor. Cel din stânga dintre cei doi a ridicat mâna şi coloana s-a oprit, chiar şi cei din faţa lui, deşi nu ar fi avut cum să-l vadă.

— Ei bine... a început el, ambele cuvinte fiind rostite precis.

Şi-a dat jos coiful, o prostie, întrucât ar fi putut fi ameninţat de arbalete ascunse, şi a clătinat din cap. Părul blond îi stătea lipit de frunte din cauza sudorii.

— Bună ziua, cavalere! l-am salutat cu o vagă plecăciune.

M-a cercetat din cap până în picioare cu ochii lui albaştri şi blânzi. Îmi amintea de Sir Galen, campionul lui Katherine.

— Cât mai e până la castelul lui Renar, băiete? a întrebat.

Ceva îmi spunea că ştia exact cât mai e, la fel cum cioara zboară şi şchiopul se târăşte.

— Castelul Regelui Jorg e la zece mile de aici, i-am arătat eu drumul, făcând un gest cu pumnalul. Cam o milă în sus, pe culme.

— E rege?

A zâmbit. Arătos ca Galen cu bărbia lui rotundă şi părul blond, care le făcea pe fete să întoarcă imediat capul.

— Bătrânul Renar nu se considera rege, a continuat.

Am simţit că-l urăsc. Şi nu din joacă.

— Contele Renar deţinea doar zona muntoasă. Regele Jorg a moştenit Ancrath şi ţinuturile Gelleth. E suficient pământ ca să devii rege, cel puţin prin părţile astea.

M-am uitat pe furiş la platoşa lui. Pe ea erau gravaţi dragoni roşii, fiecare violent şi cu o săgeată în gheare, mai mare ca el, îndreptată în sus. Bună treabă!

— Dumneata eşti din Arrow? l-am întrebat.

M-am întors spre Makin fără să mai aştept un răspuns:

— Tu ştii de ce tărâmul se numeşte Arrow?

El a dat din cap şi a cercetat cu privirea şaua. Îi

venea să zică „*e* o idee proastă”.

— Se spune că se numeşte Arrow pentru că poţi să tragi o săgeată de la coasta de nord până în sud, i-am răspuns. Din ce am auzit, ar fi putut să se numească Strănut. Mă întreb cum se numeşte cel care domneşte acolo.

— Ştii multe despre blazoane, băiete.

Ochii încă îi erau blânzi. Cel de lângă el a dus mâna la sabie, mănuşa zăngănindu-i când s-a atins de plăsele.

— Acolo domneşte Prinţul de Arrow, a zâmbit. Dar poţi să-mi spui Prinţul Orrin.

Părea necumpănit să călăreşti pe tărâmul altuia cu cincizeci de oameni, chiar şi cincizeci ca ei. Exact ce nu voisem să fac în peregrinările mele.

— Nu-ţi faci griji că Regele Jorg va profita de ocazie ca să mai răpună din oameni în Războiul Celor O Sută? l-am întrebat.

— Poate dacă aş fi fost megieş cu el, a răspuns prinţul. Dar, dacă m-ar ucide sau ar pune un preţ pe capul meu pentru duşmani, vecinii ei ar fi mai la adăpost şi capabili să-i facă rău. Am auzit că regele nu-şi iroseşte şansele. Şi oricum nu ar fi uşor.

— Credeam că ai venit să cauţi un conte, dar se pare că ştii deja de Regele Jorg şi de privirea lui ageră, i-am zis. Ai venit pregătit, n-am ce zice.

Prinţul a ridicat din umeri. În clipa aia a părut tânăr. De douăzeci de ani. Nu mai mult.

— Ce sabie frumoasă! a remarcat. Arată-mi-o!

Înfăşurasem plăselele în pielea veche şi apoi le mânjisem cu noroi. Teaca era mai bătrână decât mine, şi totuşi strălucea. Oricât de arătoasă o fi

fost cândva sabia unchiului meu, acum nu mai era cazul. Nu până când n-am scos-o şi am dat la iveală metalul. M-am gândit să arunc pumnalul. Blondul nu ar mai vedea limpede, dacă îi ieşea prin orbite. Poate avea acasă un frate care ar fi vrut să fie noul Prinţ de Arrow şi să-mi rămână îndatorat. Vedeam cu ochii minţii. Prinţul cel chipeş cu pumnalul meu în faţă, şi noi gonind peste versanţi.

Nu prea sunt genul care are regrete. Dar ar fi trebuit să fiu.

În schimb, am pus pumnalul la loc şi am scos sabia unchiului, moştenire de familie, din oţel de Constructor, lama reflectând orbitor lumina zilei.

— Ei bine, a zis iar Prinţul Orrin, ce sabie neobişnuită ai, băiete! De la cine ai şterpelit-o?

Vântul de munte sufla rece, găsind fiecare loc liber din armură şi, în ciuda căldurii lui Gog, care era în spatele meu, tremuram.

— Mă întreb de ce ar veni Prinţul de Arrow până în tărâmul Renar doar cu cincizeci de cavaleri.

Am descălecat. Prinţul a făcut ochii mari când l-a văzut pe Gog în şa, pe jumătate gol şi dungat ca un tigru.

Stăteam pe una din pietrele mai mari de pe marginea drumului ca să arăt că nu vreau s-o iau la sănătoasa.

— Poate că nu astea sunt motivele unui copil hoţ, care ţine în mână o sabie furată, mi-a zis, încă înnebunitor de calm.

Nu puteam să mă revolt împotriva furtului, dar apelativul de „copil” putea să nu-mi fie pe plac.

— La paisprezece ani, în ţinuturile astea eşti bărbat, iar eu mânuiesc sabia asta mai bine decât alţii înaintea mea.

Prinţul a râs pe înfundate, blând şi deloc fals. Nici dacă ar fi studiat arta de a mă înfuria nu ar fi putut face o treabă mai bună. Slăbiciunea mi-a fost mereu mândrie şi uneori putere.

— Atunci, îmi cer iertare, tinere.

Vedeam cum se încruntă chiar şi sub vizieră.

— Eu călătoresc ca să văd pământurile peste care o să domnesc ca împărat, ca să cunosc oamenii şi oraşele, ca să vorbesc cu nobilii, cu baronii, conţii… şi chiar cu regii, care mi se vor supune când voi sta pe tronul imperiului. Le voi câştiga supunerea prin înţelepciune, vorbe ticluite şi fapte, nu prin sabie şi foc.

Ce vorbe pompoase, dar o aducea bine din condei. O, fraţii mei, cum le vorbea! Un giumbuşluc nou! Mai subtil decât capcanele blânde ale lui Sageous – chiar şi vrăjitoarea aia păgână care tot ţesea poveşti l-ar fi invidiat, că era tare convingător. Îmi dădeam seama de ce-şi scosese Prinţul coiful. Vraja nu stătea numai în cuvinte, ci şi în privirea, sinceritatea şi în încrederea pe care le afişa, de parcă oricine îl auzea era demn de prietenia lui. Un talent îndoielnic, poate chiar mai puternic decât forţa lui Corion, de care s-a folosit ca să mă facă să gonesc prin imperiu şi să-l manevreze pe unchiul meu, care era atunci pe tron.

Ogarul s-a aşezat şi şi-a lins scuipatul. Părea suficient de mare ca să înghită un miel mic.

— Şi de ce te-ar asculta, Prinţe de Arrow? l-am întrebat, simţind în propria voce o iritare care mi-a displăcut.

— Războiul de o Sută de Ani trebuie să ia sfârşit. Şi se va sfârşi. Dar câţi trebuie să se mai înece în sânge ca să se facă pace? Să ridice cineva pretenţii la tron. Nobilii să-şi păstreze castelele, să-şi stăpânească pământurile, să-şi strângă aurul. Nimic nu se va pierde, nimic nu se va termina, doar războiul.

Şi iată-l din nou. Giumbuşlucul. Îl credeam. Chiar fără s-o spună, ştiam că îşi dorea pace într-adevăr, că va domni drept, că îi păsa de oameni. Avea de gând să-i lase pe fermieri să are pământul, pe meşteşugari să facă troc şi pe învăţaţi să caute secrete.

— Dacă ţi s-ar oferi tronul, m-a întrebat, uitându-se doar la mine, l-ai accepta?

— Da. Deşi l-aş lua fără mi se ofere.

— De ce? m-a întrebat. De ce îl vrei?

Prinţul ăsta de poveste, cu ochii lui blânzi, parcă mi-a luminat cele mai întunecate unghere ale minţii. Voiam să câştig. Tronul era doar dovada care să arate victoria. Şi voiam să câştig întrucât ceilalţi mi-au spus că s-ar putea să nu izbândesc. Voiam să lupt pentru că aşa mi-era firea. Îmi păsa mai puţin de oameni şi mai mult de grămada de bălegar în care îl tăvălisem pe Makin.

— E al meu.

Altceva nu ştiam ce să răspund.

— Serios? E al tău, Steward?

Şi, dintr-o singură mişcare, şi-a arătat atuul. Şi

m-a făcut de ruşine. Ar trebui să ştiţi că aceia care luptă în Războiul Sutei sunt cu toţii bărbaţi, mai puţin Regina de Roşu, şi cu toţii sunt din nouă părţi ale aceleiaşi familii. Neamul Steward, cum ne spun duşmanii, are cea mai clară succesiune la tron, dar sămânţa imperiului a dat greş cu Marele Steward, Honorous, care a domnit cincizeci de ani. Şi Honorous a stat *înaintea* tronului, nu pe el. Dar să pretinzi că eşti moştenitorul cuiva care a fost împărat prin altceva decât prin nume tot e mai bine ca să iei tronul decât să pretinzi fără convingere că eşti moştenitorul ultimului împărat. Cel puţin aşa consideră neamul Steward. Oricum mi-aş croi drum până la tron chiar dacă vreun văcar născut din flori mi-ar fi fost tată şi chiar dacă mamă mi-ar fi o curvă săracă – genealogia îmi poate fi de folos sau pot despica arborele familiei să fac un berbece din el. Oricum e bine.

Mulţi dintre cei care se trag din Steward sunt ca mine: slabi, înalţi, bruneţi, cu ochi negri şi ageri la minte. Chiar şi duşmanii noştri spun că suntem vicleni. Originea împăratului e neclară, rătăcită prin biblioteci în flăcări, murdărită de nebunie şi vicii. Şi mulţi din urmaşi ori din cei care se dau urmaşi sunt de un leat cu Prinţul Orrin: blonzi, cu braţe puternice, uneori masivi ca Rike, însă arătoşi.

— Deci, Steward? mi-am suflecat mâneca şi sabia dansa.

Ogarul s-a ridicat repede şi a început să mârâie.

— Jorg, pune-o la loc! m-a îndemnat. Te cunosc. Arăţi ca un Ancrath. O ramură tare

întunecată a arborelui Steward. Tot vă mai ucideţi între voi?

— Regele Jorg pentru tine, i-am zis, ştiind că sunt ca un copil răzgâiat, incapabil să mă abţin.

Ceva din calmul şi din lumina lui mă umbrea.

— Rege? A, da, datorită ţinuturilor Ancrath şi Gelleth. Dar ştiu că tatăl tău l-a desemnat moştenitor pe tânărul prinţ Degran. Aşa că poate…

A întins braţele şi a zâmbit.

Zâmbetul parcă era o palmă arsă peste faţă. Aşadar tata îl numise pe noul său fiu făcut cu târfa de Scorron. Şi îi acordase dreptul meu din naştere.

— Şi vrei să-i dai şi Tărâmurile lui Renar? l-am întrebat.

Aveam un zâmbet sălbatic pe chip, deşi tare aş fi vrut să dispară.

— Să ştii că printre stânci o sută din străjerii mei stau gata să tragă cu săgeţi printre golurile din armura ta împopoţonată, prinţe.

Ar putea fi adevărat. Ştiam că cel puţin câţiva aveau să se ţină după cavaleri.

— Mai degrabă douăzeci, a zis Prinţul Orrin. Nu cred că sunt oameni de la munte. I-ai scos din Ancrath, Jorg, atunci când ai fugit? Sunt pricepuţi, dar, dacă ar fi oameni de la munte, ar fi mai greu de zărit.

Prinţul ăsta ştia cam multe. Începea să mă calce pe nervi. Şi, cum ştiţi, când mă înfurii, e vai şi-amar.

— Oricum, a continuat el, de parcă nu eram pe cale să izbucnesc, de parcă nu voiam să-mi înfig sabia în el, n-o să te omor din acelaşi motiv pentru

care nu mă omori nici tu. Două regate slabe ar fi înlocuite de unul mai puternic. Când drumul spre tronul imperiului, spre tronul meu, mă aduce aici, vreau ca tu şi prietenii tăi ciudaţi să-i bage pe ţărani în sperieţi şi să se îmbete, nu să facă ordine tatăl tău sau baronul Kennick. Şi sper că, până ajung, te vei fi deşteptat, nu numai înălţat, atât cât să-ţi cedezi pământurile imperiului meu.

Am sărit de pe piatră şi ogarul stătea în faţa mea mai iute ca gândul. Nu mârâia încă, dar îşi dezvelise prea mulţi colţi, toţi strălucind de la bale. M-am uitat în ochii lui, ceea ce ar putea să te lase fără faţă, dar voiam să ameninţ bestia. Ţinând sabia de plăsele şi lamă, cu partea netedă în faţă, am făcut un pas şi am scos şi eu un sunet gutural. Am avut şi eu odată un ogar de nădejde, pe care l-am iubit, şi nu voiam să-l ucid pe cel din faţa mea. Dar o voi face.

— Înapoi!

Mai mult un mârâit decât vorbe. Cu ochii pironiţi.

Şi, cu urechile lipite de cap, bestia a schelălăit şi s-a dat înapoi între picioarele calului. Cred că a simţit moartea din mine. Ceva amar, inima necromantului. Un alt pas departe de lume. Uneori mi se pare că sunt cu trei paşi în urma altora. Unul pentru inimă. Altul pentru tufişul cu spini. Şi poate primul pentru câinele pe care mi-l amintesc din vise.

Spun că e al meu, dar ogarul a fost al fratelui meu, William, şi al meu. Un câine-lup, mai mare ca noi doi, potrivit pentru doi tineri cavaleri. Putea să-l

ia în spinare pe William, care avea doar patru ani, dar, dacă mă aruncam şi eu în spinarea lui, ne dădea jos pe amândoi şi mă muşca de picior. Îi spuneam Dreptate.

— Impresionant! mi-a răspuns Prinţul Orrin, absolut DELOC impresionat. Dacă ai terminat cu câinele, pornim la drum. Vreau să trec în Orlanth prin Trecătoarea înaltă sau prin Trecătoarea Luna Albastră, dacă e senin, şi să mă opresc pe la Contele Samsar.

— Porneşti când zic eu! m-am opus, încă dorindu-mi… ceva.

Poate frică? Poate doar o brumă de respect.

— Şi pe unde zic eu! am continuat.

Nu-mi plăcea că îmi ştia ţinutul mai bine decât mine.

A ridicat din sprâncene, stăpânindu-se să nu zâmbească, ceea ce m-a iritat mai mult decât dacă ar fi zâmbit.

— Şi atunci, ce crezi, rege Jorg?

Îmi doream din tot sufletul să rănesc. Pentru altcineva, vorbele ar fi sunat a aroganţă şi îngâmfare, însă pe cărarea asta rece, de munte, cuvintele păreau sincere. Îl uram că era, într-un fel atât de clar, cel mai bun. I-am întâlnit privirea şi în clipa aceea am înţeles. Mă compătimea.

— Frate Orrin, hai să ne luptăm! i-am zis. Ai dreptate să vrei pace. De ce să sufere ciobanii mei sau porcarii tăi într-un război ca să vedem care din dosurile noastre lustruieşte mai bine tronul imperiului? Luptă-te cu mine şi, dacă cedez, atunci când vei veni să pui stăpânire pe imperiu, n-o să

mă împotrivesc. Hai, scoate sabia! Sau pune-l pe campionul tău să-şi încerce norocul! am arătat eu spre cel de lângă el.

— O! a făcut Orrin. N-ai vrea să te lupţi cu el. E fratele meu, Egan. Dumnezeu l-a făcut să se bată cu sabia. Uneori mă sperie! Şi, pe deasupra, voi doi semănaţi prea mult. Egan crede că toată vorbăria asta e pierdere de vreme. I-ai asmuţi pe fermierii noştri împotriva ciobanilor lui şi ai îneca lumea în sânge, nu-i aşa, Egan? Am un vis pentru imperiul ăsta. Pentru imperiul meu. Un vis strălucitor. Dar mă tem că visele lui Egan sunt de culoarea purpurei.

Egan a mormăit ceva, parcă plictisit.

Prinţul a descălecat.

— Fă loc şi să nu intervină nimeni!

— E...

— Ştiu, Makin. L-am întrerupt. E o idee proastă.

Makin s-a dat jos de pe cal şi a venit lângă mine, iar oamenii lui Orrin s-au dat în spate.

— Ar putea fi foarte priceput, a zis.

— E în regulă. Dar eu sunt *grozav*.

— Jorg, nu contest că eşti maestru în arta de a ucide, mi-a şuierat Makin. Dar aici vă loviţi doar şi doar în săbii.

— Atunci, trebuie să intru în horă, i-am spus. Prinţul nu m-a întrebat ce cer dacă câştig. M-a cam lăsat cu un gust amar.

Am păşit împreună, doi din cei o sută, descendenţă împăratului şi vechilii pregătiţi de luptă.

— Jorg, am putea fi isteţi, mi-a zis. Ştia cum

sunt şi nu a adus vorba despre calea uşoară. Ajută-mă! Împăratul va avea nevoie de un nou vechil.

Am scuipat pe pietriş.

— Nu ştii ce vrei sau de ce, Jorg. N-ai văzut nimic din imperiul pe care vrei să îl stăpâneşti. Ai fost la răsărit, până la zidul lui Utter? Ai văzut malurile Africii întunecate? Ai vorbit cu jarlii care navighează din miazănoapte când se topeşte gheaţa? Dacă te-ai fi născut în pustietatea ţinutului Arral, atunci toate milele din anii tăi de rătăcire nu ţi-ar fi arătat decât pajişti. Jorg, doar pe navă, pe navă. Doar aşa se vede imperiul. Ai văzut vreodată marea?

Calul sur a tras un vânt, scutindu-mă să dau un răspuns. Dintotdeauna îmi plăcuse.

Ne-am învârtit. Ca şi în viaţă, o bătaie cu săbiile, mai ales una cu săbii lungi, se rezumă la alegerea momentului. O lovitură e un angajament, uneori pe viaţă. Aştepţi cel mai bun prilej, apoi îşi rişti viaţa cu şansa oferită. Împotriva unuia cu armură trebuie să ai putere. Să foloseşti toată forţa. Să răneşti cu metalul ca să nu profite când te dai înapoi să ataci din nou. O săritură înainte poate fi şi mai periculoasă. Trebuie să fie precisă. Să găseşti şi să străpungi spaţiul liber din armură înainte să îl găsească celălalt.

Am dat primul, dar nu ca să-l lovesc, ci ca să ni se întâlnească săbiile. Sabia lui părea fumurie, un aliaj mai întunecat decât oţelul Constructorilor. Ciocnirea a răsunat dur pe cărări. El a răsucit sabia imediat ce s-au ciocnit şi aproape mi-a luat-o pe a mea. Nu mi-a plăcut deloc. L-am presat cu lovituri

scurte ca să-l ţin ocupat, ca să-i obosească mâinile şi să nu mai fie aşa viclene. Parcă aş fi încercat să dărâm un stâlp de piatră, iar palmele mă dureau, încheieturile pulsându-mi de durere.

— Eşti mai priceput decât mă aşteptam, mi-a zis.

Apoi a venit spre mine, a sărit, a rotit spada şi iar a sărit. Prea rapid ca să pot reacţiona.

Ne antrenăm ca să înveţe muşchii. Ca ochii să comunice cu braţele şi cu mâinile, lăsând la o parte creierul şi nevoia de a decide şi de a judeca. Ca şi cum ai învăţa notele la harpă. Întâi te gândeşti, la, do do re... Şi, cu timpul, degetele învaţă şi ai uitat notele.

Braţul cu sabia a făcut mişcările fără să mă întrebe.

— Nu-i rău deloc, a comentat.

Dar, când vrei să cânţi mai repede, apoi şi mai repede, şi mai repede, la un moment dat degetele nu te mai ascultă. Ce urmează? vor ele să ştie. Ce urmează?

Urmează o bară grea de metal în cap. Cel puţin aşa am simţit partea neascuţită a sabiei. Am zis ceva – pe jumătate înjurătură, pe jumătate vaiet –, iar sângele a ţâşnit, apoi am căzut la pământ de parcă mi-ar fi tăiat toate sforile.

— Predă-te!

Parcă vorbea din capătul unui tunel lung.

— Pe naiba!

Mai mult sânge, poate nişte bucăţi de dinte.

— Jorg, ultima şansă!

Marginea sabiei mi se sprijinea rece de gât.

— Se predă.

Makin era la acelaşi capăt îndepărtat al tunelului.

— Se predă.

— Pe dracu’!

Distanţa între cer şi pământ începea să se micşoreze. M-am concentrat pe ceva întunecat, care putea fi Orrin.

— Predă-te! mi-a poruncit din nou.

Simţeam un pârâiaş cald de sânge acolo unde mă tăiase puţin.

Am reuşit să râd.

— Mi-ai zis deja că n-o să mă ucizi. Nu e în interesul tău. Aşa că de ce să mă predau? am scuipat din nou. Dacă ajungi la graniţa mea cu o armată, o să văd atunci ce o să fac.

S-a întors dezgustat.

— Trecătoarea înaltă, i-am zis. Te las să treci prin Trecătoarea înaltă şi poţi să-l deranjezi pe conte cu predicile tale. Ţi-ai câştigat dreptul.

Am încercat să mă ridic, dar n-am putut. Makin m-a ajutat. I-am văzut cum avansează. Prinţul Egan, fratele lui, m-a privit răutăcios când a trecut pe lângă mine. Orrin nici măcar n-a întors capul.

Ne-am uitat până a dispărut după culme şi ultimul cal.

— O să avem nevoie de o armată mai mare, am zis.

Sir Makin e aproape cavalerul cel chipeş din legendă, cu părul lui negru şi cârlionţat, e înalt şi are statură de spadasin, ochii îi sunt

ca smoala, *armura îi e mereu lustruită*, *iar lama*, *gata de atac*. *Doar buzele groase şi nasul ascuţit nu-l fac visul unei fecioare pline de dorinţă*. *Gura prea expresivă*, *privirea ca de şoim*. *Şi în alte privinţe Sir Makin e „aproape”*. *Aproape onorabil*, *aproape cinstit*. Însă *în privinţa prieteniei nu există nicio îndoială*.

7

Cu patru ani în urmă

Merseserăm două ore de când plecase Prinţul de Arrow spre Trecătoarea înaltă. Două ore învăluiţi într-o linişte diferită de cea din prima parte a călătoriei. Mă durea capul atât de tare, încât părea o idee bună să mi-l reteze cineva. Orice idiot şi-ar fi dat seama că nu mi-ar lua mult să le frâng gâtul.

— Au!

Ei bine, nu orice idiot.

— Da, Maical, am zis. Au!

Mă uitam cu ochii întredeschişi şi cu dinţii încleştaţi din cauza durerii de cap. Uneori nu-ţi dădeai seama dacă bătrânul Maical era stricat. Nu era întotdeauna evident dacă îi lipseşte vreo piesă. Acum era pregătit pentru orice, era de încredere, chiar viclean. Dar peste o clipă gura îi părea slabă, se încrunta şi avea ochii goi.

Maical se întorsese în frăţie la câteva săptămâni de la izbânda noastră din Tărâmul lui

Renar. Dumnezeu ştie cum, dar bănuiesc că şi porumbeii îşi găsesc drumul spre casă, deşi au capul mic şi creierul cât o nucă. În lunile după ce Bântuitul devenise casa mea, fusese grăjdar, ajutor de grăjdar, strânsese bălegarul sau ceva de genul. Am ţinut să fie hrănit şi să aibă unde să doarmă. Până la urmă, îi omorâsem fratele. Lui Gemt nu prea-i păsa de el. Îl bătea şi îl trimitea pe jos să îndeplinească ambele sarcini. Dar se asigura că Maical mănâncă şi are unde să doarmă.

— Te-a cam bumbăcit, Jorg, mi-a zis Maical.

Părea cam netot când vorbea, cu buzele mereu umede şi strălucitoare.

L-am văzut pe Makin tresărind şi pe Row făcând un pariu cu Grumlow.

— Da, Maical, cam aşa ceva.

Nu mi-a părut rău că l-am înjunghiat pe Gemt. Nici măcar o clipă. Dar mă durea că Maical suferea prea tare ca să mă urască, cu mintea pradă unor demoni, văzând, dar fiind în capcană. M-am gândit la ceasul care îmi ticăia la încheietură. Tot mecanismul inteligent, rotiţe peste rotiţe care se învârteau, cu dinţii muşcând, şi, dacă intra un pic de pietriş sau un fir de păr unde nu trebuie, se oprea, era distrus şi nu mai valora nici cât o ceapă degerată. Mă întrebam ce o fi intrat în mintea lui Maical. Oare ce îi luase minţile?

— Spune-i lui Makin să vină încoace! i-am cerut.

Maical a tras de frâie şi calul sur a încetinit. L-am văzut pe Row că se încruntă. Pierduse pariul.

Munţii erau ba roşii, ba verzi, pe când durerea

mergea de la frunte în moalele capului, din spatele ochilor în ceafă.

— Cred că uneori îl ţii pe lângă tine ca să-l faci fericit pe calul sur, mi-a zis Makin.

Nu l-am auzit venind lângă mine.

— Vreau să mă înveţi să mânuiesc sabia, i-am zis.

— Dar ştii…

— Credeam că ştiu, dar acum o s-o iau în serios. Ce s-a întâmplat acum… Mi-am dus mâna la cap şi degetele mi-erau pline de sânge… nu se va mai întâmpla niciodată.

— Cel puţin aşa îşi petrec regii timpul, mi-a spus. Te va ajuta să fii ager. Ai mânuit vreodată o sabie de când am luat Bântuitul?

Am ridicat din umeri şi mi-a părut rău. Am scrâşnit din dinţi, care au scos un scârţâit neplăcut.

— Ţi-am spus că am încercat să am un bastard cu aproape fiecare servitoare din castel. Zâmbea larg.

E bine să fii rege.

Însă nu când eşti lovit în cap cu sabia.

— E un efort de repopulare. Calitate şi cantitate, mi-am dus eu o mână la cap. Au şi futu-i! De unele dureri te poţi îndepărta, numai că o durere de cap e acolo unde trăieşti.

Makin tot zâmbea larg. Cred că îi plăcea să mă vadă răpus.

S-a apucat să caute ceva în desagă, a răscolit temeinic şi a scos o punguţă din piele, pe care mi-a aruncat-o. Aproape am scăpat-o din mâini. Aşa e când ai vederea dublă.

— Cuişoare, mi-a zis.

— Sir Makin, ai ţinut-o bine. Ai putea să dai un cal bun la schimb, şi tot nu ai primi suficiente cuişoare ca să-ţi intre în palmă. Sunt minunate pentru durere. De la prea multe mori, dar e ca şi cum ai pluti spre moarte, purtat de un râu cald.

Aproape am deschis punguţa.

— Ia-o! i-am aruncat-o înapoi.

Devine o obişnuinţă să apelezi la anumite lucruri. Am făcut din durerea de cap un duşman cu care am început să mă lupt.

Am mers mai departe. Mi-am umplut mintea cu venin, am scos ura pentru Contele Renar. Nu prea aveam cum s-o îndrept pentru că nu mai era în apropiere. Durerea care îmi pulsa în spatele ochilor făcea ca durerea de la dintele rupt să pară o furnicătură.

Rike şi-a prins din urmă calul uriaş şi a ţinut ritmul. S-a uitat la mine ceva vreme. Makin s-ar fi distrat să mă vadă căzând, dar Rike crezuse că zilele bune veniseră toate odată.

— Rike, ştii de ce te ţin prin preajmă? l-am întrebat.

— De ce?

— Eşti cea mai rea parte din mine.

Sunetul smalţului când am scrâşnit din dinţi. Fir-ar! S-a mai domolit.

— Nu am un înger pe un umăr şi un diavol pe celălalt, ci un diavol pe ambii. Dar tu eşti ăla rău. Cum aş fi eu, dacă mi-aş pierde farmecul şi frumuseţea.

Mi-am dat seama că trăncănesc şi n-am mai

zâmbit larg.

— Cară-te, Rike!

Era iar Makin. Nu l-am văzut întorcându-se.

— Tata a avut dreptate, Makin, i-am zis. Să ia banii fratelui său pentru William şi mama. Şi-ar fi pierdut jumătate din armată doar până la Bântuit.

Makin s-a încruntat. Mi-a întins din nou punguţa în care erau cuişoare.

— Ia-o!

— Tata ştia ce e sacrificiul. Şi Corion. Drumul pe care m-a pus. Cel corect. Nu-mi plăcea să fiu împins de la spate.

Abia îl vedeam pe Makin cu ochii mijiţi pentru că îmi zvâcnea capul de durere.

Makin a dat din cap că nu.

— Unele crime cer răzbunare. Corion a încercat să-ţi ia asta. Am trecut prin trei ţări ca să-i găsesc pe cei care mi-au ucis fata.

Părea îngrijorat.

— Idiotule! am murmurat eu cu buzele amorţite.

— Jorg, plângi, ia afurisitul ăsta de condiment! a zis, tot în şoaptă.

— O să avem nevoie de o armată mai mare.

Totul s-a întunecat şi am simţit că o să mă prăbuşesc. Apoi am căzut la pământ.

8

Cu patru ani în urmă

M-am trezit într-o cameră întunecată. O muscă

bâzâia pe lângă mine. Cineva, undeva, era bolnav. Lumina pătrundea acolo unde era scorojită vopseaua. Mai multă lumină printre obloane, aplecată printre ele. O casă ţărănească. Nu mai auzeam un gâlgâit, ci plânsete fără cuvinte. Un copil.

M-am ridicat în capul oaselor. O pătură subţire a căzut. Paiele mă înţepau. Îmi trecuse durerea de cap. Dintele mă durea ca naiba, dar, în comparaţie cu durerea de cap, era o nimica toată. Am pipăit prin jur după sabie şi nu am găsit-o.

O durere de cap care a trecut are ceva magic. Ce păcat că bucuria trece şi nu poţi aprecia faptul că nu te doare mereu capul! Nu fusese o durere de cap obişnuită, evident. Bătrânul Jorgy avea creierul harcea-parcea. Văzusem înainte. Când fratele Gains căzuse de pe cal şi se lovise la cap, o luase razna mai rău decât Maical mai bine de două zile. „Am căzut de pe cal?” probabil că întrebase de o mie de ori. Când plângea, când râdea. Noi, bărbaţii, suntem foarte fragili.

Mi-am regăsit echilibrul, deşi încă tremuram. Uşa s-a deschis, iar lumina a conturat profilul întunecat al unei femei.

— Ţi-am adus supă, a zis.

Am luat strachina şi m-am aşezat din nou.

— Miroase bine.

Aşa era. Stomacul îmi chiorăia.

— Prietenul tău, Makin, a adus iepuri pentru tocană. N-am mai avut parte de carne de când s-au furat porcii.

Am dus strachina la gură: aici nu erau linguri. A

plecat când eu sorbeam şi mă frigeam, dar nu-mi păsa câtuşi de puţin. Multă vreme am tot sorbit şi m-am uitat la cum dansează praful acolo unde intrau puncte de lumină prin obloane. Am molfăit la bucăţile de iepure, am mestecat zgârciurile şi am înghiţit grăsimea. E bine să mănânci cu mintea golită de gânduri.

În cele din urmă m-am ridicat în picioare şi mă simţeam mai cu capul pe umeri. M-am căutat prin buzunare. Pumnalul meu vechi era la brâu, iar în desaga de la curea era o umflătură care s-a dovedit a fi săculeţul de cuişoare de la Makin. M-am uitat împrejur după sabie şi m-am dus spre uşă. Părea însorit, vântul era rece, iar în aer se simţea mirosul neplăcut de ars. M-am întins şi am clipit. Pe lângă casa de unde venise, care părea un grajd pentru animale, totul era în ruine. Două case cu zidurile prăbuşite şi bârnele înnegrite, nişte garduri rupte şi coteţe prin care parcă trecuse un cal greu. Am văzut-o pe femeia aia ghemuită în dreptul casei mai apropiate, cu spatele la mine.

Am simţit nevoia să mă uşurez. M-am dus în spatele casei şi am scos un jet lung, fierbinte şi acid, care părea să nu se mai termine.

— Iisuse, am dormit o săptămână?

Un mare învăţat a spus odată „Să nu te uşurezi acolo unde mănânci”. Parcă Aristotel. Când eşti pe drum, e o regulă bună. Găseşte-ţi loc de uşurare unde o fi. Mişcă-te şi lasă rahatul în urmă, oricare ar fi. În castel am o garderobă, o gaură în perete prin care să te caci. În castel chiar te uşurezi unde mănânci şi trebuie să te gândeşti bine prin ce

rahat vrei să scormoneşti. Asta am învăţat în cele trei luni de când sunt rege.

În cele din urmă, am isprăvit. Cred că nu mai făcusem de o săptămână.

Mă simţeam mai bine. Bun. Am căscat şi mi-a trosnit faţa. Înspre nord era câmpie, iar munţii Matterack se înălţau la sud. Părăsiserăm tărâmul Renar. M-am întins şi m-am dus spre femeie.

— Au făcut oamenii mei una ca asta?

M-am încruntat şi m-am uitat din nou împrejur:

— Unde naiba sunt?

S-a întors cu faţa obosită şi cu groază în privire:

— Soldaţii din Ancrath.

În braţe avea o fetiţă de şase sau şapte ani, nemişcată, pământie la faţă.

— Din Ancrath? am ridicat eu o sprânceană.

Ochii mi se tot întorceau la fetiţă.

— Suntem aproape de graniţă? am întrebat.

— La cinci mile. Ne-au spus că nu putem trăi aici. Pământul era anexat. Au început să dea foc locuinţelor.

Anexate. Mi-am dat seama. Era o dispută la graniţă. După hărţile cele mai vechi, pământurile Lordului Nossar se întindeau până aici.

Simţeam acum mirosul de vomă, acru în aerul dimineţii. Fetiţa avea părul mânjit de vomă sângerie.

— Ţi-au ucis bărbatul? am întrebat-o.

M-am mirat de mine însumi. Nu-mi pasă de aşa ceva ca să întreb. Am dat vina pe faptul că am fost lovit în cap.

— Ne-au ucis băiatul, a zis, uitându-se peste bârnele înnegrite, peste mine, peste cer. Davie a venit urlând şi înecându-se, orbit de fum. S-a apropiat prea mult de un soldat. Cu o lovitură rapidă, de parcă ar fi tăiat o plantă, mi-a despicat băiatul. Maţele… a clipit şi s-a uitat la fetiţă. Davie ţipa. Nu se putea opri. Alt soldat i-a băgat o săgeată în gât.

— Şi soţul tău?

Nu o întrebasem de băiat. Nu voiam să aud aşa ceva. Şi fetiţa se tot uita la mine fără interes, fără speranţă.

— Nu ştiu.

Avea o voce stinsă. Ca atunci când nu mai simţi nimic.

— Nu s-a dus la Davie, nu l-a luat în braţe, era prea speriat că o să-l ucidă şi pe el soldaţii.

Fetiţa a tuşit.

— Iar acum plânge tot timpul şi stă cu ochii-n pământ.

— Şi copila?

M-am blestemat de cât sunt de nătâng. Doar mă gândeam la o întrebare, şi ea îmi ieşea din gură.

— E bolnavă. Are ceva la stomac. Dar cred că şi în sânge. Cred că oftică.

A strâns-o mai tare în braţe.

— Te doare, Janey?

— Da. S-a auzit o şoaptă stinsă.

— Tare sau puţin?

— Tare.

Vocea-i era tot o şoaptă. De ce să pui întrebări

dacă nu e nimic de făcut?

— A făcut bine bărbatul tău. Uneori e bine să stai deoparte. Să aştepţi.

Spinii mă ţinuseră în spate când conta, ei hotărâseră pentru mine.

— A făcut bine.

Cuvintele care mi se păreau adevărate înainte să cad de pe cal păreau fără sens în faţa casei lor în ruină. O lovitură la cap te poate face să-ţi pierzi judecata.

Am văzut călăreţi pe pajişte. Doi oameni, trei cai. Makin şi Rike veneau spre mine în pas lejer.

— Ce bine să te vedem pe picioare, Jorg!

Makin mi-a zâmbit larg, ca de obicei. Rike doar s-a încruntat.

— Doamna Sara şi domnul Marten au avut grijă de tine.

Aşa era Makin. Mereu îşi făcea prieteni, îşi aducea aminte nume, era jovial.

— Sara?

Ei erau, până la urmă, oamenii mei. Şi micuţa Janey. O clipă am văzut altă Jane, zdrobită sub pietre, cu lumina stingându-i-se din ochi. Acea Jane mi-a zis odată că avem nevoie de motive mai bune. Motive mai bune, dacă vreau să câştig sau orice aş vrea.

— Du-o înăuntru! E prea frig aici.

M-a cuprins un sentiment de vină că făcusem pipi pe unul din cei patru pereţi care le rămăseseră.

Sara s-a ridicat în picioare şi a intrat cu fetiţa.

— Makin, m-ai lăsat să mor aici? l-am întrebat.

Unde sunt ceilalţi?

— Sunt la o milă depărtare, a arătat el spre nord. Se mai uită după alte patrule.

Mi se părea ciudat că bătrânul Nossar cel vesel era în spatele atacurilor. Amintirile frumoase se cam ştergeau. Mi-l aminteam în sala de ospeţe, cu hărţile şterse întinse pe masă, cât de absorbit era. Nossar pe scaunul lui din stejar, în fortul Elm, cu barba căruntă şi ochii calzi. Will şi cu mine ne jucam în sala aia pe vremea când eram cât copilaşul pe care îl ţinea Sara în braţe. Nossar şi liniile de pe hartă. Gruff, care vorbea despre „băieţii lui”, care să le ofere o ascunzătoare băieţilor lui Renar.

— Eşti gata să călăreşti? m-a întrebat Makin.

— În curând.

M-am dus la cal. „Brath”, aşa îl botezase grăjdarul şi nu mi s-a părut potrivit să-i schimb numele. Suficient de viguros, dar nu se compară cu Gerrod, care a căzut sub muntele pe care l-am cucerit în Gelleth. Mi-am luat câte ceva din desagi şi am urmat-o pe Sara.

Lumina m-a orbit când am ieşit, iar întunericul m-a orbit când am intrat. În boxă puţea. Nu-mi dădusem seama când mă trezisem, dar acum m-a izbit. Vomă stătută, transpiraţie, balegă. Îl crezusem pe Prinţul de Arrow când îmi zisese că va apăra oamenii şi le va aduce pace. O crezusem pe Jane când spusese că aveam nevoie de motive mai bine pentru cele hărăzite de soartă. Crezusem tot. Tot, doar că însemna ceva pentru mine.

M-am lăsat pe vine lângă femeie. Deja uitasem

cum o cheamă.

— Nu te-a apărat noul rege?

— E rege? a întrebat fără interes, dorindu-şi să plec.

— Bună, Janey! am zis, hotărându-mă să o farmec pe fetiţă. Ai văzut că l-am adus pe cel mai mare şi cel mai urât bărbat din lume să ţi-l arăt?

Un zâmbet i-a înflorit pe buze.

— Ce vrei tu, micuţă Janey?

Nu ştiam ce caut aici, ghemuit în duhoarea asta, cu ţăranii. Poate că voiam să îl bat pe Prinţul de Arrow la ceva. Sau poate era doar urmarea loviturii la cap. Poate că Maical fusese scăpat în cap când era mic şi asta îl afectase toată viaţa.

— Îl vreau pe Davie.

A rămas ciudat de nemişcată. Doar gura i se mişca. Şi ochii.

— Ce vrei să fii, ce vrei să te faci?

M-am gândit la copilăria mea. Aş fi vrut să fiu moartea înaripată. Aş fi vrut să distrug lumea până când îmi dădea ce era al meu.

— Prinţesă, a răspuns Janie şi s-a oprit. Sau sirenă.

— Domnule, îi spun poveşti, a zis mama, pe jumătate înfricoşată şi acum distrusă, pe culmile disperării.

Mă întrebam ce o fi crezând că o să-i iau. Bunica mea citea. Şi familia păstrează poveştile. I-a mângâiat părul lui Janey.

— Îi spun poveşti când o doare ceva. Ca să nu se gândească. Îi umplu capul cu prostii. Nici măcar nu ştie ce-i aia o sirenă.

Mi-am muşcat limba. Trei dorinţe imposibile în atâtea momente. Mă dusesem după ele, crezând că sunt rege, gândindu-mă la coroana şi la tronul meu, la armate, aur şi ziduri.

Îl vrea pe fratele ei, vrea să fie prinţesă, vrea să fie sirenă. Şi oftica o va răpune, urlând în braţele mamei, de unde va ajunge într-o groapă rece în pământ. Şi toţi caii şi oamenii regelui nu pot face nimic.

Atunci am atins uşor fruntea lui Janey. Avea suficientă moarte în ea şi nu mai trebuia să pun şi eu paie pe foc. Dar am atins-o doar ca să simt boala pulsându-i sub piele, mâncându-i măduva şi oasele. Boala din ea parcă a chemat necromanţia din mine, făurind o legătură. Îi simţeam inima bătând sub a mea.

*

— Eşti gata de drum, Jorg?

— Da.

M-am suit pe Brath. Am pornit la pas.

— Frate Jorg, mai ai din cuişoare? m-a întrebat Makin.

— Cred că le-am înghiţit pe toate de durere, i-am răspuns, pipăind punguţa de la brâu.

El a dat ochii peste cap. S-a uitat în urmă la ferma în ruine.

— Cât sânge vărsat! A fost îndeajuns…

Sunetul de cimbal l-a întrerupt. Zgomotul talgerelor, zumzăitul oamenilor, paşii şi un copil râzând.

— Ai lăsat ceva în urmă, Jorg? m-a întrebat.

— Kent cel Roşu avea dreptate, am zis. Era bântuit. Malefic. Mai bine să se abată durerea asupra ţăranilor, nu?

La câmpie te pot ustura urechile din cauza vântului.

Rike a tras de frâie şi s-a dus în spate.

— Nu face asta! i-am zis.

Şi m-a ascultat.

*

În noaptea aceea am adormit greu. Poate că în lunile bune petrecute la Bântuit mă obişnuisem cu patul confortabil de acasă. Am adormit greu şi visele m-au copleşit, trăgându-mă în adâncuri.

Stăteam într-o cameră întunecată, în care persista o duhoare de vomă şi animale. Nu vedeam decât licărul din ochii ei, ochii fetiţei. Auzeam doar ticăitul ceasului de la încheietură şi respiraţia ei îngreunată, caldă, uscată şi rapidă.

Am zăcut multă vreme cu ticăitul, respiraţia şi licărul din ochii ei.

Zăceam şi un râu călduţ ne purta învăluiţi în mireasma cuişoarelor.

Tic, *respiraţie*, *tac*, *respiraţie*, *tic*, *respiraţie*.

Apoi m-am trezit deodată icnind.

— Ce e? a murmurat cineva.

Poate era Kent pe sub pături.

— Nimic.

Visul încă mă ţinea în mrejele sale. Iar eu am crezut că s-a oprit ceasul.

Dar nu era ceasul.

*

În lumina cenuşie a zorilor, Makin s-a trezit alături de mine, a căscat şi i-a trosnit faţa, a scuipat şi şi-a masat mijlocul.

— Vai, ce mă doare!

S-a uitat somnoros la mine.

— Puţin praf de cuişoare va rezolva tot.

— Copila a murit ieri-noapte, i-am zis. Mai uşor decât mai greu.

El a strâns din buzele groase şi n-a mai zis nimic. Poate se gândea la propriul copil, care murise cu mulţi ani în urmă. Nici măcar n-a întrebat de unde ştiu.

Povara anilor nu pare să-l doboare pe fratele Maical, de parcă neputinţa de a număra trecerea lor l-ar feri de asta. Se uită la lume cu ochii lui blânzi şi cenuşii. Are pieptul zdravăn şi membrele groase. Fratele Grumlow îl tunde, îi lasă o coadă la spate şi îi rade barba până are obrajii curaţi. Şi, dacă nu ţi-ar spune nimeni că gândurile îi trec prin mintea goală, ai crede că fratele Maical este ca toţi ceilalţi care călăresc alături de Fraţi. Însă în luptă mâinile îi sunt iscusite şi ai crede că-i întreg până când zgomotul se topeşte, morţii cad seceraţi şi Maical rătăceşte pe câmp, plângând.

9

Cu patru ani în urmă

Tărâmul lui Renar are şi câmpii, deşi pământul e pietros şi parcă cresc şi mai multe pietre când e lucrat. De când sunt rege, de trei luni, am rămas în munţi. Doar acum, când drumul m-a purtat la Heimrift, am descoperit marginile regatului meu, aproape de Ancrath şi de Mlaştinile Ken.

Am plecat departe de ferma în ruine, de ţărani, de Marten şi de Sara, ale căror nume mi le aminteam de data asta, şi de Janey, fata care a murit, care şi-a dat ultima suflare într-o noapte de primăvară, înainte să facem un drum de douăzeci de mile. Am rămas pe pământurile de la graniţă, unde drumeţii călătoresc şi există prilejuri la tot pasul. Cu cât mai adânc se încumetă o şleahtă de bandiţi într-un regat, fără să întâmpine rezistenţă, cu atât mai mult iese la iveală slăbiciunea regatului. Thurtan a fost mereu o provincie prost apărată, iar mlaştinile Ken şi mai şi. Ancrath, am putea spune, e un ţinut mai tare în care să-ţi rupi dinţii.

— De ce ne-am oprit? a întrebat Makin.

Eram la o răspântie. O răscruce nemarcată, un drum de pământ ce o lua pe lângă nişte dealuri şterse, unde Ancrath se întâlnea cu Mlaştinile şi cu Tărâmul lui Renar. Orice loc în care se întâlnesc trei neamuri va creşte, dacă i se dă şansa. Sângele

face pământul reavăn.

— Avem două posibilităţi. Să o luăm pe drumul care nu duce la Ancrath, a zis.

Am închis ochii.

— Makin, ai auzit?

— Ce?

— Ascultă! i-am spus.

— Ce? a întors el capul într-o parte. Păsări?

— Mai atent!

— Ţânţari? a întrebat încruntat.

— Gog aude, i-am zis. Nu-i aşa, flăcăule?

L-am simţit mişcându-se în spatele meu.

— E un clopot?

— Clopotul de la Jessop, unde duce mlaştina morţii. Are o voce atât de adâncă, încât parcă se caţără peste smârcuri cu fiece milă.

Clopotul acela mă mai chemase o dată acasă. Îmi dăduse de veste că am un frate nou pândind în pântecele unei străine, întrupându-se sub fustele demne de o regină. Sub mătase şi dantelă. Iar acum îmi amintea de cuvintele Prinţului de Arrow. De cuvintele pe care lovitura de sabie aproape că mi le scosese din cap. Fratele meu mai mic ieşise la joacă, iar jucăriile pe care i le dăduse tata întâi fuseseră dreptul meu la moştenire.

— O luăm pe aici, am zis şi am apucat-o pe drumul mai greu.

— Heimrift e pe *acolo*, mi-a precizat Makin, arătând spre luminiş. Nu mă cert cu tine. Vreau doar să aduc vorba, să nu zică lumea că n-am scos o vorbă când om zăcea seceraţi la pământ şi sângerând.

Se certa, dar avea temei şi nu l-am oprit.

Am călărit cam o oră, lăsând în urmă mlaştinile dezolante. Primăvara trece prin Ancrath înainte de a se încumeta în sus, înspre Tărâmul lui Renar. Am ajuns la pădure, iar frunzele căzeau de pe fiecare creangă, de parcă o singură adiere a primăverii le-ar fi făcut să înflorească. I-am luat pe Fraţi de pe drum şi am urmat cărarea până în pădure. Dacă nu vrei să te întâlneşti cu nimeni, ia-o prin pădure, mai ales în Ancrath, de când i-am furat tatei Regimentul Pădurii.

Căldura primăverii, verdele strălucitor al frunzelor noi, trilurile sturzilor şi ale ciocârliilor, bogăţia codrului... Ancrath are un farmec necunoscut în Tărâmul lui Renar, dar începusem să apreciez sălbăticia din regatul meu, bolovanii duri, piscurile greu de cucerit, chiar şi vântul care bătea neobosit de la răsărit la apus.

Grumlow s-a aplecat şi a luat ceva din părul Tânărului Sim.

— O căpuşă.

A strivit-o între degete. Chiar şi în Paradis erau şerpi.

Căruţa se agăţa de tufişuri şi de crengile de jos, iar cărările se îngustau. Rike înjura mai mult şi mai disperat, îndemnat de crengile care îi tot şfichiuiau faţa.

— Micule Rikey, n-ar trebui să călăreşti atât de sus, i-am zis.

Makin a venit în dreptul meu, cu Kent în spate şi cu Row râzând pe înfundate la o glumă pe care le-o spusese.

— O să mergem în curând pe jos?

S-a ferit de ramurile care atârnau mai jos.

Am oprit la un pârâu peste care era un podeţ care era deja vechi pe vremea când Iisus învăţase să meargă. Mi-am amintit de podeţ, probabil punctul cel mai îndepărtat unde ajunsesem de unul singur înainte să plec pentru totdeauna de la Castelul Înalt.

— O să lăsăm caii aici, le-am zis. Grumlow, îi păzeşti tu, căci tu ai azi privirea ageră.

Şi nu era singurul lucru ager la Grumlow. O fi arătând el ca un nătărău din pricina mustăţii, dar se pricepea de minune să mânuiască pumnalul şi avea câteva ascunse la el.

M-am gândit să-i las pe Gog şi pe Gorgoth. Mai ales pe Gorgoth, că nu era genul care să fie dus undeva nesupravegheat. Când l-am adus prima oară la Bântuit, după ce am stat cu fundul pe tron o zi sau două, i-a nedumerit pe mulţi. Chiar şi rănit de săgeţile primite cât lăsasem poarta deschisă, arăta ca un monstru de temut. L-am pus pe Coddin să-l aducă prin curtea de vest într-o zi de piaţă. Ai fi crezut că cineva a scăpat un stup de albine, la câtă hărmălaie era. O hoaşcă a ţipat, a dus mâna la piept şi a căzut.

Am râs. Şi, când am auzit că nu s-a mai ridicat… ei bine, atunci şi asta mi s-a părut amuzant. Poate îmbătrânesc eu prea repede, căci nu mi se mai pare aşa de distractiv. Însă, ce-i drept, a căzut într-un fel haios.

În cele din urmă, i-am luat pe amândoi. De Gorgoth ai nevoie dacă sunt probleme, iar cu Gog

e mai uşor să aprinzi focul de tabără.

Nu e prea greu să te deplasezi prin frunziş fără să te vadă lumea, dacă ştii calea şi dacă nu-i consideri oameni pe cei care ard cărbuni. Sunt singuratici şi nu vor să clevetească. Aşa că Rike nu a trebuit să-i ucidă.

Aşadar am intrat uşor în Ancrath, mergând pe cărările căprioarelor. Chiar şi regatele bine apărate au punctele lor slabe.

— N-ar trebui să fie aşa de uşor, a remarcat Makin. Nu era aşa pe vremea mea. Coddin şi ai lui nu i-ar fi lăsat pe bandiţi să treacă aşa de uşor pentru nimic în lume, a clătinat el din cap, deşi părea ciudat să se plângă de aşa ceva.

— Armata tatălui tău dă semne de slăbiciune? a întrebat Gorgoth, strivind crengile de pe jos când călca.

— Jumătate din efective sunt în mlaştină sau în cazărmi, în oraşele de lângă smârcuri, am răspuns. Tot timpul mai iese câte o mortăciune, în ultima vreme. Şi alţii au aceleaşi necazuri. Aveam un negustor la Curte care mi-a spus că Insulele Înecate au ajuns la mâna Regelui Mort. Toate. Date unor cadavre, strigoi ai mlaştinilor, necromanţi.

Makin şi-a făcut cruce şi a iuţit pasul.

Nu aveam multe la noi, am căutat un adăpost bun în pădure şi hrană. Tânărul Sim a vânat iepuri, iar eu puteam să omor cu piatra o veveriţă sau un porumbel de pe o cracă. E uşor să prinzi animale primăvara, căci sunt prea pline de căldură, prea vrăjite de noi posibilităţi şi nu se uită la pietrele care ies din umbre.

Ancrath te vrăjeşte cel mai tare în pădure, unde ziua curge ca mierea şi razele arămii ale soarelui se pătrund cu întunericul. Mergeam în şir, în trilurile sturzilor şi vrăbiilor, îmbătaţi de mirosul de păducel şi ceapă sălbatică. Visam cu ochii deschişi şi aroma aceea m-a purtat pe cărarea amintirilor până la William. Într-o noapte, fratele meu era bolnav, mama plângea amar, iar cavalerii nu-şi întorceau feţele lor aspre spre mine. Ţin minte rugăciunile şoptite în capela întunecată când toţi preoţii erau în pat, promisiunile pe care le făcusem. Pe-atunci nu erau primejdii. Abia mă târguiam cu Atotputernicul pe vremea aceea. Şi, când m-am furişat în camera noastră, m-am suit în pat, lângă William, şi i-am ţinut capul în mâini. Călugărul îi dăduse poţiuni amare şi îl tăiase un pic pe picior, ca să se scurgă sângele rău. Mama îi pusese pe piept o tinctură din miere şi ceapă. Stăteam în pat, înconjuraţi de zgomotele nopţii, de respiraţia greoaie a lui William, de ogarul nostru, Justice, care sforăia pe la uşă, de sunetul acului de cusut al slujitoarei şi de liliecii care erau aproape prea sus ca să-i auzi când dădeau roată Castelului Înalt, în bezna fără lună.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat Makin.

Am ridicat capul tresărind, aproape împiedicându-mă.

— Azi gândurile mele nu fac nici cât o ceapă degerată. Fusesem un copil nesăbuit.

Uneori îmi doream să îmi scot din cap amintirile vechi şi să le las purtate de vânt. Dacă un cuţit ascuţit ar putea să îndepărteze slăbiciunea

din zilele acelea, aş spinteca până nu ar rămâne decât învăţămintele grele.

*

Ne-am croit drum uşor, până când am ajuns la capătul pădurii. Nu sunt copaci în jurul Castelului Înalt, iar pământul e bun de lucrat ca să-l hrănească pe rege şi ca să-şi vadă duşmanii cum înaintează.

M-am rezemat de trunchiul unui fag arămiu, unul dintre ultimii arbori falnici înainte de o suprafaţă de doi acri de pământ arat, din care se iţea un verde ce putea fi orice, de la morcovi la varză. Mai multe câmpuri la stânga şi la dreapta, mai multe în depărtare. O sperietoare solitară se uita la noi.

— Continui drumul singur, am zis.

Mi-am dat jos platoşa.

— Unde? m-a întrebat Makin. Jorg, nu poţi să te duci acolo. Nimeni n-ar putea. Şi pentru ce? Ce o să obţii?

— Omul are dreptul să-şi vadă familia din când în când, Frate Makin, i-am răspuns.

Mi-am scos apărătorile pentru antebraţe, platoşa şi protecţia pentru gât. Îmi place să am fier la gât, m-a ocrotit când era cât pe ce să fie tăiat o dată sau de două ori, dar acolo unde mă duceam armura nu avea să mă salveze.

Mi-am dat jos teaca de la brâu.

— Kent, ai grijă de asta, te rog!

A făcut ochii mari, de parcă n-ar fi ştiut că,

primind încredere, oamenii deveneau devotaţi unui conducător.

— O sabie ca asta… Sir Makin…

— Ţi-am dat-o ţie, l-am întrerupt.

— Jorg, ai nevoie de o sabie, mi-a zis Maical, care se uita la mine buimac.

În spatele lui era Sim, care mă privea fără să zică o vorbă, scoţând harpa. El cel puţin ştia să stea liniştit şi să aştepte.

Cu ajutorul magiei, pumnalul mi-a apărut în mâini, truc pe care îl învăţasem de la Grumlow.

— Frate Maical, ajunge pentru ce am în minte.

— Daţi-mi două zile, le-am zis. Dacă nu mă întorc până atunci, trimiteţi-l pe Rike să asedieze castelul.

Am schiţat o plecăciune şi i-am lăsat să se uite la morcovi cum cresc. Sau la varză.

*

Pe la marginea pădurii, m-am îndreptat spre drumul Romei. De pe el nu poţi ieşi, zice-se, până n-ajungi la uşa papei. Eu însă plănuiam să merg în partea cealaltă.

Acolo e un cimitir, în mare parte înghiţit de pădure şi uitat. Ajungeam în ţinutul acela când eram mici, printre mausoleele în ruine, năpădite de iederă şi de muşchi, zdrobite de copaci. Cimitirul se întinde pe zeci de metri, neştiut, ca o necropolă pierdută. În cărţile prăfuite i se zice Perechaise. Pentru mine, cuvintele cioplite nu înseamnă nimic. *Dragii mei*, *1845*. *Celor care au părăsit lumea*

aceasta, *1710*. *Aici este sufletul meu*, *1908*. Aproape că nu se pot citi. A trecut atâta vreme, că nici calendarul nu mai are nicio noimă.

Pietrele de mormânt sunt făcute cu o răşină deschisă la culoare, mai tare ca sticla, ceea ce le protejează cu un strat subţire ca un fir de păr. Mi-a luat ani buni să observ. Descompunerea suferită a avut loc cu mult timp în urmă. Acum nu le-ar strica nicio lovitură de ciocan. Constructorii au considerat că însemnele acestea sunt preţioase şi le-au păstrat de-a lungul secolelor.

Mi-am făcut loc printre plăcile funerare căzute la pământ, aproape de drum. Multe fuseseră furate. Mai la apus, o casă de ţăran, construită în întregime din pietre de mormânt cu semne de granit şi cu scris şters de trecerea vremii, amintind de ţăranii acei răposaţi, neştiutori de carte. O casă din poveşti, clădită pentru a adăposti un om care nu ştie să citească.

Am găsit-o la marginea drumului, cu părul trandafiriu de la florile căzute. Anotimpurile îi estompaseră trăsăturile. Dar frumuseţea era tot acolo, pometii înalţi, braţele lungi şi graţioase, pieptul uşor umflat, de copil, câţiva licheni pe faţă. Nu are nevoie de rune care să-i istorisească viaţa. Aici mi-am îngropat copila. Un mesaj pentru care nu e nevoie să citeşti. A murit în iarna unui an pierdut, fiica unui om cu stare, care şi-ar fi dat toată averea şi chiar mai mult ca să mai o aibă lângă el până la primăvară.

Am văzut-o prima oară într-o toamnă, acum multă vreme, când cădeau frunzele şi erau atât de

mari, că acopereau câinele de piatră după care se ţinea. În timp ce mă uitam la ea, alţi călători treceau grăbiţi pe drum, gârboviţi de vântul aspru. Unii se opreau să se întrebe ce o fi urmărind, se îmbrăţişau şi mijeau ochii în ploaie. Mergeau mai departe. Eu m-am oprit. Poate că se întrebau ce urmăresc chiar *ei*.

Ea se ţinea după câine. Un terier mic, imortalizat în piatră, care murise în toamna aceea, înghiţit de puhoaie. O urmărire de o sută de ani, în urma căreia muriseră toţi cărora le păsase. Muriseră toate sufletele care ştiau cum îl cheamă pe terier. O urmărire care oprise fiecare mână din atingerea copilului, pierderea tuturor vieţilor care îi împărtăşeau lumea.

Odată cu zăpada din prima zi de iarnă am venit din nou să-mi văd fata statuie. Poate prima mea iubire. Mă uitam şi fulgii de nea cădeau în cristale mici, perfecte, care aproape scoteau un clinchet când cădeau la pământ. Se înnopta devreme, iar vântul era sălbatic, viscolind zăpada şi adunând-o ca pe o vată de zahăr de-a lungul drumului spre Roma când gheaţa şuiera pe pietre. S-a lăsat gerul în urma căruia rămâneau cristale argintii pe rochia ei, pe care doar eu le vedeam.

Anotimpurile vin şi pleacă, eu sunt aici, iar ea tot aşteaptă primăvara.

Aici sunt îngropaţi lorzi de rang înalt şi doamne de vază. Poeţi şi barzi. Acum e un loc pentru servitori. Suficient de aproape de Castelul Înalt ca doamnele sentimentale să-şi viziteze doicile şi suficient de departe ca să fie aşa cum se cuvine.

Aici sunt îngropaţi şi servitori bătrâni, uneori câini credincioşi în jurul fetiţei mele care aşteaptă primăvara. Doamne bune la suflet vin de la Curte cu jucăriile lor parfumate, care nu mai scot niciun sunet. Şi odată un băieţel de şase ani, ud până la piele şi pe jumătate îngheţat, târa ceva ce poate fusese cândva un lup.

— Bună, Jorg!

M-am întors şi iat-o pe Katherine plimbându-se printre mormintele vechi, cu soarele jucându-i prin păr.

10

Cu patru ani în urmă

Bună, Jorg! Doar atât mi-a zis? Katherine, acolo, în Pădurea Rennat, printre pietrele de mormânt. Bună, Jorg?

Încerc să mă trezesc. Poate că tot timpul am încercat. Mă înec în haos, undeva, sus, deasupra mea lumina dansează pe o întindere şi mai sus aşteaptă boarea. Mă aşteaptă să trag aer în piept.

Nu prea o cunosc pe Katherine, dar o doresc cu o forţă de netăgăduit. Ca o boală, ca o sete covârşitoare. Aşa cum Paris o dorea pe Elena, mă simt îngenuncheat de o dorinţă irezistibilă.

Îi studiez din amintiri lumina de pe faţă, în spatele luminii de la Castelul Înalt, în spatele copacilor din cimitir. Cât invidiez razele de soare

care îi ating părul şi se joacă pe corpul ei, pe pomeţi! Ţin minte tot. Ţin minte cum respiră. Ţin minte cum, în căldura din bucătăria lui Diane, picătura de sudoare i se prelingea pe gât, peste tendoane şi apoi în jos. Am omorât mulţi şi i-am uitat. Am nesocotit gestul de a-i lua viaţa cuiva. Dar picătura aceea de sudoare este, în ochii minţii mele, un diamant.

„Bună, Jorg!” Şi cuvintele mele ticluite mă părăsesc. Îmi simt cele paisprezece primăveri, mai degrabă băiat decât bărbat.

În pofida oricărei raţiuni, o doresc. Trebuie să posed, să mistui, să ador, să devorez. Ce am plăsmuit din ea în mintea mea nu poate trăi. E doar o fiinţă, o fată, dar stă la poarta unei lumi vechi şi, deşi nu mă pot întoarce… ea poate trece şi aduce cu ea o mireasmă, ideea acelei călduri risipite.

Sentimentele astea sunt prea profunde ca să dureze. Nu pot decât să mistuie, făcându-ne scrum.

O văd în vis. O văd în faţa munţilor. Înaltă, rece ca zăpada, pură ca zăpada, de neatins. Urc şi pe vârful gol îi rostesc numele în vânt, dar vântul îmi ia cuvintele. Şi pe mine. Cad în gol.

„Bună, Jorg!”

Mă furnică pielea. Îmi frec obrajii şi degetele îmi sunt sângerii, despicate. Fiecare parte din mine arde de parcă m-ar înţepa ace. Adevărate. Urlu şi, întocmai ca bobocii de pe creangă, fiecare furnicătură erupe, o mie de spini îmi despică pielea, ieşind din os. Sunt animale trase în ţeapă,

înjunghiate ca nişte exponate pe pereţii din casa unui vânător. Şobolani, nevăstuici, dihori, vulpi, câini… bebeluş. Moale, priveşte.

Urlu din nou şi mă învârtesc în întuneric. O noapte doar cu o şoaptă care să o contureze. O incantaţie şoptită, care se aude din ce în ce mai tare.

Topologie, tautologie, torsiune, tortură, tachinare, tensionat, strâmt, luat, luat… luat… ia… ce încearcă să ia?

Cineva bâjbâie prin dreptul braţului, nu e suficient de îndemânatic să desfacă mecanismul ceasului. O mişcare iute, şi l-am înşfăcat de încheietura foarte groasă şi puternică. Mi-am afundat degetul într-un punct de presiune. Mi-a arătat Lundist într-o carte.

— Auuu! se aude vocea lui Rike. Pax!

M-am ridicat în capul oaselor, la suprafaţă, am tras aer în piept şi înlătur întunericul din mintea mea. Topologie, tautologie, torsiune…

Pax. Cuvânt de drumeţie. *Pacea îmi stă în fire*. O scuză pentru orice fărădelege în care eşti prins. Uneori mă gândesc că ar trebui să am cuvântul ăsta scris pe frunte.

— Unde naiba suntem? îl întreb.

M-a cuprins o senzaţie de gol ce se ridica din stomac şi ajungea în creier.

— La dracu’ în praznic, a zis Kent cel Roşu, apropiindu-se.

Am ridicat mâna. Aveam nisip pe ea. Nisip peste tot, de fapt.

— Într-un deşert?

Două dintre unghiile de la mâna dreaptă erau smulse. Nu mai erau. Au început să mă doară. Şi celelalte erau smulse şi crăpate. Aveam vânătăi peste tot.

Gog a apărut de după un tufiş cu spini, mişcându-se încet, de parcă l-aş fi muşcat.

— Eu... am dus mâna la cap, iar nisipul mi se atingea de piele. Eram cu Katherine...

— Şi pe urmă? se aude glasul lui Makin în spate.

— Eu...

Nimic. Linişte. De parcă micul Jorgy fusese prea plin de căldura şi de ocaziile aduse de primăvară, apoi îl lovise din umbră o piatră şi-l doborâse de pe cracă.

Mi-am amintit spinii. Mâncărimea şi usturimea încă persistau. Am ridicat braţele. Nu aveam răni, dar pielea era roşie şi cu cruste. Şi Ken era la fel, după cum îi e şi numele. M-am întors şi-am dat de Makin, şi el plin de răni, care îşi plimba calul. Animalul părea într-o stare mai jalnică decât el, cu un şuvoi de muci la bot şi cu bube pe limbă.

— Nu-i un loc prielnic pentru noi.

Am căutat să văd dacă mai am un pumnal, dar nu mai era.

— Ce căutăm noi aici?

— Am venit după un bărbat, Luntar, mi-a răspuns Makin. Un alchimist din Orientul îndepărtat. Locuieşte aici.

— Adică unde?

— În Thar.

Ştiam numele. Pe hartă, cuvântul era de-a

lungul păşunilor Thurtan. Pe hartă era o pată neagră şi nu se vedea ce reprezenta numele. Dar poate că nu fusese o scăpare.

— E un tărâm otrăvit, a zis Makin. Unii spus că e făgăduit.

Cum veacuri în urmă aici fusese un soare de Constructor. Făgăduinţa era că într-o bună zi tărâmul va fi din nou sigur. Mi-am băgat din nou degetele în nisip. Nu pe cele fără unghii.

Aici puteam să ating moartea. Puteam să o învârt între degetul mare şi arătător. Fierbinte. Moarte şi foc deopotrivă.

— Locuieşte aici? am întrebat. Nu arde?

Makin s-a înfiorat.

— Da, aici.

Makin nu se înfioară cu una cu două.

Golul pe care îl simţeam mă rodea şi aveam nevoia arzătoare de a pune o întrebare.

— Şi ce vrem de la acest mag din Orient? am întrebat.

Makin mi-a întins ce avusese tot timpul la el.

O cutie. O cutie din cupru, cu spini încrustaţi pe ea, fără închizătoare. O cutie din cupru. Nu suficient de mare pentru un cap. Ar încăpea, în schimb, pumnul unui copil.

— Ce e în cutie?

Nu voiam să ştiu.

— Jorg, era o nebunie în tine, a clătinat el din cap. Când te-ai întors.

— Ce este în ea?

— Luntar a pus nebunia acolo.

A băgat cutia la loc în desagă.

— Te ucidea.

— Mi-a pus memoria în cutie? l-am întrebat fără să-mi vină a crede. L-ai lăsat să-mi ia memoria?

— L-ai implorat s-o facă, Jorg.

Nu voia să se uite la mine. Dar Rike se uita lung.

— Dă-mi-o!

M-aş fi întins după ea, dar mâna nu mă lăsa.

— Mi-a zis să nu te las, mi-a răspuns Makin cu tristeţe în glas. Mi-a zis să te pun să aştepţi o zi. Dacă o mai voiai şi atunci, puteai să o iei.

Şi-a muşcat buza. Prea o molfăia.

— Jorg, a continuat, ai încredere în mine! Nu vrei să ajungi iar cum erai.

— Atunci, pe mâine! am ridicat eu din umeri.

Pentru că un conducător îşi ţine oamenii uniţi dacă are încredere în ei. Şi pentru că mâinile mele nu voiau cutia. Mai degrabă ar arde.

— Şi-acum, unde mi-e blestematul de pumnal?

Makin se uita doar la cer.

— Mai bine uită de el!

*

Am continuat pe jos, ducând caii de căpăstru, căci ne regăsiserăm. Mergeam spre est şi, când bătea vântul, nisipul ne înţepa ca urzicile. Doar Gog şi Gorgoth păreau neafectaţi.

Gog stătea în spate, de parcă nu voia să fie lângă mine.

— Aşa e tot drumul? l-am întrebat, doar ca să

se uite la mine. Chiar şi acolo unde locuieşte Luntar?

A dat din cap că nu.

— Nisipul se face sticlă în jurul casei lui. Sticlă neagră. Îţi taie picioarele.

Am înaintat mai departe. Rike era lângă mine şi îmi mai arunca câte o privire. În felul în care mă privea ceva se schimbase. De parcă am fi fost egali.

Ţineam capul în jos şi încercam să-mi aduc aminte. Mă tot chinuiam să umplu golul din mintea mea. „Bună, Jorg!” aşa îmi spusese. Suntem doar amintiri. Clipe şi sentimente prinse în chihlimbar, atârnate pe filamente de raţiune. Dacă îi iei cuiva amintirile, atunci nu mai e nimic. Ia-i câte o amintire pe rând, şi îl distrugi de parcă i-ai bate în ţeastă cui după cui. Voi lua înapoi ce e al meu. Voi deschide cutia. „Bună, Jorg!”, îmi spusese. Eram lângă statuia cu fetiţa şi câinele, lângă mormântul ei, unde doamnele sentimentale şi copiii nesăbuiţi îşi îngroapă animalele.

Nimic.

Am învăţat acum multă vreme că, dacă nu poţi să obţii ce vrei pe uşa din faţă, trebuie să găseşti o altă cale. Ştiu o altă intrare prin cimitir. Nu e o cărare pe care vreau s-o apuc, dar oricum o s-o iau pe acolo.

Când eram foarte mic, poate pe când aveam şase ani, un duce a venit în vizită la tatăl meu. Era din nord, avea păr blond şi o barbă până la piept. Alaric din Maladin. Ducele i-a adus mamei un dar, o minune din lumea veche. Ceva strălucitor, care se

mişca într-un recipient de sticlă. Prima oară nu se vedea în mâna imensă a ducelui, apoi în faldurile de la rochia mamei.

Voiam lucrul acela văzut pe jumătate şi neînţeles. Dar asemenea daruri nu erau pentru tinerii prinţi. Tata l-a luat şi l-a dus în vistierie, să se aştearnă praful pe el. Am auzit asta, ascultând fără să vorbesc.

Vistieria din Castelul Înalt e în spatele unei uşi de fier, ferecată cu trei zăvoare. Nu e făcută de un Constructor, ci de turci, fier negru, bătut cu sute de ţinte. Când ai şase ani, majoritatea uşilor închise sunt o piedică. Asta înseamnă mai multe piedici.

Dintre toate amintirile, cea mai veche pe care o am este despre cum atârnam de pe un parapet înalt, în iureşul unei furtuni, pe când ploaia mă biciuia, şi râdeam. Apoi îmi amintesc nişte braţe care m-au tras înapoi.

Dacă eşti hotărât şi îţi pui mintea la contribuţie, nu există suficiente mâini să te tragă înapoi. Până la şase ani ştiam Castelul Înalt pe dinăuntru şi pe dinafară. Constructorii nu prea lăsaseră nimic de care s-ar putea folosi un căţărător, dar, după secole în care neamul Ancrath a tot făcut reparaţii şi având înainte Casa lui Or, un copil avea la dispoziţie destule locuri suficient de adânci.

În vistieria regală e o singură fereastră înaltă, amplasată într-un perete, la treizeci de metri deasupra pământului, prea îngustă pentru un om şi cu bare atât de apropiate, că şi un şarpe s-ar strecura cu greu. În partea îndepărtată a

castelului, aproape de sala tronului, este o gaură care duce la capul unui gargui de pe un zid exterior. Dacă uşa de la vistierie se deschide, atunci aerul care circulă prin castel face garguiul să vorbească. În zilele liniştite, geme, iar când bate vântul cu putere, şuieră. Vorbeşte şi dacă vântul bate cu putere dinspre răsărit sau dacă la o fereastră din bucătărie nu sunt trase obloanele. Când se întâmplă, se creează confuzie şi toată lumea e şfichiuită de funii şi fire. Fără fereastra înaltă de la vistierie, garguiul nu ar vorbi şi regele nu ar şti niciodată când e deschisă uşa de la vistierie.

Într-o noapte fără lună, m-am ridicat din pat. William dormea în pătuţul lui. Nimeni nu m-a văzut plecând, doar ogarul nostru, Justice. Doar a scâncit în chip de reproş, apoi a încercat să se ţină după mine. I-am poruncit să tacă şi am închis uşa după el.

Barele astea par puternice, dar, ca multe lucruri de care depindem în viaţă, în adâncul lor sunt putrede. Le-a mâncat rugina. Chiar şi cele care mai au oţel în mijloc se îndoaie, dacă pui suficientă presiune. Într-o noapte, când doica mea dormea şi trei gărzi care păzeau zidurile se certau ca să hotărască a cui era moneda de argint găsită pe trepte când se schimbase tura, am coborât pe o frânghie cu noduri şi am păşit prin averea tatălui meu. Mi-am şters rugina de pe tunică, am scuturat ce aveam în păr şi am pus pe podea felinarul acum neacoperit.

Tot ce furase neamul Ancrath din aproape

toate colţurile imperiului se afla pe rafturi din piatră, se revărsa din cufere, în mormane alandala. Armuri, săbii, monede de aur în cutii din lemn, mecanisme care arătau ca nişte părţi de insecte, strălucind în lumina felinarului şi umplând aerul cu mirosuri străine, aproape de lămâie, aproape de metal. Eu mi-am găsit trofeul lângă un coif plin de zimţi şi cenuşă.

Darul de la duce nu era o dezamăgire. Sub un dom de sticlă, care nu era din sticlă, închis cu un disc de culoarea fildeşului, care nu era fildeş, se afla o biserică în miniatură, împrejmuită de căsuţe şi ici-colo erau oameni. Când am ţinut-o în lumină şi am întors-o ca să văd detaliile, s-a iscat o furtună de zăpadă de la pământ, până când fulgii care zburau au ascuns totul privirii, cufundând peisajul într-o mantie albă. Am pus înapoi globul de zăpadă, o clipă îngrijorat să nu fi stricat ceva. Şi... minune! A început să se aştearnă neaua!

Acum nu mai are nimic magic. Ştiu că meşteşugarii potriviţi ar face ceva asemănător în câteva săptămâni. Ar folosi sticlă şi fildeş şi nu ştiu cum ar fi zăpada, dar, aşa cum sunt minunile antice, nu prea există mari minuni, dacă nu mai ai şase ani. Dar pe-atunci era magie din cea mai bună. Magie furată.

Am scuturat iar globul de zăpadă şi viscolul s-a dezlănţuit iar, haos urmat de calm, de neaua care se aşternea şi lumea de dinainte se întorcea. L-am scuturat din nou. Părea ceva greşit. Toată furtuna şi toată furia nu însemnau nimic. Toată lumea întoarsă pe dos şi pentru ce? Acelaşi bărbat care

mergea cu greu spre aceeaşi biserică, aceeaşi femeie care aştepta la aceeaşi uşă a casei. Aveam o lume în mână şi, oricum o scuturam, oricum se aranjau piesele, oricum o făceam, nu se schimba nimic. Bărbatul nu avea să ajungă niciodată la biserică.

Chiar şi la şase ani ştiam de Războiul Celor O Sută de Ani. Puneam soldaţii din lemn să mărşăluiască pe hărţile tatei. Am văzut trupele întorcându-se prin Poarta Înaltă, însângerate şi împuţinate, femeile plângând în umbră, pe când altele se aruncau în braţele soţilor. Am citit poveşti despre bătălii, înaintări şi retrageri, victorii şi înfrângeri în cărţi pe care nu aş fi avut voie să le deschid, dacă ar fi ştiut tata. Am înţeles tot şi ştiam că ţin toată lumea în mâna dreaptă. Nu vreo biserică de jucărie şi bărbaţi făuriţi de antici. *Toată lumea mea*. Şi, oricât scuturam globul, nu se schimba nimic. Aveam să ne lovim unii de alţii, să ne batem, să ne ucidem, să cădem, să ne revenim şi, pe măsură ce ceaţa se risipea, războiul avea să fie acolo neschimbat, aşteptându-mă pe mine, pe fratele meu, pe mama mea.

Când nu poţi câştiga un joc, schimbă-l! Am citit asta în cartea lui Kirk. Fără să mă gândesc, am ridicat globul de zăpadă deasupra capului şi l-am izbit de pământ. Din bucăţile ude am ales un bărbat, mic cât spic de grâu, între degetul mare şi arătător.

— Eşti liber acum, am zis, apoi i-am dat un bobârnac într-un colţ ca să-şi găsească drumul spre casă, pentru că nu aveam *toate* răspunsurile

nici atunci şi nu le am nici acum.

Am ieşit din vistierie, nu am luat nimic cu mine, aproape dat în vileag de coborârea pe funie. Mă simţeam obosit, dar fericit. Ce făcusem mi se părea nimerit, credeam că şi celorlalţi o să li se pară la fel şi că încălcarea regulilor nu o să mă urmărească. M-am întins peste parapet cu braţele care mă dureau, pline de rugină şi zgârieturi.

— Ce se întâmplă aici?

O mână mare m-a înşfăcat de gât şi m-a ridicat de jos. Se pare că gărzile nu se certaseră aşa de mult pe monedă cât sperasem eu.

Am ajuns repede în faţa sălii tronului, cu un paj somnoros, care aprindea torţele. Fără ulei de balenă în felinarele argintii în noaptea asta, doar torţe cu smoală, care trosneau şi fumul se înălţa până în tavanul înnegrit. Sir Reilly mă ţinea de umeri. Mănuşa era prea grea şi îmi intra în carne. Am aşteptat în încăperea goală şi ne uitam la umbre cum dansează. Pajul a plecat.

— Îmi pare rău, am zis, deşi nu-mi părea.

Sir Reilly părea neclintit.

— Şi mie îmi pare rău, Jorg.

— Nu mai fac, am promis, deşi nu era adevărat.

— Ştiu, a zis Sir Reilly aproape cu blândeţe. Dar acum trebuie să-l aşteptăm pe tatăl tău, care nu e un om îngăduitor.

Parcă am aşteptat jumătate de noapte şi, când uşile s-au trântit cu zgomot de pereţi, am tresărit, cu toate că îmi promisesem să nu tresar.

Tata, în halatul lui purpuriu şi cu coroana de

fier pe cap, deloc somnoros, s-a dus singur până la tron cu paşi iuţi. S-a aşezat şi şi-a rezemat braţele de spătar.

— Să-l aducă cineva pe Justice! a zis, suficient de tare să audă o curte întreagă, deşi eram doar eu cu Reilly.

Din nou.

— Îl vreau pe Justice!

Se uita la uşile impunătoare.

— Îmi pare rău. Şi de data asta vorbeam serios. Pot plăti…

— Justice!

Nici măcar nu mi-a aruncat o privire.

Uşile s-au deschis din nou şi într-un car în care se aduceau prizonierii din temniţă se afla ogarul meu, al meu şi al lui Will, cu lanţuri la fiecare picior şi împins de un servitor blând, pe nume Inch, un bărbat cu braţe vânjoase care odată îmi dăduse pe furiş o gogoaşă, într-o zi de sărbătoare.

Am dat să fac un pas în faţă, dar Reilly m-a ţinut pe loc.

Justice, cu ochii mari, tremura atât de tare în car, încât abia putea sta în picioare, deşi avea patru, iar eu două. Părea ud şi, când Inch l-a împins mai în faţă, am simţit un miros de ulei care se foloseşte la lămpile servitorilor. Inch a băgat mâna în car şi a scos un ciocan urât şi mare, cu care se spărgeau cărbunii în bucăţi mai mici ca să se facă focul.

— Du-te! i-a poruncit tata.

După privirea din ochii lui blânzi, Inch ar fi vrut să rămână, dar a pus jos ciocanul şi a plecat fără

să crâcnească.

— Astăzi trebuie să înveţi o lecţie, mi-a spus tata. Jorg, te-ai ars vreodată? m-a întrebat.

Da. Odată am luat un vătrai care fusese lăsat cu o parte în foc. Durerea îmi tăiase respiraţia. Nu putusem nici să ţip. Doar şuierasem când îmi apăruseră băşicile, iar pe urmă urlasem aşa de tare, că mama a venit într-un suflet din turn, ajungând când slujnicele şi infirmiera năvăleau din camera cealaltă. Mâna îmi dogorise o săptămână şi supurase, provocându-mi junghiuri de durere de-a lungul braţului dacă mişcăm puţin degetele. Pielea îmi căzuse, iar carnea de dedesubt era jupuită, udă şi mă durea la cea mai mică pală de vânt.

— Jorg, ai furat de la mine, mi-a zis tata. Ai furat ce era al meu.

Ştiam că nu trebuie să spun că era al mamei.

— Am văzut că-ţi iubeşti câinele, a continuat el.

Chiar şi cuprins de teamă cum eram, m-am mirat. Mă gândeam că, de fapt, îi zisese cineva.

— Jorg, asta e o slăbiciune, mi-a spus tata. Să iubeşti orice e o slăbiciune. Să iubeşti un ogar e o prostie.

N-am scos o vorbă.

— Să dau foc câinelui?

Tata s-a întins după torţa cea mai apropiată.

— Nu! Un urlet îngrozit a ieşit din mine.

S-a rezemat.

— Vezi cât de slab te-a făcut câinele ăsta?

S-a uitat la Sir Reilly:

— Cum o să domnească în Ancrath, dacă nu e

stăpân nici măcar pe el?

— Nu-i da foc!

Vocea îmi tremura implorator, dar era în ea şi o ameninţare ascunsă, chiar dacă niciunul nu o recunoştea.

— Poate că există o altă cale. O cale de mijloc.

S-a uitat la ciocan.

Eu nu înţelegeam. Nu voiam.

— Schilodeşte-ţi câinele! mi-a poruncit. O lovitură rapidă, şi se va face dreptate.

— Nu, am înghiţit în sec, aproape înecându-mă. Nu pot.

Tata a dat din umeri şi s-a aplecat, întinzându-se iar după torţă.

Îmi aminteam de durerea pricinuită de vătrai. Groaza voia să mă cuprindă şi ştiam că o pot lăsa până deveneam isteric, plângeam, mă dezlănţuiam şi puteam sta acolo până când fapta era săvârşită. Puteam să fug, să mă ascund plângând şi să-l las pe Justice să ardă.

Am luat ciocanul până să pună tata mâna pe torţă. A trebuit să fac un efort doar să-l ridic, căci era greu în multe feluri. Justice tremura şi se uita la mine scheunând, cu coada între picioare, fără să înţeleagă nimic, doar înfricoşat.

— Loveşte cu putere! a zis tata. Dacă nu, va trebui să loveşti din nou.

M-am uitat la piciorul lui Justice cel lung şi rapid, la blana plină de ulei peste oase şi tendoane, la cătuşele de fier luate din Camera Întrebărilor, care îi ţineau strâns glezna din care curgea sânge pe metal.

— Îmi pare rău, tata, nu mai fur!

Şi vorbeam serios.

— Băiete, nu-mi pune răbdarea la încercare!

Am văzut răceala din ochii lui şi m-am întrebat dacă mă urâse dintotdeauna.

Am ridicat ciocanul, braţele fiindu-mi aproape prea slăbite, tremurând aproape la fel de tare ca Justice. L-am ridicat uşor, aşteptând ca tata să spună: „Gata, ai dovedit ce trebuia”.

Dar el nu a spus.

— Ologeşte-l sau dă-i foc! Asta mi-a zis.

Iar eu, cu un ţipăt, am lăsat ciocanul să cadă.

Piciorul lui Justice s-a rupt cu un zgomot asurzitor. O clipă nu s-a mai auzit nimic. Membrul părea într-o poziţie greşită, partea superioară şi inferioară într-un unghi care îţi întorcea stomacul pe dos, osul alb fiind într-o baltă de sânge roşu şi blană neagră. Apoi s-a auzit urletul, furia. Trăgea de lanţuri de parcă ar fi vrut să se lupte cu ceva ca să alunge durerea.

— Încă o dată, Jorg! a poruncit tata, vorbind încet, dar l-am auzit peste schelălăieli.

O vreme cuvintele lui n-au avut niciun înţeles.

Am zis „nu”, dar nu l-am făcut să se întindă după torţă. Dacă o făcea din nou, nu avea să se dea înapoi. Ştiam.

De data asta, Justice a înţeles de ce ridicam ciocanul. A gemut, a scâncit şi a implorat cum numai câinii pot să implore. Am lovit cu putere, dar am ratat, fiind orbit de lacrimi. Carul a huruit, iar Justice a tresărit şi a urlat, sângerând din toate cătuşele, piciorul rupt întinzându-se cu tendoanele

expuse. L-am lovit a doua oară şi i-am fracturat cealaltă labă din faţă.

Voma m-a luat prin surprindere. Fierbinte, acră, ţâşnindu-mi din gură. M-am târât prin ea, înecându-mă şi respirând greu. Aproape că nici nu l-am auzit pe tata când a spus:

— Încă o dată!

Cu al treilea picior ologit, Justice nu putea sta în picioare. A căzut în car, cu labele rupte, în propria mizerie. Era ciudat, dar acum nu mai mârâia şi nici nu mai scheuna. În schimb, pe când eu plângeam în hohote şi respiram cu lăcomie, şi-a frecat nasul de mine cum şi-l freca de William când îşi julea genunchiul sau nu reuşea ceva. Fraţii mei, atât de proşti sunt câinii. Şi aşa de prost eram şi eu la şase ani pentru că lăsam slăbiciunea să mă cuprindă, dând astfel lumii o pârghie cu care să îndoaie fierul din sufletul meu.

— Încă o dată! a zis tata. Sir Reilly, mai are un picior în care să se sprijine, nu-i aşa?

Şi, pentru prima oară, Sir Reilly nu i-a răspuns regelui.

— Încă o dată, Jorg!

M-am uitat la Justice cum se chinuieşte, lingându-mi lacrimile şi mucii din mână.

— Nu.

Şi, spunând acestea, tata a luat torţa şi a aruncat-o în car.

M-am dat înapoi de la flacăra mare ce se iscase. Orice mi-o fi zis inima, trupul mi-a amintit lecţia vătraiului şi nu m-a lăsat să stau cu mâinile în sân. După scheunatul din car părea că tot ce se

întâmplase o să pălească. I-am spus „scheunat”, dar era un urlet. Om, câine, cal. Când suferim, toţi scoatem acelaşi sunet.

În acel moment de claritate, deşi aveam doar şase ani şi mâinile mele nu aveau experienţă, am luat ciocanul care păruse aşa de greu şi l-am aruncat fără efort în linie dreaptă. Dacă tata s-ar fi mişcat un pic mai încet, acum aş fi rege pe două tărâmuri. În schimb, i-a atins coroana, care s-a mişcat un pic, apoi s-a izbit de peretele din spatele scaunului şi a căzut la pământ, lăsând o urmă pe piatra de Constructor.

Tata avusese dreptate, desigur. În noaptea aceea am avut o lecţie de învăţat. Câinele era o slăbiciune, iar cu o asemenea slăbiciune Războiul Celor O Sută de Ani nu se putea câştiga. Nici nu-l poate câştiga un om care se supune răului mai mic. Dacă îi dau un deget cuiva, o să auzi în continuare: „Încă unul, Jorg, încă unul!” Şi ce iubeşti se va mistui, în cele din urmă. Lecţia tatei a fost una adevărată, dar, dacă ştii asta, tot nu pot să-i iert felul în care mi-a dat-o.

O vreme i-am urmat învăţăturile: putere în toate. Pe drum am aflat cu convingere de copil că tronul imperiului va fi al meu doar dacă voi respecta lecţiile dure cu Justice şi cu spinii. Slăbiciunea e o boală, dacă inspiri doar o dată te va perverti pe de-a întregul. Acum, cu tot răul din mine, nu ştiu dacă aş putea să-l învăţ pe fiul meu aceleaşi lecţii.

William nu a avut nevoie de asemenea lecţii. Avea o duritate în el încă de la început, era

întotdeauna cel mai isteţ, cel mai sigur pe el, cel mai feroce, deşi eu eram cu doi ani mai mare. Mi-a zis că ar fi trebuit să arunc ciocanul imediat ce l-am ridicat şi n-ar fi trebuit să ratez. Aş fi fost rege şi am mai fi avut câinele.

Peste două zile am fugit de infirmieră şi de străjer la mormanele de gunoi din spatele grajdurilor cavalerilor. Un vânt din nord mai aducea puţină iarnă cu ploaie aproape îngheţată. Am găsit rămăşiţele câinelui meu, un leş care duhnea, negru, moale, dar greu. A trebuit să-l târăsc, dar îi spusesem lui William că-l îngrop, nu-l las să putrezească. L-am târât două mile prin ploaia îngheţată pe drumul spre Roma, pe care n-a trecut decât un negustor cu o căruţă şi cu capul în jos. L-am dus pe Justice la fata cu câinele şi l-am îngropat lângă ea, în noroi, cu mâinile amorţite şi dorindu-mi ca restul trupului să fie la fel. „Bună, Jorg!”, a zis Katherine. Iar apoi, nimic.

Nimic? Dacă mi-aş aminti. Dacă mi-am amintit cărarea întunecată spre cimitirul Perechaise şi n-am uitat atâţia ani… oare ce naiba o fi în cutia aia şi cum aş putea să-mi mai doresc lucrul ăla?

> *Mulţi nu arată cum sunt de fapt. Înţelepciunea se poate ascunde după, un zâmbet tâmp, curajul poate fi în spatele ochilor înfricoşaţi, însă fratele Rike e o creatură rară, un bărbat al cărui chip îi spune întreaga poveste. Trăsăturile grosolane de sub o frunte grea, cicatricile urâte, ochii mici şi negri, care privesc lumea cu răutate, părul*

negru, scurt şi murdar, zbârlindu-se pe craniul cel mai tare. Chiar dacă l-ar fi făcut mai plăpând, şi nu un uriaş cu muşchi, chiar dacă Dumnezeu i-ar fi dat slăbiciune, şi nu forţă animalică, Rike tot ar fi cel mai rău pitic al creştinătăţii.

11

Ziua nunţii

Munţii reduc făpturile la unul şi acelaşi nivel. Nu le pasă cine eşti sau cât de numeroşi sunteţi.

Potrivit unora, Constructorii au clădit Munţii Matterack când au băut sângele roşu al pământului ca să-i fure puterea şi vârfurile s-au ridicat când pietrele s-au răsculat şi i-au dat afară pe Constructori. Dumnezeu a pus munţii aici, în argila umedă, când a făcut lumea cu ambele mâini, aşa zice Gomst. Oricine a făcut-o, îi mulţumesc. Munţii Matterack reprezintă punctul cel mai înalt al tărâmului Renar. Se întind de la est la vest, boţind harta şi prin alte regate, dar Tărâmurile fac cea mai bună treabă. Aici Munţii Matterack îţi spun unde poţi şi unde nu poţi să te duci.

S-a spus de câteva ori că sunt încăpăţânat. În orice caz, nu am fost niciodată de acord că unui rege i se poate arăta pe unde nu poate să meargă prin regatul lui. Aşa că, de când am venit aici, necopt, apoi învăţând cântecul sabiei, arta bărbieritului şi cum să fac dreptate cu un vârf ascuţit, mi-a plăcut să mă caţăr pe munte.

Pasiunea aceasta, se pare, era ceva nou pentru cei din Tărâmuri, ca şi pentru mine. Ştiau tot când era vorba să urce în locuri în care trebuiau să ajungă. Păşunile de sus sunt pentru caprele care dau lână, vara e pentru negoţ, stânca Eiger e pentru a căuta opal. Însă, în ceea ce priveşte locurile în care n-au voie să se ducă… ei bine, cine are vreme de aşa ceva, când îţi chiorăie maţele sau trebuie să faci bani?

— Jorg, ce naiba faci? m-a întrebat Coddin o dată, când m-am întors plin de sânge şi cu încheietura care trosnea la fiecare mişcare.

— Ar trebui să vii cu mine, i-am zis, doar ca să-l văd tresărind. Urc singur. La drept vorbind, nu prea e loc de doi pe un vârf de munte.

— Atunci, îţi spun altfel, a continuat el.

Îi vedeam firele albe prin păr. Câteva la tâmple.

— De ce o faci?

Mi-am răsfrânt buzele, apoi am zâmbit larg:

— Munţii mi-au spus că nu pot.

— Îl ştii pe regele Canute? m-a întrebat. Nu e o cale pe care să te încumeţi, te previn, dacă tot mă plăteşti să te îndrum.

— Ei…

M-am întrebat dacă Katherine o urca pe munte. Da, m-am gândit, dacă o avea ocazia.

— Coddin, am văzut marea care poate să înghită munţii. Poate nu ne potrivim la părere despre un munte-doi, dar, dacă mă vezi punând la încercare oceanul, te las să arunci un bou pe mine.

I-am spus că eu urc din încăpăţânare, tot ce se

poate, dar asta nu e tot. Munţii nu au memorie şi nu te judecă. A ajunge în vârf e un ţel care are ceva pur. Îţi laşi lumea în urmă şi iei doar ce ai nevoie. Pentru o creatură ca mine, ceea ce fac e cel mai aproape de mântuire.

*

„La atac!” spusese Miana şi un bărbat nu trebuie să-şi refuze soţia în ziua nunţii, bineînţeles. Desigur, era de ajutor că mă hotărâsem să atac de mult. Eu eram în faţă, căci foarte puţini cunosc poternele şi tunelurile. Sau mai degrabă mulţi ştiu de ele, dar sunt ca un preot cinstit: puţini ar putea să îţi arate unul.

Am mers patru în şir, cel mai înalt plecându-şi capul ca să nu-şi zgârie creştetul de piatra neşlefuită. Din zece în zece oameni era unul cu o torţă cu smoală şi la capătul coloanei aproape se înecau de la fum. Cu torţa mea, nu vedeam prin tunel peste zece metri în faţă şi mă învârteam ca să profit de golurile naturale şi de fisuri.

Paşii, la început un sunet hipnotic, s-au stins, devenind imperceptibili, apoi s-au oprit brusc. M-am întors şi flăcările arătau umbra mea care se legăna. Niciunul dintre ai mei, nicio şoaptă.

— Ce crezi că faci aici, Jorg?

Cuvintele vrăjitoarei din vis pluteau în jur, un pârâu ce curge uşor, purtând doar o mică aluzie la moştenirea sarazină.

— Eu te urmăresc tot timpul. Cunosc planurile tale înainte să le pui în aplicare, mi-a zis.

— Atunci, ştii ce caut aici, Sageous. Mă uit după el.

— Ştii că glumim pe seama ta, Jorg? m-a întrebat Sageous. Pionul care crede că joacă propriul joc. Chiar şi Ferrakind râde în spatele focului şi Kelem, încă în minele de sare. Doamna Albastră te are pe tabla de safir, Skilfar îţi vede viitorul pe gheaţă, la Mathema te pun în ecuaţii, un mic termen aproximat la zero. Jorg, în umbra din spatele tronurilor nu prea contezi, ei râd de cum mă slujeşti şi habar n-au. Sora Tăcută doar zâmbeşte când îţi aude numele.

— Atunci, mă bucur că sunt întrucâtva de ajutor.

În stânga, umbrele de pe perete se deplasau încet, în funcţie de cum mişcăm torţa. Eu am înaintat şi am luminat în cel mai întunecat loc, scoţând tăciuni aprinşi la contactul cu piatra.

— E ultima ta zi, Jorg, a fluierat Sageous când flacăra a înghiţit umbra şi întunericul se scurgea de pe piatră.

Mă încânta nespus să-i aud durerea.

— O să mă uit la tine cum mori.

Şi dus a fost.

Makin aproape a intrat în mine din spate.

— Vreo belea?

Am încercat să uit de mrejele visului şi am iuţit pasul.

— Nu!

Lui Sageous îi plăcea să tragă de fire atât de uşor, că nu-ţi dădeai seama că te manevrează. Dacă îl enervezi pe Sageous, îl faci să urască şi

atunci îi nimiceşti puterile subtile la care recurge. Prima mea victorie pe ziua de azi. Prima victorie a zilei. Şi, dacă simţea nevoia să mă şicaneze, atunci, sigur îi dădeam bătaie de cap cumva. Credea că am o şansă, fiind mai optimist decât mine.

— Nicio belea. De fapt, dimineaţa aduce veşti bune!

După încă cincizeci de metri şi o scară, am ajuns pe cărări printr-un spaţiu îngust, sub un bolovan imens, cunoscut şi ca Bătrânul Bill.

*

Când ieşi din Bântuitul, ajungi imediat în munţi. Te simţi pitic, aşa cum numai zidurile sau turnurile înalte te pot face să te simţi. În mijlocul piscurilor semeţe şi în faţa puterii Munţilor Matterack, noi toţi, Bântuitul şi nici măcar cei douăzeci de mii de oameni ai Prinţului de Arrow nu reprezentam nimic. Furnici care se luptau pe un leş de elefant.

Pe cărări, în bătaia rece a vântului, înconjuraţi din toate părţile de munţii înalţi şi tăcuţi, era bine că sunt în viaţă şi, dacă aşa îmi era scris, era o zi bună în care să mor.

— Marten să-şi ia trupele şi să apere Runyard, am zis.

— Runyard? a făcut Makin, înfăşurându-şi mantia zburătăcită de vânt. Vrei ca cel mai iscusit căpitan să apere o vale fără ieşire?

— Jorg, avem nevoie de oamenii ăia, mi-a zis Coddin, îndreptându-se de spate după ce se

târâse. Nu ne putem debarasa de zece soldaţi, darămite de o sută dintre cei mai buni.

Chiar când se certa cu mine, i-a făcut semn cuiva să ducă la îndeplinire ordinele mele.

— Nu crezi că poate s-o apere? l-am întrebat.

Şi asta l-a făcut pe Makin să abordeze altă strategie.

— S-o apere? Ţi-ar ţine şi porţile raiului omul ăla. Sau pe ale iadului. Dumnezeu ştie de ce.

Am ridicat din umeri. Marten va apăra valea pentru că-i dădusem ceea ce el numea mântuire. O a doua şansă de a-şi apăra familia. Patru ani nu învăţase decât despre război, de la săgeţi la armată. De patru ani venise cu Sara la castel. În cele din urmă, va apăra valea, fiindcă în urmă cu mulţi ani, printre ruinele fermei sale, îi dădusem fetiţei lui un clovn cu cheiţă şi cuişoarele lui Makin. O jucărie făcută de Constructori ca să zâmbească şi cuişoarele ca să îi alunge durerea şi să-i ia viaţa. Mai bine cuişoarele decât boala. A murit zâmbind, visând plăcut, în loc să se înece cu propriul sânge.

— De ce Runyard? a întrebat Coddin, care nu putea fi abătut aşa de uşor.

— Prinţul de Arrow nu are asasini în castelul meu, dar are iscoade. Îţi spun ce trebuie să ştii, ce va conta în faptele tale. Restul, presupunerile, bănuielile, cel mai bine le ţii ferecate. Mi-am atins o parte a capului. O clipă cutia din cupru mi-a atins fierbinte şoldul şi spinii mi-au invadat mintea.

— Aş fi mai fericit călare, mi-a zis Makin.

— Eu aş fi mai fericit pe o capră de munte uriaşă, i-am răspuns. Una care se cacă diamante.

Până găsim câteva, mergem pe jos.

În spatele nostru erau trei sute de oameni. Oştile merg de obicei, dar în Tărâmurile lui Renar îţi poţi rupe picioarele uşor. Trei sute de suflete din regiment în munţi. Ieşind din poternă prin câmpul plin de bolovani, la vest de Bântuit, unde tunelul se înălţa printre pietre. Nu erau tunici de zale stacojii pe-aici sau împletituri aurii, lei, dragoni ori broaşte încoronate, doar haine sfâşiate la umbra stâncilor. Nu venisem la parada uniformelor. Eu venisem să câştig.

În spatele nostru zburau rachete, aruncând scântei pe cerul mohorât al dimineţii şi lăsând fuioare de fum sulfuros deasupra castelului. Un fel de a-i distra pe localnici, dar şi o atracţie pentru cei aflaţi la nord de noi, musafirii nepoftiţi.

Armata prinţului se deplasa în poziţie de atac, cei cu suliţe în faţă, rânduri de arcaşi în spate, oamenii lui Belpan, cu arcuri mari, înalte aproape cât ei, unităţi cu arbalete din Ken, bărbi împletite, flamuri maronii fluturând deasupra celor care băteau la tobe, fiecare om având în faţă un băiat care să-l apere. Arcaşii erau pregătiţi să plece şi să-şi găsească loc pe culmile aflate la est de noi, iar cavaleria Orlanth, inutilă, era în spate. Avea să vină şi ziua lor mai târziu, după ce a stat iarna acasă la mine, după ce trecătorile de sus aveau să fie deblocate şi prinţul avea să înainteze ca să crească numărul de regate cucerite. Cu siguranţă urmau thurtanii. Apoi Germania şi cele douăsprezece tărâmuri teutone.

Am coborât pe povârniş, la vest de Bântuit, ca

un val cenuşiu de săbii, pumnale şi arcuri. Cheltuisem mare parte din aurul scumpului meu unchi pe respectivele arcuri. Cei din Regimentul Pădurii le ştiau, iar cei noi din Tărâmurile lui Renar învăţau foarte repede. Trei sute de arcuri încovoiate, făcute de sciţi. Zece monede de aur bucata. Pentru atâta bănet, aş fi putut pune un om pe o mârţoagă mai acătării.

Iscoadele Prinţului ne-au zărit. Era limpede ca bună ziua că aşa o să se întâmple. Unul cu ochi de vultur de pe liniile frontului n-ar fi văzut de-a lungul milei care ne mai rămăsese. Dar de ce se uitau? Aveau iscoade.

Am iuţit pasul. Munţii te aduc în stare să fugi. Când ajungi în munţi, totul e greu. Chiar şi aerul e greu de respirat. Trec anii şi ai muşchi de fier. Mai ales dacă urci.

Ne mişcăm repede. Să mergi în viteză pe poteci e o artă. Prinţul de Arrow nu era prost. Comandanţii lui aleseseră ofiţeri care, la rândul lor, luaseră iscoade care ştiau munţii. Erau rapizi, dar puţinii care cădeau nu se mai ridicau înainte să-i prindem.

Ce bine e să iei prin surprindere! Prinţul nu se aşteptase să-i atac zecile de mii cu cei trei sute ai mei. De aceea am reuşit să ajungem doar cu câteva secunde înainte să se afle despre înaintarea noastră şi cu mult înainte să se poată face ceva.

Trei sute e un număr magic. Regele Leonida a ţinut piept unui ocean de perşi la Porţile Fierbinţi cu doar trei sute de ostaşi. Mi-ar fi plăcut să-i cunosc pe spartani. Povestea asta dăinuieşte de

veacuri. Regele Leonida a înfruntat un ocean, dar Canute nu a fost în stare.

Simţeam că-mi ard picioare, iar suflarea rece intra şi cea caldă ieşea din mine. Pe sub armură asudasem, iar sub platoşă eram lac. Erau din piele groasă, tratată şi fiartă în ulei, cu in pe dedesubt, fără placaje sau lanţuri în zilele noastre. Acum trebuia să ne mişcăm.

Am strigat, ne-am oprit pe terenul pietruit şi ne-am împrăştiat pe cărare, la două sute de metri de ei, aproape cât să-i mirosim. Pe flancul ăsta, departe de arcaşii ce se încumetau pe culme, soldaţii Prinţului formau cel mai mare contingent, unităţi de oameni cu suliţe dispuşi în cerc, spadasini cu armuri grele, printre ei cavaleri cu pământuri care luaseră ostaşi de la ferme, din sate ori dintre gărzile de la castel, aflate în slujba prinţului. Şi toţi sau cel puţin cei pe care îi vedeam înainte ca munţii să ascundă numeroasele lor şiruri mărşăluiau fără grabă, încrezători, unii glumeau, uitându-se la scânteile şi la fumul ce se înălţau de deasupra Bântuitului. Catapultele scârţâiau printre ei, trase de catâri.

Nu trebuia să le spun celor din regiment. Au scos imediat săgeţile. Primele ţipete au transmis mesajul atacului nostru cu mult mai multă forţă decât ar fi făcut-o iscoadele care încă gâfâiau.

Dacă ţinteai spre cei mai vânjoşi, era greu să nu dai de piele.

Am reuşit să aruncăm a doua oară înainte ca primele rânduri de duşmani să pornească atacul. Arcaşii Prinţului, strânşi în partea îndepărtată a

coloanei, la un sfert de milă, nu au putut riposta. *Cunoaşte-te pe tine însuţi*, aşa a zis Pitagora. Dar el era un om de cifre şi nu te poţi baza pe el. *Cunoaşte-ţi duşmanii*, ne spune Sun Tzu. Pierdusem oameni pe care nu-mi permiteam să-i las să patruleze pe poteci, dar îmi ştiam adversarul şi felul cum îşi dispune oştenii.

Arcaşii Prinţului ne-ar fi considerat ţinte grele oricum, răsfiraţi printre bolovani şi umbrele dimineţii.

Altă aruncare şi apoi încă una. Sute de oameni ucişi sau răniţi de fiecare dată. E bine să fie răniţi. Uneori să fii rănit e mai bine decât să mori. Răniţii îţi dau bătaie de cap. Dacă îi laşi.

Infanteriştii au venit spre noi câte unul sau câte doi, apoi mai mulţi şi în spatele lor s-a ivit un noian, ca un val care se sparge şi care apoi se mişcă repede pe nisip.

— Alegeţi-vă ţintele! am ţipat.

Altă aruncare. Un om dintre cei care alergau a căzut, având coapsa găurită.

— Fir-ar să fie! Alegeţi-vă ţintele!

Încă o aruncare, dar niciunul dintre alergători nu a căzut. În schimb, cei din iureş, nedumeriţi, au fost striviţi de ceilalţi. Unul de-ai mei la douăzeci de-ai lor. Slabe şanse. Dacă izbuteam să aruncăm de zece ori înainte să ajungă la noi, ucideam trei mii de oameni. Am reuşit şase.

12

Ziua nunţii

— Să fiţi pregătiţi s-o luaţi la sănătoasa! am strigat.

— Ăsta-i planul tău, Jorg?

Surprinderea de pe chipul lui Makin era mereu altfel. Asta, datorită sprâncenelor.

— Fiţi pregătiţi! am repetat.

De fapt planul meu era doar un fir, pe care îl tot întindeam, puţin câte puţin. Şi firul îmi spunea *să fiţi pregătiţi să o luaţi la sănătoasa*! Iar Sun Tzu zice aşa: *Dacă duşmanul te depăşeşte în toate privinţele*, *evită-l*!

— Dacă ăsta era rahatul de plan, ar fi trebuit să începem acum două săptămâni.

Primii soldaţi ai Prinţului de Arrow au ajuns în dreptul meu, purpurii la faţă de la cât urcaseră pe munte.

*

Katherine Ap Scorron îmi umple nopţile. Mai mult decât e normal. Şi toate visele sunt tenebroase. Chelia apare în câteva, venind direct de pe coridoarele necromanţilor din spatele Muntelui Honas, e rea şi încântătoare. Zâmbetul ei parcă spune că mă ştie până în adâncul sufletului meu putred, iar faţa lui Katherine se va zvârcoli pe a ei cum se zbârceşte pielea întinsă.

Copilul răposat va hoinări prin visele mele, ţinând cutia încrustată cu spini în mâinile sale stacojii. Are diferite nume. De cele mai multe ori, William, deşi nu e fratele pe care l-am cunoscut.

Dar o urmează pe Katherine ori de câte ori o chem în pat; uneori tocmai a fost ucis, încă îi curge sânge, alteori e cenuşiu din pricina putreziciunii.

Să descifrezi vise este plictisitor, dar să trăieşti visele unui străin este cu totul altceva. Să născoceşti coşmaruri ca arme ori piedici şi să le eliberezi ca să-ţi bântui victimele ar putea fi amuzant. Cred că o anumită vrăjitoare a viselor e tare ocupată.

Tata a avut impresia că Sageous e creatura lui. Poate crede că a alungat-o după ce i-am pus capăt puterii în Castelul Înalt şi poate că Prinţul de Arrow consideră că are la dispoziţie serviciile lui Sageous. Însă, ca şi Corion, Sora Tăcută şi alţii împrăştiaţi prin imperiu, Sageous se vede ca pe un jucător din spatele tronurilor, dându-i la o parte pe regi, conţi şi prinţi. Mie nu mi-a plăcut niciodată să fiu dat la o parte. Prinţul de Arrow mi se părea genul pe care vrăjitoarea viselor l-ar fi urnit cu greu, dar o să vedem.

Sageous şi-a învăţat lecţia de două ori, adică să nu trimită creaturi care să mă prindă în capcană în somn. Fiecare eşec îi răpeşte ceva vital. Cu siguranţă nu a mai insistat. Copilul nu e creaţia lui. Aş fi ştiut, dacă ar fi fost.

Însă păgânul mă urmăreşte. Stă la marginea viselor mele, e tăcut, sperând să nu fie văzut. L-am urmat până la trezie şi am căzut din pat strângând perna. O dată mâna mea a dat de pumnal prin somn. Pene peste tot. Caută să mă călăuzească, încercând să mă împungă blând. Chiar şi o atingere uşoară, dacă o faci cu suficient timp

înainte de evenimentul crucial, poate avea un mare impact. Sageous caută să ne călăuzească pe mine, pe noi toţi, cu degetele lui rapide şi uşoare ca păianjenii, trăgând de fire delicate, până când puterea pe care o vrea îi va cădea în poală ca din întâmplare.

După Sun Tzu ar trebui să mă călăuzesc în război, aşa a zis tutorele Lundist. L-o fi executat tata la o săptămână după ce am fugit din Castelul Înalt, dar ce m-a învăţat el va rămâne în mine mult mai multă vreme decât orice lecţie pe care i-a dat-o Olidan Ancrath fiului său.

Toate războaiele sunt o farsă, scrie Sun Tzu pe paginile galbene ca icterul, uscate ca nisipul. Toate războaiele sunt o farsă, dar unde-mi sunt şansele de a trage pe sfoară? Am iscoade pe holuri, am gărzi în vis. Mormântul este, chipurile, un loc bun şi intim, dar bănuiesc că şi acolo se ţin greu secretele în aceste zile frânte.

Aşa că folosesc ce am. O cutie din cupru, care păstrează amintiri. Una care păstrează o amintire atât de îngrozitoare, că n-am putut s-o ţin în mine. Am cutia şi o folosesc. Cu atâta vreme în urmă, că, dacă o apăs de frunte suficient de tare încât să las încrustaţia de spini să intre în piele, va fura o amintire, un gând, un plan, orice te macină. Planul se pierde, dar e în siguranţă faţă de cei ca Sageous şi rămân numai amintirea că ai avut o idee bună şi locul unde să o găseşti când ai nevoie.

Dacă ţii cutia strâns în mâini, simţi cum marginile întunecate ale groazei dinăuntru te taie şi te ard. Durerea se scurge afară, nu mai ştii care

e pricina ei, e crudă şi rece, iar, dacă eşti deştept, dacă mintea ta are degete pricepute, poţi să tragi firul unei stratageme de dinainte dintr-un loc ferit de iscoade. Şi, dacă îţi poţi surprinde duşmanul, atunci să te surprinzi pe tine însuţi e un preţ mic pe care-l plăteşti.

13

Ziua nunţii

Primul om pe care l-am ucis, când aveam optsprezece ani, a fost floare la ureche. Să alergi două sute de metri pe o pantă abruptă şi stâncoasă cu armura pe tine nu e deloc floare la ureche. Soldatul părea gata să se prăbuşească întocmai ca bătrâna din piaţă care nu s-a mai ridicat după ce l-a văzut pe Gorgoth pentru prima şi ultima oară. L-am lăsat să se înfigă în sabia mea şi aşa s-a sfârşit tot.

Cu următorul a fost cam la fel, numai că a trebuit să fiu un pic mai iute şi să-l împing, nu să-l las să se înfigă el. În bătălie, înjunghierea e o moarte mai sigură decât tăietura. Doar dacă e la maţe şi atunci trece mult până putrezeşti şi mori în chinuri după câteva zile.

Al treilea, înalt şi cu barbă, a înţeles când a văzut cele două cadavre de la picioarele mele şi a încetinit pasul ca să mă înfrunte. Ar fi trebuit să-şi aştepte prietenii, care erau în spate, pe pantă, însă m-a atacat cu sabia, încă gâfâind de la cât gonise. M-am dat în spate ca să evit tăişul, apoi am rotit

sabia şi i-am tăiat beregata. S-a întors, împroşcându-i cu sânge pe tovarăşii pe care ar fi trebuit să-i aştepte, apoi s-a împiedicat şi a căzut printre stânci. Până nu vezi, nu crezi cât sânge ţâşneşte dacă tai unde trebuie. E un miracol că nu simţim presiunea în noi tot timpul, e un miracol că nu explodăm uneori.

Ar fi trebuit să mă întorc şi s-o iau la goană în clipa aia. În definitiv, aşa era planul. Planul meu. Iar regimentul se retrăsese complet în spatele meu. Însă eu am avansat, mişcându-mă repede între cei doi soldaţi plini de sânge care au ţâşnit spre bărbos când a căzut. Am făcut o tăietură în opt, lovind dintr-o parte în alta, doborându-i pe amândoi. Aveau zalele rupte, clavicula ruptă şi muşchiul pieptului despicat. N-ar fi trebuit să-i hăcuiesc pe amândoi, dar aşa a fost şi mi s-a părut că patru ani de antrenament cu spada nu fuseseră în van.

Amândoi se zvârcoleau pe jos, urlând de durere din pricina rănilor când eu îl tăiam pe al şaselea, altul care se împleticea pe-acolo, istovit decât alergase. Odată ce am isprăvit, m-am întors şi am fugit, întrecându-i pe urmăritori şi făcând un efort ca să prind regimentul.

Oamenii Prinţului nu aveau cum să ne depăşească, dar nu puteau să oprească urmărirea şi să ne lase să tragem cu arcul, aşa că au continuat. Căpitanii care îi conduceau luau deciziile corecte, dată fiind situaţia. Însă ar fi trebuit să se retragă spre forţa principală şi să se bazeze pe simţurile comandantului de a-şi folosi arcaşii ca

apărare împotriva noastră. Deşi Prinţul poate că era mulţumit să trimită câteva mii de soldaţi sus, pe munte, ca să ţină ameninţarea la distanţă şi armata concentrată pe Bântuit.

L-am prins pe Makin din urmă peste câteva minute, trecând peste oamenii regimentului, care aveau mai puţină forţă decât mine. Comandantul Hobbs fugea cu el, cu căpitanii lângă el, Harold, Stodd şi bătrânul Keppen, care luase o hotărâre înţeleaptă şi refuzase să sară pentru un Comandant, cu ani în urmă, la cascada Rulow. Am spus că Comandantul alerga, dar poate că „mergea iute” ar fi fost o exprimare mai aproape de realitate.

— Puneţi patru trupe pe culmile alea! am zis. Să mai tragem nişte săgeţi.

— Şi când ajunge duşmanul? a întrebat Hobbs.

— Fugim din nou, i-am răspuns.

— Cel puţin, se mai odihnesc, a zis Keppen şi a tras o flegmă pe stâncă.

— Ştii, bătrâne, am zâmbit eu larg, mă gândeam că trupele tale ar trebui să rămână.

— Ar fi trebuit să sar, a mormăit.

A clătinat din cap, a ridicat din sprâncene, iar funda roşie a fluturat în vânt. Oamenii lui au început să se strângă în spatele lui pe când el gonea spre culmi.

— Fuga e sănătoasă, a comentat Hobbs, mergând cu paşi mari, dar n-o să mai avem munţi până la urmă sau o să fim izgoniţi cu totul de pe Tărâmurile lui Renar.

— Şi asta e... a gâfâit Makin... cea mai bună

opţiune la spartul târgului.

Dintre toţi, el arăta cel mai rău. Calul alergase prea mulţi ani. S-a urcat pe-un bolovan uriaş şi s-a aşezat, uitându-se în josul văii.

— Vreo trei mii de ticăloşi sunt pe urmele noastre. Poate patru mii.

— Prinţului îi place să lase sorţii în favoarea noastră, a zis Hobbs.

S-a scărpinat în creştet, unde era cărunt şi părul i se rărea.

— Rege Jorg, sper că ai un plan belea, a spus apoi.

Şi eu speram. Dacă nu ar fi fost Norwood şi Gelleth, regimentul ar fi dat bir cu fugiţii de mult. Ce iute se prefac faptele în plăsmuire, iar, ciudat, când faptele devin legendă, oamenii par mai dispuşi să le creadă. Şi poate că era bine să fie încrezători, căci îl nimicisem pe Lordul Gelleth, cu castelul lui impunător şi cu oastea lui. Poate că aveau dreptate şi eu mă înşelam, dar mi se părea greu să cred în trucurile pe care le zăvorâsem într-o cutiuţă din cupru.

Cutiuţa era tot ce aveam, fie că credeam, fie că nu. Aşa că am lipit-o de frunte cu putere, de parcă aş fi putut să împing amintirea prin os. Era ca atunci când, brusc, îţi stă pe limbă un nume uitat, când eşti gata să-l rosteşti, după ce ţi s-a învârtit atât prin minte. Numai că, în loc de un cuvânt, sunt o mulţime de cuvinte, urmate de imagini, atingeri şi gusturi. O parte din viaţa ta se întoarce.

Amintirile m-au năpădit, purtându-mă înapoi în

timp, departe de crestele friguroase. Regimentul, strigătele şi ţipetele au dispărut cu totul.

Am sărit ca să mă prind din nou, aruncându-mi trupul după braţ şi mână, relaxând strânsoarea înainte să mă apuc cu degetele de următorul punct de sprijin, înainte să pierd avânt. Să urci e o formă de credinţă, nu poţi avea reţineri sau rezerve. Degetele mi-au înţepenit în crăpătură, marginea ascuţită mă muşca, degetele de la picioare se încleştau pe piatra aspră, pielea catifelată găsind tracţiune când începeam să alunec.

În Munţii Matterack există un vârf care arată spre cer de parcă ar fi arătătorul lui Dumnezeu. Nu ştiu cum de a ajuns acolo şi cine l-a săpat în muntele dur. Într-o carte pe care o am eu scrie că vântul, râurile şi gheaţa ar fi făcut lumea în ceaţă demult, tare demult, dar pare o poveste de adormit copiii, una plictisitoare. Mai bine vorbim despre demonii vântului, zeii râurilor şi giganţii de gheaţă din Jotenheim. Povestea e mai interesantă şi la fel de probabilă.

Braţul mă durea, piciorul la fel, căci era îndoit într-o poziţie ciudată pe piatra plesnită. Am inspirat aerul rece de munte. Să nu te uiţi în jos, ţi se cere, dar mie-mi place să mă uit în jos. Îmi place să văd bucăţile desprinse căzând şi pierzându-se în hău. Muşchii-mi ardeau, iar căldura o furase vântul. Mă simţeam prins între gheaţă şi foc.

Vârful este într-o culme întinsă, unde unul dintre munţi despică două văi adânci. De la pantele cu pietriş de pe vârf până la platoul întins unde s-ar putea face o căsuţă sunt cam o sută

douăzeci de metri de piatră sfărâmată, în cea mai mare parte pe verticală, dar în anumite locuri atârnând.

Treizeci de metri mai jos vedeam stânca unde dădusem nas în nas cu capra. Mă va uimi mereu înălţimea la care urcă o capră de munte ca să pască iarbă. Sigur folosesc ele un truc de magie ca să se suie, căci ele n-au degete. Urcasem şi am dat nas în nas cu animalul cu faţă lungă, încadrată de două coarne întoarse. Ochiul de capră are ceva străin, ceva ce nu vezi la cai, câini sau păsări: pupila dreptunghiulară. De parcă ar veni din iad ori ar fi căzut din Lună. Ne-am aşezat împreună, neîncrezători, în timp ce eu îmi recăpătăm suflul şi aşteptam ca mâinile, picioarele şi extremităţile să-mi revină la viaţă.

Am găsit stâlpul de piatră în primul an ca rege în Renar şi, cât timp am stat pe tron, poate că a fost singurul munte care aproape m-a ucis. N-am izbândit de şapte ori şi nu sunt genul care se lasă bătut cu una, cu două.

Coddin m-a întrebat odată de ce îmi place să urc pe munte şi i-am îndrugat nişte minciuni sfruntate. Adevărul, cel puţin pentru ziua de azi, este că, atunci când eram mic, mama ne cânta mie şi lui William la un instrument dintr-o cameră ascunsă din castelul înalt. Era un pian. Ceva magic, cu multe clape albe şi negre. Will şi cu mine eram doi ştrengari. Ne băteam, complotam, scoteam ce era mai urât din nou, dar, când cânta mama, eram tăcuţi şi ascultam. Îmi amintesc fiecare clipă, degetele ei lungi mişcându-se pe clape atât de

repede, încât ele se amestecau, ţin minte mişcarea corpului ei, părul prins într-o singură coadă împletită între umeri, lumina care cădea pe lemnul pianului. Dar n-o aud. Cântă în spatele sticlei, închisă de anii care au trecut, pierdută în clipa când am fugit de toate, de ea, de trăsura aia nenorocită şi de spini.

O văd, dar n-o aud.

Doar atunci când urc pe culmea tuturor lucrurilor aud note disparate. Ca nişte cuvinte rămase fără noimă… muzica ajunge la mine. Şi pentru asta m-aş încumeta să escaladez orice munte.

La începutul verii am făcut a opta încercare să atac vârful, atunci când Prinţul de Arrow a trecut graniţa cu armatele lui încărcate cu ce furaseră din expediţiile în Normardy şi Orlanth. Pradă şi recruţi, căci stăpânii acelor pământuri nu erau iubiţi şi Prinţul a câştigat simpatia oamenilor înainte ca morţii să fie puşi în sicrie şi îngropaţi.

Să urci pe munte înseamnă că ai o răspundere. În vârf sunt locuri atât de abrupte, încât trebuie să renunţi complet la punctul de sprijin, aruncându-te asupra unei întinderi de piatră care nu-ţi oferă nicio siguranţă. În asemenea momente cazi, deşi în sus, şi, dacă îţi scapă următorul punct de sprijin, atunci te prăbuşeşti până la pământ. Nu prea există jumătăţi de măsură când te încumeţi la aşa un urcuş: fiecare hotărâre depinde de cine eşti şi de ce vei fi. Aşa îţi poţi trăi viaţa, dar nu recomand. În cele din urmă însă toţi murim, nu toţi trăim, însă cel care urcă pe munte, chiar dacă poate muri

tânăr, şi-a trăit viaţa.

După un urcuş lung urmează un moment când ştii că trebuie ori să te dai bătut, ori să-ţi pierzi viaţa. Altă cale nu există. Mă ţin de piatra rece, la cincisprezece metri sub vârf, slăbit de puteri ca un copil, mort de foame, cu mâinile şi picioarele pline de băşici, cu braţele urlând de durere. Arta supravieţuirii pe munte e să ştii când să renunţi. Arta de a ajunge în vârf e să ştii când să n-o faci.

„Dacă mor aici”, îi şoptesc pietrei, „dacă o să cad şi mor, o să consider că mi-am trăit viaţa, poate nu bine, dar din plin. Nicio carte n-o să-mi ştie sfârşitul, dar cel puţin o să mor luptând”.

Şi, adunându-mi puterile, urc din nou.

Ca şi în cazul regelui scoţienilor, cu vestitul lui păianjen, a opta încercare a avut sorţi de izbândă.

Cu voma în gât şi scuipând pe piatră, am înaintat încet peste ultimul colţ, orizontal în ultima parte. Zăceam tremurând, gâfâind, plângând, aproape la capătul puterilor, cum nu mai fusesem până atunci.

Când urci, dacă nu ai absolută nevoie, nu iei nimic cu tine. E o disciplină bună, iar muntele te învaţă fără să-ţi ceară nimic. Timpul e un profesor excelent, se spune, însă din păcate îşi omoară toţi elevii. Şi munţii sunt profesori buni, chiar mai buni, căci îşi lasă câţiva elevi să trăiască.

Ei te învaţă să fii pregătit pentru schimbare. Printre piscuri vremea se poate schimba cât ai zice peşte. Acum urci pe pantă molcomă, iar în clipa următoare te trezeşti că te agăţi de ea de parcă ar fi maică-ta, căci un vânt de la răsărit încearcă să-ţi

ia leşul îngheţat cu el.

Am învăţat să mă ţin cu vârfurile degetelor când am urcat pe Degetul lui Dumnezeu. Înainte să ajung în vârf, obosit şi tremurând, mi-am dat seama că m-am ţinut de degete toată viaţa.

M-am lăsat pe spate. Zăceam pe stâncă şi între mine şi cerul albastru nesfârşit nu vedeam nimic. Urcasem luând la mine numai strictul necesar, căci pe piscul îngust nu era loc pentru nimeni altcineva, fantome sau altele, Katherine sau William, mama şi tata erau la o sută douăzeci de metri mai jos, prea departe ca să mă audă. Nimic măcar umbra unui copil pe stâncă sau strălucirea cutiei de cupru în amintire. Nu pericolul sau provocarea mă îndeamnă să fac alpinism, ci puritatea şi concentrarea. Când poţi cădea în cinci secunde, prefăcându-te într-o mare de maţe şi oase pulverizate, când toată greutatea ţi se sprijină în opt degete, apoi şapte, apoi cinci, alegerile sunt clare, le faci din instinct, fără bagaj emoţional.

Când urci din greu şi ajungi pe un vârf imposibil sau pe un platou, ai o nouă perspectivă, vezi altfel lumea. Nu se schimbă doar unghiul de unde priveşti. Te schimbi şi tu. Nu te poţi întoarce, se zice, şi am învăţat asta când m-am întors la Castelul Înalt, după patru ani pe drumuri. Am mers pe coridoarele mici, am văzut aceiaşi oameni, dar nu mă întorsesem, venisem la un castel nou, văzut cu alţi ochi. E la fel şi dacă urci suficient de sus, numai că, atunci când faci alpinism, nu trebuie să fii plecat de ani. Urci un munte, vezi lumea din cel mai înalt punct, iar în ziua următoare alt om va

coborî într-o lume care, într-un mod subtil, e altfel.

Lăsând filosofia deoparte, dintr-un punct înalt ai multe de văzut. Dacă stai cu picioarele atârnând peste cel mai mare hău din lume, iar vântul îţi joacă prin păr şi umbra cade atât de jos, încât s-ar putea să nu ajungă niciodată la pământ... observi lucruri noi.

Pe drum folosim anumite expresii. Spunem „pax” dacă suntem prinşi cu mâna în desaga altuia. „Vizitează localnicii”, când un frate face treburi necurate după o bătălie. Unde e Fratele Rike? Vizitează localnicii. În înălţimile Renar e o zicală pe care n-am auzit-o decât după ce m-am chinuit să ajung în satul Gutting, cu Sir Makin după mine: „S-a dus să plimbe o piatră, Înălţimea Voastră”. Atunci nu i-am dat atenţie, avea doar ceva culoare locală, puţin verde în balegă. Am mai auzit vorba asta de câteva ori în anii următori, în general când pleca cineva într-o misiune misterioasă. Să plimbi o piatră. Odată ce auzi ceva, brusc acel ceva apare peste tot. „Şi-a pierdut turma”, altă expresie. O auzeam de la recruţii din partea locului în zona de antrenament. „John al lui Bryn mi-a ţinut coarda arcului cât am stat de pază la zid!” „Ce o să faci?” „N-ai grijă, s-a întâmplat deja. Şi-a pierdut turma”.

Sus, într-un loc de la înălţime, mai ales într-unul la care se ajunge greu, ai o perspectivă nouă. Uitându-mă la vârfurile, la stâncile şi la cărările ştiute, am băgat de seamă ceva nou. Umbrele le-au dat de gol, călăuzind ochiul ici-colo, unde pământul nu era drept. Mi-a luat ceva să mă uit în

gol, cu picioarele atârnând, cu gândurile învălmăşindu-mi-se ca fulgii de zăpadă în lumea largă. Totul s-a aşternut şi am văzut clar aceeaşi scenă, dar cu amănunte noi.

Cu excepţia câtorva trecători înalte, la marginea văii stâncile erau prea strânse, prea cocoţate. Mai întâi ochiul se obişnuieşte cu farsa. Trebuie să arate normal. Ţi-ar lua o mie de vieţi să muţi atâtea pietre şi cu ce scop?

Să iei piatra la plimbare e o activitate naţională în Tărâmurile lui Renar, atât de cunoscută, încât nimeni nu simte nevoia să spună mai mult. Generaţii întregi, bărbaţii care urcau cu caprele şi aşteptau să mai treacă timpul cărau pietrele desprinse dintr-o parte a pantei în altă parte, mai sus, construind încetişor aceleaşi grămăjoare pe care clădiseră fratele şi bunicul.

Dacă un om din Renar riscă şi hotărăşte să lase turma de capre să pască pe terenul altuia, sunt şanse să se desprindă nişte pietre şi omul să piardă turma. Dacă nu e de-acolo, ar putea pierde mai mult.

*

Când alergi, e greu să întinzi un fir, mai ales când firul e un plan şi îl întinzi dintr-o cutie şi urci cu o mie de soldaţi după tine. Dar chiar şi duşmanii noştri spun că oamenii din Ancrath sunt vicleni şi eu sunt de părere că suntem isteţi. Aşa că am mai tras un pic şi, deodată, am văzut din altă perspectivă pantele pe care alergam. Sau mai

degrabă dintr-o perspectivă mai veche, de care uitasem.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

25 *octombrie, anul 98 Interregn*

Ancrath. Castelul Înalt. Din nou în camera mea. Întotdeauna acolo.

Iar am avut visul acela. Cu Jorg. Am cuţitul ca de obicei, are treizeci de centimetri şi e subţire ca un deget. Stă acolo cu braţele deschise şi râde de mine. Râde. Eu stau în rochia sfâşiată, în mână am cuţitul, el râde şi îl înfig în el, cum s-*a înfipt şi el în mine... Bătrâna Hanna se uită şi zâmbeşte. Dar zâmbetul ei nu e de bun augur şi acolo unde cade Jorg are vânătăi. Pe gât. Vânătăi închise la culoare şi mari. Şi eu aproape că văd degetele şi degetul mare.*

Pipăi cu degetele satinul sfâşiat şi mă simt şi eu sfâşiată. Amintirile se luptă cu visele. Î*n fiecare zi. Şi nu ştiu cine câştigă şi cine pierde. Nu-mi amintesc.*

7 noiembrie, anul 98 Interregn

Ancrath. Castelul Înalt. Clopotniţa.

Am găsit un loc unde să fiu singură, locul cel mai de sus din Castelul Înalt, *doar eu, ciorile şi vântul. Turnul are numai un clopot uriaş, din fier. Nu se bate niciodată. Acum are un scop: să mă apere de vânt.*

Vreau să fiu singură. Toate femeile mă

calcă pe nervi, chiar şi cele cu intenţii bune. Nu e linişte în castel – doar sentimentul că ceva nu e în regulă, ceva ce nu pot numi sau atinge.

Am găsit iniţialele O.J.A., se văd în partea îndepărtată a turnului, unde se sprijină de zidul exterior. Nu ştiu cum să ajung acolo. Spune ceva despre Onorabilul Jorg Ancrath, dacă nici numele nu-i la îndemână.

Sageous s-a înfiinţat la mine în odaie astăzi. Doar până la uşă. Prinţul de Arrow a venit din nou. Prinţul şi fratele lui, Orrin şi Egan.

Sareth a zis că, se întorc. Mi-a zis că se întorc să adulmece din nou. Aşa s-a exprimat. De parcă ei ar fi fost câini şi eu, o căţea în călduri.

Nu cred că sunt. În călduri. Oi fi căţea. Pot fi căţea în fiecare zi. Azi am făcut-o pe Maery Coddin să plângă, dar n-am vrut.

Chiar şi aşa, e ceva cu Orrin şi cu Egan. Bunica mi-ar spune că amândoi ard la flacără prea mare. Prea strălucitor pentru oamenii obişnuiţi, ar spune ea. Dar nu m-am considerat niciodată obişnuită. Şi, dacă ard cu flacără mare – ori sunt eu în călduri –, ce? Cred că am pus nişte căldură în ei. Altfel, de ce s-au întors la Castelul Înalt după o lună de la prima vizită? Nu cred că de dragul companiei regelui Olidan. Nu cred că farmecul lui Orrin sau ameninţarea lui Egan au avut cine ştie ce putere asupra bătrânului

aceluia *înspăimântător*. *Nu cred că diavolul l-ar împinge pe Olidan să facă o pauză*. *Nu cred că şi-ar pleca capul nici dacă însuşi Dumnezeu i-ar trimite un înger la uşă*.

Sareth spune că ambele Săgeţi sunt îndreptate spre mine. *Are o gură spurcată*. *Cică o să-mi ceară mâna amândoi*. *Chiar dacă nu sunt prima fiică a lui Scorron şi tata a promis deja alianţă şi pământ lui Olidan*. *Cică amândoi o să-mi ceară mâna, dar nu le pasă de asta şi nici de zestrea mea*. *A spus multe, dar gura ei e mai spurcată ca pana mea, deşi e plină de cernealã neagră*. *Şi, dacă mi-ar cere-o, ce aş zice*? *Nu prea cred că o să se înţeleagă fraţii*. *Sir Galen e aşa de isteţ şi aşa de bun, iar celălalt, întunecat şi ispititor ca Jorg, care l-a ucis*.

Am visat din nou noaptea trecută. *M-am trezit rostind cuvintele din vis şi acum nu-mi amintesc. Îmi amintesc un cuţit, un cuţit lung*. *Ştiu că trebuie să-l folosesc*. *Ţin minte că Jorg m-a rănit*. *Ar trebui să mă întorc să citesc jurnalul, dar mâinile nu mă lasă să dau paginile înapoi, doar în faţă*. *Şi despre asta am visat*.

Iar e Sageous la uşă. *Prinţii aşteaptă*.

Nu-mi place privirea acelui om.

Ca Gorgoth nu e nimeni. *Niciunul ca leucrota*. *Sluţit de otrăvurile Constructorilor, cade frânt din pântece şi, crescând, urmează o cale ciudată*. *Coastele care-i străpung*

carnea şi se întind de o parte şi de alta sunt negre şi groase, fundul e mai roşu ca sângele, iar muşchii de dedesubt îi ies în relief când merge. Şi, deşi e făcut pentru război şi groază, acordul puţinilor urmaşi ai lui Adam ar însemna atât de mult pentru mine, şi că mai mulţi dintre ei şi-au dat duhul.

14

Cu patru ani în urmă

La o zi după ce am părăsit nisipurile din Thar, îndreptându-ne prin păşunile din Thurtan, am luat cutia de la Makin. Am simţit marginile ascuţite ale amintirilor pierdute prin pereţii din cupru şi otrava dinăuntru. Makin mi-a zis odată că, dacă nu ţi-e frică, înseamnă că îţi lipseşte un prieten. Ţinând nesigur în palmă cutia încrustată cu spini, mă gândeam că poate găsisem în cele din urmă acel prieten. Am întors-o într-o parte, apoi în cealaltă. Nu avea nimic bun – doar pe mine. Şi unui om sigur trebuie să-i fie teamă de el însuşi, nu? De ce ar putea face. Trebuie să fie tare plictisitor să te cunoşti! Am pus cutia nedeschisă la fundul desagii. N-am întrebat de Katherine. Am luat alt pumnal de la Gumlow şi am mers călare spre Heimrift, unde aveam treabă.

Am înaintat spre nord, de-a lungul unei întinderi mari, unde vântul şfichiuia iarba primăverii înspre o mare învolburată, iar verdele se

unduia. Era un ţinut pentru cai, galop şi urmăriri între marginile întunecate ale pădurilor. L-am lăsat pe Brath să gonească mai iute şi ne-am sleit de puteri de parcă diavolul însuşi ar fi fost pe urmele noastre. Fraţii ţineau pasul cât puteau ei de bine, fiecare dorind să se îndepărteze de Thar. Încă mai ardeau nevăzute focurile acolo. Poate că peste o mie de ani Muntele Honas, locul unde am aprins soarele unui Constructor, ar fi ca Thar, un tărâm binecuvântat ce se va întoarce la oameni, dar acum nu prea ne îndrăgea.

*

În noaptea aceea, adormit fiind, am văzut bebeluşul prima oară, zăcând fără suflare în iarba înaltă de lângă tabăra noastră. M-am dus spre el, care era păzit de Gorgoth şi Gog, care dormeau acum lângă el. Locul în care stătuse era acum gol. Am simţit o mireasmă, poate mosc alb. M-am întors în pat ridicând din umeri. Unele lucruri e mai bine să le uiţi.

În a doua şi a treia zi am călătorit de-a lungul fluviului Rhyme, care se întinde între Thurtan şi vecinii lui de la est. Rhyme a fost odinioară grădina imperiului şi pământul era îngrijit. Însă, dacă tot muţi graniţele unui stat peste o grădină de zeci de ori, în urmă rămân doar noroi şi prăpăd.

La un moment dat am trecut printr-un câmp cu pietre vechi, sute, dispuse în şir, blocuri nu mai înalte decât un om, un pic mai late, toate dispuse una după alta, pline de muşchi şi iarbă. Existaseră

încă dinaintea sosirii Constructorilor, dinaintea grecilor, aşa mi-a zis Lundist. O putere incomodă pulsa între monoliţi şi i-am dus pe Fraţi mai repede decât era prudent ca să ieşim de acolo.

În a patra zi a plouat răzleţ, dar necontenit din zori şi până pe înserat. Mergeam călare lângă Maical, care se legăna în şaua surului. Mereu călărea de parcă ar fi fost pe mare, aplecându-se ba în faţă, ba în spate, fără niciun pic de graţie.

— Maical, îţi plac câinii? l-am întrebat.

— Vita-i mai bună, mi-a zis el, sau mielul.

— Ei, asta e ceva nou! am zâmbit eu. Credeam că îţi plac pentru că sunt idioate.

Habar n-am de ce îl tachinam pe Maical. Îmi plăcea oarecum de el.

Mi-am amintit cum mă întorsesem odată în tabără, după ce cercetasem oraşul Mabberton de pe culmea domoală a mlaştinilor Ken. Urcasem de pe cărare, iar Gerrod îşi croia drum prin stufăriş şi bumbac. La început crezusem că ţipă o fată din sat, suficient de prostuţă să fie prinsă de Fraţi, dar erau, de fapt, doi flăcăi aplecaţi deasupra unui câine legat, pe care îl împungeau cu ceva ascuţit ca să-l facă să schelălăie.

O luasem iute pe lângă Gerrod şi-i apucasem de păr, unul era brunet şi altul roşcat. Îi târâsem în spate, folosindu-mă de greutatea corpului. Amândoi ţipau şi unul chiar se întinsese furios după mine. I-am despicat palma cât ai zice peşte.

— Frate Jorg, n-ar fi trebuit să faci una ca asta! mă luase Gemt, ţinându-şi mâna tăiată, din care curgea sânge cu nemiluita. N-ar fi trebuit.

— Nu? îl întrebasem când Fraţii începeau deja să se adune în jurul nostru. Şi unde am fost, Frate Gemt, cât timp tu îţi exersezi tacticile de luptă pe potaia asta fără rost?

Jobe era lângă Gemt şi se freca acolo unde îi smulsesem părul. M-am uitat la câine, iar el a îngenuncheat ca să taie funia cu care era legat.

— Ai stat cu ochii pe oraş, a zis Gemt, acum roşu ca racul.

— Da, am fost în recunoaştere la Mabberton. Ca să mergem acolo cu elefantul surprizei, cum a zis cretinu' de frate-tău. Şi eu v-am zis doar să nu atrageţi atenţia.

Gemt scuipase şi se folosea de mâna stângă ca să apese pe tăietura de la dreapta.

— V-am zis să nu atrageţi atenţia, şi voi aţi trezit tot căcatul ăsta de mlaştină, de la mormoloci la broaşte râioase, cu un afurisit de câine care schelălăie. Başca, am adăugat, întorcându-mă încet ca să văd pe toată lumea, ştie oricine că e ghinion să chinui un câine prost. Dacă n-aţi fi atât de proşti şi aţi şti să citiţi, v-aţi da seama.

Makin fusese printre primii care se alăturaseră şi zâmbea larg.

— Eu ştiu literele, a răspuns, uimindu-i pe mulţi Fraţi. Şi în ce carte-i aiasta, Frate Jorg?

— Marea carte a lu' du-te în mă-ta, i-am zis.

— Deci e ghinion să le faci rău la câini? tot zâmbea el sfidător.

— Da, în preajma mea, da, i-am replicat.

Am clipit acum şi ploaia încă îmi scălda faţa pe drumul lung de lângă Rhyme. Am încercat să uit

amintirea.

— Frate Maical, mai ţii minte câinele pe care l-a găsit fratele tău înainte să ajungem la Mabberton? l-am întrebat. Cu siguranţă nu.

Maical nu prea ţinea minte nimic.

— Era pentru fratele tău. A avut un accident a doua zi.

El s-a încruntat nedumerit şi a dat uşor din cap:

— Toată lumea ştie să nu pună durere în mâncare. Se acreşte carnea.

— Altă perspectivă nouă, Frate Maical, am oftat. Ştiam că e un motiv pentru care te ţin aproape.

Câinele s-a întors în dimineaţa următoare, înainte să ajungem în Mabberton, de parcă ar fi fost prietenul lui. Nu a plecat până nu l-am lovit bine. E o lecţie gratuită ca să vadă cum merge lumea.

Maical doar a zâmbit absent şi şi-a văzut de drum.

*

Heimrift se află în ducatul Maladon, un ţinut unde mările flămânde udau puţinul din Danemarca pe care nu îl puteau înghiţi. Din înălţimile Renar e o cale bătătorită şi, cum trebuia s-o luăm pe căi ocolite, urma să dureze săptămâni. Pe drum deprinzi obiceiuri. Al meu era să mă duelez cu sabia alături de Sir Makin în fiecare seară, înainte de apus. Arta de a mânui spada era de interes pentru mine. O provocare nouă este soluţia pentru

a nu te mai întoarce în trecut.

Văzusem sabia ca pe un fel de a semăna moarte într-o mulţime. Cu Fraţii mă regăseam adesea în mijlocul unui duşman nepriceput, mai interesat să fugă decât să se lupte, şi mă foloseam de sabie ca să-l răpun. Sigur că mă mai confruntasem şi cu adversari mai buni, cu soldaţi trimişi să ne oprească, cu mercenari iscusiţi, puşi să păzească căruţele negustorilor şi alţi bandiţi cu fraţii lor, dorindu-şi ce aveam.

Când l-am văzut pe campionul lui Katherine luptându-se cu Sir Makin şi mai târziu, când m-am duelat cu Prinţul de Arrow, am înţeles diferenţa dintre truditor şi artist. Desigur, există un timp când trebuie să fii artist şi să nu-ţi faci griji că un fermier se furişează în spatele tău şi îţi bagă o furcă în gât când tu te făleşti cu fentele şi paratul loviturilor.

Aşa că mă antrenam cu Makin în fiecare zi, călindu-mi muşchii, învăţând să simt diferenţele subtile prin tăiş chiar şi atunci când e lovit atât de tare, că-ţi doreşti doar să laşi sabia din mână. Şi, ori de câte ori progresam, folosea alte mişcări, mai abile, începeam să-l urăsc un pic.

După ce ai lovit de multe ori cu sabia, după ce ai trecut adesea prin lupte, poţi să sesizezi un anumit ritm. Nu ritmul adversarului, ci cum să spinteci şi cum să forţezi, de parcă ochii tăi ar citi primele indicii ale fiecărei acţiuni şi ar preface-o într-o muzică pe care să dansezi. Am auzit doar şoapte ale refrenului, dar, ori de câte ori se întâmpla, Makin devenea brusc atent şi începea să

transpire ca să mă ţină la distanţă. Auzeam doar părţi şoptite din cântec, dar îmi doream să fac un efort, ştiind că e acolo.

Dacă o iei la nord şi apoi la est dinspre înălţimile Renar, trebuie să treci fluviul Rhyme. Fiindcă apa are o lăţime de patru sute de metri la toate punctele de trecere unde ajungi fără armată, ai nevoie de luntraş.

Există o alternativă. Un pod în oraşul liber Remagen. E o minune cum un pod se poate întinde pe un curs de apă aşa de lung şi am hotărât să văd cu ochii mei, în loc să mă tocmesc cu proprietarul vreunei bărci şubrede din amonte.

Am ajuns în Remagen prin dealurile Kentrow, şerpuind prin numeroase văi înguste – ravene pline de pietre, unde caii se pot lovi. Plictiseala de pe drum nu mă deranja când mergeam mile întregi ca să facem rele şi să furăm sau şi una, şi alta. Însă, de când am ajuns în Thar, tăcerile lungi mi se par o corvoadă. Mintea mi-o lua pe cărări întunecate. Nu ştiu în câte feluri poate fi recompusă Katherine, cu un pumnal lipsă şi un bebeluş mort, dar cred că am ţinut cont de toate şi pe îndelete. Ştiam unde e răspunsul şi îmi dădeam seama că nu vreau să îl aflu. Cel puţin nu atât de mult încât să deschid cutia.

Fratele Maical este înţelept pentru că ştie că nu e deştept şi se lasă condus.

Lumea e neghioabă că nu face la fel.

15

Cu patru ani în urmă

Gog a avut un vis urât în canionul pârjolit al dealurilor Kentrow. Atât de urât, că ne-a alungat de acolo, împiedicându-ne de păturile ce ardeau mocnit când focul se înteţea în jurul nostru. În timp ce bâjbâiam după cai pe întuneric şi ne împiedicam de fiecare stâncă şi de fiecare tufiş, la capătul îndepărtat al canionului strălucea o căldură roşie, aprinsă.

— Mergem după un monstru crocant când ne întoarcem acolo, sus, a zis Rike, focul luminându-i oasele feţei în tonuri demonice.

— N-a mai avut niciodată o arsură, a zis Grumlow, părând mic pe lângă Rike.

În faţa noastră, mai aproape decât am fi vrut de căldură, mai aproape decât *am putea* ajunge la ea, Gorgoth a aşteptat să se întoarcă. Conturul ce se profila în lumina focului avea o formă înspăimântătoare, ca de păianjen, iar coastele care îi ieşeau de pe ambele părţi erau întinse ca nişte picioare.

Tânărul Sim s-a întors cu Brath şi cu propria mârţoagă.

— E mai de folos iarna.

A schiţat un gest spre flăcări şi a dus caii. Sim se pricepea la cai. Fusese grăjdar la un lord cu multă vreme în urmă. Stătuse şi într-un bordel când era mic, câştigând bani, nu cheltuind.

Am instalat o tabără nouă şi am aşteptat să

vedem ce-a mai rămas din cea veche.

Când m-am întors cu Gorgoth, cerul era de culoarea perlei. Pietrele scârţâiau când se răceau şi simţeam căldura prin tălpile cizmelor. A venit şi Maical cu noi. Părea că-i place leucrota.

L-am găsit pe Gog dormind liniştit într-o parte înnegrită, ce părea un foc de tabără stins. L-am luminat pe băiat cu singurul felinar pe care îl aveam, apoi el a închis ochii şi mai mult, înainte să se întoarcă pe partea cealaltă.

— Scuze pentru deranj! am pufnit eu atunci şi m-am aşezat, însă ridicându-mă brusc din nou, cu fundul pârlit.

— Se transformă, mi-a zis Gorgoth.

Observasem şi eu. Punctele roşii şi negre de pe piele erau acum de un stacojiu-cenuşiu şi în formă de flăcări, de parcă focul îi rămăsese întipărit pe dos.

Apoi ne-am culcat, noi la noua tabără, iar Gorgoth şi Gog pe ce mai era din cea veche. De dimineaţă ni s-au alăturat, iar Gog a venit iute spre focul de mic dejun, de parcă n-ar mai fi văzut aşa ceva. Flăcările erau stacojii când s-a apropiat, iar apa din străchinile lui Row fierbea, deşi era proaspăt adusă de la pârâu.

— Nu-i vezi? a întrebat când Gorgoth l-a tras înapoi.

— Nu, am răspuns, luându-mă după ei şi părăsind tabăra. Şi mai bine să nu-i vezi nici tu pe „ei”! O să ne vedem cu cineva care ştie tot despre lucrurile astea. Până atunci… doar păstrează-ţi calmul.

M-am aşezat cu ei în partea de jos a canionului. Am aruncat pietre şi beţe. Se pare că, atunci când ai opt ani, poţi să uiţi orice, cel puţin pe termen scurt. Gog râdea când câştiga şi zâmbea când pierdea. Nu-mi amintesc când nu am jucat ca să câştig, dar nu l-am pisălogit, că era aşa de relaxat. Când ambiţia îşi înfige colţii în tine, uiţi să te bucuri de ce ai în faţă.

— Bun băiat!

Maical i-a dat lui Gog beţele pe care le-a strâns, un snop mic în mâna lui bătătorită. Vise urâte.

M-am încruntat. Gorgoth bodogănea.

— Ne-am trezit greu cu toţii… Ar fi putut să iasă urât.

Simţind căldura, mi-am amintit mirosul de ars şi cum luptam să scap de propriile coşmaruri.

Gorgoth şi cu mine am găsit răspunsul în acelaşi moment, dar el a vorbit primul:

— E Sageous.

Am dat din cap că da, înţelegând ce prost fusesem. Coddin avusese dreptate: mulţi vor încerca să pună mâna pe o armă ca Gog. Vrăjitoarea viselor întorsese de două ori puterea asupra mea. Poate că nu va reuşi să mă ucidă cu propriile vise, dar încercase cu ale lui Gog.

— Cu atât mai mult trebuie să continuăm drumul.

Aş fi putut adăuga „a treia oară chiar o să meargă”, dar n-are rost să ispiteşti soarta – dacă nu cumva ai o sabie mare cu care s-o dobori.

*

După micul dejun, ne-am continuat drumul, apropiindu-ne de Remagen. Există un mic fort pe o culme, nu departe de-un râu, când ieşi din dealurile Kentrow. Astfel ai vedere la drumul spre oraş. Rhyme semăna cu o fundă strălucitoare din spatele fortului şi zăream şi un pic din turnurile podului.

Kent şi Maical mă flancau în faţă şi ne-am apropiat de fort mergând la trap, Gog se ţinea strâns de spatele meu, iar Gorgoth ţinea aproape. Makin şi Rike călăreau în spate şi chicoteau. Makin putea să-l facă pe Rike să râdă, dacă voia. Apoi Grumlow, Sim şi Row. Poate că Gorgoth i-ar fi speriat pe oamenii de la fort, deşi de la distanţă ei nu puteau vedea clar. Oricum, acum Kent era în dreapta mea şi Maical în stânga, iar şaua de pe calul sur a rămas goală cât ai zice peşte.

Am tras de frâie şi am coborât iute chiar când ceilalţi înaintau nedumeriţi. Trebuie să fi fost o lovitură norocoasă. La distanţa dintre noi şi zidurile fortului, unui arcaş i-ar fi fost greu să nimerească o casă. Dar iată-l cu o săgeată cu pene în gât, cu vârful ascuţit roşu, picurând şi ieşind jumătate de metru pe partea cealaltă. Maical mi-a aruncat o privire foarte limpede când m-am aşezat într-un genunchi lângă el.

— Frate Maical, a sosit clipa morţii.

Nu voiam să-l mint. L-am luat de mână.

Când ceilalţi se întorceau călare şi începeau să strige, m-a privit drept în ochi:

— Rege Jorg… a zis, numai că fără să scoată un sunet, căci sângele i se prelingea pe la colţurile gurii.

Părea ciudat cu coiful într-o parte şi cu o lumină în el, de parcă tot ce mersese anapoda în viaţa lui se rezolvase doar căzând de pe cal. Nu-mi mai spusese niciodată „rege”, ca şi cum „frate” ar fi fost singurul cuvânt pe care îl ştia.

— Frate Maical, am pierdut mulţi fraţi, dar nu când mă uitam în ochii lor.

Mâna lui nu mai avea putere. Scuipa sânge şi îşi dădea ultima suflare.

— Ce naiba? a sărit Makin de pe cal.

Săgeata strălucitoare mi-a atras atenţia. O picătură de sânge atârna de vârf, iar imaginea unui copilaş se oglindea pe lungimea ei. Am văzut un pumnal roşu şi pe Katherine mergând printre morminte.

Bună, *Jorg*! îmi spusese.

— A murit.

Kent a îngenuncheat lângă Maical.

— Poftim?

Săgeata era destul de evidentă, dar nu părea să-i răspundă la întrebare.

M-am ridicat în picioare şi am mers pe lângă calul lui Makin, scoţând scutul din desagă. Am continuat să înaintez. M-a trecut un fior rece, care îmi înţepa obrajii. Am luat arcul Nubanezului din spinarea lui Brath şi i-am verificat încărcătura dublă.

— Jorg? s-a ridicat în picioare Kent.

— Intru, i-am zis. Nimeni nu iese viu. S-a

înţeles? Dacă mă urmăreşte cineva, îl omor!

Fără să aştept niciun răspuns, am pornit.

Am mers o sută de metri înainte să cadă altă săgeată departe, în stânga. Cea care îl ucisese pe Maical sigur fusese una aruncată la plesneală, fără vreo speranţă că-şi va atinge ţinta. Mi-am pus arbaleta Nubanezului pe umăr. Legăturile slăbite ţin şuruburile în loc.

Vedeam patru oameni pe parapeţi. Peste cincizeci de metri au aruncat o ghiulea. Am ridicat scutul. O săgeată l-a lovit, cu vârful vizibil pe partea mea, celelalte izbindu-se de pietre.

Nu era un fort mare, ci mai degrabă un turn de observaţie. Treizeci de oameni ar fi intrat în el şi cred că nu se mai plasaseră toate garnizoanele de mulţi ani.

Când am ajuns în vizorul lor, cei de pe ziduri îşi făcuseră curaj. Un singur luptător se apropia de ei mergând susţinut şi nu părea să aibă mai mult de şaisprezece ani. Încă trei li s-au alăturat în spatele parapeţilor, nu tu soldaţi, nu tu uniforme, doar un grup fistichiu, mulţi uitându-se prin hersă.

— Nu mă lăsaţi să intru? le-am strigat.

— Ce mai face prietenul tău? mi-a strigat un grăsan de la zid.

Ceilalţi râdeau.

— E bine, am răspuns eu.

Calul i s-a speriat şi a căzut.

— O să-şi revină imediat ce-şi recapătă răsuflarea, am explicat.

M-am uitat peste scut şi am scos săgeata din el:

— O vrea cineva înapoi?

Mă simţeam foarte calm şi senin, dar în acelaşi timp mă copleşea ceva, ca o vijelie ce se abate asupra pajiştilor când cerul se întunecă.

— Desigur.

Unul dintre cei şase din spatele porţii a pufnit şi a început să învârtească roata, ridicând hersa puţin câte puţin. De la atâta efort, muşchii proeminenţi îi străluceau pe braţele murdare.

Doi dintre cei de pe ziduri s-au uitat unul la altul. Nu voiau să-mi ia doar săgeata. Am pornit înainte ca să ajung la poartă când o să se ridice atât cât să trec pe sub ea fără să mă aplec. Duhoarea din locul ăla, după atâtea nopţi în aer liber, îmi înţepa ochii.

Furtuna ce mă răscolise, venind dintr-o pustietate ascunsă din capul meu, s-a dezlănţuit când am intrat în fort. I-am dat săgeata celui de mai aproape, un tip uscat, cu un topor în mână. A întins mâna după ea şi i-am înfipt-o în ochi.

Totul parcă îngheaţă o fracţiune de secundă în clipa când se întâmplă aşa ceva, când o săgeată iese dintr-o orbită şi victima încă n-a urlat de durere. Cei care acţionează în asemenea momente de încremenire trăiesc mai mult. Din mulţimea din spatele porţii, doar unul s-a mişcat înainte ca bărbatul să ţipe, însă eu am fost mai rapid. L-am prins de încheietură când s-a întins după mine şi i-am dat cu scutul lui Makin peste cot. Apoi l-am învârtit ca să se izbească de altul înainte să dea cu capul de zid. Cei mai rapizi trăiesc mai mult, dar uneori sunt primii la coadă.

M-am tras înapoi, aproape în dreptul hersei care cădea, şi mi-am dat jos arcul Nubanezului de pe umăr, lăsând greutatea să ajungă sub braţ. Am eliberat ambele săgeţi fără să mă obosesc să ţintesc. Ambele au lovit acelaşi om, din păcate, dar el avea mai multă armură decât toţi, iar arbaleta Nubanezului i-a făcut două găuri în ea.

Hersa s-a trântit în spatele meu. Curentul iscat mi-a gâdilat gâtul pe când s-a strecurat. Mai rămăseseră patru în vizor. Cel uriaş aflat la roată îşi căuta sabia, celălalt, neatins, de pe jos se ridica în picioare. Doi care ar fi putut fi fraţi, amândoi cu spate mare, cu păr neîngrijit şi dinţi putreziţi, veneau ameninţător spre mine. Au făcut alegerea corect. Când numerele sunt de partea ta, înşfacă-ţi duşmanul înainte să scoată sabia.

M-am împins în poartă ca să accelerez atacul. Cei doi din faţa mea aveau avantajul greutăţii, dar, dacă te avânţi cu puterea din spatele unui scut, mai ales dacă te asiguri că partea de fier loveşte un punct nevralgic, cum ar fi gâtul, poţi obţine un avantaj, oricât ai cântări.

Nu mi-era deloc teamă, doar voiam să ucid, ceva se mişca pe mine, în mine, ceva ce putea fi îndepărtat cu suficient sânge.

Unul dintre cei doi hâzi mi s-a prăbuşit atunci la picioare, împroşcându-mi faţa cu sânge, scuipat şi dinţi. Celălalt trona deasupra noastră când am scos cuţitul lui Grumlow de la cizmă.

Fraţilor, să mânuieşti un cuţit e o treabă sângeroasă. Cu el spinteci carnea până la os şi apoi înoţi în ce ţâşneşte. Strigătele sunt în urechea

ta, suferinţa tremură prin lama scurtă. Îmi amintesc tot, aş putea spune, dar nu e cazul. M-a apucat furia să zugrăvesc tot într-un roşu-închis şi, în timp ce ucideam, zbieram. Văd clipa când am părăsit curtea, scoţând sabia prima oară, pe când cei rămaşi din garnizoană coborau grăbiţi pe cele două şiruri de trepte înguste dispuse, la dreapta şi la stânga. Primii pe care i-am zărit au încercat să dea înapoi, iar ceilalţi s-au îngrămădit în spatele lor, împingându-se.

Nu pentru Maical i-am ucis, nici de dragul de a măcelări şi nici ca să păstrez vie legenda mândrului Rege Jorg. Ca şi Gog, şi eu am propriul foc mocnit şi uneori scânteia potrivită îl poate face să ardă necontrolat. Iată, poate, principalul motiv pentru care venisem aici, peste şase tărâmuri, ca să-l găsesc pe acest vrăjitor al focului pe care să mi-l fac monstru personal. Poate că voiam să ştiu că aceste incendii se pot ţine sub control. Că nu trebuie să ne mistuie pe amândoi.

În ciuda neghiobiei, am supravieţuit, deşi paisprezece oameni au pierit şi iar am păşit pe poartă istovit. Fraţii şi-au părăsit posturile din perimetrul fortului şi m-au urmat spre cai.

— Jorg, mi-a zis Makin.

M-am întors şi s-au oprit.

— Jorg cel Roşu, mi-a spus Kent cel Roşu şi şi-a lovit mâna de piept.

— Jorg cel Roşu, a mormăit Rike, bătând din picior.

Gorgoth bătea din piciorul lui mare. Makin a scos sabia, pe care a lovit-o de platoşă. Ceilalţi au

început şi ei să scandeze. M-am uitat în jos şi am văzut că eram plin de sânge. Pe mine picura sângele celorlalţi, roşu cum era Kent în ziua în care l-am găsit. Şi atunci am ştiut de ce nu voia să vorbească.

M-am dus la Maical şi i-am luat toporul din harnaşamentul surului.

— O să ridicăm un monument în cinstea lui. Şi o să punem capetele oamenilor de la fort în jurul lui ca să îl păzească.

I-am aruncat toporul lui Rike. El l-a prins şi a pornit spre fort, fără să se plângă. A fost prima oară când mi s-a părut că nu se gândea doar să jefuiască.

Am construit monumentul. Gorgoth a adus pietrele pe care niciun om n-ar fi putut să le rostogolească. Nu ştiu dacă Maical ar fi vrut capetele, dacă i-ar fi păsat sau dacă ar fi avut vreo părere, dar i-am făcut o gardă de onoare oricum. Nu ştiu ce ar fi vrut Maical, l-am cunoscut abia în ultimele lui secunde, când trăgea să moară. M-am mirat că îmi pasă atât de moartea lui.

16

Cu patru ani în urmă

Sângele omului are şapte nuanţe. Sângele din artere e stacojiu, cel din vene e purpuriu, cel din dreptul bilei e ca iarba proaspăt tunsă, maroniu de la maţe, dar când se usucă are o culoare între rugină şi smoală. Era vremea ca Jorg cel Roşu să se

ducă la un pârâu şi să se cureţe de sângele celor care păzeau fortul. M-am uitat cum se scurge murdăria, care acum avea o culoare rozalie în apă.

— Ce a fost? m-a întrebat Makin, venind spre mine cu paşi mari.

— I-au venit de hac idiotului meu.

Tăcere. Makin amuţea mereu cu mine, de parcă eram o enigmă pentru el.

— Ţi-am zis din Norwood că a murit, şi nu te-ai gândit o clipă la el, a zis Makin. Aşa că de ce acum? Jorg, adevărul!

— Ce e adevărul? l-am întrebat, curăţându-mă de ultimele urme de sânge de pe mâini. Ştiai că aşa a zis Pilat? „Ce e adevărul?”

— Bine, nu-mi spune! a replicat el. Dar trebuie să trecem podul acum, până nu se află.

M-am îndreptat şi mi-am scuturat apa din păr.

— Sunt pregătit. Să mergem.

Cu fraţii în şa şi pe drum, m-am gândit o clipă la movila de piatră. Necromanţia îmi pulsa în piept când mă apropiam, ecou al durerii simţite când mă crestase tata cu pumnalul. Amintire a tuturor durerilor ce mă potopeau atunci, înjunghiat, trădat, puterea mă părăsea, fierbinte şi roşie. Corbii şi-au luat zborul de pe capete când m-am apropiat. Am rămas mut în faţa movilei de pietre seci, absent, neştiind ce simt. Cu privirea urmăream lichenii îngălbeniţi, o nervură de culoarea cuarţului printr-un bolovan imens, stropii negri de sânge de pe piatră. Parcă mă priveau capetele, de parcă ochii scoşi de corbi erau întorşi spre mine. Şi apoi nu mi s-a mai părut. Când m-am întors, toate capetele s-

au întors să mă urmărească. Ucisesem primul om cu o săgeată în ochi. A tresărit când a încercat să îndrepte ochiul spre mine. Iar eu m-am uitat fix în singurul ochi cu care se putea uita la mine.

— Jorg!

Buzele mi-au pronunţat numele.

— Chelia? am întrebat.

Cine altcineva putea fi?

— Credeam că te-am îngropat demult.

O clipă am văzut-o căzând în săgeată, târându-l pe Nubanez după ce-i săgetasem pe amândoi cu arcul lui.

Pe buzele fiecărui bărbat înflorea acelaşi zâmbet.

— Te găsesc eu, javră! i-am zis în şoaptă.

Avea suficiente urechi ca să mă audă.

Zâmbetele li s-au lăţit ca să-şi dezvelească dinţii. Buzele li se mişcau. Parcă murmurau „Regele mort”.

— Bucuraţi-vă de corbi! am dat eu din umeri.

Şi i-am lăsat. Indiferent de puterea de aici, mă îndoiam că îl va deranja pe Maical sub o piatră aşa de grea.

*

Am continuat drumul cu provizii noi de la fort, înlocuind ce arsese Gog seara. Remagen era un orăşel înconjurat de ziduri pe ambele părţi ale râului Rhyme. Din coşurile caselor frumos aliniate se înălţa fum. Însă podul mi-a atras atenţia. Înainte podurile nu mi se păreau graţioase, dar cel de aici

atârna strălucind între două turnuri de argint, mai înalte decât Bântuitul, suspendat de fire strălucitoare, care sigur erau cabluri groase cât un om.

În doar o jumătate de oră eram deja aliniaţi la porţile oraşului, aşteptându-ne rândul după negustorii ambulanţi, după neguţătorii cu căruţe şi fermierii care mânau vaci sau transportau raţe sau găini. Am ascuns armele pe cap, dar tot păream un grup înfricoşător.

Gorgoth atrăgea multe priviri, însă oamenii nu ţipau şi n-o luau la sănătoasa, cum se întâmpla de obicei.

— Ţi-ar fi mai bine la circ, i-a zis fermierul cu raţele din coteţe din răchită.

A dat din cap de parcă ar fi fost de acord cu ce zisese.

— Păi, cu circul suntem, am răspuns eu înainte ca Rike să mormăie ceva. Eu jonglez, am adăugat şi i-am zâmbit.

Oamenii de la porţi erau la fel de fistichii ca ăia de la fort. Orăşelul liber nu avea soldaţi, potrivit lui Row, ci doar o miliţie formată din locuitori, aflată în slujba primarului o lună sau două, după care oamenii puteau să se întoarcă la îndeletnicirile lor.

— Foarte bine.

Mi-am pus mâinile pe umerii celui care ar fi trebuit să fie căpitanul porţii într-un oraş decent. Am zâmbit larg, de parcă am fi fost prieteni de-o viaţă. Jorg cel Roşu şi interpreţii lui care îşi prind din urmă colegii de la circ.

— Eu fac jonglerii. Vrei să vezi?

— Nu, mi-a răspuns, încercând să se elibereze din strânsoare.

A răspuns bine, întrucât nu jonglez.

— Eşti sigur? l-am întrebat, dându-i drumul în cele din urmă. Prietenul meu face trucuri cu cuţite. Şi Micul Rickey e vestit pentru că e hâd.

— Mişcaţi-vă! ne-a zis şi s-a întors la căldărarul din spatele nostru. Am trecut pe lângă gărzi.

— Vreţi să vedeţi o jonglerie? Nu?

Şi apoi pe porţi.

— Podul e pe acolo, a zis Makin, arătând din nou ca atunci, la răscruce, de parcă n-ar fi avut şaizeci de metri înălţime şi n-ar fi strălucit în soarele dimineţii.

— Într-adevăr, am remarcat. Dar noi suntem cu circul.

Şi am luat-o la dreapta, fără să arăt spre pavilionul multicolor ce se ridica deasupra acoperişurilor.

— Eu jonglez!

A trebuit să începem cu coatele ca să ne croim drum înainte să fim în raza pavilionului. Oamenii din Remagen erau cu sutele pe străzi şi în jurul circului, ieşind din taverne şi ducându-se câtă frunză, câtă iarbă în corturile mici şi în jurul tarabelor, care erau atracţia principală.

— Trebuie să fie duminică, a zis Sim, zâmbind larg ca un copil, ceea ce şi era.

Rike s-a dus în faţă, împingându-se ca să ajungă la cort. Părea la fel de nerăbdător ca Sim, avea în ochi o lumină ca atunci când văzuse clovnul la Bântuit. Nu eram singurul care îşi

amintea.

— E Taproot? a întrebat Makin, încruntându-se.

— Trebuie să fie.

— Excelent! a răspuns Kent.

Şterpelise trei pacheţele de zahăr de undeva şi încerca să le mănânce pe toate în acelaşi timp.

Am ajuns la intrarea în pavilion amestecându-ne printre ceilalţi. Am văzut şi intrarea mai mică din lateral. Un bărbat şi un copil stăteau în ţărână înainte să se strâmbe uşa peste o bârnă de lemn, pe care erau litere albe şi negre, de diferite mărimi.

— Spectacolul începe abia la apus, mi-a zis bărbatul când umbra îmi cădea pe panou.

Nu s-a uitat deloc.

— Poţi să joci mancala în trei, i-am zis.

Şi-a ridicat privirea ascuţită, iar capul chel îi stătea pe cel mai gros grumaz.

— Pe toţi sfinţii! E micul Jorg!

A venit şi m-a luat în braţe, ridicându-mă un metru de la pământ, dându-mi drumul şi apoi prinzându-mă, ca la carte.

— Ron, i-am zis, pe vremuri erai puternic.

— Fii corect! Eşti de două ori mai înalt.

Am dat din umeri.

— Şi armura cântăreşte puţin. Dar te apără la coaste.

Le-am făcut semn celorlalţi să înainteze.

— Îl mai ţii minte pe Micul Rikey?

— Desigur. Makin, îmi pare bine să te văd. Grumlow. Ron l-a văzut pe Gorgoth. Şi cine e uriaşul?

— Arată-i-l! a zis Rike, vorbind ca un copil. Arată-i-l.

— Mai târziu, a zâmbit Ron. Greutăţile sunt puse bine acum. Oricum, cred că prietenul tău mă poate scoate din circuit.

Ron ori, ca să-i fac dreptate, fantasticul Ronaldo avea numărul în care îşi arăta forţa. A câştigat respectul lui Rike pe veci doar ridicând o greutate mai mare ca el. E adevărat că natura l-a înzestrat pe Ron cu o masă musculară enormă, dar cred că tot Micul Rike e cel mai puternic. Bineînţeles, aş paria pe Rike, nu pe Ron, într-o bătaie la tavernă. Însă, dacă ridici greutăţi, intră în joc strânsoarea, sincronizarea şi dăruirea, iar Rike şovăia, pe când Ron nu se dădea bătut.

— Aşadar unde îl găsim pe bunul doctor Taproot? l-am întrebat.

Ronaldo ne-a condus printr-o intrare în lateral, lăsând caii în grija băiatului care se dovedise un pitic suficient de bătrân ca să încărunţească. Am luat arcul Nubanezului. Nu aveam încredere că piticul o să pună pe fugă hoţii şi oricum voiam să împuşc vreo doi clovni de circ. Doar ca să fac ceva haios.

Am ocolit inelul din mijloc, răscolind rumeguşul şi uitându-ne la acrobaţii care exersau tumbele acolo unde soarele strălucea prin deschizătura cortului. În spatele cortului mare, mai multe camere erau separate de pânze. Aici se insinua duhoarea animalelor şi auzeai mormăituri peste zgomotele înfundate şi strigătele acrobaţilor.

Taproot era cu spatele la mine când l-am

urmat pe Ron. Două dansatoare erau în faţa lui, pe jos, plictisite şi dând ochii peste cap.

— Ia uitaţi-vă la mine! a vorbit Taproot. Şolduri şi ţâţe. Aşa se vând biletele. Şi prefaceţi-vă că vă simţiţi bine, pentru Dumnezeu! Uitaţi-vă la mine!

Taproot vorbea prin gesturi şi ridica tot timpul mâinile cu degetele mari deasupra capului.

— Mă uit, i-am răspuns. Cică Taproot are obiceiul de la jocul cu trei cupe. Uitaţi-vă la mine! Şi băiatul vă face la buzunare.

S-a întors cu mâinile în aer.

— Şi pe cine ai adus să mă vadă, Ronaldo? Ce tânăr arătos, cu prieteni afară?

Taproot ştia cine sunt. Nu uita niciodată un chip, o întâmplare sau o slăbiciune.

— Sunt Jorg cel Roşu, am zis. Fac jonglerie.

— Serios?

Şi-a trecut degetele peste maxilar până la vârful bărbiei.

— Şi cu ce faci tu jonglerie, Jorg cel Roşu?

Am zâmbit larg.

— ?

— Uită-te la mine!

A pescuit o sticlă neagră din adâncurile mantiei în culori spălăcite.

— Vino încoace, ia loc şi adu-i şi pe fraţii tăi, dacă încap, a fluturat el din mâini, iar dansatoarele au plecat.

Taproot s-a dus după un birou din colţ şi a luat câteva pahare din dulap. M-am aşezat pe singurul scaun când ceilalţi au intrat după Makin.

— Jorg, bănuiesc că încă jonglezi cu vieţile

altora, a zis Taproot, deşi acum în locuri mai curate.

A turnat un lichid verde în cinci pahare dintr-o mişcare, fără să verse o picătură.

— Ai auzit de situaţia mea că s-a schimbat?

Am luat paharul. Lichidul parcă era urină, doar un pic mai verde.

— E absint. Ambrozia zeilor, mi-a zis Taproot. Uită-te la mine! A dat pe gât băutura, strâmbându-se un pic.

— Absint? Nu înseamnă otravă în greacă?

L-am mirosit.

— Doi galbeni sticla. Trebuie să fie bun la banii ăştia, nu?

Am sorbit din licoare. Avea genul ăla de amăreală care îţi ia câteva straturi de piele de pe limbă. Am tuşit fără să vreau.

— Jorg, ar fi trebuit să-mi spui că eşti prinţ. Întotdeauna am ştiut că ai ceva special.

A dus două degete înspre ochi.

— Uită-te la mine! a continuat.

Mai mulţi Fraţi au intrat. Gorgoth s-a aplecat şi s-a dus în faţă cu Gog, grăbindu-se. Taproot nu s-a mai uitat la mine şi s-a legănat în scaun.

— Pe-ăştia doi aş putea să-i angajez. Chiar dacă nu fac jonglerie.

Apoi a făcut semn spre cele trei pahare goale:

— Serviţi-vă, domnilor!

Pe drum există o ierarhie care ajută şi e bine de ştiut cum funcţionează. Poate că la suprafaţă pare că Taproot face bani din rumeguş şi sărituri, dansatoare şi urşi dansatoare, dar avea şi alte

îndeletniciri în afară de divertisment. Doctorului Taproot îi plăcea să ştie lucruri.

A trecut o clipă. Multora le-ar fi scăpat, dar nu şi lui Taproot. Fraţii au înţeles că Makin nu era interesat. Rike a luat primul pahar, Kent cel Roşu pe următorul, altă secundă, apoi Row l-a înşfăcat pe ultimul, pe care l-a dat pe gât şi şi-a ţuguiat buzele. Putea bea acid fără să se plângă.

— Ron, ia-i pe Rike şi Gorgoth şi arată-le chestia cu butoiul! l-am rugat.

Rike a băut cu lăcomie, s-a strâmbat şi l-a urmat pe Ron afară, apoi leucrota, lăsându-l pe Gog ultimul.

— Şi voi, restul, puteţi să plecaţi. Poate învăţaţi trucuri noi în ring. Am mai luat o gură. Ar fi groaznic la douăzeci de galbeni sticla.

— Makin, poate afli ceva de podul ăla straşnic.

Au plecat, lăsându-ne pe mine şi pe Taproot să ne uităm unul la altul peste birou, în lumina difuză a soarelui ce se profila prin pânza cortului.

— Jorg, prinţ? Uită-te la mine!

Taproot a zâmbit, dezvelindu-şi dinţii ce-i încadrau faţa slabă:

— Şi acum eşti rege?

— Mi-aş fi făcut un tron din orice femeie m-aş fi tras. Mi-aş fi făcut şi dacă aş fi fost fiu de tâmplar sau m-aş fi născut în grajd.

— Nu mă îndoiesc!

Din nou zâmbea cu un amestec de căldură şi reţinere.

— Jorg, mai ţii minte prin ce clipe frumoase am trecut?

Da. Zilele fericite sunt rare când eşti pe drum. Zilele în care fuseserăm călare cu trupa circului fuseseră minunate pentru un băiat de doisprezece ani.

— Mai povesteşte-mi despre Prinţul de Arrow, i-am zis.

— E mare în toate cele, aşa zic toţi.

Şi-a încovoiat degetele, care arătau ca o turlă, şi le-a dus la buze.

— Şi tu ce părere ai? l-am întrebat. Nu-mi spune că nu l-ai văzut!

— I-am văzut pe toţi. Ştii bine. Uită-te la mine!

Niciodată nu ştiam dacă îmi place Taproot ori ba.

— L-am cunoscut şi pe tatăl tău.

Rar sunt nesigur în asemenea privinţe, dar Taproot cu „uită-te la mine” şi cu mâinile lui care vorbesc, cu viaţa lui întreagă ca un spectacol şi căile lui misterioase? E greu să cunoşti pe cineva care ştie prea multe.

— Prinţul de Arrow.

— E om bun, s-a încumetat Taproot în cele din urmă. Vorbeşte serios şi vorbeşte bine.

— Lumea mănâncă oamenii de ispravă la micul dejun, i-am pus eu în vedere.

— Poate, a ridicat din umeri Taproot. Dar Prinţul e un gânditor, planifică lucrurile. Şi e bogat. Clanurile de bancheri florentini îl îndrăgesc tare mult. Pacea este o afacere bună.

Îşi aşază piesele şi continuă:

— Fenlands a căzut înainte să vină iarna. O să-şi mai adauge tronuri în curând. Uită-te la mine! O

să bată la porţile tale în câţiva ani, dacă nu-l opreşte nimeni. Şi la porţile tatălui tău.

— Să vină întâi în Ancrath!

Mă întrebam ce părere ar avea tata despre acest „om de ispravă”.

— Fratele lui, Egan? a făcut Taproot.

Ştia şi voia să se asigure că ştiu şi eu. Doar mă uitam la el, căci tot asta îmi spunea să fac.

— Fratele lui e un ucigaş. Un spadasin de legendă, foarte agresiv. Cu un an mai mic decât Orrin şi aşa va fi mereu, slavă Domnului. Mai vrei absint?

— Şi câtă susţinere are Bunul Prinţ printre Sută?

Am făcut semn că nu mai vreau. Cu Taproot, aveai nevoie de o minte limpede.

— Ei bine, ar ucide toţi pentru el pe jumătate de florin.

— Desigur.

— Dar e milos şi asta îi dă putere.

Taproot îşi mângâia pieptul, de parcă îşi imagina că va avea şi el parte de milă.

— Nu există niciun lord, a adăugat, care să nu ştie că, dacă şi-ar deschide porţile pentru Arrow, şi-ar păstra capul pe umeri şi mare parte din ce e în spatele porţilor. Până la următoarea adunare s-ar putea ca prietenii lui să-l aleagă pe tronul imperiului. Şi, dacă va continua aşa, s-ar putea alege unic succesor la tron.

— Ce plan iscusit! Mila ca armă.

— Mai mult, uită-te la mine!

Taproot a sorbit şi şi-a trecut limba peste dinţi.

— Aşa e el, a explicat mai departe. Şi n-o să aibă nevoie de prea multe victorii ca să i se deschidă mai multe porţi care îi sunt închise.

S-a uitat la mine cu o privire întunecată şi subtilă.

— Cum vor rezista porţile tale, Jorg de Ancrath?

— Vom vedea, nu?

Mi-am trecut un deget umed pe buza paharului, iscând o melodie.

— Sunt cam tânăr, am continuat, ca să renunţ la ambiţie, nu? Oricum, uneori o poartă deschisă înseamnă că vrei ca *ei* să meargă. Dar ceilalţi? I-am întrebat.

— Ceilalţi?

Privirea lui inocentă era artă pură, perfecţionată de-a lungul anilor. M-am uitat la el. Îşi mai păstrase puţină nevinovăţie pe chip. M-am scărpinat la o ureche şi m-am uitat la el.

— Aaa… ceilalţi, a zâmbit el iute. Există sprijin pentru Orrin. Prinţul de Arrow e prevestit. Sunt multe profeţii. Prea multe pentru a fi ignorate de oamenii deştepţi. Sora Tăcută este, desigur…

— Tăcută?

— Chiar şi aşa. Dar şi alţii sunt interesaţi. Sageous, Doamna Albastră, Luntar din Thar, chiar şi Skilfar.

În timp ce rostea fiecare nume, mă cerceta curios, dându-şi seama imediat dacă mi-erau cunoscute. În asemenea momente nu prea lăsam să se ghicească mare lucru, dar unul ca Taproot are nevoie de foarte puţin ca să priceapă ce

gândeşti.

— Skilfar?

Era convins că habar n-am.

— Vrăjitoarea gheţii, a zis Taproot, îi asmute pe conţi unii împotriva altora. Mulţi sunt cu ochii pe Prinţul de Arrow, Jorg. Steaua lui n-a răsărit încă, dar sigur se înalţă pe cer! Cine ştie cât de sus va ajunge şi cât va străluci până la adunare?

Dacă ştia cineva, atunci acel cineva era directorul circului din faţa mea. Am întors vorbele lui Taproot pe toate feţele. Următoarea adunare avea loc peste doi ani şi următoarea, peste încă patru. Ca lord al Renar, aveam locul rezervat, un singur vot, iar Garda Gilden avea să mă ducă la Vyene. Nu vedeam Suta să aleagă un împărat care să domnească peste ei. Nici măcar pe Orrin Arrow. Dacă lăsam Garda Gilden să mă ducă cinci sute de mile ca să arunc o bilă în urnă, aveam să mă votez.

— Îmi pare rău de Kashta, a zis Taproot.

Şi-a umplut paharul şi l-a ridicat.

— De cine?

El s-a uitat la arcul de lângă mine.

— Nubanezul.

— A!

Taproot ştia multe. Kashta. L-am lăsat să-mi umple paharul din nou şi am băut în cinstea Nubanezului.

— Alt om de ispravă. Mi-a plăcut.

— Ţie îţi place de toţi, Taproot, mi-am lins eu buzele. Dar era om de ispravă. Duc monştri la Heimrift. Spune-mi de vrăjitorul de acolo!

— Ferrakind. E periculos, uită-te la mine! Am

pus piromanţii să se antreneze cu ei. Nu magicieni, nu mai mult de mâncători de flăcări, aruncători de flăcări, ai putea să faci asta şi cu o lumânare.

A ridicat din nou paharul, continuând:

— Oameni fum şi scânteie. Nu cred că îi lasă pe cei buni să plece. Dar toţi cei care s-au întors se temeau de el. Puteai sfârşi orice discuţie cu ei doar dacă îi rosteai numele. El e cel adevărat. Călit în flăcări.

— Cum aşa? l-am întrebat.

— Focul e în el. În cele din urmă, îl va cuprinde. Era jucător. Ştii despre ce vorbesc, se juca cu tronurile şi oamenii. Dar focul i-a luat prea multe şi nu-l mai interesăm.

— Vreau ajutorul lui.

— Şi asta e oferta ta? şi-a atins Taproot încheietura.

Nici nu l-am văzut uitându-se la ceasul meu, dar părea să ştie deja tot.

— Poate că da. Ce altceva l-ar interesa? l-am întrebat.

El şi-a răsfrânt buzele.

— Îi plac rubinele. Dar i-ar plăcea copilul tău cu model de flăcări. Cred că ar vrea să-l păstreze, Jorg.

— Poate că vreau să-l ţin pentru mine.

— Jorg, te-ai îmbunat la bătrâneţe? m-a întrebat Taproot. Uită-te la mine! Ştiam pe unul de doisprezece ani, dur ca oţelul şi cu o minte de două ori mai ascuţită. Poate c-ar trebui să laşi monştrii cu mine. Se fac bani frumoşi în cortul cu ciudăţenii.

M-am ridicat în picioare. Am ridicat şi arcul

Nubanezului.

— Al lui Kashta, nu? Chiar şi aşa…

— Doctore, trebuie s-o iau din loc. Trebuie să trec un pod.

— Rămâi! mi-a zis. Poate înveţi să jonglezi?

— Mă mai uit o dată, de dragul vremurilor trecute.

— Un rege ştie cel mai bine, a răspuns, întinzând braţele.

Şi am plecat.

— Vânătoare plăcută! mi-a aruncat-o când deja mă întorsesem cu spatele la el.

Eu mă întrebam dacă îmi luase suficient cât să vândă cu profit. Mă întrebam cât pot să-şi dosească unii în minte.

Am trecut de dansatoare. Nu se duseseră departe.

— Jorg, mă mai ţii minte? mi-a zâmbit Cherri.

Cealaltă a rămas într-o poziţie. Amândouă îi urmau sfatul lui Taproot. Şolduri şi ţâţe.

— Desigur, am schiţat eu o plecăciune. Dar, din nefericire, nu am venit să dansez, doamnelor.

Pe Cherri o ţineam minte, căci îşi deschidea culoarea părului cu lămâi şi şi-l ondula cu nişte cleşti fierbinţi în fiecare dimineaţă, avea nasul cârn şi ochii vicleni. S-au apropiat amândouă, pe jumătate jucăuşe, pe jumătate serioase, dând din mâini încoace şi încolo, cu respiraţia fierbinte şi mişcând din şolduri pline de dorinţă. Pe prietena ei brunetă, cu piele albă şi sculptată de vise, nu mi-o aminteam, deşi aş fi vrut.

— Vii să ne jucăm? mi-a şoptit prietena.

Mirosea banii. Uneori însă motivele nu contează. E greu să refuzi aşa o ofertă când eşti tânăr şi toate fierb în tine, dar paisprezece capete din jurul unui monument din piatră îmi spuneau s-o iau din loc şi aproape că luasem ce-mi trebuia de aici.

Le-am lăsat şi m-am furişat pe la o ieşire din spatele cortului. În stânga, într-un luminiş, îl vedeam pe Thomas înghiţind o sabie, urmărit de nişte puşti de la circ. Nu avea nevoie de antrenament, dar aşa era Thomas, îi plăcea să încânte publicul. Ce ciudaţi erau ţiganii şi talentul, care trebuie să trăiască în ring, simţind că sunt vii doar când sunt sulemeniţi de sus până jos! Jur că, fără aplauze, unii dintre ei ar dispărea şi ar muri într-o săptămână!

Zgomotele venind din cuşti mă atrăgeau. Câteva erau stivuite în partea de est a taberei, unde vântul mai alunga din duhoare, încă îi aveau pe cei doi urşi pe care mi-i aduceam aminte, care se plimbau înnebuniţi în cercuri strâmte, cu blana lor lăţoasă şi spălăcită, inelele de bronz fiind suficient de mari ca să încapă un braţ prin ele. Ţestoasa uriaşă – Taproot pretindea că are două sute de ani – stătea nemişcată şi era interesantă ca o piatră uriaşă; nu era în cuşcă, ci legată de un ţăruş. Capra cu două capete era nouă, părea bolnavă, dar ar fi trebuit să se nască moartă, aşa că era mai sănătoasă decât te-ai fi aşteptat. Din când în când cele două capete se vedeau şi se speriau de parcă ar fi fost luate prin surprindere.

— Vezi ceva ce-ţi place? am auzit o voce

blândă în spate.

— Acum da.

M-am întors să mă uit la ea. Arăta bine.

— Jorg, a zis Serra, scumpul meu Jorg! Şi rege, pe deasupra!

Am dat din umeri.

— N-am ştiut niciodată când să mă opresc.

A zâmbit.

— Nu. Întunecată şi adorabilă.

— L-am văzut pe Thomas dându-se în spectacol.

Serra s-a bosumflat când am adus vorba de soţul ei.

— N-o să înţeleg niciodată de ce oamenii vor să vadă aşa ceva.

— De aia circul merge mai departe. Totul devine plictisitor repede. O zi sau două, să înghiţi săbii, să scuipi foc înseamnă să faci minuni…

— Şi eu am devenit neinteresantă atât de repede, m-a întrebat, Rege Jorg al Tărâmurilor Renar?

— Niciodată, i-am răspuns. Dacă păcatele carnale se vor demoda vreodată, nu vreau să trăiesc cât să apuc una ca asta. O fată ca tine nici n-am mai găsit.

„Fată” era cam exagerat, dar era cu cel puţin zece ani mai mică decât Thomas şi cine ar fi fost mai potrivită decât o contorsionistă să iniţieze un băiat în plăcerile carnale?

Serra s-a apropiat cu şalul strâns pe umeri, ca s-o apere de briza rece. Se mişca unduios, toţi cei care o priveau închipuindu-şi că poate să-şi ducă

gleznele pe după umeri. Chiar şi aşa, pudra albă de pe obraji se mai crăpa pe ici, pe colo, iar în jurul ochilor lumina nemiloasă a dimineţii mai găsea riduri. Încă îşi ţinea părul în funde şi cozi, dar acum nu-i mai stătea aşa de bine, căci un fir argintiu sau două se întrezăreau printre cele negre.

— Jorg, câte camere are palatul tău?

Părea să aibă o voce răguşită. Şi în spatele zâmbetului parcă se simţea un fel de disperare.

— Multe, i-am zis. Majoritatea reci, cu pietre şi umezeală.

Nu voiam să mă implore şi să întineze amintirile frumoase. Nu ştiu ce căutam în tabăra circului; desigur că poveştile lui Taproot, dar nu acum, nu aici, în realitatea asta mizeră, din spatele măştii ringului. Habar n-aveam de ce venisem, dar nu aşa, nu cu Serra, care îşi arăta vârsta şi nevoia.

După o clipă de tăcere s-a auzit un mormăit prea adânc pentru un urs, ca un răguşit asurzitor.

— Ce naiba…

— E un leu, a zis ea şi s-a învârtit, luminându-se la faţă, apoi m-a luat de mână. Vezi?

După colţ, la cuşti, doctorul Taproot chiar avea un leu. Am ridicat arcul Nubanezului ca să văd fierul din jurul trăgaciului. Bestia din cuşcă era cam ogârjită, parcă i se vedeau prea multe coaste, dar coama murdară amintea de unul care încadra faţa ce mârâie de pe arcul Nubanezului.

— Iată un lucru.

Nubanezul îmi spusese că în tinereţe cutreierase pajiştile arse de dogoare, unde leii vânau în haită şi, deşi nu minţea niciodată, îl

credeam doar pe jumătate. Iată un lucru. De data asta, cuvintele îmi lipseau.

— Îl cheamă Macedon, mi-a zis Serra, lipindu-se de mine. Oamenii îl adoră.

— Ce mai are Taproot prin cuşti?

Mă aşteptam la un grifon, apoi la un inorog şi la un dragon, la tot blazonul!

— Ce prostie!

Bătrână sau nu, magia ei începuse să funcţioneze.

— Dragonii nu sunt reali.

Zâmbetul de pe buzele rujate, gura mică şi ademenitoare.

Mi-am revenit. Circul era plin de atracţii pe care voiam să le cercetez în amănunt. Dar aveam fantome pe urmele mele şi Gog putea lua foc în orice moment…

— Pare înfometat, am spus. Circul nu-şi poate hrăni principala atracţie?

— Nu vrea să mănânce. Taproot îşi smulge părul din cap din cauza asta. Nu ştie cât o mai duce aşa.

Leul se uita la noi, stând ca un sfinx, cu labele imense în paiele din faţă. I-am întâlnit ochii ca ambra şi mă întrebam ce vede. Poate o halcă de carne pe două picioare, care nu e făcută să alerge.

— Vrea să vâneze, i-am zis.

— Îi dăm carne. Run îi taie bucăţi mari de vită, care încă sângerează. Abia dacă le amuşină.

— Trebuie să şi le ia, nu să i se dea.

— Ce prostie!

Degetele ei treceau pe lângă ale mele, scoţând

flăcări.

— Aşa e firea lui, am răspuns.

M-am uitat în altă parte. Nu credeam că pot câştiga o competiţie de uitat în ochii lui Macedon, chiar dacă aveam timp să încerc.

— Ar trebui să-l laşi liber, i-am zis.

Serra a râs un pic cam prea strident.

— Şi ce ar vâna? Să-l lăsăm să mănânce copii?

Un strigăt îndepărtat m-a scutit de răspuns. Un ţipăt îndepărtat şi o limbă de foc se întindeau deasupra corturilor. Un foc de la gătit s-a aprins brusc în apropiere. Flacăra s-a ridicat, s-a dat în spate şi a devenit un omuleţ din foc, un omuleţ nu mai mare decât o găină. S-a uitat în jur o clipă şi apoi a luat-o în direcţia strigătului, lăsând în urmă groapa neagră fumegând şi paşi pârliţi.

Serra a dat să ţipe, dar s-a hotărât că nu e cazul şi a pornit după omul de flăcări.

M-am uitat la leu, care nu părea interesat de agitaţie.

— Crezi că Taproot îl mai vrea pe Gog în numărul cu ciudăţenii? am întrebat.

Animalul n-a răspuns, doar s-a uitat la mine cu ochii lui de culoarea ambrei.

Leii despre care îmi zisese Nubanezul erau bestii maiestuoase, lorzi ai câmpiilor. A înţeles de ce oamenii care nu văzuseră aşa ceva ar putea să lupte. Când vorbeam despre lei, în serile friguroase în care stăteam pe marginea drumului, îmi jurasem că voi cutreiera pe aceleaşi câmpii arse de soare şi îi voi vedea cu ochii mei. Nu mi-i închipuiam în cuşti, ogârjiţi, plini de purici, lângă o capră cu două

capete.

Uşa cuştii se ţinea într-un cui şi era legată cu sârmă.

Cu ani în urmă, scosesem un singur ac ca să îl eliberez pe Nubanez. Am scos un ac şi am luat două vieţi într-o secundă.

Acel Jorg ar face acelaşi lucru. Acel Jorg ar fi scos acul şi nu s-ar fi gândit o clipă la copiii strânşi în jurul înghiţitorului de săbii, la viaţa dansatoarelor şi a acrobaţilor. La localnici sau la răzbunarea lui Taproot. Dar nu mai sunt acel Jorg. Nu mai sunt, pentru că murim un pic în fiecare zi şi renaştem în alţi oameni mai în vârstă, cu aceleaşi haine şi aceleaşi cicatrici.

Nu am uitat copiii, dansatorii sau acrobaţii. Dar am tras acul. Fiindcă îmi stă în fire.

— Pentru Kashta! am zis.

Am deschis larg uşiţa şi am plecat. Leul va sta sau va pleca, va vâna sau va muri, nu contează, dar măcar avea de ales. Însă eu aveam un pod de trecut.

Am plecat după Serra ca să văd ce stricăciune făcuse Gog.

Fratele Sim are un aspect plăcut, e frumuşel, un pic delicat, dar şi tăios. Sub vopsele, părul e de un blond care atrage soarele, ochii îi sunt albaştri, dacă bea, nu mai ştiu pe altcineva mai secretos sub soare, mai secretos în privinţa părerilor, mai mortal într-o clipă liniştită.

17

Cu patru ani în urmă

Când te încumeţi spre nord, după râul Rhyme, intri în Tărâmul Danezilor, regiuni încă nerevendicate, de lângă mare, unde pe vremuri vikingii au venit la mal pentru a cuceri ţinutul şi pentru a se stabili printre popoarele care se înclinau în faţa toporului. Puţini sunt danezii care să nu pretindă că au sânge de viking, dar nu-ţi vine a crede decât abia atunci când marea-ţi taie calea şi începi să te simţi în pielea ta printre oamenii din sălbăticie şi din nordul îngheţat.

Am traversat podul la Remagen, arătându-le drumul cailor, căci partea de metal din punte avea găuri pe ici-colo, unele cât suliţa de late, altele mari cât să înghită un om. Nicăieri nu mâncase rugina mai mult metalul argintiu şi nu se ştia cine făcuse găurile. Mi-am amintit de ţăranul din casa cu pietre de mormânt de la Perechaise, care nu putea să citească nici măcar o singură legendă de pe ele. Nu ar fi trebuit să pufnesc în râs. Trăim într-o lume făcută din mormintele Constructorilor şi nu putem citi sau înţelege aproape niciun mesaj de pe ele.

Am plecat din Remagen fără probleme şi am mers călare susţinut pe Calea Nordului, ca să nu ne prindă belelele din urmă, dacă se ţineau după noi. Peste tot, ferme, păduri, sate neatinse de război,

pământ bun, pe care să mergi cu soarele arzându-ţi spatele.

Mi-am amintit de Ancrath, cu casele galbene, acoperite cu paie, cu livezile înflorite, toate atât de fragile, atât de uşor de şters de pe faţa pământului.

— Îţi mulţumesc, Gog, că n-ai dat foc la prea mult din circ, i-am zis.

— Iartă-mă pentru foc, Jorg, mi-a răspuns din spate.

— Nu face nimic. Oricum, poveştile pe care o să le spună o să atragă şi mai mult popor la spectacole.

— I-ai văzut pe oamenii mici? m-a întrebat Gog.

— Pe pitici? am întrebat.

Şi-a înfipt ghearele în spatele meu.

— Oamenii mei mici din flăcări.

— I-am văzut. Parcă încercau să te tragă în foc.

— I-a oprit Gorgoth. Nu mi-am dat seama dacă era fericit sau trist.

— N-ar trebui să te duci. Trebuie să înveţi mai multe. Să ştii cum să fii în siguranţă. Să ştii că te poţi întoarce. De asta mergem în Ferrakind. Te poate învăţa lucrurile astea.

— Cred că l-am văzut, a zis Gog.

La început mi s-a părut că n-aud bine, cu toate bufniturile şi zgomotele făcute de copite.

— Pot să mă uit într-un foc şi să văd altul. Chestii din astea.

A chicotit şi o clipă parcă era William, care râdea în dimineaţa când ne-am suit în trăsură.

— *Te-a văzut*? l-am întrebat.

L-am simţit cum dă din cap în spatele meu.

— Atunci, să mergem! N-are rost să ne mai ascundem de el. Mai bine aflăm ce are de zis.

Am plecat mai departe şi a început să plouă, ca primăvara. Ba ploua, ba se oprea, ploaia era rece, venise din senin şi împrospăta aerul.

Heimrift e în Danelore, unde călare se ajunge greu din zona Rhyme. Am băgat viteză şi am stabilit ritmul, prinşi în valul ce aducea trezirea la viaţă a naturii, de parcă am fi adus primăvara cu noi.

Gorgoth alerga pe lângă mine neobosit, zdrobind pământul cu picioarele lui imense, ce păreau aproape copite. Vorbea atât de rar, că-ţi doreai să deschidă gura, ca şi cum fiecare cuvânt ar fi fost nespus de preţios. Judecata-i era adâncă, aşa mi s-a părut, deşi nu citise nicio carte niciodată şi nu-l învăţase nimeni nimic.

— De ce pui atâtea întrebări? m-a întrebat odată, în timp ce alerga cu braţele mişcându-i-se încontinuu, de parcă ar fi fost motorul imens de la York.

— Viaţa necercetată nu merită trăită, i-am zis.

— Socrate?

— De unde naiba ştii?

— De la Jane, mi-a răspuns.

Am mormăit. Copila aia putea să iasă din holurile întunecate ale leucrotelor fără să facă un pas din peşteri. Păşisem pe cărările pe care umblase, iar cărările minţii te pot duce oriunde.

— Ce a însemnat pentru tine? l-am întrebat.

— Era sora mea mai mare. Doar noi doi am supravieţuit din neamul mamei. Ceilalţi… s-a uitat la Gog. Ceilalţi au fost prea puternici.

— Şi ea a fost călită prin foc? Mi-am amintit eu de focul-fantomă care dansa prin ea.

— Călită prin foc, lumină şi minte.

Privirea lui Gorgoth, fixată pe mine, s-a îngustat. Jane a murit din cauza faptelor mele, pentru că nu mi-a păsat de crapă sau nu. Muntele Honas s-a prăbuşit pe Jane şi pe necromant. Şi a supravieţuit cine nu trebuia. Încă îi rămăsesem dator Cheliei pentru Nubanez şi alţi Fraţi, dar, şi cu toată setea de răzbunare, tot n-aş fi făcut săpături în pământul pârjolit din Gelleth ca s-o caut pe ea.

— Fir-ar să fie!

Brusc, mi-am dat seama că ar fi trebuit să îl întreb pe Taproot de Regele Mort. Atracţiile circului însă mă făcuseră să uit de el. Cum peste douăsprezece capete tăiate rostiseră numele Regelui Mort, rumeguşul şi vopseaua chiar aveau putere, e limpede.

Gorgoth a întors capul, dar nu a întrebat.

— Cine e Regele Mort? l-am întrebat eu.

Avusese multe confruntări cu necromanţii şi cine să ştie mai bine decât ei despre cineva care vorbeşte prin cadavre?

— Nu ştiu *cine* e, mi-a zis Gorgoth fără a se opri din alergat. Pot să-ţi spun *ce* e.

— Da?

— O nouă putere, născută în zonele secate din spatele vălului, în ţinuturile moarte. Le vorbeşte celor care îşi iau puterile de acolo.

— A vorbit cu Chelia? l-am întrebat.

— Cu toţi necromanţii, a dat el din cap. Nu au vrut să asculte, dar i-a forţat.

— Cum?

Chelia mi se părea greu de constrâns.

— Prin frică.

M-am rezemat în şa şi m-am gândit. Gorgoth alerga în tăcere, la unison cu galopul lui Brath şi multă vreme am crezut că n-o să mai zică nimic. Dar pe urmă a spus aşa:

— Regele Mort vorbeşte cu toţi care trec de moarte.

— Şi ce să fac când vorbeşte cu tine?

— Fugi.

Sora lui Gorgoth îmi dăduse odată acelaşi sfat. M-am hotărât să-l urmez de data asta.

*

Am ajuns la timp şi în fiecare seară m-am luptat cu Makin, tot timpul învăţând câte ceva şi arătându-i şi eu, la rândul meu, câte un truc. L-am învăţat un giumbuşluc nou în prima zi când ne-am cunoscut şi antrenam paji la Castelul Înalt. Însă de-atunci rolurile se cam inversaseră. Cu timpul, Makin nu mai era salvatorul meu trimis de tata să mă găsească, ci discipolul meu şi de când se hotărâse să mă urmeze mă învăţase câte ceva. Nu din cărţi sau din hărţi, ca tutorele Lundist, ci în stilul viclean şi indirect al Nubanezului, metoda aceea care îţi intră pe sub piele şi te schimbă încetişor prin puterea exemplului.

*

La patru zile după ce părăsisem Remagen ne-a prins o furtună în câmpie, o vijelie rece şi crudă cum numai primăvara poate aduce. Biciuiţi de ploaie, ne-am făcut loc spre oraşul Nesfârşit pe drumuri care deveniseră pârâuri umflate. Sigur există vreun lord care pretinde că Nesfârşitul e al lui, dar oamenii pe care i-a pus să aibă grijă de el găsiseră lucruri mai bune de păzit în noaptea aia. Ne-am deplasat cu grijă de el, cu zalele zuruind pe strada principală pietruită şi am găsit un grajd luminat de un singur felinar atârnat în spatele torentului ce se revărsa din streaşină. Grăjdarul i-a lăsat pe Gog şi pe Gorgoth să stea cu caii. Ar fi o invitaţie la măcel să-i ia pe cei doi printre oamenii din Nesfârşit.

— În zori plecăm, i-am zis grăjdarului, un flăcău slab, cu faţa brăzdată de pojar, însă doar pe un obraz, de parcă boala nu găsise susţinere în stânga. Dacă mă întorc şi văd oameni care se holbează la monştrii mei, îl pun pe ăla mare să-ţi rupă picioarele. Ai înţeles?

A înţeles.

Ne-am dat jos mantiile jilave într-o tavernă fără nume şi am stat lângă un şemineu rece, iar o servitoare ne-a adus bere. În local erau oameni uzi şi transpiraţi, majoritatea tăietori de lemne, unii duhneau a băutură, alţii doar puţeau. Am atras privirile – cele mai multe ostile –, dar niciuna care să reziste mult când îi priveam în ochi.

Sim avea harpa cu el, cam veche, dar bună, furată dintr-o casă foarte bogată pe vremuri. O scosese din desagă şi o dezvelise cu grija pe care o avea de obicei pentru arme. Când au venit băuturile, a început să cânte. Avea degete pricepute, care se mişcau iute, iar notele se succedau cu repeziciune ca să creeze un şuvoi.

Până să mă bag în pat la hanul de peste drum, furtuna trecuse. Sim şi Makin îi făcuseră pe localnici să răcnească pe acordurile din Zece *regi*, iar vocea lui Sim, înaltă şi limpede, m-a urmat pe uşă, ridicându-se peste refrenul mai grav, interpretat baritonal de Makin. De la fereastră am auzit bucăţi din *Domniţa neserioasă* când îmi trăgeam plapuma pe mine şi lăsam puricii să se aşeze. Cel puţin, era uscat. Am adormit în sunetele discrete ale poeziei absurde *Plăcinta americană*.

M-am trezit mai târziu în liniştea nopţii, încă prins în mrejele cântecului, deşi totul era cufundat în tăcere, doar că sforăiau fraţii.

Chevylevy era uscat.

Razele lunii intrau în cameră şi ele mi-au luminat două siluete în prag, una sprijinindu-se de cealaltă. Makin s-a oprit ca să închidă uşa după el. Sim venea şchiopătând.

— Probleme? m-am ridicat eu în capul oaselor, cu berea încă învârtindu-mi-se în cap.

Vai, *vai*, *plăcinta americană*.

Nu-mi dădeam seama exact de ce doi fraţi beţi, care veneau împleticindu-se, erau motiv de pericol, dar ştiam că aşa era.

Makin s-a întors, dând acoperitoarea de pe

felinarul pe care îl adusese cu el.

— L-am găsit pe stradă. L-am lăsat acu’ o oră cu cinci localnici, era ultimul în tavernă.

Sim a ridicat privirea. Îl bătuseră măr, avea buza ruptă şi umflată, un dinte ciobit şi un ochi plin de sânge. După cum se mişca, m-am gândit că o să facă pipi cu sânge o săptămână. De fapt mi-am dat seama că suferise răni mai grave.

— Frate, mi-au luat harpa.

Mi-a arătat mâinile goale. Trecuse ceva vreme de când nu-mi mai spusese aşa. Mă întrebam ce altceva mai furaseră.

I-am dat una-n cap lui Rike.

— Scularea!

Kent şi Grumlow se ridicau deja de pe jos.

— Scularea! am zis din nou.

— Probleme? a întrebat Kent, repetând întrebarea.

Stătea nemişcat în întuneric, cu razele lunii făcându-i ochii două puncte negre. Kent cel Roşu era mereu pregătit pentru belele, deşi nu o căuta niciodată cu lumânarea.

Grumlow şi-a recăpătat echilibrul şi l-a luat de braţ pe Sim. Băiatul s-a tras, dar Grumlow l-a prins mai tare şi l-a dus la fereastră.

— Makin, adu felinarul! Trebuie nişte copci.

— Erau cinci? am întrebat.

Sim a dat din cap când a trecut pe lângă mine.

— Nu pot să las lucrurile aşa, am răspuns.

Makin a lăsat felinarul să cadă câţiva centimetri când a auzit.

— Jorg…

— Au luat harpa. Asta e o jignire pentru Frăţie. Am pus înainte mândria Frăţiei: Sim s-ar ruşina, dacă aş zice că o fac pentru el.

Makin a dat din umeri.

— Sim l-a tăiat pe unul cel puţin. Sunt urme de sânge pe stradă.

— Erau înarmaţi? am întrebat. Cunoaşte-ţi duşmanul.

Makin a dat din cap că nu.

— Doar pumnale. Poate că acum au şi topoare. Şi ăla scund avea un arc. Spunea că îi place să vâneze.

Vai, *vai*.

Am aruncat păturile spre Rike şi m-am dus la uşă.

— Să mergem! Frate Sim, vino să vezi şi tu!

L-am lăsat pe Rike să iasă primul pe stradă şi l-am urmat, uitându-mă la ferestrele întunecate, la acoperişuri. Makin a găsit stropii de sânge, negri în lumina rece a lunii, şi m-am dus şi eu, am trecut de biserică, de fântână, până la aleea dintre tăbăcărie şi grajduri. Gorgoth sforăia înăuntru mai ceva decât sforăie caii. Am trecut de o magazie, de un zid jos, apoi am ajuns într-o pajişte dintre oraş şi pădure. Ne-am aşezat cu spatele la un hambar, ultima clădire înainte de pădure. Nimeni nu trebuia să ştie – dacă inamicul are arc, stai cu spatele la o clădire ca să nu te dea de gol lumina.

— Sunt în pădure, a zis Grumlow.

— N-o să fie departe.

Makin a pus felinarul într-o parte, cu lumina ascunsă.

— De ce nu? a întrebat Grumlow, uitându-se la şirul întunecat de copaci.

— Luna nu ajunge acolo. Nu e un loc unde să cutreieri orbeşte.

Apoi am ridicat tonul suficient de mult ca să mă audă cei din pădure.

— De ce nu ieşiţi? Vrem doar să vorbim.

O săgeată s-a înfipt în peretele hambarului, la câţiva metri de capul meu, după care s-a auzit un hohot de râs.

— Trimite-o pe prietena ta după noi, dacă mai vrea!

Grumlow a făcut un pas în faţă, dar nu era netot să mai facă unul. Însă Rike a făcut doi paşi şi ar mai fi continuat, dacă nu l-aş fi strigat pe nume. Era fratele lui Rike, Price, care cu multă vreme în urmă-l luase pe Tânărul Sim, pe-atunci mic, din bordelul din Belpan. Fraţii nu mi-au zis de ce alesese doar un copil să salveze şi pe restul îi măcelărise, împreună cu prostituatele bătrâne şi cu stăpânul lor, dar pentru Rike contase. Şi iată dovada că, deşi Dumnezeu modelează lutul şi ne face vânjoşi pe unii, pe unii puternici, pe alţii arătoşi, sufletul ni-l făurim noi din lucruri prosteşti, uşor de stricat, fragile: spinii, câinele, speranţa că Katherine o să mă facă mai bine decât sunt. Chiar şi dorinţele clare ale lui Rike proveneau din lipsurile pe care probabil că şi le amintea doar în vis. Cu toţii eram zdrobiţi, frânturi ciudate de experienţe înfăşurate bine, ca să arătăm lumii un chip de apărat. Şi suntem oameni pentru că uneori cedăm. Şi atunci suntem mai aproape de zei decât

credem. I-am spus lui Rike că n-are rost, dar nicio parte din mine nu voia să intre în pădurea aia.

— O lăsăm pe dimineaţă, a sugerat Makin.

Nu-mi plăcea să recunosc, dar avea dreptate. Aşa aş fi lăsat lucrurile, însă l-am văzut pe Gorgoth venind pe aleea de lângă hambar. Ce amestec de isteţime şi prostie avea în el! Era o ţintă bună şi mare, cu luna strălucindu-i în spate. Am auzit şuieratul unei săgeţi şi apoi mormăitul lui adânc.

— Aici, idiotule! i-am strigat şi a venit cu greu spre mine, Gog luând-o la goană printre picioarele lui.

Makin a ridicat felinarul, dar nu l-am lăsat să dea jos acoperitoarea.

— N-a murit. Poate aştepta.

— O săgeată nu ajunge, a bombănit Rike.

Chiar şi aşa, lumina strălucea şi vedeam capătul săgeţii ieşind din umărul lui Gorgoth, cu vârful înfipt doar cu câţiva centimetri, de parcă pielea leucrotei ar fi fost din stejar.

— Makin! Am zis că nu…

Dar nu era Makin. Lumina era din ochii lui Gog, fierbinte şi galbenă.

I-aş fi putut replica lui Gog că nu trebuie, l-aş fi pus la colţ şi m-aş fi ocupat de tăietorii de lemne până dimineaţă, dar focul care ardea în Gog când l-a văzut pe Gorgoth rănit evoca un foc mai rece, care mă mistuise pe mine când îl văzusem pe Sim că intră şchiopătând pe uşă. Mă obosisem să spun nu. În schimb, l-am luat de mână pe Gog, deşi fantomele flăcărilor i se profilau pe piele.

S-a uitat la mine şi avea ochii albi ca stelele.

— Să ardă toţi! i-am zis.

Ceva fierbinte m-a străbătut în sus, pe braţe, de-a lungul coloanei, fierbinte ca o promisiune, furie lichidă ce se dezlănţuia.

— Ce se găteşte?

Replica acidă s-a auzit dinspre copaci, undeva după un staul vechi şi dărăpănat.

Gog şi cu mine am mers încet în direcţia sunetului. Pământul sfârâia acolo unde picioarele-i goale atingeau iarba udă.

— Ce naiba?

Glasurile se auzeau îngrijorate în întunericul pădurii. O săgeată a zburat în noapte, departe de ţintă, copilul strălucitor fiind o ţintă derutantă, păcălind ochiul.

N-am mers nici zece metri, că am auzit şuieratul, o mie de şerpi şuierau în întuneric… sau poate că era doar aburul ce ieşea din copaci când seva începe să fiarbă. Un hohot de râs a ieşit din mine la fel, ca un val de căldură. Furia mi-a luat foc, devenind prea mare pentru trupul meu, detaşându-se de bărbaţii care l-au bătut pe Sim şi devenind un ţel în sine, care mistuia tot, un extaz minunat de furie.

O flacără s-a ridicat din Gog şi m-a străbătut ca un val cald. În pădure a explodat primul copac, iar bucăţile lui luau foc când dădeau de aer. Focul se înălţa din trunchiurile intacte, ridicându-se spre frunziş, făcând din fiecare frunză o umbră de moment. Şi mai mulţi copaci au explodat, apoi tot mai mulţi, până când totul a devenit un zgomot continuu. Staulul a luat foc, deşi era la douăzeci de

metri de cea mai apropiată flacără.

O parte din el s-a prefăcut într-un foc portocaliu lichid. Am văzut un arcaş fugind de la marginea pădurii cu hainele în flăcări. Apoi torţele umane se împleticeau şi căzeau.

Fraţilor, puterea asta e un drog. O bucurie mai mare decât seminţele de mac, o bucurie care te goleşte. Dacă Gorgoth nu m-ar fi dat în lături şi nu l-ar fi înşfăcat pe Gog, niciunul dintre noi nu s-ar fi oprit până n-ar mai fi rămas niciun copac, nicio scândură sau nicio grindă din Nesfârşit. Poate nici atunci.

Zorii ne-au găsit în iarba udă din spatele hambarului, iar pădurea era ca o gaură fumegândă în faţa ochilor noştri, pe hectare întregi. Gog s-a dus să vâneze printre tăciuni şi s-a întors cu o încâlceală de strune – era harpa lui Sim, care se deformase de la căldură. Le-a luat cu un zâmbet ciudat, strâmb de la bătaia încasată.

— Gog, îţi mulţumesc.

Le-a ridicat şi le-a mişcat, scoţând un zgomot. Un cântec mai simplu, dar tot gingaş.

Şi cu asta am plecat din Nesfârşit.

*

Văzusem fumul cu multe zile înainte să ajungem la destinaţie, aflându-ne la graniţa regatelor teutone. Un stâlp cenuşiu se întindea până la munţi şi mai sus, de parcă Satana ar fi încercat să scoată îngerii din rai.

Kent cel Roşu a devenit curios.

— Ce e un vulcan, Jorg?

— Sângerează pământul.

Sim şi Grumlow au venit mai aproape ca să audă.

— Sângele clocoteşte, a continuat. Rocă topită ca plumbul topit pentru asediu, turnat roşu şi lichid din adâncuri.

— Era o întrebare serioasă, a întors calul Kent, părând ruşinat.

După câteva zile, simţeam miros de sulf în aer. Din loc în loc era un praf negru şi fin pe frunzele ce se desfăceau şi pâlcuri de copaci erau morţi, hectare întregi de pomi maronii, aşteptând focul verii.

Ştii că intri în Danelore după pietrele trolilor. Le vezi la răscruci, lângă pâraie, apoi în cercuri, pe dealuri. Blocuri de piatră mari, aşezate cu rune vechi, ce amintesc de zeii morţi, de ciocanul tunetului şi de bătrânul chior care a văzut tot şi a spus puţin. Localnicii, zice-se, aleg o piatră deasupra alteia pentru pietrele trolilor fiindcă văd urnele de trol în unele, dar nu şi în următoarea. Tot ce pot spune e că trolii trebuie să arate ca nişte bucăţi de piatră, în cazul ăsta.

Nu văzuserăm atâtea pietre de troli înainte ca un călăreţ să ni se alăture pe drum. Venea în galop de la miazăzi şi când ne-a prins din urmă a încetinit.

— Bine v-am găsit! a strigat, ridicându-se în şa.

Era localnic, avea părul împletit în două cozi, fiecare vârf era într-un înveliş pe care erau desenaţi şerpi, purta un coif rotund, din fier şi avea

o mustaţă sub care răsărea o barbă scurtă.

— Bine v-am găsit! i-am răspuns când a ajuns în faţa coloanei.

Avea un arc în spate şi un topor legat de desagi, un cuţit la şold, cu un mâner lustruit, din os. L-a ocolit cu grijă pe Gorgoth.

— Ar trebui să mă urmezi, a zis.

— De ce?

— Stăpânul meu, Maladon, vrea să te vadă. Şi-ar fi mai uşor aşa, nu? mi-a zâmbit el larg. Apropo, eu sunt Sindri.

— Arată-ne drumul!

Poate că un grup de războinici se uita la noi din pădure sau, chiar dacă nu, Sindri merita recompensat pentru curajul lui.

L-am urmat câţiva kilometri pe o potecă din ce în ce mai aglomerată, plină de căruţe, oameni pe jos sau călare. Uneori auzeam câte un mormăit în depărtare, nu chiar ca al leului ţinut de Taproot în cuşcă, iar pământul se cutremura.

Sindri ne-a purtat pe lângă două sate cenuşii şi la marginea unui lac îngust. Când munţii se cutremurau, apa clipocea de la un mal la altul. Fortăreaţa de la capătul îndepărtat părea făcută din lemne şi verdeaţă şi se vedea doar câte un bloc de piatră deasupra fundaţiei.

— E marele castel al Ducelui de Danelore, a zis Sindri. Alaric Maladon, al douăzeci şi şaptelea la tron.

Rike a pufnit în spatele meu. Nu m-am obosit să-i zic să tacă. În creier îmi şoptea o voce, un geamăt scăzut sau un urlet… un chip de piatră mi-

a trecut în dreptul ochilor, un chip de gargui.

Se strânseseră oameni în faţa castelului, unii la muncă, alţii se pregăteau să patruleze, fiecare înarmat cu topor şi suliţă, ducând un scut mare şi rotund, din lemn pictat şi piele. Grăjdarii au venit să ne ia caii. Ca de obicei, Gorgoth a atras toate privirile. Când am trecut, am auzit pe unii şoptind:

— E neam cu Grendel.

Sindri ne-a dus până la treptele dinspre intrarea în castel. Tot locul avea ceva trist. Praful negru acoperea tot cu o peliculă fină. Îţi gâdila gâtul ca o pană. Caii de patrulă păreau slabi şi neîngrijiţi.

— Ducele vrea să ne vadă aşa murdari cum suntem, abia sosiţi? l-am întrebat, sperând la ceva apă caldă şi la un scaun, după atâta timp de stat în şa.

Ar fi fost excelent dacă am fi avut un răgaz. Voiam să-mi amintesc de unde ştiam numele.

Sindri a zâmbit larg. În ciuda bărbii, nu era mult mai mare decât mine.

— Ducele nu prea le are cu politeţurile. Nu suntem prea împopoţonaţi aici, în nord. Vara e prea scurtă.

Am dat din umeri şi am urcat scările. Doi războinici masivi flancau poarta, cu mâinile pe topoarele cu două capete, ale căror lame de fier se sprijineau de podeaua dintre picioarele lor.

— Doi ar trebui să fie de ajuns, a zis Sindri.

Nu costă nimic să ai încredere în cineva, mai ales când nu ai deloc de ales.

— Makin, am zis.

Makin şi cu mine l-am urmat pe Sindri în întunericul şi în fumul din sala mare. Nu era nimeni acolo, erau doar mese din lemn închis la culoare şi lustruit, plus o carafă lăsată acolo şi un os. Mirosul de lemn şi de bere mai temperau duhoarea de câine şi transpiraţie.

În capătul îndepărtat, pe un podium în blană, într-un scaun înalt, de stejar, ne aştepta cineva. Sindri ne-a condus. Pe drum, am atins masa, simţind lemnul neted.

— Jorg şi Makin, i s-a adresat Sindri stăpânului. Duce Alaric, i-am găsit îndreptându-se spre nord, pe drumul tău.

— Bine aţi venit în nord! a zis Ducele.

Eu doar m-am uitat la el. Era un om masiv, cu părul blond-alb şi cu o barbă până la piept.

Tăcerea s-a prelungit.

— Au un monstru cu ei, a adăugat Sindri ruşinat. Un trol sau ceva înrudit cu Grendel, mare cât să gâtuie un cal.

În mintea mea urla un gargui.

— Ai adus un glob de zăpadă, am zis.

Ducele s-a încruntat.

— Te cunosc, băiete?

— Ai adus un glob de zăpadă, o jucărie străveche. Şi l-am spart. Fusese un dar rar, avea să-şi aducă aminte de glob şi poate şi de lăcomia cu care un băieţel îl fixase cu privirea.

— Ancrath? s-a încruntat şi mai mult Ducele. Jorg Ancrath?

— Unul şi acelaşi, am făcut eu o plecăciune.

— A trecut ceva vreme, tinere Jorg.

Alaric a bătut din picior şi câţiva războinici au intrat în sală dintr-o odaie din spate.

— Am auzit tot soiul de poveşti despre tine. Îţi mulţumesc că nu mi-ai ucis fiul cel netot, a arătat spre Sindri.

— Sunt sigur că poveştile sunt exagerate, am zis. Nu sunt violent.

Makin a trebuit să-şi acopere gura cu mâna, Sindri s-a încruntat, uitându-se rapid de la mine la Makin şi apoi din nou la Duce.

— Şi ce te aduce aici, Jorg de Ancrath? a întrebat cel din urmă. Nu pierdea vremea, nu ne oferea vin sau bere, sau daruri.

— Aş vrea nişte prieteni în nord, i-am zis.

Nu mă gândisem la asta, dar uneori îmi place cineva imediat cum îl văd. Îmi plăcuse Alaric Maladon cu opt ani în urmă, când îi adusese mamei un dar. Îmi plăcea şi acum.

— Se pare că aici s-a sărit peste o recoltă sau două. Poate ai nevoie de un prieten în sud?

— Vorbeşti aşa, pe şleau?

Îi vedeam zâmbetul larg prin barbă.

— Unde-ţi sunt cântecul din sud şi dansul? Nu tu un „rogu-vă”, nu tu un „sănătate”?

— Cred că am scăpat de politeţuri pe drum.

— Aşadar ce vrei, de fapt, Jorg de Ancrath? m-a întrebat Alaric. N-ai călătorit sute de kilometri ca să înveţi dansul toporului.

— Poate că am vrut doar să văd vikingii. Dar, rogu-vă, ce năpăstuieşte pământul? Vă implor!

— Vikingii adevăraţi, a râs el sănătos, au sare în barbă şi gheaţă în blană. Ni se spune *fit-firar*,

oameni ai uscatului, şi nu prea ne îndrăgesc. Strămoşii mei au venit aici de mult, Jorg. Aş fi vrut să stea pe la malul mării. N-am eu sare în barbă, dar e în sânge. Am gustat-o.

A bătut din nou din picior şi o femeie zdravănă, cu păr cârlionţat a adus bere, un corn pentru el şi două carafe pentru noi.

— Când o să mă îngroape – a reluat –, fiu-meu va trebui să cumpere barca, să navigheze şi s-o aducă din Osheim. Vecinul meu a pus localnicii să i-o construiască. S-ar fi scufundat până să iasă din port, dacă ar fi văzut vreodată oceanul.

Am băut berea cam amară şi sărată, de parcă totul trebuia să le amintească de mările pierdute. Am pus carafa pe masă şi pământul s-a cutremurat şi mai tare, de parcă ar fi fost vina mea. Praful a căzut de pe grindă, luminat de razele soarelui ce intrau pe ferestrele înalte.

— Dacă nu poţi îmblânzi vulcanii, Jorg, nu prea ai ce să faci pentru Maladon, mi-a zis Alaric.

— Nu-i poate adormi Ferrakind pentru tine? l-am întrebat.

Citisem că vulcanii dorm uneori o viaţă de om, alteori mai mult.

Alaric a ridicat o sprânceană stufoasă. În spatele nostru, Sindri râdea.

— Ferrakind îi întărâtă, a zis. Putrezi-i-ar oasele!

— Şi l-ai lăsat să trăiască, l-am întrebat.

Ducele de Maladon s-a uitat la cămin de parcă ar fi stat un inamic pe vine prin cenuşă.

— N-ai cum să ucizi un vrăjitor al focului, nu

unul adevărat. E ca incendiul vara, în pădure. Dacă stingi flăcările, răsar din nou din pământul fierbinte.

— De ce o face?

Am dat pe gât ultima picătură de bere sărată şi m-am strâmbat. Era aproape la fel de proastă ca absintul.

— Aşa e firea lui, a dat din umeri Amaric. Când oamenii se uită prea mult în foc, şi el se uită înapoi. Mistuie ce îi face oameni. Cred că vorbeşte cu jötnar în spatele flăcărilor. Vrea să aducă un al doilea Ragnarök.

— Şi o să-l laşi? l-am întrebat.

Nu prea-mi păsa de jötnar şi nici de alt spirit.

— Dacă treci de orice, fie foc, cer sau moarte, găseşti creaturile care au sălăşluit întotdeauna acolo. Spune-le cum vrei.

Am auzit că nu există problemă pe care danezul să n-o rezolve cu toporul. E periculos să pui sub semnul întrebării curajul unui bărbat în castelul lui, mai ales al unui viking, însă locul acesta trebuia să se trezească la realitate.

— Jorg, vezi-l înainte să ne judeci! mi-a zis Alaric şi a sorbit din bere.

Mă aşteptasem la un răspuns mai înflăcărat, poate la unul violent. Ducele părea istovit, de parcă ceva se stinsese în fiinţa lui.

— De fapt, am venit să-l întâlnesc.

— Te duc eu, mi-a zis Sindri fără ezitare.

— Nu, a izbucnit tatăl lui la fel de iute.

— Duce Maladon, câţi fii ai? l-am întrebat.

— Uite-l în faţa ta! a arătat Alaric spre Sindri.

Am avut patru. Primii trei au ars în Heimrift. Jorg Ancrath, ar trebui să te duci acasă. Aici, în munţi, nu e nimic pentru tine.

18

Cu patru ani în urmă

Sindri ne-a prins din urmă înainte să ne îndepărtăm cinci mile de castelul tatălui său. Îl lăsasem pe Makin cu Ducele Alaric. Makin ştia să găsească lucruri în comun cu oamenii şi să clădească prietenii. L-am lăsat şi pe Rike, pentru că s-ar fi plâns că trebuie să urce pe munte şi, dacă cineva trebuia să le arate danezilor ce înseamnă un spirit înfuriat, atunci Rike era acela. L-am lăsat şi pe Kent cel Roşu datorită sângelui său nordic din partea tatălui şi pentru că voia să i se facă un topor straşnic.

— Bine te-am găsit! i-am zis când Sindri a apărut călare printre pini.

Era limpede că va veni în galop. Ne-a găsit când lăsam în urmă pantele mai domoale şi pădurea deasă.

— Ai nevoie de mine, mi-a spus. Ştiu munţii ăştia.

— Chiar avem nevoie de tine.

Sindri a zâmbit larg. Şi-a dat jos coiful şi şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Se zice că ai nimicit jumătate de Gelleth.

Nu părea convins.

— Mai degrabă o cincime, am răspuns.

Legendele cresc pe măsură ce se povestesc.

— Câţi ani ai? s-a încruntat Sindri.

I-am simţit pe fraţi cum se crispează. Poate fi supărător să ai alături oameni care cred că o să ucizi pe cineva care se uită urât la tine.

— Sunt suficient de mare să mă joc cu focul, i-am zis, apoi i-am arătat cel mai înalt munte din faţă. E un vulcan. Fumul îl dă de gol. Dar restul?

— Ăla-i Lorgholt. Ceilalţi trei au vorbit în timpul vieţii mele. Loki, Minrhir şi Vallas, i-a arătat eu unul câte unul.

Vallas avea câteva rotocoale de fum şi abur care se ridicau de pe flancul de vest.

— Încă din cele mai vechi scrieri se spune că Halradra era tatăl şi ceilalţi patru erau fiii lui, a arătat Sindri baza Halradra. Dar doarme de secole.

— Atunci, să mergem acolo! i-am sugerat. Aş vrea să văd un uriaş care doarme înainte să înţep unul treaz.

— Jorg, nu sunt oameni, mă lămurise Makin înainte să plecăm. Nu sunt duşmani, nu te poţi lupta cu ei.

Habar n-aveam ce-am putea obţine cutreierând ţinutul. Nici eu, dar întotdeauna merită să arunci o privire. Dacă mă gândesc la victoriile mele, adesea am izbândit pentru că am pus la un loc două fapte fără nicio legătură între ele şi am făcut o armă. Am distrus Gelleth cu două fapte care, aşezate una peste alta, creau ceva periculos. Aşa e şi cu armele Constructorilor, două părţi de magie, inofensive, dacă le iei separat, dar, dacă le uneşti, formând o masă critică.

Halradra nu e la fel de înalt ca fiii lui, dar nu e scund. Pantele mai domoale sunt îndulcite de trecerea anilor, în general e pietriş negru, care scrâşneşte sub copitele cailor, pietrele sunt putrede şi ţi se fărâmiţează în mâini, iar focul nu mai e de mult şi nu mai simţi deloc mirosul. Prin cenuşă şi piatră ciobită au crescut multe plante, *Chamaenerion angustifolium*, cum scrie în tomurile maestrului Lundist. Prima care răsărise după foc. Nici măcar după patru sute de ani nimic nu mai voia să străpungă nisipul negru.

— Vezi? mi-a mormăit Gorgoth în dreptul umărului, vocea groasă luându-mă prin surprindere, ca de fiecare dată.

— Dacă te referi la munţi, da, îi văd. Altfel, nu.

Mi-a arătat cu un deget gros aproape cât antebraţul lui Gog.

— Peşteri.

Nu le vedeam încă, dar apoi le-am văzut. Erau la baza unei pante abrupte. Nu foarte diferite de vechea casă a lui Gorgoth, de sub Muntele Honas.

— Da. Sunt.

Gorgoth ar trebui să se ţină de cuvintele alea preţioase câteodată, m-am gândit.

Am continuat. Mai sus e foarte abrupt şi periculos pentru cai, aşa că i-am lăsat cu Sim şi Grumlow. Am continuat, deci, pe jos, mişcându-ne cu greu printr-un strat subţire de zăpadă îngheţată. Vârfurile fiilor lui Halradra păreau ciuntite, crestate, făurite prin violenţă. Bătrânul putea trece drept un munte normal, craterul ghicindu-se doar când te caţări, ajungi în văi năpădite de zăpadă şi

vezi brusc lacul aşternut în faţa ta.

— Acum eşti mulţumit?

Sindri urca lângă mine şi a găsit un loc înalt, unde vântul spulberase zăpada de pe o piatră. În ciuda tonului, părea fericit.

— E o privelişte superbă, nu?

Gorgoth a escaladat cu Gog pe umăr.

— Îmi place muntele ăsta, a zis Gog. Are suflet.

— Lacul e de un albastru ciudat, am remarcat. E contaminată apa?

— E gheaţă, a zis Sindru. Apa se topeşte la un metru în sus şi cade de pe panta craterului. Lacul e îngheţat dedesubt tot anul.

— Ei, asta e ceva.

Şi aveam două fapte. Ne-am aşezat pe nişte pietre de sub marginea craterului şi ne-am uitat la albastrul ciudat al apei în timp ce mâncam ceva rece din bucătăria lui Alaric.

— Gog, ce fel de inimă are muntele?

Aruncam oase de pui pe cărare şi îmi lingeam grăsimea rămasă pe degete. El s-a oprit şi şi-a închis ochii ca să se gândească.

— Bătrână, înceată, caldă.

— Bate? l-am întrebat.

— De patru ori, a zis Gog.

— De când urcăm?

— De când am văzut fumul, când veneam călare dinspre pod, a zis Gog.

— Uite un vultur! a arătat Row spre cerul ceţos şi albastru şi s-a întins după arc.

— Row, ai o privire ageră, ca de obicei, l-am apucat eu de braţ. Lasă pasărea să zboare!

— Aşadar, a zis Sindri ghemuit, cu cozile fluturând în vânt, ce urmează?

— Aş vrea să văd peşterile, am răspuns eu.

Observaţia lui Gorgoth mi se părea brusc mai importantă. Chiar preţioasă.

Am început să coborâm, ceea ce era mai greu decât să urci, de parcă Halradra ar fi vrut să ne ţină în gheare. Pietrele parcă se fărâmiţau sub fiecare pas greoi, iar gheaţa parcă voia să te ajute să aluneci. L-am prins pe Sindri de cot o dată, când i-a fugit pământul sub călcâi.

— Mulţam, mi-a zis.

— Alaric n-ar vrea să mai piardă un fiu aici, a zis Sindri râzând.

— M-aş fi oprit la baza muntelui.

Apoi a urmat Gorgoth, care distrugea punctele de sprijin la fiecare pas; Gog cobora singur, ca să nu rişte să fie zdrobit, dacă uriaşul avea să cadă.

I-am găsit pe Sim şi Grumlow împărţind o pipă, întinşi pe pietre, la lumina soarelui, fără nicio grijă.

*

Apropiindu-ne, peşterile deveneau şi mai greu de văzut. Peşterile întunecate pe o stâncă întunecată, iar înăuntru beznă. Am văzut trei intrări, una mare cât să creşti un stejar.

— Ceva trăieşte aici, a zis Gorgoth.

M-am uitat după semne, oase sau balegă la gura peşterii.

— Nu-i nimic. Ce te face să fii aşa de sigur?

Gorgoth nu avea o faţă tare expresivă, însă

ridurile şi crestăturile i s-au mişcat atât cât să-i arate cuiva care se uită atent că îl nedumereşte ceva.

— Auz ascuţit şi ochi ageri. Nu aud nimic. Doar vântul.

M-am oprit, am închis ochii, ca pe vremea când Lundist mă învăţa lucruri, şi am lăsat vântul să bată. Sunetele muntelui mă răscoleau. Am numărat bătăile inimii şi respiraţia. Nimic.

— Îi aud, a zis Gorgoth.

— Atunci, să călcăm cu grijă! am zis. Frate Row, e timpul să scoţi arcul. Bine că n-ai irosit o săgeată pe pasărea aia!

Am priponit caii şi ne-am pregătit. Am luat sabia. Sindri şi-a luat toporul din spate – era o armă bună, cu volute argintii pe lamă, înainte de tăiş. Şi ne-am apropiat mai mult. Eu eram în faţă, venind din direcţia vântului, un vechi obicei de-al meu, care ne costa o oră să parcurgem pante. La cincizeci de metri distanţă, vântul ne-a adus mirosul celor de dinăuntru, parcă miros de animal, vag, dar puternic.

— Prietenii noştri ţin pragul curat. Nici urmă de urşi sau pume. Îi mai auzi, Gorgoth?

A dat din cap că da.

— Vorbesc de mâncare şi bătălii.

— Ce ciudat! am zis.

Nu auzeam nimic.

Am intrat cu paşi mici în peştera mare, flancată de două guri mai mici şi de câteva spărturi prin care un om putea să cadă. Stând acum în faţa peşterii, mi se părea imposibil să o fi ratat de pe

potecă. În afară de un os rupt, prins între două pietre, nu era niciun semn că ar locui cineva. Doar duhoarea.

Gorgoth a intrat primul. Avea un bici la cingătoare, trei lanţuri groase, cu un mâner de lemn şi cu metal ascuţit. Pentru că avea o bucată de piele la lanţuri, acestea n-aveau cum să-i julească picioarele când alerga. Nu îl văzusem niciodată luând arma în mână şi, cumva, părea mai înspăimântător neînarmat. Gog mergea în spatele lui, cu Sindri şi cu mine de o parte şi de alta, apoi urmau Sim şi Grumlow, iar în spate venea Row, care se uita bănuitor.

— Nu putem să ne îndepărtăm, a zis acesta din urmă. E prea întunecos.

Nu părea supărat. Gog şi-a ridicat mâna şi i-au ieşit flăcări din deget. Row şi-a reţinut o înjurătură. M-am uitat înapoi la crestele munţilor. Pietrele şi pământul ce se întindeau din gura peşterii îmi aminteau de ceva. În cap mi se amestecau la întâmplare gânduri, luptându-se să prindă formă şi să creeze cuvinte care să dea un sens.

— Intrăm, am zis. Un pic. Vreau să aud ce aude Gorgoth.

În definitiv, în privinţa peşterilor avusese dreptate.

În spatele peşterii erau câteva tuneluri spre munte. Cel mai mare coridor ducea la o pantă.

— Aia.

Am intrat. Sub noi erau pietriş şi pietricele, însă zidurile erau netede, aproape lucioase. Umbrele se mişcau şi dansau în vreme ce Gog îl urma pe

Gorgoth, cu mâna lui arzând aruncând umbra lui Gorgoth în faţa noastră. După cincizeci de metri, am ajuns într-o încăpere rotundă, cu un tunel în spate, aproape la fel de abruptă ca pantele de afară. Strălucirea focului îmi amintea de catedrala din Chartres, umbrele profilându-ni-se, de o parte şi de alta, pe pietrele netede.

— La o asemenea peşteră a ajuns Platon, am zis. Şi a văzut toată lumea pe zidurile ei.

— Poftim? a făcut Sindri.

— Vezi aici? i-am arătat eu o parte dintr-o piatră de lângă, de parcă un uriaş îşi înfipsese degetul mare în ea şi lăsase o amprentă.

— Ce e? a întrebat Gog.

— Nu ştiu, am răspuns. Dar arăta cunoscut. Ca o groapă în albia unui râu.

M-am dus la tunelul din spate şi am rămas în faţa intrării. Oamenii nu făceau asemenea culoare, nici trolii sau grendelii, elfii, spiriduşii ori fantomele. Aerul era aproape nemişcat, dar tot circula, târându-se din tunel. Aer rece. Foarte rece.

— Jorg, a zis Row.

— Mă gândesc, i-am aruncat, neuitându-mă în urmă.

— Jorg! a zis din nou.

Şi m-am întors. În gura tunelului prin care intrasem erau doi troli. Le spuneam troli pentru că arătau ca trolii din închipuirea mea, nu ca cocoloaşele stâncoase pe care danezii le foloseau ca să înfrumuseţeze peisajul, ci creaturi periculoase, cu spatele întunecat, muşchi ca nodurile de frânghie, dispuşi de-a lungul unor

membre lungi, care se terminau în gheare negre. Ghemuiţi fiind, era greu să-ţi dai seama cât de înalţi erau, dar am estimat în jur de douăzeci-douăzeci şi cinci de centimetri. Se mişcau rapid, îmbrăţişând pietrele.

— Ţine săgeata! i-am spus lui Row.

Nu credeam că i-ar fi încetinit o săgeată decât dacă le-ar fi intrat în gât sau în ochi.

Le-aş fi spus monştri, leucrota, greşeli ca Gorgoth, numai că erau doi. O pereche înseamnă un plan, nu un accident.

— Zi bună! am zis.

Suna stupid, o voce firavă într-o încăpere mare, dar nu-mi venea altceva şi nu voiam să mă lupt cu el. Singura alinare era că ambele perechi de ochi erau pironite asupra lui Gorgoth, nu asupra mea.

— Nu-i auzi? a întrebat Gorgoth.

— Nu, i-am răspuns.

Trolul din stânga a sărit fără vreo fentă sau vreun mârâit. S-a năpustit pe Gorgoth ca să-l zgârie pe faţă. Gorgoth însă l-a luat de încheieturi şi l-a oprit. S-au oprit amândoi, prinşi unul într-altul, aplecându-se, cu muşchii zvâcnindu-le. Trolul gâfâia. Gorgoth urla. Nu-l mai văzusem luptându-se de când ţinuse poarta la Bântuit. Nu mai transpirase la nimic de-atunci, fie că trebuia să descarce butoaie, să mute pietre, orice.

Row a ridicat din nou arcul. Pentru a doua oară, l-am apucat de braţ.

— Aşteaptă!

Se ţineau cu putere, iar uneori poziţia

picioarelor se schimba. Ghearele trolilor râcâiau pe piatră. Degetele lui Gorgoth îi apăsau. Muşchi peste muşchi, oasele trosneau de la efort, la gură aveau scuipat pe când răsuflau greoi. Clipele deveneau minute. Unghiile mele intrau în palme, degetele îmi albiseră pe mânerul sabiei, ceva trebuia să se întâmple. Şi deodată trolul a intrat în podea, apoi s-a lăsat o clipă de tăcere, Gorgoth a scos un urlet puternic, pe care l-am resimţit în piept, iar lui Row i-a ţâşnit sânge din nas.

— O să ne asculte, a zis primul, umflându-se în piept.

— Ce? De ce?

Trolul de pe podea s-a rostogolit şi s-a ridicat, dându-se înapoi.

— Sunt soldaţi. Vor să ne slujească. Pentru asta sunt făcuţi.

— Făcuţi? am întrebat, încă uitându-mă la troli, pregătit să mă apăr.

— E scris în dena, a zis Gorgoth.

— De Ferrakind?

— De mult, a zis Gorgoth. Sunt o rasă. Nu ştiu când au fost schimbaţi.

— I-au creat Constructorii? am întrebat.

— Poate atunci. Poate după, a ridicat Gorgoth din umeri.

— Sunt copiii lui Grendel, a zis Sindri, care parcă visa. Au fost făcuţi pentru război în cenuşa Ragnarök. Aşteaptă aici bătălia finală.

— Ştiu ce a creat tunelurile astea? am întrebat. Şi unde duc?

Gorgoth a făcut o pauză.

— Ştiu să se lupte.

— E bine, am zâmbit eu larg. Vorbeşti cu ei în gând, nu?

Gorgoth a părut uimit:

— Da, cred că da.

— Şi acum? a făcut Sindri, încă uitându-se de la un trol la altul şi încercând muchia toporului cu degetele.

— Ne ştim de mult, am zis.

Trebuia să cuget şi e mai bine să cugeţi sub acoperişul unui duce decât pe un vulcan bătut de vânt sau îngropat în peşteri fetide.

— Gorgoth, zi-le trolilor că ne întoarcem şi să nu mai spună nimănui de vizita noastră!

M-am uitat la ei pentru ultima oară. Mă întrebam ce ravagii ar face pe câmpul de luptă. Cred că unele pe cinste.

— Să ne întoarcem! le-am propus. *Şi să vedem dacă după urcuş ni* s-*a schimbat perspectiva*.

19

Cu patru ani în urmă

Pădurile din Danelore sunt unice, căci pinii sunt deşi, drept care ziua lumina e ca la asfinţit, iar noaptea e beznă, chit că e lună sau nu. Acele lor uscate înăbuşesc fiecare pas şi fiecare copită, iar zgomot se face doar atunci când te zgârii de crengile moarte. Într-aşa un loc nu trebuie să ai o imaginaţie bogată ca să crezi în poveştile cu spiriduşi de

la castel. Şi, când ajungi în luminiş, înţelegi că pădurarul a pus stăpânire pe aceste pământuri cu toporul, nu cu toporişca.

Ne-am întors devreme la castelul ducelui Alaric când cântau cocoşii şi fiecare umbră se întindea peste iarbă de parcă ne-ar fi arătat calea. Ceaţa încă atârna în jurul copacilor şi se învolbura când păşeau armăsarii. Câţiva servitori se agitau de colo colo, între sala mare şi bucătării, grăjdarii pregăteau caii pentru drum, iar un brutar dintr-un sat învecinat avea pâine caldă în căruţă.

Doi flăcăi de la grajduri ne-au luat caii. I-am tras lui Brath una peste coapsă când l-au dus. A început o ploaie răzleaţă. Dar nu-mi păsa.

Ploaia făcea construcţiile din piatră să strălucească, înteţindu-se în fiecare clipă. Există un cuvânt. *Strălucire*. Lanţurile din argint din copacii sfinţi, luciul de pe buze, rouă de pe pânzele de păianjen, sudoarea de pe sâni. Peste tot, strălucire. Repetă până-şi pierde sensul. Chiar şi fără înţeles, tot e adevărat. Ploaia făcea piatra cenuşie să strălucească. Nu lucea, ci pietrele ude licăreau un pic, un gâlgâit din jgheaburile pe unde trecea mizeria, şi frunzele se învălmăşeau iute, ajungând în gâtlejuri întunecate şi înfometate, sfâşiate de dinţi de piatră. Un pai mi-a trecut pe la picioare, arătându-mi calea cea mai dreaptă, un caiac plutind pe apă care plonja, se înălţa, ajungea la scurgere, se învârtea de două ori şi dispărea.

Uneori lumea încetineşte şi observi fiecare amănunt, de parcă ai fi între două clipe ale

eternităţii. Mi se părea că mai simţisem aşa ceva înainte cu Corion, cu Sageous, chiar şi cu Jane. Până şi atmosfera era grea de mireasma metalică a ploii. Dacă stau în potop, mă întrebam, oare ploaia şi-ar croi o viaţă şi-ar străluci? Să stau în picioare cu braţele întinse şi să-mi ridic chipul spre cer? Să mă spele. Sau, oare, petele mele erau prea adânci?

Ascultam răpăitul, picăturile căzând din cer. Ceilalţi se mişcau pe lângă mine, îşi dădeau frâiele, lua desagile de parcă nu m-ar fi auzit păşind în afara acestor lucruri.

De parcă n-ar fi simţit.

Rike a ieşit nesigur pe el din sala mare şi s-a frecat la ochi de somn.

— Rike, am fost plecaţi o zi. Cum de ţi-a crescut barba?

A dat din umeri şi a dus mâna la tuleiele în care aproape nu i se mai vedeau degetele.

— Când eşti la Roma…

Am trecut cu vederea ignoranţa lui în ale geografiei şi faptul că ştia expresia, aşa că i-am pus o întrebare care se impunea.

— De ce eşti treaz?

Pe drum el venea mereu ultimul şi nu se trezea niciodată, dacă nu era vreo ameninţare sau nu era îmboldit.

S-a scărpinat în cap. Sindri s-a întors de la grajd şi mi-a pus mâna pe umăr:

— O să-i stea bine cu barbă. Îl facem viking!

— A zis să ne întâlnim la capătul lacului, s-a încruntat Rike.

— Cine?

S-a încruntat din nou, a dat din umeri şi s-a întors în castel.

M-am uitat de-a lungul lacului. În capătul îndepărtat, prin ploaia deasă, se întrezărea un cort, o iurtă îngălbenită de vreme, iar pe sus se înălţa un fir subţire de fum, ceea ce era ciudat. Aştepta acolo.

S-a uitat şi Sindri.

— E Ekatri, o völva din nord. Nu vine des. Când eram tânăr, a venit doar de două ori.

— O völva? am întrebat.

— Ştie multe. Poate citi viitorul, a zis Sindri. E vrăjitoare. Aşa le ziceţi? S-a încruntat iar. Da, vrăjitoare. Mai bine te duci la ea. Nu e bine s-o laşi să aştepte. Poate-ţi citeşte viitorul.

— Mă duc acum, am zis. Uneori aştepţi şi te uiţi, alteori te duci direct. Nu prea ai ce să afli uitându-te la un cort.

— Ne vedem înăuntru, a arătat Sindri spre castel, a zâmbit larg şi şi-a şters ploaia din barbă.

Îşi va trezi tatăl înainte să ajung la capătul lacului, îi va spune de troli şi de Gorgoth. Mă întrebam ce o să zică bunul duce de toate astea. Poate că-mi va dezvălui vrăjitoarea.

Pământul s-a cutremurat o dată în timp ce mergeam pe lângă lac, iar apa clipocea. Simţeam fumul din cortul vrăjitoarei. Acum aveam un gust acru în gură, care îmi amintea de vulcani. Vântul se înteţea, iar ploaia îmi biciuia faţa.

*

Bătrânul Tudor Lundist mă învăţase odată despre prezicători, făpturile acelea care ne liniştesc şi ne citesc soarta în stele, în funcţie de rotaţia planetelor.

— De câte cuvinte ar fi nevoie ca să-ţi spui povestea vieţii? a întrebat. De câte ca să ajungi la punctul acesta, de cât mai e nevoie ca să ajungi la capăt?

— De multe? am zâmbit eu larg şi m-am uitat în altă parte pe fereastra îngustă care dădea în curte, la porţi, la câmpurile de după zidurile oraşului.

Mă mâncau picioarele şi eram dornic să alerg după ceva cât încă strălucea soarele.

— Ăsta-i blestemul nostru.

Lundist a dat din picioare şi s-a ridicat gemând.

— Omul e blestemat să-şi repete tot timpul greşelile, pentru că învaţă doar din experienţă.

A netezit un sul vechi de pe birou, plin de pictogramele ţinutului său de baştină. Avea şi imagini luminoase şi era interesant.

— E zodiacul, mi-a zis.

Am pus degetul pe dragonul surprins în câteva tuşe de roşu şi auriu.

— Ăsta, i-am spus.

— Viaţa ţi-e aşternută de când te-ai născut, Jorg, şi nu ai de ales. Toate cuvintele poveştii tale pot fi înlocuite de o dată şi de un loc. Felul în care planetele atârnă atunci, cum îşi întorc faţa şi care se uită spre tine… Configuraţia aia e o cheie, iar cheia descuie ceea ce va fi un om, a zis.

Nu mi-am dat seama dacă glumeşte sau nu. Lundist îşi pusese mereu întrebări, avea logică şi judeca, era răbdător şi subtil. Totul pare cam fără noimă, dacă mergem pe un drum neted de la naştere spre orice sfârşit e scris în stele.

Ajunsesem la iurtă fără să-mi dau seama. M-am oprit brusc şi am reuşit să nu intru. Am dat roată ca să găsesc intrarea şi am băgat un cap, fără să anunţ. Până la urmă, ea ştia deja viitorul.

— Ascultă! mi-a zis când am intrat în cort, unde puţea a piei şi mortăciuni agăţate. Ascultă! mi-a zis din nou când am vrut să deschid gura.

Aşa că am stat cu picioarele încrucişate sub seminţele care atârnau, am ascultat şi n-am scos o vorbă.

— În regulă, a spus, eşti mai bun decât mulţi. Mai bun decât băieţii curajoşi şi gălăgioşi care vor să fie bărbaţi, să audă cuvintele din propriile lor guri.

Ascultam şuieratul uscat al respiraţiei, cortul care flutura şi scârţâia, ploaia neîncetată şi şuieratul vântului.

— Mă asculţi, dar mă şi auzi? a întrebat.

O priveam. Îmbătrânise urât, iar întunericul nu ascundea asta. Şi ea mă privea cu un ochi, celălalt fiind afundat în pliurile cenuşii ale pielii. Din el îi curgea ceva pe obraz.

— Ar trebui să arăţi mai bine după nouăzeci de ierni, a zis batjocoritor.

Avea nevoie doar de un ochi ca să-mi descifreze expresia.

— Primele cincizeci sunt grele pe tărâmul

focului şi al gheţii, unde trăiesc adevăraţii vikingi.

Aş fi ghicit două sute doar uitându-mă la ea, la cum îi atârnau faţa, negii şi bărbia. Doar ochiul părea tânăr şi eram dezamăgit, căci venisem după înţelepciune.

— Aud, am zis.

M-am abţinut să pun întrebări, pentru că oamenii veneau la ea doar ca s-o întrebe. Dacă ştia cu adevărat răspunsurile, poate că nu trebuia s-o întreb nimic.

A băgat mâna în cârpele şi în blănurile de la brâu. Duhoarea s-a înteţit imediat şi am făcut eforturi să nu mă înec. Când i-am văzut mâna – mai degrabă cu gheare decât cu degete suple –, ţinea strâns un borcan de sticlă, în care părea a fi un lichid.

— E sticlă de Constructor, a zis, umezindu-şi buzele cu o limbă rozalie ce părea obscenă în gura ei veştejită.

Ţinea sticla în braţe.

— Cum de-am pierdut măiestria? Nu e om la care să ajungi după cinci săptămâni călare şi care să facă acum aşa ceva. Şi, dacă aş scăpa-o pe piatră… s-ar spulbera într-o mie de bucăţi fără valoare.

— Cât de veche e? am întrebat-o fără să vreau.

— De zece secole, poate douăsprezece, a răspuns. De-atunci s-au prăbuşit palate. Statuile împăraţilor sunt ruine. Şi ăsta…

A ridicat-o. Era un ochi ce se învârtea în lichidul verzui. Încă întreg.

— E ochiul tău? am întrebat-o.

— Da.

Se uita cu ochiul ei strălucitor şi pe celălalt l-a pus pe covor, în sticla Constructorilor.

— L-am sacrificat pentru înţelepciune. Ca Odin la Mimir.

— Şi ai avut parte de înţelepciune? am insistat.

Câtă impertinenţă de la un băiat de paisprezece ani, dar ea a vrut să mă vadă, nu eu pe ea, şi, cu cât stăteam mai mult, cu atât arăta mai bătrână şi mai împuţinată.

A zâmbit larg, dezvelind un singur dinte putrezit.

— Mi-am dat seama că ar fi fost mai înţelept să-mi păstrez ochiul lângă celălalt.

Ochiul s-a aşezat pe fundul borcanului şi era îndreptat spre stânga mea.

— Văd un copil cu tine, mi-a zis.

M-am uitat într-o parte. Copilul zăcea mort, cu creierul scurgându-i-se din craniul spart. Nu era mult sânge, însă scalpul alb ca laptele era năclăit de lichidul roşiatic. Nu mi s-a mai părut niciodată atât de limpede, atât de aievea, dar în iurta lui Ekatri erau umbre ce invitau fantome. N-am zis nimic.

— Arată-mi cutia! a întins ea mâna.

Am scos-o de sub platoşă. I-am întins-o, ţinând-o strâns. A întins mâna mai repede decât ar fi făcut-o o bătrână şi şi-a tras-o înapoi icnind.

— E puternică.

Îi curgea sânge din degete, de la rănile apărute. Pe mine m-a uimit că poate curge sânge din degetele alea bătrâne şi osoase. Am pus cutia

la loc.

— Ţin să te anunţ că nu mă dau în vânt după astrologie.

Şi-a lins din nou buzele şi n-a zis nimic.

— Dacă ţii morţiş să ştii, sunt capră, i-am spus. Da, o afurisită de capră. Sunt o mulţime de oameni în spatele Zidului din est care susţin că m-am născut în anul caprei. N-am timp pentru niciun sistem care-mi zice că sunt capră. Nu-mi pasă cât de veche e civilizaţia lor.

A învârtit un pic borcanul.

— Vede în alte lumi, mi-a zis, de parcă n-aş fi scos o vorbă.

— Şi e bine? am făcut.

Şi-a atins ochiul viu.

— Şi ăsta vede în alte lumi. Şi e mai limpede.

A scos o desagă din piele de sub cârpe şi a pus-o lângă borcan. Rune de piatră.

— Dacă te duci la răsărit şi te sui pe marele zid, o să fii capră. Aici, în nord, runele o să-ţi depene povestea.

Am tăcut, amintindu-mi jurământul. Avea să-mi dezvăluie viitorul sau nu. Ar putea fi adevărat ce-mi spune fără întrebări la care e nevoie de-un răspuns.

A luat din desagă un pumn de pietre cenuşii, care se izbeau unele de altele.

— Onorabile Jorg Ancrath…

Mi-a rostit numele în pietre, apoi le-a lăsat să cadă. Parcă a durat o veşnicie să ajungă pe covor, fiecare rostogolindu-se încet dintr-o parte în alta, runele de pe ele apărând şi reapărând. Se loveau

ca nicovalele. Şi acum simt cutremurarea. Îmi răsună în oase.

— Runa Perth, *iniţiere*, a zis. Thurisaz. Uruz, *putere*.

Le dădea deoparte, dacă nu erau importante. A mai întors o piatră:

— Wunjo, *bucurie*, faţa în jos. Şi aici, Kano, runa *deschiderii*.

Am pus un deget pe Thurisaz, iar völva a tras aer în piept peste gingiile gri. S-a încruntat şi mi-a dat peste mână ca s-o mişc, piatra era rece la atingere, mâna vrăjitoarei şi mai şi, pielea îi era ca hârtia. Nu rostise numele runei în limba imperiului, dar ştiam limba veche a nordului din cărţile lui Lundist.

— Spinii, am zis.

S-a întins iar să-mi dea una, dar am tras mâna. Şi-a trecut repede degetele peste celelalte, numărând. Le-a dat la o parte şi le-a pus peste celelalte, care erau în desagă.

— Văd săgeţi înaintea ta.

— Voi fi rănit?

— Vei trăi fericit, dacă nu rupi săgeata.

A luat sticla şi s-a uitat cu ochiul la celălalt. A tremurat.

— Deschide-ţi porţile!

În mâna cealaltă avea runa Wunjo, de parcă n-ar fi pus-o în desagă. *Bucurie*. A întors-o cu partea goală deasupra. Sau nu.

— Iar Ferrakind? am întrebat-o.

Nu mă interesau săgeţile.

— El!

A scuipat ceva negru în blănuri.

— Să nu te duci acolo! Jorg, să ştii cu inima ta întunecată şi mintea puţină. Nu te apropia de omul ăla! Are.

— Bătrâno, câte pietre ai în desaga aia?

— Douăzeci şi patru, mi-a zis şi a pus ghearele încă sângerânde pe desagă.

— Nu-s multe cuvinte ca să spui povestea vieţii unui om.

— Viaţa omului este simplă.

I-am simţit mâinile pe mine, chiar dacă una era pe desagă şi cu cealaltă ţinea sticla. Le-am simţit pişcându-mă, înghiontindu-mă, întinzându-se să-mi prindă amintirile.

— Nu, i-am răspuns.

Am lăsat necromanţia să mă cuprindă, simţind ceva acid în gâtlej. Lucrurile moarte de deasupra noastră se mişcau, o labă uscată zvâcnea, maţele negre ale unui om trosneau de parcă s-ar fi încordat ca nişte şerpi.

— Cum doreşti.

Din nou şi-a dat cu limba rozalie peste buze şi s-a oprit.

— Ekatri, de ce ai venit aici? am întrebat-o.

M-am mirat că i-am reţinut numele. De obicei nu le reţin numele, probabil pentru că nu-mi pasă de ei.

Ochiul ei m-a găsit, de parcă ar fi văzut pentru prima oară.

— Când eram tânără, suficient de tânără ca să mă vrei, Jorg de Ancrath, o, da, când eram tânără, runele au fost aruncate pentru mine. Douăzeci şi

patru de cuvinte nu ajung ca să depene povestea unei femei, mai ales când unul e irosit pe un băiat pe care va trebui să-l aştepte până îmbătrâneşte. Te-am chemat aici pentru că mi s-a spus de mult s-o fac, chiar înainte să mă îndemne bunicile tale.

A scuipat din nou, de data asta găsind pământul.

— Băiete, nu-mi place de tine, eşti prea… ţepos. Îţi foloseşti farmecul ca pe o armă, dar cu vrăjitoarele bătrâne nu merge! Noi vedem esenţa ta, care e putredă. Dacă a mai rămas o urmă de decenţă, ea e îngropată mai adânc decât vreau să mă uit şi probabil că eşti blestemat. Dar am venit pentru că runele au fost aruncate pentru mine şi mi-au zis să fac la fel pentru tine.

— Ce cuvinte frumoase de la o hoaşcă ce miroase de parcă ar fi murit acum zece ani şi nu a avut decenţa să nu mai putrezească!

Nu-mi plăcea cum se uita la mine şi nu mă simţeam mai bine acum, când o jigneam. Mă făcea să mă simt de paisprezece ani. Am încercat să-mi amintesc că îmi spuneam rege şi am ridicat degetele, care mi se tot plimbau pe pumnalul de la şold:

— Aşa că de ce te-ar trimite runele să mă scoţi din sărite, dacă n-am nicio şansă, bătrâno? Dacă sunt o cauză pierdută?

A ridicat din umăr şi cârpele i s-au mişcat.

— E speranţă pentru toţi. Una mică. Deşartă. Chiar şi unul rănit la burtă are o fărâmă de speranţă.

Aproape că am scuipat la auzul cuvintelor, dar

scuipatul regal ar fi îmbunătăţit lucrurile. Oricum vrăjitoarele pot face tot felul de rele cu puţină flegmă şi o şuviţă de păr. Eu însă m-am ridicat în picioare şi am făcut o scurtă plecăciune.

— Mă aşteaptă micul dejun. Dacă o să am poftă de mâncare.

— Joacă-te cu focul şi o să te arzi! mi-a zis aproape în şoaptă.

— Îţi câştigi existenţa spunând banalităţi? am întrebat-o.

— Nu sta în faţa săgeţii!

— Ce sfat important!

M-am dus cu spatele înspre ieşire.

— Prinţul de Arrow va lua tronul, mi-a zis prin buzele pecetluite, de parcă o durea să spună pe şleau. Înţelepţii ştiu încă de când s-a născut bunicul tău. Skilfar mi-a zis când a aruncat runele.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după ghicitul viitorului.

Am ajuns la marginea cortului şi am ridicat-o.

— De ce nu rămâi?

A netezit pieile de lângă ea, cu limba umezindu-şi buzele uscate.

— S-ar putea să-ţi placă, a adăugat şi o clipă am văzut-o pe Katherine, cu rochia ei din satin albastru pe care o purtase atunci în cameră. Când am lovit-o.

Am rupt-o la fugă prin ploaie, urmărit de râsul lui Ekatri, iar curajul mi-o luase înainte. Şi nu am avut poftă de mâncare la micul dejun.

Cât timp ceilalţi mâncau, am stat pe întuneric, în faţa unui cămin rece şi m-am legănat în scaun. A

venit şi Makin cu mâna plină cu miel rece, cenuşiu şi uleios.

— Ai găsit ceva interesant? m-a întrebat.

Nu i-am răspuns, dar am deschis palma. Thurisaz, spinii. Nu e mare izbândă să furi de la o femeie cu un singur ochi. Piatra a fost înghiţită de umbră şi n-a oferit nimic. Runa era cioplită pe ea. Spinii. Trecutul şi viitorul mi se odihneau în palmă.

20

Cu patru ani în urmă

Makin îi vrăjeşte pe oameni. Dacă îşi petrece chiar şi jumătate de oră cu el, o să-l placă. Nu trebuie să facă nimic deosebit. Nu are niciun truc şi nici nu pare să depună vreun efort. Tot ce face e de fiecare dată altfel, dar rezultatul e acelaşi. E un ucigaş, un dur, şi va face rău dacă e într-un cerc de ticăloşi, dar în jumătate de oră vei vrea să-ţi fie prieten.

— Bună dimineaţa, duce Maladon! i-am zis când străjerii m-au poftit în sala mare.

Mi-am stors apa de ploaie din păr. Makin stătea pe un scaun, mai jos decât podiumul unde era ducele. Tocmai îi dăduse o carafă lui Maladon şi sorbea din berea lui când m-am apropiat. Ai crede că, de zece ani, stăteau aşa în fiecare dimineaţă.

— Rege Jorg…

Din fericire, nu a ezitat să-mi spună „rege”, deşi îmi picura apă din hainele de drum.

În sală era întuneric, în ciuda dimineţii

mohorâte ce se profila pe ferestrele înalte şi pe torţele ce încă ardeau la fiecare stâlp. Pe tronul lui, Alaric Maladon părea impozant. Parcă era din legendele de la începuturi.

— Sper că Makin nu te-a plictisit cu poveştile lui. Îndrugă nişte minciuni sfruntate.

— Deci nu l-ai împins pe ceasornicarul tatălui tău într-o cascadă? m-a întrebat ducele.

— Poate…

— Şi n-ai decapitat un necromant şi nu i-ai mâncat inima?

Makin şi-a şters spuma de la mustaţă şi s-a uitat la unul dintre câini, care rodea un os. Tuturor Fraţilor părea să le fi crescut părul pe faţă. Cred că danezii îi făceau să se simtă nelalocul lor.

— Nu toarnă doar minciuni. Dar să ai grijă cu el!

— Şi Ekatri ţi-a spus vorbe bune? a întrebat ducele.

Nordicii ăştia treceau direct la subiect.

— Nu rămâne între mine şi ea? Nu e ghinion, dacă zic?

Alaric a dat din umeri.

— Cum să ştim dacă e bună de ceva, dacă nimeni nu spune ce a zis?

— Cred că mi-a transmis un mesaj vechi de o sută de ani, prin care mi-a cerut să mă întind şi să-l las pe Prinţul de Arrow să-mi tăbăcească fundul.

Makin a râs în gura mare şi unii nordici au zâmbit, deşi habar n-am de când au o barbă aşa de mare.

— Şi eu am auzit ceva asemănător, a vorbit

Alaric. Un prezicător din fiorduri, cu gheaţă în vene şi care ştie să citească în intestinele calde. Mi-a spus că zeii şi Iisus cel alb sunt de acord. A venit vremea pentru un nou împărat, care se va trage din cel dinainte. Printre Cei O Sută se zvoneşte că va fi Prinţul de Arrow.

— N-are decât să-mi pupe toporu'! a zis Sindri.

Nu l-am văzut în umbră, în spatele gărzilor tatălui său.

— Fiule, nu l-ai cunoscut, i-a zis Alaric. Am înţeles că e impresionant.

— Duce Maladon, porţile tale rezistă, dacă prinţul vine în nord? l-am întrebat.

— Îmi placi, băiete, a zâmbit larg ducele.

Iar eu am decis să nu reacţionez la apelativ.

— Eu am crezut întotdeauna că sângele imperiului e în nord, a zis Alaric. Am crezut întotdeauna că un danez ar trebui să ocupe tronul imperiului prin forţă şi foc şi că eu aş fi cel care s-o facă.

A luat o gură de bere şi şi-a ridicat una din sprâncenele stufoase:

— Cum ar rezista porţile tale, a adăugat, dacă ar veni Prinţul într-o bună dimineaţă?

— Asta depinde de cât de bună e dimineaţa. Dar nu mi-a plăcut niciodată să fiu îmboldit, mai ales de prezicători sau de vrăjitoare, de cuvintele morţilor, de viitorul citit în rotaţia invizibilă a planetelor, pe tăbliţe sau în maţele oilor nefericite.

— Pe de altă parte, a intervenit Alaric, prezicerile sunt foarte vechi. Calea pentru un nou împărat a fost pregătită de peste sute de ani.

Poate că acest Prinţ de Arrow este cel despre care se tot vorbeşte.

— Bătrânii sfinţesc cuvintele vechi. Eu zic că sunt uzate şi ar trebui puse deoparte. Du o mireasă frumoasă în pat, nu o hoaşcă! i-am replicat, gândindu-mă la Ekatri. Poate că un nebun scrijeleşte ceva pe o tăbliţă şi, dacă nimeni nu are minte să şteargă o mie de ani, atunci mesajul devine înţelept.

Războinicii încuviinţau din cap, zâmbind larg.

— Mesajul lui Ekatri vine de la Skilfar, din nord.

Zâmbetele s-au topi imediat.

— O vrăjitoare a gheţii, în nord, a scuipat Alaric, un vrăjitor al focului în prag. Vikingii s-au născut pe tărâmul gheţii şi al focului şi şi-au găsit puterea opunându-se ambelor elemente. Jorg, scrie-ţi povestea!

Îmi plăcea de el. Dacă ar fi vrut să-l mute pe Ducele Maladon pe tablă, jucătorii ascunşi s-ar fi trezit cu câteva degete lipsă.

Podeaua s-a cutremurat, vibraţia mi-a făcut dinţii să clănţănească şi ne-a amuţit pe toţi până a trecut. Felinarele nu se mişcau, ci se bâţâiau, iar umbrele deveneau neclare.

— Şi cum ai găsit Heimrift? m-a întrebat Alaric.

— Mi-a plăcut foarte mult. Am îndrăgit dintotdeauna munţii.

În căminul mare din faţa noastră cenuşa focului de noaptea trecută fumega uşor. Îmi amintea de Muntele Vallas, cu fumul care se ridica de pe margini.

— Şi eşti pregătit să-l găseşti pe Ferrakind? m-

a întrebat Alaric.

— Da.

Simţeam că Ferrakind mă va căuta în curând, dacă nu mă duceam eu la el.

— Povesteşte-mi de troli! m-a rugat Alaric.

Ducele ăsta mă mira cu felul lui de a fi mai de demult, cu zeii lui, cu topoarele şi blănurile lui, de parcă ar fi fost un instrument tocit, pregătit pentru război şi nimic altceva şi gândurile i se învârteau aşa de repede, încât deschidea gura, sărind de la un subiect la altul, ca să poată ţine pasul.

— Trolii şi tovarăşii tăi ciudaţi!

Ca la un semnal, uşile mari s-au deschis în capătul îndepărtat al sălii şi a intrat Gorgoth, uriaşul întunecat şi plouat. Războinicii ducelui şi-au strâns mai tare topoarele când s-a apropiat de noi, doar paşii lui grei auzindu-se în încăpere. Gog venea într-un suflet în spatele lui, cu ploaia curgând de pe el, fiecare felinar luminând mai tare pe când trecea.

Pământul s-a cutremurat de parcă ar fi căzut în apropiere un ciocan de uriaş. Lângă mine un felinar a ieşit din cârlig şi s-a făcut ţăndări de dalele de piatră, împrăştiind ulei într-un cerc strălucitor. Câteva picături mi-au căzut pe pantalon şi a luat foc, deşi pânza era prea udă. Gog s-a mişcat rapid. A pus o mână cu gheare pe mine şi una în cămin. A scos un strigăt şi uleiul de felinar s-a stins. Acum în cămin ardea un foc vesel, de parc-ar fi fost acolo lemne uscate, nu cenuşă.

Cei de lângă noi au slobozit înjurături. Nu ştiam dacă din cauza cutremurului sau a felinarului căzut

sau doar ca să se răcorească după ce a trecut Gorgoth prin sala întunecată.

— Ce truc isteţ!

M-am ghemuit ca să fiu la acelaşi nivel cu Gog şi i-am făcut semn să vină la mine.

— Cum ai făcut?

Am atins locul unde arsese focul, atât pantalonul, cât şi podeaua, şi era rece şi uleios.

— Ce anume să fac? a întrebat el, ridicând vocea, uitându-se la duce şi la strălucirea topoarelor din jur.

— Stinge focul! i-am zis şi m-am uitat la cămin. Mută focul! m-am corectat apoi.

Gog se tot uita la Alaric, în scaunul lui înalt.

— E doar un foc, prostuţule, i-a răspuns, uitând de regi şi duci. Doar l-am strâns.

M-am încruntat. Eu îl înţelegeam, dar uneori nu reuşeam. Îmi displăcea.

— Spune-mi! l-am întors eu de umeri până ni s-au întâlnit privirile.

— Este doar un foc, a zis.

Avea ochii întunecaţi, negri ca de obicei, dar în privirea lui era ceva fierbinte, ceva incomod, de parcă ar fi vrut să-ţi dea foc, ca unui fitil.

— Un foc, i-am zis. Şi toate astea… i-am arătat felinarele. Au ferestre?

— Da.

Gog a oftat exasperat şi voia să se întoarcă pentru alt joc. Cu ochii minţii, vedeam un covor. Un covor cu o încreţitură. Mi-l aminteam din zilele mai blânde, din zilele când dormeam într-o lume ce nu se cutremura sau ardea, într-o odaie unde mama

venea mereu să-mi spună noapte bună. Un covor cu o încreţitură şi o slujitoare încercând să-l netezească cu piciorul. Şi, când reuşea să-l netezească, se mai forţa o încreţitură în apropiere. Dar niciodată două. Pentru că se înfăşură doar o dată.

— Poţi să iei focul dintr-un loc şi să-l pui în altul.

Gog a încuviinţat.

— Pentru că e doar un foc şi vedem părţi din el. Strângi un colţ şi tragi altul.

Gog a făcut semn că da şi făcea eforturi să se elibereze.

— Şi doar asta o să faci.

Gog nu a răspuns, de parcă ar fi fost prea evident să mai zică ceva. I-am dat drumul şi s-a dus sub masa cea mai apropiată ca să se joace cu un câine roşcat.

— Trolii? a repetat Alaric cu aerul omului ce-şi pierdea răbdarea.

— Am întâlnit câţiva. Gorgoth poate vorbi cu ei. Par să-l placă.

Alaric a aşteptat. E un truc bun. Dacă nu spui nimic şi oamenii se simt obligaţi să umple tăcerea, deşi unele lucruri ar fi trebuit să rămână secrete. E un truc bun, dar îl ştiu şi nu am zis nimic.

— Ducele Maladon ştie de troli, a răspuns Gorgoth.

Danezii au tresărit când a vorbit, de parcă îl credeau incapabil şi se aşteptau să mârâie.

— Trolii i se supun lui Ferrakind. Ducele vrea să ştie de ce aceia pe care i-am descoperit nu sunt în

slujba vrăjitorului focului.

Alaric a dat din umeri.

— E adevărat.

— Trolii i se supun lui Ferrakind de frică, a zis Gorgoth. Pielea lor arde la fel de uşor ca a omului. Câţiva se ascund de el.

— De ce nu pleacă din Heimrift, dacă vor să trăiască liberi? l-am întrebat.

— Oamenii, a replicat.

O clipă nu am înţeles. Mi-e greu să cred că aceste creaturi sunt victime. Mi-am amintit de mâinile lor cu gheare negre, care putea să smulgă şi capul cuiva.

— Pe vremuri erau foarte mulţi, a zis Gorgoth.

— Mi-ai spus că sunt făcuţi pentru război, soldaţi, aşa că de ce se ascund? l-am întrebat.

— Făcuţi pentru război, a recunoscut Gorgoth. Să fie supuşi. Să nu fie vânaţi. Să nu fie împrăştiaţi şi vânaţi în ţinuturi necunoscute.

M-am ridicat în picioare, ajungând acum la un metru optzeci.

— Cred…

— Makin, tu ce crezi? m-a întrerupt Ducele.

— Cred că toate lucrurile sunt viziuni ale aceluiaşi foc, mi-a răspuns el, zâmbind. Totul ne duce la Ferakind. Copacii morţi, boala vacilor, recoltele compromise, distrugerea castelului cu fiecare cărămidă, fronton, căprior, trolii, şansele ca voi să cereţi tronul imperiului, tot, iar Ferrakind arde în mijloc.

Magia are întotdeauna altă cauză. Astăzi, ea se datora isteţimii lui. Dar, în cele din urmă, voiai ca

Makin să-ţi fie prieten.

21

Cu patru ani în urmă

Danezii sunt în mare parte vikingi aşezaţi la casele lor. Sângele hoţilor, amestecat cu al fermierilor pe care i-au cucerit. Fiecare danez îşi are obârşia în nord, se trage dintr-un războinic sângeros, care a sărit din vasul lui, însă oamenii neîmblânziţi ai fiordurilor îi dispreţuiesc pe danezi şi le spun fit-firar, o greşeală din cauza căreia o mulţime de vikingi au fost măcelăriţi.

— Îmi eşti mai de folos aici, Makin.

— Eşti nebun dacă te duci acolo! mi-a replicat Makin.

— De asta am venit.

— Ori de câte ori aud ceva nou despre Ferrakind, nu vreau să mă apropii de el.

— Suntem aici pentru că l-a cruţat pe micul monstru, a zis Row din prag.

Nu fusese invitat la discuţie. Niciunul nu fusese. Dar pe drum orice ton ridicat e ca o invitaţie pentru public. Deşi nu eram pe drum, ci în încăperile pentru oaspeţi dintr-o sală mai mică, paralelă cu sala mare a ducelui Maladon.

— Sau *dimpotrivă*.

Rike s-a sprijinit de pragul de sus uitându-se chiorâş. De când am luat cutia din cupru, simţea că

are voie să spună ce gândeşte.

M-am întors spre prag.

— Fraţii mei, trebuie să ţineţi minte două lucruri.

Grumlow, Sim şi Kent şi-au făcut apariţia din spatele lui.

— Mai întâi, dacă mă contraziceţi, vă jur pe fiece preot din infern că n-o să ieşiţi de aici vii. În al doilea rând, vă amintiţi când voi şi sărmanii noştri fraţi mueam în afara Bântuitului. Şi soldaţii Contelui Renar vă omorau. Pe Elban, pe Liar, pe Burlow cel Gras... Iar Gog le dăduse foc celor din garda personală a Contelui. Celor care nu muriseră le era prea teamă să se mişte. Şi avea şapte ani. Prin urmare, cel ce va deveni sau dacă va mai deveni mă preocupă mai mult decât dacă mai apucaţi voi ziua de mâine. Rike, pentru mine există mai multe întrebări mai importante decât dacă îmbătrâniţi cu o zi, dar asta e în capul listei.

— O să tot ai nevoie de mine, mi-a zis Makin.

Mă păzea de prea mulţi ani, iar datoria se transformase în obişnuinţă, în ceva imperios necesar.

— Dacă lucrurile merg bine, n-o să mai am nevoie de voi, le-am răspuns. Şi, dacă merg prost, o sabie sau două în plus n-o să ajute. Are la cheremul lui o mică armată de troli şi poate să le dea foc oamenilor doar gândindu-se la asta. Nu cred că o sabie o să fie de vreun folos.

L-am lăsat pe Makin vorbind şi pe ceilalţi furişându-se ca nişte câini bătuţi. Nu şi Kent cel Roşu însă. El avea un topor nou. Nu nou, dar bun,

făurit în nord şi cumpărat de pe navele din Karlswater. Kent a ridicat toporul când am plecat, a dat din cap şi n-a scos o vorbă.

Gorgoth şi Gog mă aşteptau la magaziile Ducelui. Între ei erau un sac de provizii şi pături impermeabile, în caz că am nevoie de adăpost pe munte.

Am pornit spre Heimrift când primăvara îşi intra în drepturi. Am plecat cu toţii. Mă obişnuisem cu Brath şi nu voiam să-l las nesupravegheat pe marginea vulcanului. Din câte ştiam, trolilor le place carnea de cal. Şi mie îmi place.

Sindri ne-a prins din urmă după o jumătate de milă, cu cozile săltându-i pe spate pe când mergea în galop.

— De data asta, nu, Sindri, doar eu cu flăcăii ăştia arătoşi, i-am zis.

— Nici n-o să ieşi din pădure, c-o să mă vrei pe lângă tine.

— Din pădure? N-am mai avut probleme până acum.

— V-am urmărit. Dacă aţi fi luat-o greşit, v-aş fi călăuzit. Dar aţi avut noroc.

— Şi de ce să mă tem în pădure? l-am întrebat. De troli verzi? De spiriduşi? De Grendel? Voi, danezii, aveţi mai mulţi balauri decât restul imperiului la un loc.

— Oamenii pinilor, a zis.

— Cum ard? l-am întrebat.

A râs, apoi zâmbetul i s-a stins.

— E ceva în pădure care îi face pe oameni să sângereze şi îi înlocuieşte cu sevă de pin. Nu mor,

dar se schimbă, a arătat spre ochii lui: Albul se face verde. Nu sângerează. Topoarele nu au efect.

— Poţi să ne îndrumi, mi-am ţuguiat eu buzele. Azi am treabă. Oamenii pinilor trebuie să vină în Tărâmurile lui Renar şi să stea la coadă, dacă vor să aibă de-a face cu mine.

Şi am mers mai departe, cu Sindri călare în faţă, pe potecile pe care le considera sigure, iar noi ne uitam bănuitori la copaci.

Până la prânz s-au tot rărit şi au lăsat loc mlaştinilor. Am înaintat prin ferigi până la mijloc, arbuştii ne zgâriau şi peste tot erau buruieni care parcă voiau să ne împiedicăm, iar norii de polen ne luminau calea.

Nu a trebuit să-i spun lui Sindri să plece.

— Aştept aici! a zis şi s-a înfundat din nou în ferigi, pe o cărare unde strălucea soarele. Sper să izbândiţi cu Ferrakind. Dacă îl omori, o să ai cel puţin un prieten în nord. Poate o mie!

— Nu am venit aici ca să-l omor, i-am răspuns.

— Poate că aşa e cel mai bine, a replicat el.

M-am încruntat. Dacă mi-ar fi murit trei fraţi în Heimrift, aş fi avut de reglat nişte socoteli cu cel care domnea acolo. Însă danezii aveau aceeaşi părere despre Ferrakind ca despre vulcani. Să-i contrazici ar fi ca şi cum te-ai lua la bătaie cu o stâncă pentru că un prieten a căzut de pe ea.

Ne-am întors la Halradra pe potecile şi pantele pe care o luaserăm prima dată. Pe când urcam, vântul se înteţea şi ne usca sudoarea. Soarele tot strălucea şi părea o zi frumoasă. Dacă urma să fie ultima, atunci fusese una bună până atunci. Ne-am

croit drum printr-o vale întinsă, cu cenuşă neagră şi lavă, curenţii din vechime fiind încă vizibili în roca îngheţată. Deasupra noastră era căsuţa unui cioban, parcă strivită de înălţimea munţilor din jur, construită în zilele când iarba găsise o cale de a creşte acolo. Un nor a trecut nevăzut pe cerul albastru, în dreptul soarelui, iar umbra i s-a răsfrânt pe pietrele tăcute, dispuse de la est la vest. Gorgoth a scos un oftat adânc. Îmi plăcea să călătoresc cu el. Era scump la vorbă, aşa că nu-i ştiai gândurile, dar nu-i scăpa niciodată nimic, nici măcar rarele ocazii când părţile lumii noastre murdare şi istovite se aranjează cumva şi zugrăvesc o frumuseţe atât de mare, încât te doare când o priveşti.

Dacă Gorgoth era tăcut, Gog vorbea cât pentru doi. În general, nu-l băgăm în seamă. Aşa pălăvrăgeau copiii. E în firea lor şi pe mine nu mă deranjează. Însă după ce a străbătut Halradra a doua oară, Gog n-a zis nimic. După atâtea săptămâni de „De ce au caii patru picioare, Frate Jorg?”, „Din ce culoare e făcut verdele, Frate Jorg?”, aţi crede că m-aş bucura de linişte, însă de fapt mă supăra mai mult când nu scotea o vorbă.

— Gog, azi n-ai întrebări? m-am interesat.

— Nu.

Mi-a aruncat o privire, apoi s-a uitat în altă parte.

— Nimic? am insistat.

Am urcat mai departe, fără să vorbim. Ştiam că nu tace doar de frică. Când eşti mic, e groaznic să descoperi limitele celor pe care îi iubeşti. Atunci

când afli că mama nu te poate apăra, că profesorul a făcut o greşeală, că trebuie s-o iei pe-un drum greşit pentru că adulţii n-au puterea de-a o lua pe cel drept... cu fiecare clipă ţi se fură copilăria, fiecare e o lovitură care ucide o parte din copilul care erai, lăsând expusă o altă parte a omului, o fiinţă nouă, mai dură, dar temperată de amărăciune şi dezamăgire.

Gog nu voia să pună întrebări, pentru că nu voia să-i îndrug minciuni.

Am ajuns la peşterile pe care nu le văzusem înainte, am strâmbat din nas de la duhoarea trolilor şi am intrat în beznă.

— Gog, lumină, te rog!

A întins mâna şi focul a răsărit de parcă-l ţinuse în pumn.

Am înaintat prin coridorul din peşteră, de-a lungul pasajului neted ce se întindea pe cincizeci de metri, până la peştera-catedrală aproape rotundă, plină de gropi pe jos şi de pereţi sculptaţi.

De data asta trolii au venit repede, cam şase dintre ei intrând în cercul de umbră din jurul flăcării lui Gog. Gorgoth era pregătit să se ia la luptă cu cei noi, care se îndoiau de el, dar s-au ghemuit şi s-au uitat la noi, îl priveau pe Gorgoth şi nu au schiţat niciun gest de atac.

— De ce suntem aici? a întrebat Gorgoth în cele din urmă.

Mă întrebasem dacă va ceda vreodată.

— Mi-am ales terenul, am răspuns. Dacă trebuie să te întâlneşti cu leul, e mai bine să fie în vizuina lui.

— Nu te-ai uitat în altă parte, mi-a replicat Gorgoth.

— Am găsit aici tot ce aveam nevoie.

— Mai exact, ce? m-a întrebat.

— O fărâmă de speranţă.

Am zâmbit şi m-am lăsat pe vine, ca să fiu la acelaşi nivel cu Gog.

— Trebuie să-l întâlnim la un moment dat. Problema ta, focurile, o să te doboare mai devreme sau mai târziu şi nu pot face nimic, nici măcar Gorgoth nu poate să te ajute, data viitoare o să fie mai grav, iar data următoare şi mai şi.

Nu îl minţeam. Nu voia să mă audă minţind.

O lacrimă i-a curs pe obraz, apoi a ieşit abur. L-am luat de mână, foarte mică faţă de a mea, şi i-am apăsat runa furată în palmă, închizându-i pumnul.

— Gog, tu şi cu mine suntem la fel. Nişte luptători. Fraţi. O să intrăm împreună acolo şi o să ieşim împreună.

Şi, în ciuda minciunilor pe care i le îndrugam, eram la fel. Dacă dădeam la o parte bunătatea din el şi răul din mine, aveam o legătură. Trebuia să îl văd izbândind. Nu era nimic altruist. Dacă Gog putea supravieţui lucrului care îl devora din interior, de ce să nu reuşesc şi eu? Ce naiba? N-am străbătut jumătate de imperiu ca să salvez un copil schilod. Am venit să mă salvez pe mine.

— O să-l chemăm pe Ferrakind, i-am zis.

M-am uitat la troli. Mă priveau cu ochii lor negri şi umezi, fără să reacţioneze la numele lui Ferrakind.

— Înţeleg ce le vorbesc?

— Nu, mi-a răspuns Gorgoth. Se gândesc dacă eşti bun de mâncat.

— Întreabă-i dacă se mai poate ieşi şi prin altă parte, mai sus, pe munte.

— Ne pot duce, a zis Gorgoth.

— Spune-le că vine Ferrakind. Să se ascundă în apropiere, dar să fie pregătiţi să ne ducă pe una din cărări.

Îmi dădeam seama când gândurile lui Gorgoth ajungeau la ei. Într-o clipă erau în picioare, cu gurile lor negre întinse în timp ce mormăiau şi răgeau, cu limbile negre trecând peste dinţii ascuţiţi. S-au făcut nevăzuţi într-o clipită, pierduţi în întuneric.

— Bun. Atunci, o să-l chemăm pe Ferrakind. O să încerc să-l conving să ne ajute.

I-am întors faţa lui Gog de la intrare spre mine:

— Dacă merge prost, faci trucul pe care l-am văzut în castelul Ducelui. Dacă Ferrakind încearcă să ne dea foc, iei focul şi să-l pui unde o să-ţi arăt eu.

— O să încerc, a zis Gog.

— Să încerci din greu!

Toată viaţa mi-a fost frică de arsuri de la vătrai, poate chiar dinainte. M-am gândit la Justice cum schelălăia când ardea în lanţuri. Simţeam voma în gât. Puteam să plec. Pur şi simplu.

— Frate Jorg, cum îl facem să vină aici?

Era prima întrebare a lui Gog pe ziua de azi.

Imaginea cu mine coborând pe pantă era foarte vie. Aş fluiera în soarele primăverii şi aş

zâmbi. Transpiram la subsuori, însă la coaste eram rece. Dacă ar fi aici, Makin ar zice că are presimţiri negre. Şi ar avea dreptate.

Puteam să plec. Puteam să plec pur şi simplu.

Dacă Coddin ar fi aici, ar zice că e un risc prea mare, fără un câştig sigur. Ar zice asta, dar, de fapt, ar vrea să zică „Pleacă naibii de aici, Jorg!”, pentru că n-ar vrea să ard.

Şi dacă ar fi tata aici… Dacă m-ar vedea păşind în lumina soarelui. Luând-o pe calea uşoară. Ar zice atât de încet, încât aproape n-ai auzi: „Încă o dată, Jorg. Încă o dată!” Şi la fiecare răscruce aş alege din nou cea mai uşoară cale. Şi ce iubeam tot va arde, în cele din urmă.

— Fă un foc, Gog! i-am cerut. Fă cel mai mare foc din lume, fir-ar să fie!

El s-a uitat la Gorgoth, care a dat din cap că da şi s-a tras înapoi. Nu s-a întâmplat nimic o vreme, doar Gog a respirat încet, de şase ori. Firav la început, de parcă imaginaţia ţi-ar fi jucat feste, flăcările de pe spatele lui au prins să licărească şi să se mişte. Culoarea a devenit mai tare. S-a făcut stacojiu, iar cenuşiul a pălit. Căldura a ajuns la mine şi am păşit în spate, apoi din nou. Umbrele fugiseră din peşteră, dar nu aveam timp să văd ce dezvăluiau. Gog pulsa de căldură ca un tăciune aprins în focul fierarului, cu fiecare mişcare a foalelor. Gorgoth şi cu mine ne-am retras în tunelul ce ducea în sus, din spatele peşterii-catedrală.

Stăteam, căldura focului lui Gog ne ardea feţele, iar aerul care intra prin spatele nostru ne îngheţa ceafa.

Flăcările s-au iscat fără sunet şi întreaga catedrală s-a umplut cu un foc portocaliu. Ne-am dat în spate, nevăzând peştera, dar încă încălziţi de infern. Respiram cu greu, de parcă focul a ars oxigenul din aer.

— Cum o să ne ajute? a întrebat Gorgoth.

— E doar un foc.

Am tras în piept aer cald şi nefolositor. Am început să văd puncte negre. Iar Ferrakind se uita prin el de parcă ar fi fost o fereastră spre altă lume.

Gorgoth m-a luat de umăr şi m-a ţinut să nu cad. Nu părea să fi făcut niciun efort şi n-am simţit ranchiună, deşi alunecam într-un loc întunecat, unde mâna lui nu mă putea sprijini. N-auzeam nimic în afară de icnetele mele şi de sunetul scos de călcâiele care se târau pe când mă trăgeam mai în spate şi în sus. Mă simţeam suficient de fierbinte ca să iau foc deodată, numai că picioarele îmi îngheţau.

Focul, care nu scosese niciun sunet, a făcut poc! când s-a stins. S-a oprit când am leşinat de tot, iar apa rece m-a trezit la viaţă şi iată că scot o înjurătură printre dinţi:

— Ce naiba?

Eram într-un pârâiaş rece. Tunelul fusese uscat înainte, însă acum trecea un pârâu, ducând pietrele după el. M-am tăvălit în apa rece, apoi m-am folosit de perete ca să mă ridic în picioare. Gorgoth m-a adus înapoi. Îşi petrecuse o viaţă în întuneric, sub Muntele Honas şi cu ochii lui ca de pisică a găsit o poziţie bună, în timp ce eu veneam

din spate împleticindu-mă. Pârâul ne-a urmat în camera-catedrală, unde bolborosea şi scotea aburi de la pietrele fierbinţi.

Gog ne aştepta unde îl lăsasem, strălucind în continuare, iar Ferrakind stătea la gura tunelului dinspre camera de la intrare.

Mă gândisem că găsesc un om cu foc în el. Ferrakind era un foc cu o rămăşiţă de om în el. Avea formă de om, dar parcă era din fier topit, ca vasele din Barrow şi Gwangyang. Fiecare parte din el ardea şi silueta îi licărea când îşi schimba poziţia corpului. Când ochii lui ca nişte stele albe şi calde i-au întâlnit pe ai mei, privirea lui parcă mi-a ars pielea.

— Gog, la mine!

Mă durea să ţip, dar aburul din apa topită de la picioarele mele m-a ajutat un pic.

— Copilul e al meu.

Ferrakind vorbea în trosnetul flăcărilor. Gog a venit spre noi împleticindu-se. Ferrakind a înaintat un pic.

— Şi de ce l-ai vrea? i-am strigat.

Nu puteam să mă apropii, pentru că mi s-ar fi topit pielea.

— Focul mare îl mistuie pe cel mic. Unde-s doi, puterea creşte, a zis Ferrakind.

Parcă vorbea din amintiri, folosind părţi din omul care încă nu arsese de tot.

— Am venit să-l salvăm de aşa ceva, i-am explicat. Nu poţi să iei focul din el şi să laşi copilul?

Ochii ăia fierbinţi i-au întâlnit din nou pe ai mei şi s-au uitat cu luare-aminte, ca şi cum m-ar fi

văzut prima oară.

— Ştiu cine eşti.

Nu ştiam ce să mai adaug. Îmi simţeam buzele prea arse pentru cuvintele prosteşti pe care le-aş fi găsit în alte împrejurări.

— Ai trezit un foc străvechi, care n-a mai ars de o mie de ani, a zis Ferrakind.

— A, da, asta.

— Ai adus soarele pe pământ.

Croncănitul lui Ferrakind s-a înmuiat, copleşit parcă de amintirea armei Constructorilor. Pe faţă îi treceau umbre.

Gog a ajuns la noi, nu mai avea căldură în el, însă pe spate, pe piept şi pe braţe avea noi urme, flăcări aprinse, portocalii.

— Poţi să-l schimbi? Poţi să iei focul din el sau suficient ca să poată trăi cu el? l-am întrebat.

Încă mă durea când respiram şi din cauza aburului din apa topită nu vedeam bine. Undeva, deasupra şi în spatele nostru, căldura de la Gog şi Ferrakind se întâlnea cu gheaţa străveche din Halradra.

Focul lui Ferrakind scuipa, curgând peste podeaua peşterii. Mi-am dat seama că râde.

— Constructorii au încercat să distrugă barierele dintre gând şi materie. Astfel lumea se putea schimba mai uşor, printr-o simplă dorinţă. Au subţiat limita între viaţă şi moarte, între foc şi nefoc, au micşorat diferenţa dintre asta şi aia, chiar şi dintre ici şi colo.

Mi-am dat seama că sănătatea mintală a lui Ferrakind fusese primul lucru mistuit în iadul său

personal.

— Poţi să-l ajuţi pe băiat? l-am întrebat tuşind.

— E scris în el. Gândurile sale ating focul. Focul atinge mintea. Este trecut prin foc. Nu putem schimba ce este scris.

Ferrakind a păşit spre noi, flăcările ridicându-se în jurul lui ca nişte aripi pregătite de zbor.

— Dă-mi băiatul şi poţi pleca!

— Am venit de prea departe pentru „nu”, i-am replicat.

Focul nu are răbdare. Focul nu stă la discuţii. Ar fi trebuit să ştiu lucrurile astea.

Ferrakind s-a apropiat de noi şi o coloană de flăcări albe a izbucnit din mâinile lui. Eu mă credeam iute, dar Gog a fost mai rapid decât aş fi zis şi a prins flăcările în braţe, corpul preschimbându-i-se din portocaliu în căldură albă, dar eu şi Gorgoth nu simţeam nimic.

— În spatele nostru! am strigat. Trimite-l înapoi!

Şi Gog s-a supus. Tunelul din spatele nostru s-a umplut de focul alb al lui Ferrakind când Gog l-a prins cu o mână şi l-a aruncat cu cealaltă. Nu vedeam nimic din vrăjitorul focului, doar infernul alb în care fierbea, şi nimic din tunel, doar o tornadă puternică de foc alb învârtindu-se prin el, urcând. Stăteam ca într-un cocon cu căldură din fiecare parte şi un băiat care încerca să nu ni se topească pielea până la os.

O vreme care mi s-a părut o veşnicie n-am văzut decât căldură orbitoare şi n-am auzit nimic, în afara răgetului focului. Şi, când credeam că nu

mai pot, furia creştea în mine. Gog era în flăcări, mai întâi portocaliul-deschis al fierului gata să fie lovit de ciocan, după aceea albul focului, apoi un alb pur ca praful de stele. Vedeam din ce în ce mai clar umbra oaselor lui, de parcă l-ar fi mistuit focul, luându-i seva din muşchi, piele şi grăsime, lăsându-l împuţinat şi fără culoare.

Şi, într-o clipă, focul şi furia s-au dat în lături, înfăţişându-l pe Ferrakind, fierbinte şi topit, iar Gog era ghemuit, palid şi nemişcat.

Un torent de apă topită trecea acum pe lângă noi, adânc până la şolduri, învolburat şi nimicitor, revărsându-se din camera principală printr-o gură de tunel care fusese seacă şi nisipoasă când trecuserăm prima oară prin ea ca să scăpăm de foc. Apa se despărţea în jurul lui Gog şi Ferrakind, parcă neputând să atingă esenţa focului. Gorgoth şi cu mine am stat aproape de Gog şi apa mai că nu ajungea la noi.

Ferrakind a râs din nou, iar din el ieşeau flăcări din nou.

— Jorg de Ancrath, voiai să-mi potoleşti setea?

Am dat din umeri.

— Aşa se face. N-a mers să lupţi cu aceeaşi monedă.

Nivelul apei începuse deja să scadă în jurul nostru.

— Ar fi nevoie de un ocean! a zis Ferrakind.

A luat foc în mâini şi l-a lăsat să ardă alb.

— Copilul e terminat. Clipa morţii a sosit, Jorg de Ancrath!

Dacă a sosit, aşa să fie! Aveam o speranţă

vagă, dar doar atât. Măcar nu avea să fie un foc molcom. Am tras sabia. Am crezut mereu că voi avea o armă în mână când va sosi clipa. Am auzit un vuiet, dar nu al flăcărilor, era cumva mai adânc şi mai îndepărtat.

Va fi nevoie de un ocean.

— Ce zici de un lac? l-am întrebat şi m-am uitat, pe lângă tăişul sabiei, la vrăjitorul care ardea.

— Un lac?

Ferrakind s-a oprit.

Atunci a năvălit apa, un perete negru, izvorând după pârâul de la picioarele noastre. M-am scufundat după Gog, ducându-l după mine în peştera-catedrală aflată într-o parte a gurii tunelului. S-a frânt de parcă ar fi fost de sticlă. S-a spart ca o jucărie într-o mie de bucăţi ascuţite şi strălucitoare. Am simţit valul brusc de căldură. Acele de foc mi-au străpuns obrazul acolo unde l-am lovit, maxilarul, tâmpla. Zăceam printre bucăţile strălucitoare, iar rămăşiţele lui Gog, paralizate de o lume a durerii, se aflau pe podeaua nisipoasă a peşterii când un potop de proporţii biblice a năvălit din tunel, la doar câţiva metri în spatele meu.

În craterul Halradra existaseră o mie de tone de gheaţă o mie de ani. Dar înainte, cu multă vreme în urmă, cursese apa. Altfel, cum să fie tunelurile netezi, nisipoase şi mâloase, curăţate şi cu găuri, ca piatra pe unde trece o apă curgătoare? Cu o încetinire glacială, gheaţa s-a vârât unde pâraiele de sub pământ au săpat catedrale

ascunse şi galerii lungi, iar Halradra a dormit, înecată în gheaţă şi tăcută.

Nu mă aşteptam ca vreun foc să topească atâta gheaţă ca să înece un vrăjitor al focului, mai ales focul unui vrăjitor să topească pe când el aştepta răbdător propriul diluviu. Dar aveam o speranţă, una vagă, că focul şi Gog vor croi drum prin gheaţă, un drum unde duc tunelurile şi unde căldura se ridică… un drum în sus.

Primăvara şi vara, craterul Halradra este de un albastru remarcabil. Albastrul unui metru de apă topită, care zace peste metri de gheaţă. Un lac de douăzeci de acri, doar de un metru adâncime, care stătea pe atâta gheaţă.

Când o gaură suficient de mare ca să înghită o căruţă se topeşte prin gheaţa respectivă, descoperi că un metru înmulţit cu douăzeci de acri înseamnă foarte mult.

Apa rece l-a lovit pe Ferrakind mai repede decât cei mai iuţi cai şi de-acolo l-a purtat fără oprire.

Cum vrăjitorul dispăruse, ca şi strălucirea bucăţilor lui Gog, întunericul s-a întors. Nu ştiam decât durere şi vuiet de apă. Ideea că mă voi îneca, în loc să ard, nu mă interesa. Nu voiam decât să fie rapid.

Cumva, în întuneric şi potop, m-au găsit nişte mâini. Duhoarea de trol amestecată cu putoarea cărnii mele arse, iar eu mă mişcam în strânsoarea lor. I-am blestemat, crezând că aşa agonia va dura mai mult. O clipă m-am gândit dacă se mai întrebau dacă oi fi bun la gust. Poate le plăcea

mâncarea pe jumătate făcută. L-am muşcat pe unul la un moment dat şi pot să vă spun că trolii au un gust mai groaznic decât mirosul lor. Altceva nu-mi mai amintesc. Cred că m-au dat cu capul de-un zid când se grăbeau să scape din calea potopului.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

16 decembrie, anul 98 Interregn

Ancrath. Castelul Înalt. Iatacul meu.

Maery Coddin coase în scaunul din colţ. Ploaia picură pe obloane.

„Doamnă, aţi gonit iarna. Acum ne desfătăm în căldura zâmbetului dumitale”.

Asta spunea Prinţul de Arrow când am coborât în holul de la răsărit. „Doamnă”, nu „prinţesă”, pentru că aşa e în ţinutul Arrow. Doamnă. Poate e pompos, dar m-a făcut să zâmbesc, căci fusesem serioasă înainte, când mă gândeam la Sageous şi la ce îi era întipărit pe chip. Şi, deşi un poet mort, a scris probabil rândurile lui Orrin, cred că Orrin vorbea serios şi le-a rostit doar pentru mine.

— Arăţi bine, Katherine.

Egan a zis-o în timp ce fratele lui făcea o plecăciune. Ei doi erau ca ziua şi noaptea. Sau ca răsăritul şi apusul. Orrin, blond ca un jarl şi arătos ca prinţii zugrăviţi în cărţi ca să le delecteze pe prinţesele mici până când află că broaştele nu se prefac în prinţi doar dacă le dai o sărutare, ci dacă au un castel şi

*ceva pământ. Egan avea părul scurt şi mai negru ca funinginea, pielea fii*ndu-*i încă măslinie de la soarele verii, iar chipul sever, potrivit pentru un măcelar sau un călău, dacă nu era ceva fierbinte în spatele lui, energia care îţi ridică părul de pe braţe şi ceafă.*

Şi ce mi-a zis Jorg Ancrath ultima oară? „Poate că ai o mână mai bună, mătuşă?" Pe când mă invita să termin *treaba tatălui său. Pe când stătea acolo, mai palid ca Orrin, mai întunecat decât Egan, cu părul de pe umeri ca un râu întunecat. Se uita la mine şi la pumnal, cu faţa dură şi îngrijorată, de parcă nu vedea omul care va deveni, ci oamenii care vor fi.*

Şi de ce scriu despre băiatul ăsta aici, când pot să scriu despre bărbaţi? Băiatul ăla care m-a lovit. Nu cred că mi-a sfâşiat rochia, însă cred că i-a trecut prin minte.

Amândoi mi-au cerut mâna. Orrin, cu vorbe dulci, pe care nu le înţeleg. M-a făcut să mă simt perfectă. Pură. Ştiu că mă va apăra şi că va vrea să mă facă fericită. Îi zugrăvesc o imagine prea... pedantă. În Orrin Arrow zac un foc şi o putere nebănuite. În sufletul lui e dur şi fiecare parte din el e vie.

*Egan m-a cerut fără prea multe cuvinte şi privi*ndu-*mă îndelung. Patima lui ar* îngrozi-*o pe Sareth, deşi ea are gura spurcată.*

Cred că o femeie slabă ar muri în patul lui. Uneia puternice i s-*ar părea singurul loc*

unde să se simtă vie.

Am mers prin grădina de trandafiri pe care i-a plantat regina Rowan în anul dinaintea morţii, aflată între turnul fortificat şi zidul exterior. Întâi m-am plimbat cu Orrin, din moment ce e fratele mai mare cu un an, şi apoi cu Egan, iar Maery Coddin era la un metru de noi ca să ne însoţească. Acum grădina e năpădită de buruieni, nu că e neglijată, ci nu e îngrijită corespunzător, trandafirii sunt ofiliţi, iar spinii şi florile moarte au gheaţă pe ele. La început Orin mergea fără să vorbească şi doar scrâşnetul pietrişului rupea tăcerea.

— N-o să fie uşor să-mi fii soţie, au fost primele cuvinte pe care le-a rostit.

— Sinceritatea e întotdeauna o alinare, i-am zis. De ce ar fi aşa de greu?

Şi mi-a zis acolo printre trandafiri, fără lăudăroşenie sau mândrie, că va fi împărat într-*o bună zi, dar calea spre Vyene nu va fi uşoară. Dumnezeu încă nu-i spusese* s-*o facă şi nici nu promisese unui tată pe moarte, nu a zis că e destinul, doar datoria. Cred că Orrin Arrow este o floare rară. Un om bun, cu puterea de a face lucrurile pe care i le cere bunătatea*.

Avea dreptate, desigur. Ar fi uşor să iubeşti aşa un om, dar să te măriţi cu el, mult mai greu.

Pe când Orrin întâi gândea şi abia după aceea vorbea despre viitor, Egan vorbea fără

să ezite şi despre prezent. Doar sinceritatea îi lega. Egan mi-a zis că mă doreşte şi eu l-am crezut. Mi-a zis că mă va face fericită şi cum se va întâmpla. Sunt sigură că, dacă s-*ar fi întors, şi faţa lui Maery ar fi fost la fel de roşie ca a mea. Egan a vorbit despre caii lui, despre bătăliile în care a luptat şi* despre *ţinuturile în care mă va duce. Pe de o parte, se lăuda, desigur, dar la sfârşit a vorbit despre pasiunile lui,* despre *ucis, călărie, călătorii şi acum despre mine. Poate sunt superficială, dar e un compliment să fiu considerată printre plăcerile primitive ale unui bărbat ca Egan Arrow. Şi da, poate mă consideră un trofeu ce trebuie câştigat, dar cred că i-aş putea răspunde cu aceeaşi patimă şi i se va părea că ne potrivim.*

Le-am spus că va trebui să mă gândesc.

Sareth crede că sunt nebună, dacă nu aleg pe niciunul şi nu profit de şansa de a pleca din Ancrath.

Maery Coddin zice că ar trebui să îl aleg pe Orrin. Are mai multe pământuri, mai multe perspective şi foc cât s-*o topească, dar să n-o ardă.*

Dar am ales să aştept.

8 februarie, anul 99 Interregn

Castelul Înalt. Biblioteca. Rece şi goală.

*Sareth şi-a fătat bastardul Ancrath. A urlat cât să ştie jumătate de castel cum e să împingi un cap mare şi unsuros prin*tr-*o*

gaură strâmtă şi pentru câteva degete. Mi-a zis să plec după câteva ore. Pentru că eram posacă. Eram fericită că pot pleca.

Ar trebui să mă bucur pentru ea. Ar trebui să fiu recunoscătoare că sunt amândoi în viaţă. Ţin tare mult la ea şi cred că o să-l îndrăgesc pe băiat. Nu e vina lui că e un Ancrath. Dar mi-e teamă.

Nu eram posacă, ci înspăimântată. A urlat tot restul zilei şi noaptea, înainte să scoată tot din ea. Ştiam că are o gură spurcată, dar, Doamne, ce a zis spre sfârşit! Mă întreb cum se vor uita servitorii la ea acum. Cum se vor uita cavalerii la regină pe sub vizieră.

Mi-e teamă şi pana asta pune frica mea în fiecare literă. Tremur şi trebuie să scriu încet şi ferm, ca să pot citi ce am aşternut pe hârtie.

N-a venit nici luna trecută, nici luna asta. Cred că până la sfârşitul anului o să ţip eu şi nu o să-mi pese de ce spun sau cine aude. Şi n-o să fie arborate drapele şi n-o să se rostească rugăciuni în capelă pentru bastardul meu. Nu ca pentru micul prinţ Degran la miezul nopţii. Nici dacă pruncul meu are acelaşi păr negru lipit de cap şi aceiaşi ochi care privesc dintr-o faţă teşită.

Îl urăsc. Cum a putut? Cum a putut să strice tot?

Noaptea trecută l-am visat pe Jorg cum vine la mine, iar eu am burta mare şi caldă,

*întinzâ*ndu-*se de parcă bastardul ar vrea să iasă din mine, cu mânuţele lui alunecâ*ndu-*mi pe sub piele. Am visat că Jorg a adus un cuţit. Sau era al meu. Cel lung şi îngust. Şi m-a deschis ca Diane, care curăţă peştii de maţe în bucătărie şi a scos copilul purpuriu, care ţipa.*

Ar trebui să spun cuiva. Ar trebui să mă duc la Părintele Glen să-i povestesc. Cum m-a violat Jorg. Şi să caut iertare, deşi Dumnezeu ştie de ce ar trebui. Ar trebui să plec. O să mă trimită la maici, la Frau Rock.

Dar îl urăsc pe omul ăla, pe călugărul îndesat, cu ochi goi şi degete groase. Nu ştiu de ce, dar îl urăsc mai mult decât pe Jorg Ancrath. Parcă-mi vine să-mi smulg pielea şi să fug.

Sau pot să rog pe cineva să mă ajute să scap de el. În *Scorron erau nişte bătrâne în mahala care făceau o pastă amară... şi bebeluşii ieşeau mici şi morţi din femeile alea. Dar aşa era în Scorron. Aici habar n-am pe cine să rog. Poate pe Maery Coddin, dar e prea bună, prea nevinovată. I-ar spune lui Sareth şi Sareth i-ar spune regelui Olidan şi cine ştie ce mi-ar face că i-am stricat planurile, că nu am intrat în joc ca un pion de nădejde, că am căzut de pe tablă.*

Mai bine mă mărit cu prinţul Orrin sau cu Egan. Cât mai repede, până începe să se vadă Egan n-o să aştepte nunta. O să se urce pe mine într-*o clipită. Nici n-ar şti că nu*

e al lui. Orrin însă ar aştepta.

22

Ziua nunţii

— Unde-i Coddin, fir-ar să fie?

— Aici, a arătat străjerul Hobbs în josul văii.

Ariergarda cenuşie a regimentului trasa o linie jerpelită înaintea trupelor din faţă ale Prinţului de Arrow.

— Jorg, ar fi trebuit să-l laşi la castel, a zis Makin, gâfâind la fiecare cuvânt. E prea bătrân să alerge.

— Keppen are o sută şi ar fi urcat şi ar fi coborât de pe munte înainte după ce mâncaţi, Sir Makin, am scuipat eu.

— O avea şaizeci, a comentat Makin. Ceva mai în vârstă decât Coddin, îţi garantez.

Străjerul Hobbs ni s-a alăturat pe culme, cu căpitanul Stodd lângă el, barba albă şi scurtă contrastându-i cu faţa roşie.

— Ei bine? a întrebat Hobbs.

Mă uitam la el.

— Sire… a adăugat.

E uşor să-ţi pierzi încrederea pe munte, dar şi s-o găseşti. Când eşti la câţiva centimetri de Dumnezeu, contează foarte mult.

Hobbs avea, în orice caz, motiv ca să se îndoiască. Deasupra noastră valea se îngusta până ajungea o trecătoare abruptă, care ar fi încetinit trei sute de suflete, aşa încât oamenii lui Arrow ar

fi putut să-şi umple săbiile de sânge după lunga urmărire.

Deasupra, graniţa de zăpadă şi urcuşul lung spre trecătoarea Luna Albastră era blocată în această perioadă a anului, deşi numele ar zice altceva. Sub noi erau de zece ori mai mulţi decât efectivele noastre şi mai mulţi umpleau valea, un covor de oameni care se mişcau întruna, soarele luminându-le coifurile, scuturile, vârfurile săbiilor şi ale suliţelor.

— Să-l aşteptăm pe Coddin, am zis.

Chiar şi Coddin trebuia să aibă speranţă.

— Sire…

Hobbs a plecat capul. Şi-a luat arcul în mână şi a aşteptat gâfâind. Un om de ispravă şi, dacă nu era, măcar puternic. Tata l-a ales din garda regală pentru regimentul pădurii, nu ca pedeapsă, ci pentru a recompensa regimentul.

Mi-am luat ochii de la masa de oameni care clocotea şi m-am uitat la piscurile senine, acoperite cu zăpadă. Graniţa de omăt ne aştepta nu departe, deasupra strâmtorii. Vântul aducea zăpadă proaspătă, cristale de gheaţă care se învârteau uşor. Nimeni nu simţea frigul. Simţeam cei zece mii de paşi prin munţi în picioare. Le-am lăsat să tremure şi mi-am încălzit sângele aproape de punctul de fierbere.

La vest vedeam Degetul lui Dumnezeu. Oboseala din mine nu se compara cu ce am simţit când m-am ridicat pe degetul acela şi am zăcut ca mort sub cel mai albastru cer. Am stat acolo ore întregi şi în cele din urmă m-am ridicat, sprijinindu-

mă în dinţii vântului, şi mi-am tras sabia.

Când urci, nu lua la tine nimic inutil. Am luat o sabie pe care o aveam strânsă la spate. E o muzică atunci când mânuieşti sabia. Pe Degetul lui Dumnezeu se aude mai limpede. Urcasem amintindu-mi muzica mamei, dar vârful îmi cântase alt cântec. Poate că e cerul aproape, poate că-l aduce vântul. Oricum, am auzit cântecul sabiei în ziua aceea şi mi-am făcut sabia *kata*, despicând vântul, învârtindu-mă, întorcându-mă, lovind în jos şi în sus. Am dansat pe cântecul sabiei acolo, sus, o oră sau poate mai mult. Era ceva sălbatic, iar în fiecare parte era un hău nesfârşit.

Şi apoi, înainte ca soarele să apună, am lăsat sabia pe stânci, o ofrandă adusă vremii, şi am început să cobor.

Când am stat pe Degetul lui Dumnezeu am înţeles prima oară de ce se luptă oamenii pentru un loc, pentru pietre şi pâraie, indiferent cine se proclamă rege acolo. Puterea locului. Am simţit-o din nou în vale, cu hoardele Prinţului de Arrow venind spre mine câtă frunză, câtă iarbă.

— Coddin, ce-ai păţit? am întrebat când cancelarul meu venea spre noi împleticindu-se. Arăţi pe jumătate mort.

Nu avea suflu nici cât să răspundă.

— Ai ce ţi-am dat? l-am întrebat.

Atunci nu ştiusem ce i-am dat, ci doar că trebuie. Încă gâfâind, Coddin şi-a dat jos desaga şi a scotocit prin ea.

— Să zici mersi că nu am lăsat-o pe acolo doar ca să fiu înaintea duşmanului! mi-a replicat.

I-am luat fluierul pe care îl foloseau şi ciobanii, de vreo jumătate de metru, îmbrăcat în piele.

— Coddin, ştiu că o să te achiţi întotdeauna de sarcini, deşi le-am dat câte unul lui Makin şi lui Keppen. Încrederea e bună, dar încearcă să nu-ţi faci planuri cu ea!

— Niciunul dintre noi nu e din partea locului, le-am zis căpitanilor, ridicând tonul pentru cei din regiment care se adunau. Ei bine, tu eşti.

Am arătat spre un flăcău din linia a doua.

— Dar majoritatea, am continuat, ne-am născut şi am crescut în Ancrath.

Ultimii din regiment veneau acum, iar oamenii Prinţului de Arrow erau la câteva sute de metri în spate, trecând cu greu peste bolovanii rupţi.

— Oameni din Ancrath, sunteţi cu mine pentru că sunteţi cei mai buni războinici, pentru că aţi învăţat să luptaţi pe aceste pământuri greu de apărat, pe care alţii vor să le ia în stăpânire. Ele sunt însă mai uşor de apărat şi ne ţin pe toţi, mai puţin pietre şi capre.

La asta, câţiva au râs. Unii din regiment mai aveau putere.

— Astăzi, am adăugat, toţi devenim oameni de munte.

Am luat fluierul, l-am ridicat şi am suflat încet, căci, altfel, se strică tonul. Rezultatele cele mai bune se obţin dacă aplici o presiune constantă.

Un fluier pentru capre se aude în minte mile întregi. Vântul îl poartă şi se izbeşte de fiecare piatră. Cu o singură suflare, ajunge aproape la Bântuit. Sigur suficient de departe să ajungă la

fiecare om al muntelui pe care l-am ascuns pe pantele înalte, de unde se vede cărarea ce urcă spre vârful muntelui. Şi nu sunt orice oameni ai muntelui, ci cei care au avut aceste pante din generaţie în generaţie. Oameni care, ca şi taţii şi bunicii lor, luau o piatră la plimbare. Oamenii lui Renar îşi păstrau secretele, dar din vârful Degetului lui Dumnezeu mi se dezvăluise totul în ziua aceea, cu mulţi ani în urmă.

A trebuit să cânte şapte trompete ca să doboare zidurile Ierihonului, dar nu eram pregătit pentru asta. Dacă sufla cineva în fluier, muntele se mişca în înălţimile Renar. Pe ambele părţi ale văii, vreo doisprezece pietre o luau în jos. Oamenii muntelui ştiau potecile atât de bine, încât i-ar fi făcut de ruşine pe iubiţii care ştiu tot despre rotunjimile lor. Trebuiau să cadă pietre mari, bolovani cu pârghii pregătite, care aveau să se prăvălească atunci când vor fi împinse, să se rostogolească, să se izbească unele de altele. Am simţit pământul cutremurându-se sub noi. Vuietul, ca o piatră de moară care scrâşneşte, dinţi care clănţănesc. În câteva clipe toată valea se pusese în mişcare, cele câteva mii de suflete ale Prinţului de Arrow au dispărut când s-a ridicat, iar bolovanii au prefăcut carnea oamenilor într-o pastă însângerată.

— Mulţumesc, Coddin. Îţi sunt recunoscător.

I-am dat fluierul înapoi.

— Hobbs, când se risipeşte praful şi se poate ochi, să-i pui pe oameni să doboare pe oricine mai e în picioare.

— Iisuse Hristoase! a exclamat Makin, uitându-se în valea de sub noi. Cum de…

— Topologie, am zis. E magică.

— Şi acum ce facem, Rege Jorg? a întrebat Coddin, din nou încrezător, dar concentrat încă pe numere, ştiind că şansele noastre împotriva a şaisprezece sau şaptesprezece mii erau un pic mai bune decât împotriva a douăzeci de mii.

— Sigur că ne retragem, i-am zis. Nu putem să atacăm de aici, nu?

23

Ziua nunţii

Ne-am întors la Bântuit pe un teritoriu nemaivăzut, un teren nou şi accidentat, ticsit cu morţi făcuţi carne tocată şi ici-colo, pe drum, se auzeau strigătele celor vii prinşi sub noi. Am continuat drumul, în zdrenţele noastre cenuşii, pline de praf de la pietre, palizi de la atâta învolburare şi spaimă.

Acum armata Prinţului încercuia Bântuitul, arcaşii erau pe înălţimi, iar maşinăriile de asalt erau dispuse. Toate trupele mele de la castel erau în interiorul zidurilor, fie că era spaţiu, fie că nu. Nu avea rost să ţii piept duşmanului în câmp deschis.

Vedeam arcaşi coborând în şiruri lungi, cu siguranţă executând ordinul să meargă spre est ca să fie în faţă, dat fiind masacrul recent. Prinţul învăţa repede. A anticipat atacul meu reînnoit. Nu cred însă că de data asta îi va considera o pacoste

pe cei trei sute de oameni ai mei.

— N-ar trebui să se grăbească, mi-a zis Makin, care era lângă mine.

— Mai întâi o să reducă din obstacole şi din şirurile de oameni, a comentat Coddin.

— Nu trebuie să intre până nu vine zăpada mare, a intervenit Hobbs. Înăuntru până ninge mult. Iarna la foc. Peste trecători când primăvara le topeşte.

— Vrea să intre azi, le-am spus. Cel mai târziu, mâine. O să intre pe poarta principală.

— De ce? m-a întrebat Coddin.

Nu voia să se certe, dar voia să înţeleagă.

— De ce să iroseşti un castel bun? am replicat. O să forţeze. Oamenii se predau. O să aibă milă şi are o nouă fortăreaţă, o nouă garnizoană şi o mică reparaţie de făcut la intrare. Nu umblă cu jumătăţi de măsură, ca mine. Intră în forţă şi în viteză şi termină treaba.

— Puţină milă? a întrebat Makin. Crezi că mila a supravieţuit după evenimentele recente?

— Poate că nu, am zis eu cu un zâmbet sumbru, dar nici eu n-am de gând să arăt niciun strop de milă. Ascultă la mine, bunul meu prieten, nimeni nu iese în viaţă de data asta.

— Jorg cel Roşu.

Makin s-a bătut cu palma în piept cum făcuse la Fortul Remagen cu ani în urmă.

— O zi roşie, am spus eu.

Am băgat două degete într-o chestie care acum câteva ore încă era în viaţă şi râdea şi i-am desenat două linii stacojii pe obrazul stâng, apoi pe

cel drept.

Coborând prin vale, meşteream la cutia de cupru, în desaga de piele de la şold. Îl simţisem toată ziua pe Sageous călcând pe la marginea imaginaţiei mele, printre visele pe unde găsea loc. Potrivit surselor mele, o reţea de spioni mai puţin sofisticată decât susţineau majoritatea din Cei o sută, Prinţul de Arrow avea o a doua armată, mult mai mică decât cea de la porţile mele, care se îndrepta spre Ancrath şi Castelul Înalt, probabil ca să se asigure că tata îşi va ţine trupele înăuntru. Sageous nu părea să aibă un motiv pentru care să-mi bântuie visele decât dacă se alăturase Prinţului în clipa când a fost limpede în ce parte înclină balanţa puterii, aşa că acum era sfetnicul Prinţului, căutând nu atât să-i călăuzească mintea, cât să pună stăpânire pe ea.

Iar vrăjitorul viselor putea fi la Castelul Înalt. Poate că Sageous voia să-mi afle planurile ca să le vândă Prinţului de Arrow şi să cumpere independenţa ţinutului Ancrath pentru tatăl meu. Oricum nu aveam să i le arăt.

Tot căutam în memorie un fir de care să mă leg. Planurile prestabilite din cutie ţâşneau mereu ca o simplă inspiraţie, erau clipe de inspiraţie, în care intrau în legătură fapte care nu aveau nicio legătură una cu alta. Am tras de firul planurilor mele, dar de data asta ceva nu a mers cum trebuie. De data asta, deşi am fost atent, cutia s-a deschis cu *un câine* şi sub capac am văzut cu ochiul minţii o lumină întunecată sângerând. Am închis-o imediat şi a scos tot *un câine*.

Şi mult timp am crezut că nu ieşise nimic din ea.

Apoi amintirea m-a purtat acolo.

*

— Bună, Jorg! îmi spune şi îmi uit cuvintele bine ticluite.

— Bună, Katherine!

Şi stăm printre morminte, cu fata de piatră şi câinele de piatră între noi, iar când vântul se înteţeşte polenul florilor se învârteşte ca o zăpadă trandafirie printre noi, iar eu mă gândesc la globul de zăpadă spart acum amar de vreme şi mă întreb cum se va aşeza totul.

— N-ar trebui să fii aici singură, îi spun. Cică sunt tâlhari pe-aici, prin pădure.

— Mi-ai spart vasul, îmi răspunde şi mă bucur că şi limba ei e trădătoare.

Degetele i se întorc în locul unde am lovit-o, unde s-a spart vasul şi ea a căzut.

I-am îngropat pe cei dragi, dar ea vorbeşte despre un vas. Uneori durerea e prea mare şi o evităm, căutând o cale înăuntru.

— Ca să fiu sincer, a fost cât pe ce să mă ucizi, am zis. Aici mi-am îngropat câinele, am adăugat, băgând de seamă că s-a încruntat.

Deja spun prostii din cauza ei, îi dezvălui secrete pe care nu are dreptul să le ştie. E ca o lovitură la cap pe care am încasat-o de la Orrin. Îmi amorţeşte toate simţurile.

— Hanna e îngropată aici, îmi arată.

Mâna îi e foarte albă şi stabilă.

— Hanna? o întreb.

E încruntată, iar ochii verzi aruncă săgeţi.

— Bătrâna care a încercat să mă sugrume? o întreb.

Un chip purpuriu îmi pluteşte în faţa ochilor, printre rotocoale de fum gri, iar mâinile îmi sunt prinse sub bărbie.

— Nu a făcut aşa ceva! răspunde Katherine, dar fiecare cuvânt e mai şoptit decât celălalt, iar convingerea o părăseşte. Nu ar face aşa ceva.

Dar ştie că aşa a făcut.

— L-ai omorât pe Galen, mă acuză, uitându-se urât la mine.

— Da, recunosc. Dar aproape mi-a implântat sabia în spate. Nu poate nega.

— Blestemat să fii! îmi aruncă ea.

— Nu.

Îi tremură buzele şi ştiu că s-a gândit la mine. Ştiu şi mă bucur foarte mult. Dă capul pe spate şi se întoarce, călcând uşor, de parcă şi-ar vâna în tăcere gândurile. Mă uit la linia gâtului. Poartă o fustă de călărie din piele şi velur, în nuanţe de maro şi verde şters. Soarele îi găseşte o sută de fire roşii în părul strâns.

— Te urăsc, îmi spune.

Mai bine ură decât indiferenţă. Mă apropii de ea.

— Doamne, dar ce puţi! exclamă.

— Aşa ai spus şi prima oară când ne-am întâlnit. Măcar e de pe drum. Cal şi transpiraţie. Miroase mai bine decât intrigile de la Curte. Cel

puţin, pentru mine.

Miroase a primăvară. Sunt aproape acum şi nu s-a mai îndepărtat de mine. Sunt aproape şi e o forţă între noi care îmi gâdilă pielea, pe sub pometi, tremurându-mi în degete. Nu pot să respir. O doresc.

— Jorg, nu mă vrei, îmi spune ea de parcă aş fi zis-o eu. Şi nici eu nu te vreau. Eşti doar un băiat agresiv.

Chipul îi e ferm, iar buzele formează o linie încă plină. Îi văd formele trupului şi o doresc mai mult decât oricând. Sunt făcut din dorinţe. Nu pot vorbi. Mă trezesc că mâinile mi se întind spre ea şi le forţez.

— Şi, oricum, de ce te-ar interesa sora unei „curve din Scorron”? mă întreabă, încruntându-se din nou.

Mă face să zâmbesc şi pot vorbi din nou.

— Ce? Acum trebuie să fiu rezonabil? Ăsta e preţul maturizării? E prea mare. Dacă nu pot să o dispreţuiesc pe femeia care a înlocuit-o pe mama mea… dacă nu pot să o insult ca un copil… e un preţ prea mare, îţi spun.

Iar îi tremurau buzele, dar zâmbea.

— E curvă soră-mea?

— Ce-i drept, nu am dovezi, îi replic.

Surâde şi-şi şterge mâinile de fuste, uitându-se la copaci de parcă ar căuta prieteni sau duşmani.

— N-ai vrea să fii rezonabil.

— Nu te vreau deloc.

— Lumea nu e făcută din oameni rezonabili. Lumea e făcută din hoţi, trişori şi criminali. Se

spune că pui un hoţ să prindă un hoţ.

— Ar trebui să te urăsc pentru Hanna, îmi zice.

— A încercat să mă omoare. Am mers la mormântul pe care mi l-a arătat Katherine. Să-mi cer scuze? Să ştii că pot vorbi cu morţii.

Mă aplec să culeg un clopoţel, o floare pentru mormântul Hannei, dar tulpina mi se ofileşte în mână, albastrul-închis transformându-se în negru.

— Ar trebui să fii mort, zice ea. Am văzut rana.

Îmi ridic cămaşa şi îi arăt. Linia întunecată unde a intrat pumnalul tatei, rădăcinile negre răsăreau din ea, brăzdându-mi carnea, intrându-mi aproape de inimă.

Îşi face cruce pe piept, încercând să se apere întrucâtva.

— Jorg, e un rău în tine.

— Poate că e. În mulţi sălăşluieşte răul. Şi în femei. Poate că în mine e mai comun.

Însă mă întreb. Mai întâi Corrion, apoi inima necromantului. Puteam să dau vina pe ei pentru excesele mele, dar ceva îmi spune că greşelile sunt doar ale mele.

Îşi muşcă buza, se îndepărtează, apoi se îndreaptă.

— În orice caz, inima mea a ales un om bun.

Nu mă gândisem la asta, cu toată înţelepciunea mea. Nu mă gândisem că ochii lui Katherine se opreau şi asupra altor bărbaţi.

— Pe cine? Doar atât am putut îngăima.

— Pe prinţul Orrin, îmi zice. Prinţul de Arrow.

Şi leşin.

*

Mă izbesc de pietre înjurând şi mi-am julit o palmă ca să-mi apăr faţa. Makin m-a ridicat în picioare destul de repede.

— Regii cad în bătălie, a zis, nu se împiedică în drum.

Mi-a luat o clipă să uit amintirea. Oricum, e mai nimerită o întâlnire brutală cu pământul şi sângele de pe mâinile noastre ca un om să ajungă în prezent. Munţii, zăpada şi un duşman de o mie de ori mai puternic. Probleme reale, nu din cele ce trebuie uitate.

— Sunt bine.

Am atins desaga de la şold. Cutia era încă acolo.

— Hai să-l rupem pe Prinţul ăsta!

24

Ziua nunţii

De la înălţime, la cum erau dispuşi pe pante în faţa Bântuitului şi de-a lungul culmilor, spre est, chiar şi miile de soldaţi ai Prinţului de Arrow păreau mici. Priveliştea m-ar fi îmbărbătat, dacă Bântuitul n-ar fi arătat atât de mic, încercuit din trei părţi de o mulţime de oameni, în timp ce soarele de iarnă reflecta suliţele şi coifurile.

Nu mi-era încă limpede dacă planul Prinţului de a porni un asalt copleşitor se potrivea cu ce credeam eu sau cu asediul lui Makin şi Coddin. Însă

era clar că al doilea atac ne va costa. Pe linia noastră de atac se aflau trupele Prinţului, dispuse în faţa avanpostului, într-o zonă-tampon, iar infanteriştii erau la adăpostul potecilor, construindu-şi apărarea în grabă din căruţe răsturnate şi provizii puse grămadă. Erau la adăpost pe când regimentul alegea ţintele. Săgeţile noastre omorau sau răneau mulţi oameni, dar coloanele de arcaşi cărora li se ceruse să coboare de pe culmile de la est se tot apropiau. În doar cinci minute, o mie din cei patru mii de arcaşi ai Prinţului aveau să riposteze la atacul nostru.

— Nu sunt încântaţi, a zis Makin.

Nici el nu prea părea.

— Nu, am încuviinţat.

Zgomotul asurzitor iscat de armata prinţului creştea şi scădea în funcţie de cum bătea vântul. Niciun războinic adevărat nu prea nutreşte sentimente bune pentru arcaşi. Moartea pluteşte nevăzută, de la distanţă, şi îndemânarea sau antrenamentul nu prea te pot salva. Mi-am amintit că în urmă cu patru ani Maical căzuse de pe cal, de parcă ar fi uitat cum se călăreşte. Nici eu nu mă bucuram că vin arcaşii Prinţului. Micile mele răutăţi şi riscuri puteau fi înăbuşite uşor, dacă săgeata potrivită ajungea în locul nepotrivit.

— Ar trebui să plecăm acum, a sugerat Coddin.

— N-o să ne urmeze până nu li se alătură arcaşii, am zis.

— Şi de ce vrem să ne urmărească? Pietrele care s-au rostogolit au fost impresionante, nu neg, dar nu se mai poate întâmpla din nou, a susţinut

Coddin.

— Nu? a întrebat Hobbs încrezător în dreapta mea.

— Nu, am răspuns. Dar trebuie să scoatem cât mai mulţi oameni din bătălie. Castelul ne poate apăra, dar nu cu sorţii ăştia. Şi nu uitaţi că frumoasa regină… Mi… Şi mai cum?

— Miana, a completat Coddin.

— Da, ea. Regina Miana. Hobbs, aminteşte-le oamenilor pentru cine luptăm.

Aşa era Coddin. Privea şi ţinea minte. Avea un amestec de decenţă şi reţinere care mă impresiona, calităţi pe care eu nu aveam să le posed, dar pe care le apreciam. Fusese primul bărbat din Ancrath pe care-l întâlnisem când mă întorsesem acum patru ani. Atunci mi se păruse înalt, deşi acum îl depăşeam în înălţime. Îl crezusem bătrân, deşi acum avea fire albe, şi păruse în floarea vârstei. Îl ridicasem în rang de la căpitan de gardă la căpetenia Regimentului Pădurii, pentru că mi se păruse că nu mă va dezamăgi. Datorită aceloraşi calităţi, peste un an îmbrăcase haina de şambelan.

Pe pantă bătrânul Keppen şi-a pus arcaşii să urce, trecând deasupra infanteriştilor împrăştiaţi pentru a trage săgeţi fără ţintă, în mijlocul forţelor Prinţului.

Vedeam cum primii arcaşi rup rândurile, oamenii lui Belpan erau cu arcurile lor mari, iar ai Prinţului aveau dragoni roşii pictaţi pe zale.

— Să mergem!

Am pus panglica purpurie peste capătul arcului

şi l-am ţinut în sus ca să-l vadă cei din regiment. Dacă mă gândesc acum, mai bine ar fi făcut-o altcineva. Cineva nu atât de important. Din fericire, arcaşii Prinţului încă erau în căutare de teren pentru a trage cu arcul, iar săgeţile m-au ocolit atât cât să mă rateze. Un om aflat la zece metri în faţa noastră s-a dat în spate, o săgeată ieşindu-i de sub claviculă.

— Fir-ar să fie! a zis Coddin.

M-am întors spre el. Ceva de jos de pe pantă îi atrăsese atenţia, dar nu-mi dădeam seama ce anume.

— Probleme? l-am întrebat.

Coddin a întins mâna, care avea degete roşii. Nu am înţeles din prima. Am încercat să văd unde era rănit.

— Uşurel!

Makin s-a dus să-l susţină când s-a împleticit. În cele din urmă, am văzut doar capătul săgeţii, care era negru pe pielea neagră de deasupra maţelor lui.

— La dracu'!

Un om lovit în burtă nu trăieşte. Toată lumea ştie. Chiar dacă pui comprese sub piele ca să învârteşti şi să înfăşori săgeata ca să iasă bine, tot nu supravieţuieşti.

— Duceţi-l! le-am poruncit.

Ceilalţi doar se uitau la mine. O clipă am văzut-o pe vrăjitoarea din nord şi i-am simţit privirea pătrunzătoare din singurul ochi şi batjocura din zâmbetul ofilit. „Chiar şi un om lovit în burtă are speranţă", îmi spusese ea. Oare prevăzuse ziua

asta?

— La naiba cu profeţiile şi cu prezicerile!

Am scuipat şi vântul mi-a purtat mai departe scuipatul.

— Scuze? s-a uitat la mine Makin şi până şi Coddin s-a uitat lung.

— Aduceţi aici nişte oameni, ridicaţi-l şi luaţi-l! le-am zis.

— Jorg… a început Makin.

— O să stau aici, a insistat Coddin. Se vede bine.

Îmi plăcuse Coddin de la început. Patru ani cu el la Bântuit parcă îmi întăreau şi mai mult sentimentele pentru ele. Îmi plăcea că e ager, sincer şi curajos când e în faţa unor alegeri grele. Însă îmi plăcea pentru că şi lui îi plăcea de mine.

— Se vede mai bine de aici, am arătat eu în sus.

— Jorg, o să mor.

S-a uitat în ochii mei. Nu mi-a plăcut. Îmi semăna suferinţă în suflet.

Cei cu săgeţi în burtă nu mor repede, dar rana se infectează. Te umfli, transpiri, urli şi apoi îţi dai duhul. Două zile, poate patru. Am avut un frate care a stat aşa mai bine de o săptămână. Niciun bărbat nu-mi arătase niciodată vreo cicatrice pe burtă, spunându-mi cum l-a durut ca naiba când i-au scos săgeata.

— Coddin, îmi rămâi dator, i-am zis. Datoria faţă de rege e o nimic toată. Săgeata asta o să te ucidă, însă nu azi. Şi, dacă ai impresia că sunt sentimental, că o să ai parte de o moarte iute aici

şi că o să pierd zile întregi de sfaturi utile, când am nevoie de ele, te înşeli amarnic.

Nu mai ştiam pe nimeni care să trăiască după aşa o durere. Dar am *auzit* de unul. *Chiar* s-a întâmplat.

— Îl ducem la pietrele căzute. Trimitem oameni să facă o ascunzătoare în pietrele desprinse. Îl punem acolo şi acoperim. Dacă are noroc, ne întoarcem după el mai târziu. Dacă nu, e gata îngropat, am explicat.

Oameni din regiment deja se strânseseră şi se prindeau de braţe unul pe celălalt ca să-l ridice pe Coddin. Nu se plângea nimeni. Şi ei îl îndrăgeau.

25

Ziua nunţii

Niciunul dintre cei care l-au urcat pe Coddin pe munte nu s-a plâns. Nu aveau suflu, dar, şi dacă ar fi avut, s-ar fi abţinut. Coddin îşi conducea oamenii prin propriul lui exemplu. Te simţeai obligat să fii corect.

— Jorg, te iubesc, doar eşti regele meu, dar te iubesc şi aşa cum un tată îşi iubeşte sau ar trebui să-şi iubească fiul.

Doi bărbaţi pot să-şi spună anumite lucruri când trec săgeţile pe lângă ei şi unul e rănit mortal, prins într-un gol între o masă de pietre căzute şi mii de inamici care se apropie. Chiar şi atunci e incomod.

L-am purtat pe braţe pe Coddin, pe Căpitanul Lore Coddin din Ancrath, Mare Cancelar al Înălţimilor Renar. L-am dus în faţa oştii Prinţului de Arrow, care se apropia, stârnită de dorinţa de a-şi răzbuna miile de soldaţi zdrobiţi de bolovani. Arcaşii regimentului au ţinut fiecare culme până în ultimul moment, slobozind săgeţi după săgeţi în soldaţii care veneau, făcându-i să-şi urce morţii şi să escaladeze şi muntele. Şi, oricât de istoviţi erau, oamenii din regimentul meu au iniţiat atacul asupra duşmanului cu Coddin în braţe.

Trupele trimise înainte spre molozul desprins din ce mai rămăsese din bolovanii de dimineaţă au găsit un spaţiu între doi bolovani mai mari. Au lărgit acest gol şi au pus pietre care să astupe şi să ascundă locul.

Până am ajuns la peşteră, oamenii care îl purtau pe Coddin erau deja roşii de la sângele lui, iar el gemea la fiecare mişcare. Căpitanii Keppen şi Harold au dat aceleaşi ordine în puncte diferite ale potecii şi au tras ultimele săgeţi ca să-i ţină pe duşmani ocupaţi. Şi să-i ucidă.

Valea îngustă era în faţa noastră, deasupra strălucea zăpada, vântul se înteţea, luând iute căldura, oamenii Prinţului gâfâiau şi icneau pe ultimele sute de metri, iar eu m-am aşezat pe o piatră şi, printre gâfâieli, i-am vorbit muribundului aflat mai jos.

— Bătrâne, tacă-ţi fleanca! i-am zis.

— Trebuie să mă dezgropi ca să mă opreşti, mi-a răspuns el gâfâind. Sau să fugi. Şi cred că n-o s-o faci, nu încă.

A tuşit şi a încercat să-şi ascundă un geamăt de durere.

— Jorg, trebuie să auzi cuvintele astea. Trebuie să ştii că eşti iubit, nu doar temut. Trebuie să ştii, ca să afli ce te otrăveşte.

— Nu.

— Trebuie să asculţi.

A tuşit din nou.

— Coddin, mă întorc după tine când se termină totul. Aşa că nu spune nimic, că o să regreţi şi eu o să-ţi aduc aminte!

— Jorg, te iubesc fără un motiv temeinic. Nu am fii, dar, dacă aş avea, n-aş vrea să fie ca tine. Eşti un ticălos agresiv atunci când eşti în apele tale.

— Ai grijă, bătrâne! Pot să-mi vâr sabia prin spărtură să te omor.

Un om din regiment a urlat şi a căzut în stânga mea. Avea o săgeată în gât. Ca şi Maical, dar ţipase mai tare. Altă săgeată a lovit piatra de lângă mine şi s-a sfărâmat.

— Te iubesc fără niciun motiv întemeiat, a zis Coddin, vorbind cu accentul de unde se născuse, iar vocea îi era firavă acum.

Auzeam zgomotul făcut de cizme. Oţel pe oţel. Strigăte.

— … dar te iubesc mult.

Am ridicat privirea şi am clipit. În jos, pe pantă, Makin îl tăia pe primul duşman care ajunsese la noi – o sabie mânuită cu precizie, pe lângă celelalte, care erau secate de puteri. Era limpede. Cel puţin cât nu erau mulţi.

— Fă ceva cu fata! mi-a zis Coddin cu o putere regăsită.

— Cu Miana? l-am întrebat. Ar trebui să fie în siguranţă în castel. Pentru moment.

— Cu Katherine Scorron. Alt puseu de tuse. Lucrurile astea par foarte importante când eşti tânăr. Inima şi iubirea trupească. Îţi umplu lumea la optsprezece ani. Dar, crede-mă, când ai patruzeci şi cinci, iar trecutul e în ceaţă... sunt şi mai importante. Fă ceva! Te bântuie multe fantome, ştiu, deşi o ascunzi bine.

Oamenii regimentului s-au strâns în faţă, dezlănţuindu-se împotriva celor doisprezece duşmani, urmaţi tot timpul, în fiecare clipă, de alţii. Cunoşteau arcul aşa cum se cunosc îndrăgostiţii unul pe altul, dar se puteau lupta şi corp la corp. Prima lecţie de luptă n-ai vrea s-o primeşti pe o potecă abruptă, când cineva încearcă să te omoare, iar cei din regiment aveau ani de experienţă şi, pentru moment, rezistau.

— Dacă ratezi o şansă cu Katherine, o să te bântuie mai mult decât orice altă fantomă de-acum, mi-a zis Coddin.

O altă săgeată a ajuns şi mai aproape.

— Fugiţi! am strigat.

Momentan Coddin trebuia să-şi ţină pentru el sfaturile înţelepte. Discuţiile sentimentale se poartă în anumite răgazuri, nu pe un munte, când duşmanul trage cu săgeţi în tine.

— Fugiţi! am strigat din nou.

Dar nu am ridicat panglica purpurie legată de arc, căci aveam un plan de îndeplinit şi el nu

prevedea să fiu străpuns de săgeţi.

26

Ziua nunţii

Mai îngropasem Fraţi, chiar şi prieteni, dar nu de vii.

L-am lăsat în mormânt pe Coddin, care încă nu murise, dar nici mult nu mai avea. Ne-am retras alandala, luptându-ne pe pământul unde îl îngropaserăm. M-am alăturat încăierării şi mi-am croit drum printre oamenii Prinţului de Arrow, de parcă am fi plănuit să mă întorc la Bântuit. Când eşti în luptă, uiţi de probleme, pentru că brusc ele par mărunte, faţă de cele care încearcă să te lovească cu marginile ascuţite. Poate că e ceva în neregulă cu mine. Poate că are legătură cu cei trei paşi făcuţi în afara lumii celor raţionali şi buni. Dar puţine lucruri mă bucură mai mult decât o sabie parată, urmată de o reacţie rapidă şi de strigătul duşmanului. Doamne, dar când intră lama în carne senzaţia şi sunetul sunt dulci ca orice flaut din care iese o melodie. Cu condiţia să nu fie carnea mea, desigur. Nu poate fi bine. Dar este.

Mă luptam cu îndârjire, dar duşmanul tot venea, de parcă singurul lucru pe care-l avea de făcut azi era să moară. Ne-am retras şi i-am lăsat să alunece pe sânge şi să se împiedice de cadavre. Mulţi dintre noi au reuşit să găsească un loc ca să ne întoarcem şi să fugim. Dar la fel de mulţi nu.

Vreo două treimi din regiment au ieşit din

valea îngustă şi s-au căţărat cu greutate pe pantele mai abrupte, iar de-acolo, pe muntele de mai sus. Ceilalţi, chiar dacă erau încetiniţi de o rană minoră, au fost înghiţiţi de armata care avansa.

Vântul îţi bagă frigul în suflet. Expuşi pe munte, simţeam degetele ascuţite cum ne fură căldura. Nu conta cât alergaserăm şi ne căţăraserăm. Vântul se cuibărea în tine şi, cu fiecare clipă, te lăsa sleit.

Răzbeam, aşadar, prin vânt. Eram un grup jerpelit, fără rânduri, fără trupe, iar zăpada ne orbea acum, fulgii fiind prea reci ca să stea pe stânci. Nu departe, zăpada strălucea deasupra noastră, albul ascunzând văile şi totul părea la fel. Albul, care se întindea până la trecătoarea Luna Albastră, îngropată în nămeţi, pe care n-o puteam lua, depăşea vârful Muntelui Botrang şi deasupra lui era cerul.

Acolo, sus, l-am prins din urmă pe Makin cenuşiu la faţă şi împleticindu-se. S-a uitat la mine puţin, parcă prea obosit ca să mai facă altceva decât să se spânzure. N-avea suflu ca să scoată ceva pe gură, însă din priviri am înţeles c-o să murim pe versanţii ăştia. Poate pe culmea următoare, poate mai sus, cu zăpada, iar sângele nostru stacojiu va păta albul pur.

— Stai cu mine! i-am zis.

Mai aveam un pic de forţă. Nu mult, dar ceva.

— Am un plan, i-am dezvăluit.

Speram să am un plan.

Vântul îmi amorţea faţa. În dreapta, acolo

unde-mi lăsase Gog cicatrici, nu mă durea. Carnea răsucită tot mă ardea, ca şi cum oasele din maxilar şi din obraz s-ar fi blocat acolo, alături de foc. Vântul îmi făcea faţa tare ca un bloc de piatră care s-ar fi spart, dac-aş mai fi vorbit. M-am bucurat de sentimentul de uşurare. Mă pricepeam să găsesc momente de alinare. Uneori trebuie să te mulţumeşti cu ele.

În spate se auzeau strigăte când cei mai înceţi din regiment dădeau piept cu cei mai iuţi dintre oamenii Prinţului de Arrow.

Eram cu capul plecat, concentrându-mă pe un picior, apoi pe celălalt, trăgând aer în piept şi expirând ca să fac loc altei guri de aer. Lângă mine, Makin părea să se fi retras într-un loc izolat şi închis, în care ajungem cu toţii, dacă ne străduim. Încă puţin şi, brusc, eşti în iad.

Zăpada m-a luat prin surprindere. Acum călcam apăsat pe pietre, iar peste o clipă mergeam pe nesimţite pe o pudră albă. Ne-a luat cam patru paşi de la pietre la zăpadă până la genunchi. Mă întrebam dacă nu cumva mor câte puţin – un preludiu încet, faţă de îmbrăţişarea obişnuită şi neaşteptată.

Câmpul înzăpezit începea să ne omoare. E greu să-ţi croieşti drum prin zăpadă. E mai uşor să mergi pe calea bătătorită deja de două sute de oameni. Mai mulţi au rămas prinşi acolo. Selecţia naturală îi pusese pe cei mai puternici oameni ai Prinţului pe urmele noastre, iar trupele mai slabe încă se chinuiau să străbată valea îngustă îngropată sub zăpadă.

— Acolo, sus! am arătat spre un loc care nu se deosebea prin nimic de zona înzăpezită.

Simţeam cutia fierbinte la şold. Am iuţit pasul şi l-am lăsat pe Makin în urmă. Acolo, sus! Nu ştiam de ce, dar ştiam.

Am luat cutia în mână şi am rupt-o la sănătoasa, cu plămânii plini de sânge sau, cel puţin, aşa mă simţeam.

Nu mă împiedicam de pietre, căci zăpada le acoperise departe de picioarele noastre, ci m-am împiedicat de ceva lung şi tare, aproape de suprafaţă. În cădere mi-am amintit de Broomstick. Apoi cutia a scos un sunet şi mintea mi s-a umplut cu lucruri complet noi. Lucruri vechi.

27

Ziua nunţii

Ţac şi cutia se deschide. Amintirea mă duce în Pădurea Rennat, printre pietre de mormânt şi flori sălbatice scăldate în soarele primăvăratic.

— Oricum, m-am hotărât să iau de soţ un om de ispravă, îmi spune Katherine.

— Pe cine? o întreb.

— Pe Prinţul Orrin, îmi răspunde, Prinţul de Arrow.

— Nu, îi spun.

Nu vreau să zic nimic, dar tot deschid gura. Nu vreau să recunosc că mă interesează, nu vreau să-mi arăt slăbiciunea, dar nimic nu merge cum am plănuit, iar eu mă pricep la aşa ceva.

— Nu? face ea. Ai obiecţii? Ai vrea să mă ceri tu de soţie? Tatăl tău e tutorele meu. Ar trebui să discuţi cu el.

Nu trebuia să se întâmple aşa. Niciuna dintre celelalte nu m-a adus într-aşa o stare. Nu Serra, care m-a dus pe căi greşite, nu Sally, care fusese cumpărată şi plătită, nu servitoarele lui Renar, doamnele de la Curte, soţiile plictisite ale nobililor, ţărăncuţele atrăgătoare, nu cele de pe drum, pe care le luau şi le împărţeau, niciuna dintre ele.

— Te doresc, îi spun.

Cuvintele sunt grele, au forme ciudate, îmi ies din gură stângace şi prost articulate.

— Cât de romantic!

Dispreţul ei mă termină.

— Mă placi pentru că-ţi place cum arăt, adaugă.

— E mai mult decât atât.

— Ai ucide-o pe Sareth? mă întreabă.

O clipă am impresia că mă roagă s-o fac. Apoi îmi amintesc că nu e ca mine.

— Poate… îi place tatălui meu?

N-o întreb dacă o iubeşte, el nu a iubit niciodată. Şi nu mint. Dacă tata ar suferi s-o piardă, poate că da, aş face-o.

— Nu. Nu cred că lui Olidan îi place cineva. Nici nu-mi închipui ce anume. Deşi a râs când l-ai ucis pe Gallen.

— Aş ucide-o pe Sareth dacă te înşeli sau încerci s-o protejezi, îi zic.

Nu ştiu de ce nu pot să o mint.

— Dar probabil că spui adevărul. Tata n-a găsit

pe lume multe lucruri care să nu-l dezamăgească.

Păşeşte spre mine şi, deşi se apropie, privirea îi e mai distantă. Îi simt parfumul – liliac şi mosc alb.

— Jorg, m-ai lovit, îmi reproşează.

— Voiai să mă înjunghii.

— M-ai lovit cu vasul de la mama, continuă pe o voce de vis. Şi l-ai spart.

— Îmi pare rău. Şi chiar aşa e.

— Nu trebuia să fiu aşa.

Se întinde după ceva ascuns în faldurile rochiei de călărie, sub pielea întoarsă, de căprioară.

— Nu trebuia să fiu premiul pentru care se întrec prinţii sau un spaţiu în care le cresc copiii. La naiba! Ai vrea să fii o monedă de schimb? Sau să te naşti doar ca să naşti şi să creşti copii?

— Nu sunt femeie.

Nu fac decât să umplu tăcerea, iar întrebările sau noile imagini care mi-o zugrăvesc mi se învălmăşesc în minte.

O văd scoţând cuţitul de sub fustă. O lamă lună ca aceea cu ajutorul căreia poţi pătrunde în spaţiile goale din armură când ţi-ai doborât adversarul, doar că arma nu e aşa de rezistentă. S-ar rupe, dacă omul s-ar mişca, şi n-ar ajunge la inimă. N-ar trebui să-l văd. Ar trebui să mă uit în ochii ei, la gura ei, la sânii ei plini şi asta şi fac, dar uneori văd mai mult decât ar trebui.

— Nu pot să-mi doresc ceva mai mult? mă întreabă.

— Nu costă nimic să-ţi doreşti.

Nu pot să nu mă uit la ea. Când şi când, mă

mai uit la cuţit. Nu mă vede. Nu cred că ştie ce fac mâinile ei, cea dreaptă apucă mânerul, stânga e pe burtă, cu degetele ca nişte gheare, de parcă ar vrea să sfâşie carnea.

— Trebuie să fiu un monstru? Trebuie să fiu o nouă Regină Roşie ca să…

Când îndreaptă cuţitul spre mine, o apuc de încheietură. E mai puternică decât mi-am închipuit. Amândoi ne uităm în jos, la mâna ei în contrast cu încheietura albă, iar lama subţire îmi tremură cu vârful la câţiva centimetri de pântece.

— O lovitură josnică.

Îi sucesc braţul, dar scapă cuţitul până s-o forţez.

— Ce anume?

Se uită la mâna ei şi la a mea, cu gura deschisă.

— Te-ai învăţat să mă înjunghii, îi zic.

Mă apucă amărăciunea. Îi simt gustul.

— Jorg, am ucis copilul nostru.

Râsul ei e prea strident, prea sălbatic.

— L-am ucis. Am înghiţit o pastilă acră de la Saraem Wic. Locuieşte acolo.

Katherine întoarce capul dezorientată, de parcă s-ar aşteaptă s-o vadă pe hoaşca aia printre copaci.

O ştiu pe Saraem Wic. Am văzut-o când culegea ierburi şi ciuperci. Odată m-am apropiat pe furiş de coliba ei ca să mă uit înăuntru, dar n-am vrut să intru. Mirosea a câine ars.

— Ce tot zici acolo? o întreb.

Arată superb. Se blestemă că e femeie, dar eu,

cu ochii la gâtul şi la buzele care-i freamătă, uit până şi de cuţitul de jos, pe care aproape că l-a implântat în mine. Dorinţa face din bărbaţi nişte idioţi.

— M-ai lovit şi apoi m-ai batjocorit. Ţi-ai lăsat sămânţa în mine! scuipă ea.

Nu-mi atinge faţa, ci mi se prelinge prin păr şi îmi udă urechea.

— Şi eu am scos-o. Cu o pastilă amară şi o pastă care a durut.

Zâmbeşte larg şi acum văd limpede ura. Mă vede clar, cu capul plecat, cu părul care îmi încadrează faţa şi cu ochii negri. Îşi arată dinţii. Mă provoacă.

Îmi amintesc cum stătea în rochia ei de culoarea safirului. Inconştientă. Glasul auzindu-se dinspre măceş, poate al meu, poate al lui Corion sau având ceva şi din al meu, şi din al lui, mi-a zis s-o ucid. Un astfel de sfat mi-ar da tata. Cel mai greu. Dorinţa face din bărbaţi nişte idioţi. Dar n-am ucis-o. Glasul mi-a zis s-o şi violez. S-o posed. Dar doar i-am atins părul. Ce voiam eu nu se putea lua cu forţa.

— Jorg, n-ai nimic de zis? mă scuipă din nou.

De data asta îmi nimereşte faţa. Clipesc. Scuipatul cald mi se răceşte pe obraz. Vrea să mă înfurie. Nu îi pasă de ce-aş putea să fac.

— Am scos copilul cu sânge. Înainte să fie suficient de mare ca să vadă.

Şi nu ştiu ce să răspund. Ce cuvinte ar fi de folos? Eu nu m-aş crede. Trebuie să mă încred în amintiri – mi s-au luat lucruri în trecut, dar

niciodată nu mi s-au pus acolo –, dar cine altcineva i-ar da crezare lui Jorg de Ancrath? Eu, unul, nu.

Îi răsucesc braţul la spate şi o duc prin cimitir, înapoi pe unde am venit. Acolo unde i-am atins pielea sunt urme albe. Oare am apucat-o prea tare? Am atins-o de multe ori cu puterea gândului, dar simt că am rupt ceva nepreţuit şi duc bucăţile, ştiind că nu se pot pune la loc.

— O s-o faci din nou?

Clocoteşte de furie. Pare nedumerită.

— Nu, îi răspund.

Mergem în continuare. Îşi prinde rochia în spini. Cizmele de călărie lasă urme pe care şi un orb le-ar putea folosi. Nu e acea Katherine rămasă pe podea în ziua aia. Acea Katherine era deşteaptă, tăioasă; cea de acum e buimacă, de parcă tocmai s-ar trezi din somn.

— Mă mărit cu Prinţul de Arrow, îmi spune, întorcându-se să se uite la mine peste umăr.

— Credeam că n-ai vrea să fii un premiu, îi zic.

— Nu putem avea întotdeauna ce ne dorim, răspunde şi se uită în altă parte.

Am nevoie de ea. Mă întreb dacă pot obţine ce am nevoie.

Mergem în tăcere până când Kent cel Roşu iese din desiş în calea noastră. Are sabia mea la umăr.

— Rege Jorg, dă din cap, doamna mea…

— Du-o la Sir Makin! îi zic.

Îi dau drumul la braţ. Kent îi face semn lui Katherine să meargă înainte pe cărarea pe care a păzit-o el.

— Kent, ai grijă să nu păţească nimic! Fii cu ochii pe Row şi Rike! Spune-le că ţi-am dat voie să le retezi orice parte a corpului care o atinge. Şi mutaţi-vă tabăra! Am lăsat o urmă de acolo până aici.

Mă îndepărtez.

— Un te duci? mă întreabă.

Mă opresc şi mă întorc, ştergându-mi scuipatul de pe obraz.

— Cine te-a găsit?

— Poftim?

— Cine te-a găsit după ce te-am lovit? o întreb. Era un bărbat cu tine când ţi-ai revenit.

Se încruntă. Degetele ei ating locul unde s-a spart vasul.

— Părintele Glen.

Pentru prima oară, mă vede clar cu ceilalţi ochi, verzi şi tăioşi.

— A!

Mă îndepărtez.

*

Ţac şi într-o clipă nişte degete amorţite închid cutia la loc. Înapoi pe munte, cu zăpada până la genunchi. Mă doare piciorul. M-am împiedicat de o lopată.

> *Există oameni cu care să mergi la munte şi oameni care sunt una cu muntele. Deşi nu i-aş putea spune frate*", *Gorgoth întrunea calităţile care îmi lipsesc*.

28

Cu patru ani în urmă

În biblioteca tatălui meu sunt cărţi în care scrie că niciun munte nu a scuipat vreodată lavă la o mie de mile de Halradra înainte de cei O Mie de Sori. Constructorii se pare că au forat în sângele topit al Pământului şi i-au băut puterea. Când Sorii au pârjolit tot ce au produs Constructorii, rănile au rămas. Pământul a sângerat, iar Halradra şi fiii lui s-au născut din foc.

Gorgoth m-a dus unde aştepta Sindri. Soarele încă strălucea, deşi eu credeam că se întunecase. Coborând de pe munte, pe la jumătatea drumului, mi-am revenit, săltând pe spatele lat al lui Gorgoth. Simţurile mi se trezeau la viaţă unul câte unul, întâi durerea, doar durerea, apoi, după o veşnicie, mirosul cărnii mele arse, mirosul de vomă, gemetele şi în cele din urmă am văzut ca prin ceaţă versanţii negri ai lui Halradra.

— Doamne, omorâţi-mă şi gata! mă tânguiam.

Lacrimile-mi curgeau pe nas şi pe buze, atârnând ca şi mine, ca un sac în spinarea lui Gorgoth.

Nu de Gog îmi părea rău, ci de mine.

În apărarea mea, mi se pare groaznic de dureros să-ţi ardă o parte a feţei cât o palmă. Mă durea mai tare cum stăteam aşa, pulsând la

fiecare pas al monstrului, decât atunci când se întâmplase şi îmi dorisem să mor acolo, în peşteră.

— Omoară-mă! l-am implorat.

Gorgoth s-a oprit:

— Pe bune?

M-am gândit.

— Hristoase!

Aveam nevoie să urăsc pe cineva, să urăsc ceva care să-mi ia gândul de la focul care mă mistuia. Gorgoth aştepta. Mă va crede pe cuvânt. M-am gândit la tatăl meu, la tânăra lui soţie şi la fiul cel mic, la Castelul Înalt.

— Poate mai târziu, i-am zis.

Îmi aminteam doar fragmente până când Gorgoth m-a pus jos, în ferigi, şi Sindri s-a aplecat deasupra mea.

— *Uskit'r*! Nu e bine!

Vorbea limba străveche a nordului.

— Măcar sunt pe jumătate arătos.

Mi s-a făcut rău şi m-am întors să vomit un lichid acru în ferigi.

— Să-l ducem înapoi, a zis Sindri.

S-a uitat în jur o clipă, a deschis gura, apoi a închis-o.

— Gog nu mai e, i-am spus eu.

El a scuturat din cap şi a privit în jos. A tras aer în piept.

— Hai, trebuie să te ducem înapoi. Gorgoth?

Monstrul nu s-a mişcat.

— Gorgoth nu vine, i-am răspuns.

Acesta şi-a plecat capul.

— Nu poţi sta aici, i-a zis Sindri panicat.

Ferrakind…

— Nici Ferrakind nu mai e.

Fiecare cuvânt mă durea aproape atât cât să urlu.

— Nu?

Sindri a rămas cu gura căscată.

— Nu suntem prieteni, Jorg de Ancrath, mi-a zis Gorgoth, cu o voce mai adâncă decât auzisem vreodată. Dar amândoi l-am iubit pe băiatul ăla. Tu l-ai îndrăgit primul. I-ai dat un nume. Asta înseamnă ceva.

I-aş fi spus că vorbeşte prostii, dar faţa mă durea prea tare ca să pot vorbi.

— Rămân în peşterile din Heimrift.

Sper să te îneci de la duhoarea de trol, aşa i-aş fi zis, dar preţul plătit pentru a deschide gura era prea mare. Doar am ridicat mâna. Şi Gorgoth pe-a lui. Şi ne-am despărţit.

Sindri a închis gura, apoi a deschis-o din nou.

— Nu mai e Ferrakind?

Am dat din cap că da.

— Poţi merge? m-a întrebat.

Am dat din umeri şi m-am lăsat pe spate printre ferigi. Poate că reuşeam. Sau poate că nu. Nu voiam şi asta era.

— O să aduc ajutoare, cai. Aşteaptă aici!

A întins mâinile de parcă ar fi vrut să nu mă ridic, apoi a făcut stânga-mprejur şi a rupt-o la fugă. Credeam că noutăţile îl impulsionează mai mult decât nevoile mele. El voia să fie primul mesager, ceea ce mi se părea just.

Mă uitam la cerul albastru şi m-am rugat să

plouă. Pe lângă mine se roteau muşte, atrase de pielea rozalie, de muşchiul fără piele şi de grăsime. Voiau să-şi depună ouăle. După o vreme, nu m-am mai obosit să le îndepărtez. Zăceam şi gemeam, dându-mă într-o parte sau în alta, tot căutând o poziţie care să mă ajute. Din când în când leşinam, iar după-amiază a plouat puţin şi m-am rugat să se oprească. Fiecare picătură mă ardea ca acidul.

Seara nori de ţânţari se ridicau de peste tot. Tărâmurile danezilor erau pline de ei. Probabil de aia sunt ei aşa de palizi. Le-au supt tot sângele. Am zăcut acolo, i-am lăsat să mă înţepe şi în cele din urmă am auzit voci.

Era Makin, pe care am vrut să-l implor să mă ucidă, dar mă durea prea tare faţa. S-ar fi crăpat, dacă aş fi deschis gura, şi cu toate rănile care-mi supurau. Apoi a venit Rike, negru pe fundalul cerului albastru, şi parcă am prins ceva puteri. Nu merită să fii slab în faţa lui Rike, care are ceva care mă face să uit de moarte şi să vreau să ucid chiar eu.

— Rike, ştiam că te-am adus cu un scop.

Fiecare cuvânt e o agonie.

Am stat cinci zile în castelul lui Alaric Maladon. Nu în camera de oaspeţi, ci în sala mare. Mi-au pus un scaun pe podium, aproape la fel de mare ca al Ducelui, şi am stat acolo înveşmântat în blănuri, iar când asudam, mă dezbrăcam pe jumătate. Makin şi Fraţii au sărbătorit cu oamenii lui Maladon. Femeile şi-au făcut apariţia prima oară purtând berea în carafe din magazie, aveau cuţite la şold şi mâncau la mese ca bărbaţii, bând şi râzând

aproape la fel de tare. Una aproape cât mine de înaltă, blondă ca laptele şi atrăgătoare datorită osaturii, s-a oprit lângă mine când eram în scaun, îmbrăcat în blănuri.

— Mulţumirile mele, rege Jorg, a zis.

— Aş putea scorni tot, i-am răspuns.

Fiindcă mă simţeam prost şi urât, voiam să-i amărăsc pe toţi.

— Pământul nu s-a mai cutremurat de când te-au adus înapoi, a zâmbit ea larg. Cerul e senin.

— Ce-i aia? am întrebat.

Avea în mână un vas de lut, plin cu o pastă neagră şi strălucitoare şi cu puţină piele de animal.

— Mi-a dat-o Ekatri. E o pomadă pentru arsuri şi o pudră de luat cu apă pentru a lupta cu otrava ce-ţi trece prin sânge.

Am râs până când m-a apucat durerea.

— E vrăjitoarea aia bătrână care-mi prezice eşecurile? Sigur o să am otravă în mine dacă iau ceva ce-mi trimite ea. Poate că de-aia arată viitorul aşa.

Femeia – poate era chiar o fată – a râs.

— Nu aşa sunt völvas. Oricum, tata nu s-ar bucura deloc să mori aici. Ar da foarte prost, iar Ekatri depinde de favorurile lui.

— Tatăl tău? am întrebat-o.

— Ducele Maladon, prostuţule, mi-a zis şi a plecat, lăsându-mi în poală vasul şi pielea.

M-am uitat la fundul ei când se îndepărta. Mă gândeam că, dacă pot să trag cu ochiul la un fund bine făcut, poate că n-o să mor.

S-a uitat peste umăr şi a văzut că o studiez.

— Sunt Elin.

A continuat să meargă, făcându-se nevăzută în mulţime şi fum. Eu am luat pudra lui Ekatri şi, de durere, am muşcat o curea din piele când mi-a dat Makin cu pomada pe arsuri. Mânuia bine sabia, dar, ca vindecător, parcă avea zece degete mari. Aproape c-am ros cureaua, dar, când a terminat, durerea aproape că dispăruse.

Elin mi-a zis că völva depinde de favorurile tatălui ei. Speram să fie aşa şi să nu depindă el de-ale ei. Makin făcuse săpături şi pusese întrebări acolo unde trebuia, obţinând răspunsuri, ca de obicei. Încă n-o zisese nimeni, însă, dacă puneai la un loc răspunsurile şi te uitai la grămadă din unghiul potrivit, se părea că Skilfar, vrăjitoarea gheţii, îşi băgase coada în nord. Nu mă îndoiam că mulţi jarli şi lorzi nordici îi cântaseră în strună, fără să ştie. Însă Ekatri era un peşte mai mic, după Makin. Mă întrebam dac-o fi aşa, stând de unul singur cu durerea, în liniştea nopţii. Alaric de Maladon trebuia să aibă grijă, mă gândeam eu – chiar şi peştii cei mai mici te pot sufoca.

Cinci zile m-am hrănit cu terci de ovăz, în timp ce Fraţii se înfruptau din porc fript, cap de bou, păstrăv, mere cu zahăr şi orice pentru care ar fi fost un chin să mestec. În fiecare noapte mai veneau din rubedeniile Ducelui ca să înmulţească gloata. Şi vecini. Oameni din Hagenfast, având în barba împletită fire din părul celor care muriseră răpuşi de topoarele lor, vikingi adevăraţi, înalţi, blonzi şi cruzi din Fortul de Fier şi din porturile din nord şi un războinic gras şi singuratic din Snjar

Sonjr, plin de grăsime de focă şi care, deşi era cald tare, nu se despărţea de nicio blană în care era încotoşmănat.

Mă uitam cum câştigă Rike lupte corp la corp după zece băuturi, trântind un viking cu braţe vânjoase şi mereu roşu la faţă. Mă uitam la Kent cel Roşu, care ieşea pe primul loc la aruncatul toporului într-o ţintă din lemn şi al treilea la tăiat lemne. Un localnic înalt, cu ochi albaştri l-a bătut pe Grumlow la aruncatul cuţitelor, dar cel din urmă era bun la înjunghiat şi era mai motivat dacă ţinta respira. Row cică se descurca bine la tras cu arcul, dar asta se petrecea afară şi nu i-am lăsat să mă mute. Makin a pierdut la toate categoriile, dar ştia că învingătorii sunt admiraţi, nu şi simpatizaţi.

Ducele şi cu Sindri se aşezau adesea lângă mine, dorind să ştie cum l-am răpus pe Ferrakind, dar am clătinat din cap şi am isprăvit cu un singur cuvânt.

— Ud.

Berea curgea în valuri, dar eu beam doar apă şi mă uitam la flăcările torţelor mai des decât la danezii care se ospătau şi se întreceau. Pentru mine, flăcările aveau acum alte culori. Mă gândeam la cum îi mistuiseră pe Gog şi pe Magog, fratele lui mai mic, care purtase doar câteva ore numele pe care i-l dădusem. M-am gândit la Gorgoth în tăcerea trolilor în cavernele întunecoase. Am luat în mână cutia de cupru şi m-am întrebat dacă ce e înăuntru avea să-mi distragă atenţia de la durere.

Însă m-am gândit şi la mama, aşa cum fac toţi

băieţii când sunt răniţi, iar la paisprezece ani am descoperit că sunt tot băiat, dacă încă mă durea aşa de tare. Mi-am amintit cum m-am zvârcolit şi am gemut pe versanţi după ce a plecat Sindri, agonia şi setea care m-au apucat, aproape la fel de mistuitoare ca durerea. M-aş fi potrivit de minune printre muribunzii de la Mabberton, printre răniţii la care mă uitasem zâmbind, încovrigaţi de durere, cerând apă. Şi, când te muşcă durerea, te târguieşti. Şi băieţii se tânguiesc. Ne zvârcolim, implorăm, îi oferim torţionarului ce vrea pentru ca durerea să înceteze. Şi, când nu e vorba despre un torţionar care să se îndure, nici despre un om cu capul acoperit cu cleşti, ci trebuie să scapi doar de o arsură, te târguieşti lui Dumnezeu, ţie însuţi, în funcţie de cât de mare ţi-e orgoliul. Îmi bătusem joc de muribunzii de la Mabberton, iar acum fantomele lor se uitau la mine cum ard. Acceptă durerea, mi-am zis, şi vei fi un om bun. Şi, dacă nu, unul mai bun. Cu toţii ne eschivăm, dacă ne doare suficient. „Experienţă”, cuvântul acela cu două tăişuri, era o mică parte, care-l elimina pe copilul necopt şi-l călea pe bărbatul care avea să vină. Am promis că voi fi mai bun. Deşi se ştie că mint.

*

Când Mabberton era în flăcări noi trebuia să ajungem la Wennith, pe Coasta Calului. Wennith, unde stă bunicul pe tron, într-un castel înalt, cu vedere la mare. Sau, cel puţin, aşa îmi zicea mama, căci nu-l văzusem niciodată. Corion era din

Coasta Calului. Poate că acolo mă trimisese, ca o armă care să-i regleze nişte treburi. Oricum, în castelul Ducelui Maladon, în orele liniştite dinainte de zori, când torţele se stingeau şi felinarele pâlpâiau, printre nordicii care sforăiau întinşi pe mese, m-am gândit din nou la Wennith. Acum aveam prieteni în nord, dar, ca să câştig Războiul Sutei, războiul nostru, al meu, îmi trebuia şi sprijin din partea familiei.

Trecerea timpului a lăsat urme asupra Fratelui Row, a cărui înfăţişare a rămas la cincizeci de ani pe veci. Cărunt, slab, dur, rău. Bătrânul acesta cu ochi albaştri avea să se îndoaie, dar nu avea să se rupă niciodată. Avea să reziste când unul mai bun ar ceda sub povară. E cel mai scund dintre noi, nespălat, brăzdat de cicatrici uitate, adesea trecut cu vederea de oamenii care nu au timp să se gândească la greşeala făcută.

29

Cu patru ani în urmă

Pe lungul drum spre sud m-am întrebat de ce am făcut diversiunea. De peste o sută de ori, ca să fiu sincer. Adevărul e că nu găsisem ce aveam nevoie. Nu ştiam de ce am nevoie, dar ştiam că nu e la Bântuit. Lundist, fostul meu mentor, mi-a zis odată că, dacă ştii unde să cauţi ceva, începi să

cauţi acolo unde eşti. Pentru un om înţelept, era cam netot. Plănuiam să mă uit peste tot.

Am plecat în a şasea zi. Stăteam în şa, călare pe Brath, fiecare muşchi îmi era amorţit, mă durea faţa şi plângeam.

— Nu te-ai înzdrăvenit, mi-a zis Makin, care era lângă mine.

— Mi-e şi mai rău când te văd în scaunul ăla înfulecând de parcă singura ta ambiţie ar fi să fii rotund, i-am răspuns.

Ducele a venit la porţile castelului cu peste o sută de războinici ca să ne conducă. Sindri era în dreapta lui, Elin în stânga. Alaric i-a făcut pe toţi să chiuie. Au strigat de trei ori şi au învârtit topoarele peste capete. Te cam băgau în sperieţi, dacă aşa îşi luau ei rămas-bun de la prieteni. Credeam că cei pe care-i considerau duşmani n-au nicio şansă.

Ducele şi-a lăsat oamenii ca să vină lângă mine.

— Jorg, ai făcut o vrajă aici. Nu vei fi uitat.

Am dat din cap că da.

— Duce, lasă Heimrift în pace! Halradra şi fiii lui dorm. N-are rost să te duci să-i împungi.

— Şi tu ai un prieten aici, sus, a zâmbit el.

— Nu e prieten, i-am zis.

Însă o parte din mine îşi dorea să fie. Îmi plăcea Gorgoth. Din păcate, judeca bine caracterul oamenilor.

— Drum bun!

Sindri a venit lângă tatăl lui, zâmbind cu însufleţire, ca întotdeauna.

— Rege Jorg, vino la noi iarna!

Elin li s-a alăturat.

— N-ai mai vrea să vezi faţa asta pocită.

M-am uitat la ochii ei albaştri.

— Cicatricile unui om îi spun povestea. A ta e una pe care vreau s-o citesc, mi-a zis.

Am surâs, deşi mă durea.

— Hai!

Şi i-am dat pinteni lui Brath ca să-mi conduc fraţii spre sud.

*

Pe drum mi-am tot dat cu pomada neagră a lui Ekatri şi faţa a început să mi se vindece, iar carnea jupuită se transforma într-o cicatrice urâtă. În dreapta era Jorgy Ancrath cel arătos, iar din stânga, ceva monstruos: unii ar spune că astfel adevărata mea fire ieşea la iveală. Durerea m-a lăsat, fiind înlocuită de o senzaţie de piele strânsă şi arsură în jurul oaselor. În sfârşit, puteam să mănânc. Acum toate bucatele de pe masa regelui se îndepărtau din ce în ce mai mult pe măsură ce-mi dădeam seama că am o foame cruntă. Şi aşa e pe drum. Când eşti călare şi străbaţi imperiul în lung şi-n lat, zi după zi, având de mâncare doar ce poţi duce cu tine sau ce poţi fura, afli că totul are gust bun când ai stomacul gol. Dacă te uiţi la o bucată mucegăită de brânză şi nu-ţi lasă apă în gură înseamnă că nu ţi-e foame cu adevărat.

La Bântuit bucătarii preparau vânat tăvălit prin miere, asezonat cu pârş copt cu rozmarin ca să îmi

ispitească pofta. După zile întregi petrecute în şa, mi se pare că mâncarea trebuie să fie caldă sau rece ca să mă ispitească, deşi nu neapărat; dacă e un animal, ar trebui să nu se mişte şi să fi avut la un moment dat coloană vertebrală.

În prima seară ne-am strâns unii în alţii în jurul focului de tabără, absent fiind cel mai mic tovarăş de drum, nu cel mai mare. Mă uitam în flăcări şi mi-am imaginat o furnicătură în oasele maxilarului, chiar şi sub efectul copleşitor al pomezii.

— Mi-e dor de micuţul nostru, mi-a zis Grumlow, ceea ce m-a surprins.

— Da.

Sim a scuipat. Kent cel Roşu a ridicat privirea, căci îşi lustruia toporul.

— Jorg, şi-a dovedit curajul?

— Ne-a salvat pe mine şi pe Gorgoth şi l-a ucis pe vrăjitorul focului înainte să moară.

— Sună bine, a făcut Row.

Era un ticălos fără Dumnezeu, dar avea un foc în el, măiculiţă.

— Makin, am zis.

S-a uitat în sus, flăcările reflectându-i-se în ochi.

— Din moment ce Coddin e acasă…

M-am oprit, dându-mi seama că m-am referit la Bântuit spunând „acasă”.

— Din moment ce Coddin e acasă şi Nubanezul nu e cu noi…

— Da? a făcut el.

— Vă spun doar că am pornit pe o cărare care e… poate un pic prea dură. Doar ziceţi-mi. În

regulă?

Şi-a ţuguiat buzele prea cărnoase şi a inspirat aer printre dinţi.

— O să încerc, a răspuns.

Tot încercase atâţia ani, dar acum i-am dat permisiunea.

*

O săptămână am tot ocolit sate, ne-am învârtit în jurul oraşelor şi ne-am croit drum pe potecile domoale ale regatului pe lângă care am trecut în călătoria noastră spre nord. Am ajuns în Rye, o aşezare prea mare să fie un sat, prea recentă şi întemeiată prea la întâmplare ca să fie oraş. La plecare am cumpărat provizii de acolo şi ne-am dus cu desagile goale să le umplem. Încă mi se părea ciudat să plătesc, dar, când ai bănuţi, e un bun obicei. Desigur că ar trebui să furi din când în când, să iei ceva cu forţa doar din răutate, căci cum altfel să-ţi păstrezi talentul? Şi totuşi, e bine să plăteşti, mai ales dacă eşti rege cu buzunarul plin de aur.

Piaţa principală din Rye nu e nici piaţă şi nici principală, întrucât în aşezare mai sunt alte pieţe şi luminişuri la fel de mari. Rike încărcase ultimul sac de ovăz pe calul de povară şi Makin încerca să-şi închidă desaga peste patru iepuri eviscerаţi, când gloata care trecea pe lângă noi s-a despărţit ca Marea Roşie ca să lase un bătrân. Eu mă rezemasem de Brath şi mă simţeam cam istovit. Vara venise mai devreme şi soarele ardea pe un

cer şters. Faţa mă durea ca naiba şi mă cuprinsese şi o febră dogoritoare.

— Prinţul spinilor! a strigat bătrânul, îndreptându-se spre mine, tare cât să întoarcă lumea capul.

— Regele spinilor, am zis eu în şoaptă. Şi, în caz că Spinii sunt pe hartă, eu i-am ratat.

S-a oprit la un metru în faţa mea şi s-a îndreptat de spate. Era ogârjit, uscăţiv şi cu nişte şuviţe de păr alb fluturându-i într-o parte şi în alta a capului chel. Ochii îi erau lăptoşi, deşi nu avea cataractă, ci păreau sidefii şi aveau un pic culoarea curcubeului.

— Prinţul spinilor!

A zis mai tare de data asta. Lumea începea să se adune.

— Pleacă! i-am răspuns eu în şoaptă, pe un ton care te sfătuieşte să asculţi.

— Poarta de aur se va deschide pentru Prinţul de Arrow.

Parcă plutea ceva în aer, iar smocurile de păr alb îi fluturau.

— Poţi doar…

E o artă să scoţi repede sabia. Chinga ce ţine teaca trebuie să fie desfăcută, iar eu fac întotdeauna aşa, ca să poţi propulsa toată sabia câţiva centimetri în aer, punând mâna pe plăsele şi aruncând-o în sus. Dacă te sincronizezi şi te învârteşti iute, poţi să prinzi mânerul sus când îl arunci, iar când cade sabia poţi s-o înfigi în cine e în faţa ta.

Am privit peste umăr. Ochii lui încă erau

lăptoşi, însă nu mai făcea profeţii despre mine. M-am dat în spate şi am scos lama din pieptul lui. S-a uitat în jos la rana stacojie, însă, ciudat, n-a căzut.

Am aşteptat o clipă. Mulţimea amuţise, iar bătrânul era tot în picioare, fixându-şi ochii cu luare-aminte la sângele care i se scurgea pe burtă.

— Hei! i-am zis.

A ridicat privirea, ceea ce m-a ajutat. Bărbia stătuse în drum. I-am luat capul cu o singură lovitură. Nu mă laud, dar nu e uşor să decapitezi pe cineva dintr-o singură lovitură. Am văzut călăi pricepuţi care au dat de trei ori cu securea la o execuţie, iar gâtul victimei e pe-un lemn.

Profetul a avut suficientă graţie să-şi lase corpul să cadă după ce i-a ajuns capul la picioare. Însă s-a uitat la mine cu ochii sidefii. Nu e nicio magie, un cap retezat se poate uita la tine cam un minut, dacă îl laşi, dar cică aduce ghinion dacă eşti ultimul pe care îl vede.

Am luat capul de smocurile de păr şi l-am ţinut în dreptul ochilor.

— Serios? Poţi să-mi spui cine sunt şi pe ce n-o să stau în viitor, da’ p-asta n-ai prevăzut-o?

Am păstrat tonul ridicat pentru mulţime.

— Şarlatanul ăsta a trăit de pe urma nefericirii voastre de ani buni. Îmi voi făuri singur viitorul, am adăugat apoi, şi mai încet, pe un ton rezervat doar profetului şi oricui se uita la mine prin ochii lui, pentru toţi cei care vedeau acest moment cu gândul la anii dinainte să mă nasc. Dacă ai murit nu înseamnă că ai dreptate. Toţi murim.

Oamenii au zâmbit. Unii s-au făcut mici.

— Regele mort, au zis fără nici cel mai mic zgomot şi pielea mi se strângea unde îl atingeam, de parcă îmi umbla în palmă un păianjen.

Am scăpat capul şi i-am tras un şut spre mulţime. I-am tras un picior, dar nu e o idee bună. Am aflat asta cu ani în urmă, a fost o lecţie care m-a costat două degete rupte la picior. Trebuie să împingi capul cu partea laterală a piciorului, ca atunci când îl arunci. Oricum se va rostogoli, deci nu ai nevoie de atâta forţă. Când vine vorba despre capete retezate, cel căruia i-a aparţinut nu mai e interesat să reducă impactul loviturii şi oricum nici n-ar avea cum. Când loveşti pe cineva în cap – cum mai faci câteodată –, respectivul se trage din drum, iar contactul nu mai e aşa de puternic. Un cap retezat e o greutate moartă, chiar dacă se uită la tine.

Şi mi s-au epuizat cunoştinţele despre cum se lovesc capetele. Ştiu mai mult decât majoritatea oamenilor, însă mayaşii se pricepeau mai bine. Dar e altceva.

Makin a isprăvit cu desaga şi a venit lângă mine.

— A fost un pic cam dur, a zis. M-ai rugat să-ţi pun în vedere.

— Du-te dracului! l-am repezit.

Le-am făcut cu mâna fraţilor.

— Hai să mergem!

*

Ne-am întors o sută de mile de-a lungul Căii

Nordului, prin ducatele Parquat şi Bavar, unde majoritatea călătorilor sunt bine primiţi, dacă nu plănuiesc să rămână, şi chiar şi cei de-un leat cu noi sunt toleraţi, atâta timp cât nu descalecă.

Oraşul Hanver ne-a primit cu steaguri. Pe lângă şirurile de case cu acoperiş de paie pe care le remarcasem mergând spre nord, Hanver părea neatins de război şi se întindea pe un teren idilic, împărţit în câmpuri roditoare.

— Parcă e zi de sărbătoare.

Kent s-a ridicat în şa ca să vadă. Deşi era un ucigaş sinistru, avea o fire pioasă, în sensul bun sau mai bun al cuvântului.

— Ga!

Lui Rike îi plăcea să petreacă sălbatic, zgomotos, când totul devine o învălmăşeală.

— O să fie muzică de cor, a zis Sim, eternul iubitor de muzică.

Şi, doar cu o încuviinţare asupra faptului că sunt Rege Renarrului, iar ei doar nişte ţărănoi împuţiţi, Fraţii m-au condus în Hanver. Am mers călare pe strada principală, prin mulţime, localnicii se spălaseră pe faţă, se îmbrăcaseră cu cele mai bune cârpe, copiii aveau beţe de care agăţaseră panglici, unii aveau şi mere cu zahăr, ţinute dulci de-a lungul iernii. Fraţii au luat-o pe drumuri separate, Sim la biserică, Grumlow la fierar, Rike i-a dat frâiele unui băiat din faţa primei taverne. Row a ales a doua tavernă, iar Kent s-a dus la grajduri ca să cerceteze piciorul drept din spate al lui Hellax.

— Cred că o să fie mai mult decât muzică

coralĕ, a zis Makin, arătând spre piaţa principală.

Acolo se ridicase o platformă de lemn, iar bârnele încă trosneau. O scenă mare, unde fluturau în bătaia vântului trei spânzurători. Am priponit caii în locul public, iar Makin i-a aruncat băiatului de-acolo două monede de cupru.

— E o execuţie a Bisericii, a zis Makin.

În colţul îndepărtat al platformei flutura un steag alb, pe care erau desenate sfânta cruce şi potirul.

— Măi să fie!

Nu-mi prea ardea mie de problemele ecumenice de la Castelul Înalt. Pe drum Biserica răspândise otrava Romei fără niciun dram de moderaţie. Şi poate că a fost singura dată când l-am considerat pe tata o influenţă moderată.

Am stat cu ceilalţi în lumina soarelui şi am înfulecat oaie la proţap de la un vânzător care trecea pe acolo. Un băiat ne-a vândut arac în căni de cositor – era o băutură închisă la culoare şi amară, din partea locului, mai puternică decât vinul. A aşteptat s-o dăm pe gât, apoi şi-a văzut de drum după ce i-am dat cănile. Poate că n-am timp de Biserică, da’ cum să pierd o execuţie straşnică? Odată, cu ani în urmă, urmărisem cum îl spânzuraseră pe Fratele Merron şi Row zisese aşa: „*O* execuţie straşnică n-are nevoie de un motiv bun”. Şi avusese dreptate.

Întâi am auzit patru băieţi din cor cântând, probabil niciunul nefiind tăiat, nu într-un orăşel sărăcăcios ca Hanver. Pentru început, nu era nimic de văzut, doar crucea din argint în vârful unui

toiag, apoi gloata s-a dat în lături şi i-am auzit pe băieţii în straie albe înălţându-şi glasurile în cânt. L-am văzut pe Sim în braţe, îngânând şi el ceva, deşi nu ştia latină.

Apoi au venit preoţii ca două ciori negre, cu un pic de purpuriu la piept, legănând cădelniţele. Cu feţe necioplite, parcă fraţi, de aceeaşi vârstă cu Makin. Apoi am văzut într-o căruţă o mamă şi două fiice de zece – doisprezece ani legate la mâini şi picioare, albe la faţă de groază. Preotul în vârstă era ultimul, înveşmântat în mătăsuri purpurii, cu diamante care străluceau prin negrul sutanei. Era un om sever, însă arătos, cu părul cărunt având la mijloc o cărare care îi dădea un aer grav.

— Am nevoie de bere bună, a scuipat Makin. Aracul ăsta mi-a lăsat un gust amar în gură.

Poate că o execuţie straşnică nu are nevoie de un motiv întemeiat, dar mi se părea că nicio execuţie făcută de Biserică nu poate fi considerată bună. Îl dispreţuisem pe Părintele Gomst multă vreme şi pentru minciunile îndrugate, şi pentru slăbiciunea lui. În noaptea cu spinii şi ploaia minciunile îi ieşiseră la iveală de parcă le luminase un fulger într-o odaie întunecată. Dar oricum ar fi ieşit la iveală, cu timpul. Ca să fim sinceri, optimismul vag al lui Gomst şi discuţiile despre iubire nu prea aveau legătură cu doctrina catolică. Tata n-ar fi îngăduit ca influenţa papei să se răspândească în castel.

Mulţimea îi striga sudălmi femeii, iar fiicele ei erau duse pe platformă, deşi mulţi tăceau, amărâţi şi pleoştiţi.

— Ştii ce are în comun Biserica Romei cu Biserica veche, cu credinţa pe care o aveau popii pe vremea Constructorilor, în secolele dinaintea Constructorilor? l-am întrebat.

— Nu, a răspuns Makin.

— Şi nimeni de aici nu ştie, i-am zis. Papa Anticus a pus în cufere adânci fiecare Biblie care a supravieţuit celor O Mie de Sori, toate cărţile despre doctrină, toate documentele de la Vatican. Tot. Ar *fi* putut arde tot. Ar fi putut urma la literă. Cărturarii nu-ţi pot dezvălui nimic, doar că nu trebuie să ştii nimic.

Preotul de pe eşafod şi-a găsit ritmul şi mergea pe margine, în faţa gloatei, predicând despre răutate şi vrăjitorie. Picături albe de scuipat străluceau în soare când săreau peste capetele ţăranilor de aproape.

— Jorg, n-aş fi zis că eşti teolog, s-a îndepărtat Makin. Vii să bei berea aia?

M-am uitat la călăi cum o duc cu forţa pe prima fată pe eşafod. Deci nu urma să fie spânzurată, poate că înainte avea să fie crestată. Micuţa se zbătea, căci se vedeau braţele încordate ale bărbatului.

— E prea devreme pentru sânge, Sir Makin? l-am împuns, însă batjocura era îndreptată spre mine şi spre gustul amar pe care îl aveam în gură.

— N-ai decât să crezi că sunt slab, a mârâit Makin, dar nu pot să mă uit când sunt copii.

Eu cred că Makin nu putea să se uite nici dacă erau adulţi, deşi se lăsase purtat în întunericul Frăţiei la început, când se considera singurul care

poate să mă apere.

— Dar sunt vrăjitoare.

Altă remarcă usturătoare pentru mine. Probabil că erau. Cunoscusem felurite vrăjitoare şi în lume părea să se strecoare mai multă magie în fiecare an, cuibărindu-se în cineva de parcă ţesătura zilelor noastre ar fi fost găurită. Sunt sigur că preotul m-ar fi adus şi pe mine pe eşafod, dacă ar fi ştiut că pot vorbi cu morţii, dacă mi-ar fi văzut venele negre care-mi brăzdau pieptul, dacă ar fi avut curaj să se pună cu mine. Or fi vrăjitoare, dar poate că femeia îndrăznise să nu fie de acord sau născocise. Biserica Romei nu ura nimic mai mult decât născocirile. Era posibil ca un preot să te condamne să arzi pe rug dacă faci ce vrei cu o vrajă, însă, dacă găseşti o sabie mai bună sau redescoperi o alchimie a Constructorilor, atunci găseşte un expert care să te tortureze o săptămână şi apoi să te omoare.

Makin a scuipat din nou, a scuturat din cap şi s-a îndepărtat. Mă judeca. Pe afurisitul lui de rege! Am lăsat furia, era o scăpare, mă puteam ascunde în ea, dar nu Makin mă înfuria.

Să se roage oamenii lui Dumnezeu, chiar nu-mi pasă. Poate iese chiar ceva bun, dacă bunătatea contează. Puneţi-l în biserici şi jeliţi-l acolo. Dar Roma? Roma e o armă folosită împotriva noastră. O otravă dulce, dată oamenilor înfometaţi.

Sus, pe eşafod, fata a ţipat când au dezbrăcat-o. Un bărbat s-a apropiat. Ţinea în mână un baston cu dinţi de metal strălucitori.

— E episcopul, nu?

L-am văzut pe Kent lângă mine, cu mâna pe mine, ca şi cum putea să tragă sabia fără să-mi ceară permisiunea. Cu ajutorul lui, mi-am ţinut sabia în teacă.

— Murillo, l-am aprobat.

Puţini îndrăzneau să-mi pomenească despre episcopul Murillo. Încă îmi pare rău de cuie. I le băgasem încet în cap, însă tot scăpase ca prin urechile acului.

— E o zi neagră, a zis Kent, deşi nu-mi dădeam seama dacă se referă la momentul de acum sau din trecut, căci, evlavios sau nu, nu mă certase niciodată pentru nepotul papei.

Am dat din cap că da. Aveam motive mai bune decât Murillo să urăsc Biserica Romei, dar episcopul fusese cireaşa de pe tort.

— Cum e Hellax? am întrebat.

— O să fie bine. I-au pus comprese pe picior, mi-a răspuns Kent.

Fata striga ca apucata, deşi doar îi arătaseră toiagul.

— Poate călări? l-am întrebat.

Kent mi-a aruncat o privire.

— Jorg!

Toţi suntem alcătuiţi din contradicţii. Însă acele forţe ne dau putere, ca un arc.

Dă-mi un om în care totul e bine aşezat, şi o să-ţi arăt nebunie. Cu toţii păşim pe o cale îngustă, iar nebunia e de ambele părţi. Un om fără contradicţii, care să-l echilibreze, va cădea într-o parte sau alta.

— Să vedem mai bine! am zis, croindu-mi loc

prin mulţime.

Majoritatea se dădeau din calea mea, pe unii a trebuit să-i lovesc. Kent ţinea aproape. Makin a plecat întrucât contradicţiile îi permiteau un compromis. Ale mele nu sunt blânde. Aş spune că ura m-a dus pe eşafod. Ura faţă de Roma, faţă de doctrina ignoranţei, faţă de înalţii prelaţi corupţi, poate fiindcă nu era ideea mea. Fraţii mei vă vor spune că decizia s-a datorat firii contradictorii, faptului că mă revoltam împotriva ideii că, în afară de sfori, numai frica de preot şi de urletele gloatei îi ţine prizonieri pe unii. Acţiunile mele nu aveau legătură cu cele trei luni petrecute pe tronul Renar, bineînţeles. Punându-mi coroana pe cap, acceptasem răspunderea pentru oamenii din regat, dar coroana cântărea mai mult decât răspunderea şi la scurtă vreme mi-am dat-o jos.

Nimeni n-a încercat să mă oprească atunci când am urcat. M-au şi împins câţiva, jur. Am luat sceptrul din mâna călăului când s-a tras înapoi să mă lovească. Avea bucăţi de fier în el. Fata, goală şi rezemată de stâlp, se uita la sceptru de parcă era singurul lucru de pe lume. Era prea curată pentru o ţărăncuţă. Poate că preoţii o spălaseră ca să nu se piardă în mizerie urmele torturii.

Puteam să fac o baie de sânge, degetele mă mâncau pe mânerul sabiei şi eram convins că îi pot ucide fără mare efort pe toţi cei de pe eşafod. Hanver nu mai văzuse războaie de o generaţie, ceea ce eram mai mult decât pregătit să schimb. Dar mi-am pus capul la contribuţie. Din trei paşi am ajuns la un metru de preotul cărunt. În mână

învârteam sceptrul cu dinţi.

— Sunt Regele Jorg al Renarului. Am ucis mai mulţi preoţi decât dumneata vrăjitoare şi o să le eliberezi pe cele trei doar pentru că asta vreau eu!

Am vorbit limpede şi tare ca să audă mulţimea, care amuţise într-atât, că se auzea steagul cum flutură.

— Dacă nu vrei să înghiţi toiagul, va trebui să zici: „Da, Înălţimea Ta”.

În apărarea lui, preotul a şovăit, apoi a zis:

— Da, Înălţimea Ta.

Cu siguranţă se încredea, dacă nu în originea mea, măcar în prezicerile mele culinare.

Printre ţărani erau unii înarmaţi, nu mulţi, dar suficienţi, bătăuşi cu coifuri şi jiletci care să păstreze ordinea pentru cine ştie ce lord domnea pe acolo. Le-am întâlnit privirile şi le-am făcut semn celor trei de lângă jgheabul pentru cai. Au dat din umeri şi au plecat. Nu pot să zic că m-a încântat. Makin era în spatele lor, căci compromisul nu-l dusese până la cea mai apropiată tavernă până la urmă.

— Spune-mi că nu!

Sabia a ieşit din teacă aşa de repede, că aproape a sunat. Pe feţele din mulţime se citea setea de sânge, şocul că li se refuzase ce voiau. Şi eu eram la fel. Ca un străunt care nu iese, ca un gol care cere să fie umplut. Aşteptam, dorindu-mi pe jumătate să se răscoale, să pornească înainte, mânaţi de indignare.

— Spune-mi că nu!

Dar au rămas tăcuţi. Frânghiile cu care erau

legaţi prizonierii au cedat.

— Plecaţi! le-am spus cu furie, de parcă era vina lor.

Mama s-a dus şchiopătând, târând fetele după ea. Makin le-a ajutat să coboare. M-am întrebat mai târziu dacă va fi suficient ca să izgonesc fantoma, dacă fapta mea bună, orice motiv o fi având ea, îl va ţine la distanţă pe copilul mort din visele mele. Dar s-a întors odată cu umbrele.

Am stat o zi întreagă în Hanver şi am plecat într-o dimineaţă însorită, cu desagile pline şi cu steagurile încă fluturând deasupra. Ce frumoase sunt locurile neatinse de război! Dar ce puţin rezistă fără război!

30

Cu patru ani în urmă

Mi-am lăsat monştrii – pe Gog şi pe Gorgoth – în nord, iar pe demonii mei îi duceam în sud ca întotdeauna.

Ne mişcăm bine pe drumul spre sud. Am traversat râul Rhyme pe una din barjele şubrede pe care le desconsiderasem când mergeam spre nord. Mi s-a părut o experienţă interesantă – prima mea călătorie pe apă, şi nu prin apă sau deasupra. Caii erau îngrămădiţi şi agitaţi în ţarcul de pe punte şi câteva minute, cât a durat să fie trasă barja cu o frânghie fixă, m-am aplecat peste provă şi am văzut râul strălucind. M-am uitat la căpitan,

un uriaş năduşit, şi la cei trei oameni din serviciul lui. Îşi trăiau viaţa pe un râu întins, care avea să-i ducă la mare în câteva ore. Ei înaintau cu barja sute de mile într-o lună, dar nu ajungeau foarte departe.

— Aminteşte-mi din nou, mi-a zis Makin când am ajuns pe ţărmul îndepărtat, de ce nu ne întoarcem la Bântuit unde noi sau tu, cel puţin, putem trăi ca regii, în loc să vedem jumătate de lume ca să dăm de rude pe care nu le-ai cunoscut niciodată?

— Pe unele le-am cunoscut. Doar nu am fost unde locuiesc.

— Şi de ce o facem acum? Ai luat tărâmul Renar doar ca să poată domni Coddin, în locul tău? m-a întrebat Makin.

— Familia mea a apreciat dintotdeauna ajutoarele.

Makin a zâmbit.

— Dar noi mergem pentru că avem nevoie de prieteni. Fiecare ghicitor şi câinele lui cu maţele pe afară îmi spun că Prinţul de Arrow se va aşeza pe tronul imperiului. Dacă e parţial adevărat, atunci va veni şi în Înălţimile Renar cât de curând şi va fi greu să-l oprim, fiindcă l-am şi cunoscut. Şi, în ciuda amabilităţii mele legendare, se pare că zilele astea trebuie să traversăm jumătate de lume ca să găsim pe cineva care să ne ajute la ananghie, i-am zis.

Era adevărat, dar mai mult decât orice mişcare întru dobândirea imperiului, îmi doream să găsesc un membru al familiei care nu-şi dorea aprig să mă

omoare. Se spune că sângele apă nu se face, dar ce am moştenit de la tata e cam apos. Crescând şi începând să cercetez din ce sunt făcut, am simţit nevoia să văd rudele mamei ca să mă conving că nu sunt cu totul malefic.

Am trecut pe la poalele Munţilor Aups, faţă de care Munţii Matterack erau o ruşine, ca înălţime şi ca număr. O mulţime de piscuri albe de la est la vest, de-a lungul mai multor naţiuni – marele zid al Romei. Tânărului Sim i se păreau fascinante şi se uita atât de vrăjit, încât ar fi putut să cadă de pe iapă în orice moment.

— Un om n-ar putea să se suie niciodată pe ei, a zis.

— Hannibal i-a străbătut cu elefanţi, i-am spus.

— O, elefanţi! a răspuns încruntat.

Până atunci nu-mi dădusem seama că habar n-are ce e un elefant. Nici măcar circul doctorului Taproot nu avea elefanţi. Sim credea probabil că se căţărau ca maimuţele.

Câteva săptămâni am călătorit de-a lungul hotarelor fără lege ale regatelor mai puţin importante, pe drumuri mai puţin bătătorite. Şapte bărbaţi care călătoresc e un număr primejdios. Nu e puţin ca să treci neobservat. Nu e mult ca să fii apărat. Însă arătam dârji. Poate nu atât de dârji cum eram de fapt, dar suficient pentru a-i descuraja pe tâlharii care ne-ar fi văzut trecând pe acolo. Te ajută şi dacă arăţi sărman. Într-adevăr, aveam cai, arme, armură, dar nimic care să promită un premiu mare, sigur nu unul suficient de important ca să te lupţi cu Rike şi Makin.

Poalele Munţilor Aups se întind, la marginile Teutoniei, de-a lungul unor văi întinse şi sterpe, despărţite de culmi înalte, de piatră spartă. Cu multă vreme în urmă se întâmplaseră lucruri rele. Îi dăduseră numele „Interdicţia” şi nici acum nu prea creştea nimic în praful înecăcios. În mijlocul văilor părăsite, am trecut pe lângă cea mai izolată casă din lume, aflată la o săptămână de marş de oriunde ai vrea să fii. Am citit că în nordul alb, după ce treci de o mare îngheţată, trăiesc oameni în case de gheaţă şi poartă blănuri care îi apără de vântul ce te poate despica în două. Dar coliba asta de piatră, pitică printre nişte bolovani lăsaţi de izbelişte, cu ferestrele goale ca nişte ochi negri, părea şi mai sărăcăcioasă. O femeie şi trei copii au ieşit şi s-au înşirat în faţa ei ca să se uite cum treceam. N-am rostit nicio vorbă. În valea aia secată, doar cu şuieratul vântului, fără mugetul vacilor şi fără trilurile înalte ale ciocârliilor, simţeam că vorbele ar fi un păcat, de parcă ar fi trezit ceva ce ar fi trebuit să moară.

Femeia se uita la noi şi avea o faţă prea albă, prea netedă, ca a unui copil mort. Şi copiii ghemuiţi lângă ea cu nişte haine rupte şi cernite pe ei.

Mergând spre nord, am dat de primăvară. Acum se părea că galopam spre vară. Noroiul se usca, florile se uscau, iar muştele roiau în jur. Rike s-a făcut roşu, cum i se întâmplă când e vară, nici mizeria nu-l fereşte, iar arsura solară nu i-a îmbunătăţit dispoziţia.

Am părăsit munţii şi poalele lor dezolante şi

ne-am croit drum prin câmpii necultivate, apoi în marile păduri din sud.

La sfârşitul unei zile dogoritoare, când mă durea mai puţin faţa, care încă nu se vindecase, dar măcar nu mai supura, mi-am scos sabia din teacă. Am făcut tabăra la marginea luminişului unei păduri. Row a găsit o căprioară şi am mâncat pulpe.

— Hai, Sir Makin din Trent!

— Dacă eşti sigur că n-ai uitat cum se foloseşte, a zâmbit el larg şi a scos şi el sabia. Domnule…

Ne-am bătut o vreme, parând şi fentând loviturile, întinzând braţele şi exersând mişcările. Fără avertisment, Makin a înteţit ritmul încercând să mă atingă cu vârful.

— A sosit vremea pentru altă lecţie? m-a întrebat, încă zâmbind, dar fioros.

M-am lăsat ghidat de braţul care ţinea sabia, uitându-mă doar la planul luptei, la înaintări şi retrageri, nu la detaliile fiecărei tăieturi şi a fiecărei mişcări ce se impunea. În spatele lui Makin soarele se profila printre coroanele copacilor, răspândind raze aurii ca strunele unei harpe, şi în foşnetul frunzelor, peste trilurile păsărilor, am prins sunetul cântecului sabiei. Ritmul tăişurilor creştea, oţelul răsuna tare când se atingea de celălalt, noi gâfâiam mai sacadat. Parcă-mi ardea şi mai tare faţa. Durerea mă străbătea ca un fulger, de parcă aş fi avut în oase bucăţi din Gog şi ele încă ardeau. Mai repede. Am văzut că zâmbetul lui Makin păleşte şi că fruntea îi e năclăită în sudoare. Mai

repede – licărul luminii reflectate în ochii lui. Mai repede. Un moment de disperare şi apoi:

— Ajunge!

Şi a lăsat sabia să îi zboare de printre degete.

— Iisuse! a strigat, dând din mână. Nimeni nu se luptă aşa.

Fraţii s-au oprit din îndeletnicirile lor şi se uitau de parcă nu erau siguri de ce văzuseră. Eu am dat din umeri.

— Se pare că nu eşti un profesor atât de slab.

Acum îmi tremurau braţele şi am folosit mâna liberă ca să bag sabia în teacă.

— Au!

O clipă am crezut că mă tăiasem şi am ridicat degetele la gură. Dar nu era sânge, ci doar nişte băşici acolo unde mă arsese metalul fierbinte.

*

Am urmat curbura lanţului montan, apoi cotul unui râu şi apoi încă unul. Hărţile cuprindeau numele lor, uneori şi localnicii le aveau pe-ale lor, neîncrezându-se în hărţi. Câteodată cei din amonte îi spuneau râului într-un fel şi cei din aval altfel. Nu prea-mi păsa, atâta timp cât ajungeam unde voiam. Turnuri de pază, patrule, potopuri, zvonuri legate de ciumă, fiecare ne ducea într-un loc, apoi în altul, de parcă ne-ar fi dirijat cineva spre sud pe anumite drumuri. Nu prea-mi plăcea sentimentul, însă era doar un sentiment, cum îmi spusese şi Makin.

*

— Fir-ar să fie!

Am sărit din şaua lui Brath şi m-am apropiat de podul dărâmat. Pe partea noastră, zidăria mai ţinea în loc arcul originar ce se întindea de-a lungul apelor albe câţiva metri, până când se termina ca un dinte ciobit. Vedeam bucăţi mari de pod sub suprafaţa râului făcând valuri în curent. Distrugerea părea recentă.

— O luăm spre răsărit un pic. Nu e un capăt de ţară, mi-a zis Makin.

Dintre toţi, el se pricepea cel mai bine să găsească o cale. Eu mă descurcam cu hărţile. Închideam ochii şi vedeam fiecare detaliu pe pergament, dar Makin avea talentul de a alege înţelept valea sau culmea pe care s-o luăm.

Am mormăit. Ghemuit lângă pod, foarte aproape de zgomotul metalic al apei care curgea iute, simţea că ceva e putred.

— Spre răsărit, atunci, am spus.

Şi am luat-o pe cărarea spre răsărit, o linie subţire, verde-închis prin pădurea verde, plină de sălcii şi sufocată de tufişuri. Spinii îmi zgâriau cizmele pe când călăream.

*

Problema cu calea mai puţin bătută este că există un motiv pentru care nu se încumetă mulţi să păşească pe ea. Când nu sunt pericole pe drum, atunci chiar drumul e pricina. Uneori e şi una, şi

alta. În Cantanlona, graniţa dintre civilizaţie şi sălbăticie e atât de mică, încât te-ar distruge dacă ar putea.

— O luăm pe aici?

Kent cel Roşu stătea în şa şi se încrunta la terenul mlăştinos, îndesat de trestii, care se întindea înaintea noastră într-un infinit verde-maroniu.

— Miroase urât, a amuşinat Makin, de parcă nu simţea suficientă duhoare.

Rike doar a scuipat şi voia să strivească ţânţari. Parcă-i atrăgea, că nu-şi dădea seama ce gust oribil au.

Ducatul Cantanlona se întinde pe ce a fost odată graniţă între două regate mari, iar unirea lor a fost primul pas întreprins de Philip pentru a crea imperiul. Mama lui cică ar fi născut la graniţă în Avinron şi, ea făcând parte din ambele ţinuturi, a crezut că poate să le revendice pe ambele. Atunci a părut normal să nu rămână din Avinron decât o mlaştină fetidă, hrănită de un râu cu un nume nimerit: „Scurgerea”.

Drumul nou trecea prin terenul mlăştinos. Şi de-o parte, şi de alta, era un motiv bun. Am deschis calea pe jos, cu frâiele lui Brath în mână. Fraţii şi cu mine petrecuserăm multă vreme în mlaştinile Ken ca să ne descurcăm pe un teren nesigur. Vegetaţia spune povestea. Ai grijă la iarba de bumbac, la primele semne de noroi adânc, la stuful negru, unde omul trece, dar calul se înnămoleşte, stuf pentru apă curată, pimpinelă pentru apă acră, papură unde e adâncă apa, dar

noroiul de dedesubt e tare. Ai nevoie de ochi ageri, de picioare atente şi de speranţa că mlaştinile calde ale Cantanloniei nu prea diferă de cele reci de la graniţa cu Ancrath.

Makin avea dreptate în legătură cu duhoarea. Căldura ne făcea să resimţim vara din plin. Un miros de putreziciune ne-a învăluit, o duhoare de carne descompusă şi chiar mai rău.

Am găsit loc unde să ne punem tabăra şi unde să fim siguri că suntem toţi de dimineaţă. Câteva deluşoare verzi legate de teren ferm ne-au oferit suficient spaţiu pentru oameni şi cai, deşi cu toţii vom fi mai apropiaţi decât ne doream.

Grumlow s-a apucat să gătească, folosind beţe şi cărbune pe care avusese inspiraţia să le aducă cu el. Şi-a luat trepiedul din fier, pe care a pus o oală peste foc, şi s-a aplecat să adauge orz peste bucăţile de vânat afumat, aburul ridicându-se în jurul lui, apoi picurându-i de pe mustaţă în tocană.

Când s-a lăsat seara, nu era lună deloc şi toate stelele păreau înghiţite. Mlaştina, în care ziua se auzeau doar paşii noştri care se afundau în noroi, se trezea la viaţă noaptea. Un cor de croncănituri, zumzete, ciripit şi sunete mai deranjante ne asalta de la apus la răsărit. Am pus pe cineva de pază, deşi jarul de la foc se stinsese şi nu prea aveai ce să vezi, iar când mi-a venit rândul am stat cu ochii închişi, ascultând întunericul cum vorbea.

— Makin, l-am lovit, fiind prudent, ca să nu-mi ia piciorul. E rândul tău.

L-am auzit mormăind şi ridicându-se în capul oaselor. Nu-şi dăduse jos platoşa şi nici mănuşile

de armură.

— Nu văd nimic. De ce naiba stau de pază?

— Fă-mi pe plac, i-am zis.

Locul mă făcea să mă simt de parcă, dacă ne-am fi culcat toţi, nu s-ar mai fi trezit nimeni.

— Şi de ce tot trăncăneşti, dacă crezi că e sigur?

Visele m-au purtat departe până să răspundă Makin. Katherine umbla cu copilul mort în braţe şi cu acuzaţiile înflorindu-i pe buze.

*

Soarele dimineţii a adus rouă din apa stătută. La început atârna la câţiva centimetri deasupra ierbii de bumbac, dar până am fost gata să ne mişcăm, ceaţa ne ajungea la piept de parcă se pregătea să ne înece pentru că nu reuşise noroiul.

Cu unele mirosuri te obişnuieşti. După puţină vreme nu mai ştii dacă au dispărut sau nu. Însă nu şi mirosul mlaştinii Cantanlona, care după o zi şi o noapte era la fel de pătrunzător ca atunci când mi l-a adus o pală de vânt.

Ceaţa mă făcea să transpir şi să tremur în acelaşi timp. Învăluit în ea, cu fraţii care acum aveau siluete fantomatice, mă gândeam la femeia şi la copiii ei de la coliba aia îndepărtată – femeia cu faţa moartă şi copiii ca şobolanii în jurul ei. Izolarea vine în multe nuanţe.

— Am putea aştepta, a sugerat Kent.

Rike s-a stropit şi a înjurat:

— Băga-mi-aş! Am noroi până la genunchi.

Kent avea dreptate. Ceaţa nu avea cum să mai reziste, dată fiind căldura ce se ridica pe măsură ce soarele urca pe cer.

— Vrei să stăm aici mai mult decât trebuie? l-am întrebat.

Drept răspuns, Kent a continuat să meargă.

Soarele, orice făcea, nu se descurca deloc să mă încălzească. Ceaţa parcă intra în mine, îmi băga frigul în oase şi îmi înceţoşa privirea.

— Văd o casă! a strigat Sim.

— Ba nu! l-a contrazis Makin. Cum naiba să fie o casă în…

Erau două case, apoi trei. Încetinind noi, la orizont s-a conturat un sat întreg, cu case din lemn, cu acoperişul de ardezie.

— Ce naiba? Row a scuipat.

Cred că el a inventat scuipatul.

— Tăietori de turbă? a sugerat Grumlow.

Părea singura explicaţie raţională, dar credeam că turbăriile se află într-un climat mai rece şi că până şi acolo localnicii veneau ca să taie turbă şi apoi să plece acasă, nu construiau case.

S-a deschis o uşă în casa de la stânga şi şapte oameni s-au întins după arme. Un copil mic a zbughit-o afară desculţ, urmărind ceva ce nu vedeam. A trecut de noi, s-a pierdut în ceaţă, doar picioarele care lipăiau în apă m-au convins că e real şi intrarea întunecată a casei, unde uşa era deschisă.

M-am apropiat cu sabia în mână. Mi-a amintit de un mormânt, iar putregaiul care ieşea din casă nu mi-a şters imaginea din minte.

— Jamie, ai uitat…

Strălucirea sabiei a făcut-o pe femeie să amuţească. Chiar şi în ceaţă oţelul Constructorilor reuşea să strălucească.

— O! a exclamat ea.

— Doamnă…

M-am prefăcut că fac o plecăciune, nedorind să plec capul mai mult de câţiva centimetri.

— Îmi pare tare rău, nu aşteptam oaspeţi.

Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi cinci de ani, era blondă, drăguţă, simplă şi curată.

Am văzut un bărbat în jur de cincizeci de ani printre casele din stânga, care ducea un butoi de lemn. L-a lăsat de pe umăr într-un morman de paie şi a ridicat o mână.

— Bine aţi venit! a zis, şi-a frecat părul alb de pe bărbie şi s-a uitat în ceaţă. Aţi adus vremea cu dumneavoastră, tinere domn.

— Intraţi, vă rog! ne-a îmbiat femeia. Am o oală pe foc. E doar fiertură de ovăz, dar vă pot oferi o strachină. Ma! Ma! Găseşte vasele bune.

M-am uitat la Makin. A ridicat din umeri. Kent se uita la omul bătrân cu ochii mari şi cu degetele albe pe toporul nordic.

— Îmi pare tare rău. Sunt Ruth, Ruth Millson. Ce nepoliticos din partea mea! El e fratele Robert.

I-a făcut cu mâna bătrânului când a intrat în casa în faţa căreia lăsase butoiul.

— Îi spunem „frate” pentru că a stat trei ani la Mănăstirea Gohan. Nu s-a priceput foarte bine! ne-a zâmbit larg. Intraţi!

Mi-am amintit ceva. Gohan. Ştiu un Gohan mai

aproape de casă.

— Ospitalitatea e şi pentru prietenul meu? am întrebat, arătând spre Makin.

Ruth s-a întors şi ne-a făcut semn să intrăm.

— Nu fiţi timizi! Avem destul pentru toată lumea. Suficient, oricum, şi nu e păcat mai mare decât o burtă goală!

Am urmat-o, cu Makin după mine. Amândoi am plecat capul ca să trecem pe sub pragul de sus. Mă aşteptam ca în interior să fie murdar, dar era curat şi uscat. Pe masă ardea un felinar din alamă, lustruit de parcă ar fi fost o preţioasă moştenire de familie. Era întuneric, iar obloanele erau trase, ca şi cum noaptea ar fi fost ameninţătoare. Makin a băgat sabia în teacă. Eu nu am fost aşa de politicos.

Am aruncat o privire în jur. Ceva lipsea. Sau îmi lipsea mie ceva.

Afară, Rike trona deasupra Fraţilor de lângă el. Arătau prosteşte cu armele lor când două fetiţe au trecut în fugă râzând. O bătrână venea şontâcăind, cu o legătură sub braţ, nepărând să îi pese de pumnalele lui Grumlow pe când trecea mormăind ceva pentru sine.

— Ruth! i-am zis.

— Luaţi loc! Luaţi loc! ne-a invitat. Parcă sunteţi aproape morţi. Eşti doar un copil. Unul mare, dar tot copilandru. Îmi dau seama. Şi trebuie să te hrăneşti. Nu-i aşa, mamă?

Şi-a dus mâna la gât, un gest inconştient, şi s-a mângâiat. Avea pielea foarte albă. S-ar arde mai rău ca Rike la soare.

— Aşa este, a scos mama capul din ceea ce trebuia să fie cealaltă cameră.

Părul cărunt îi încadra faţa severă, îndulcită de o gură blândă.

— Şi cum îl cheamă pe băiat?

— Jorg, am zis.

Oricât mi-ar plăcea să mă fălesc cu titlul meu, nu era nevoie.

— Makin, a vorbit Makin, deşi Ruth se uita doar la mine, ceea ce e ciudat, pentru că, şi dacă eram arătos înaintea arsurii, Makin are trecere la… toată lumea. Există şi un domn Millson?

— Luaţi loc! a zis Ruth.

Aşa că m-am aşezat, iar Makin s-a lăsat în balansoarul de lângă căminul gol. Mi-am sprijinit sabia de masă. Femeile nu s-au uitat.

Ruth a luat o jiletcă de lână de după scăunelul meu.

— Jamie ăsta şi-ar uita şi capul!

— Eşti măritată? am întrebat-o.

S-a încruntat de parcă i-ar fi trecut un nor prin faţa ochilor.

— S-a dus la castel acum doi ani. Ca să intre în serviciul ducelui. S-a înseninat. Oricum, eşti prea tânăr pentru mine. Ar trebui s-o chem pe Seska. E drăguţă ca o dimineaţă.

În ochi îi juca neastâmpărul. Ochi albaştri ca floarea de nu-mă-uita.

— Şi ce faci aici? am întrebat-o.

Îmi căzuse cu tronc, căci avea un licăr în ea şi mi-a amintit de o servitoare de la Bântuit, pe nume Rachel. Şi mă excitasem peste măsură. Ceea ce nu

prea se poate explica, dacă nu pui la socoteală cele opt săptămâni petrecute pe drum.

— Aici?

Şi-a dus distrasă degetele la gură, trebuie să menţionez că era o gură drăguţă şi ea şi-a dus degetul la unul dintre dinţii din spate. Mama a venit din bucătărie cu o oală de teracotă pe care o ducea de un mâner negru ca să nu se frigă la degete. Makin s-a ridicat s-o ajute, dar nu l-a băgat în seamă. Părea micuţă pe lângă el, împovărată de ani. A pus oala în faţa mea şi şi-a dus mâna osoasă la cap, şovăind.

— Sare?

— De ce nu? Aş fi cerut miere, dar nu eram la Bântuit. Fiertura cu sare e mai bună decât goală, chiar când ai tot mâncat sare la ducele Maladon o săptămână.

— O! a zis Ruth.

A dus mâna de la gură şi acum avea un dinte în palmă. Nu unul mic, ci un molar mare, din spate, cu rădăcini lungi şi albe şi sânge aproape negru.

— Îmi pare rău, a spus, ţinând mâna parcă era îngrozită de dinte, dar neputând să se uite în altă parte; avea ochii mari şi tulburi.

— Nu contează, i-am zis.

Ce ciudat cum dorinţa se poate transforma repede în repulsie! Probabil că atunci se depăşeşte linia subţire ce separă dragostea de ură.

— Să mâncăm? a sugerat Makin.

Stomacul mi se împotrivea la ideea de mâncare. Duhoarea mlaştinii care încă nu trecuse intrase în cameră cu puteri sporite. Mama s-a

întors cu trei străchini din lemn, una avea flori desenate şi un scaun care arăta prea bine pentru casă. Le-a pus pe masă, cea frumoasă pentru mine, una în faţa scaunului nou. Pe a treia o ţinea uitându-se nedumerită după ceva. A dus mâna la cap, frecându-se pierdută în gânduri.

— Cauţi ceva? am întrebat-o.

— Un balansoar, a răspuns râzând. Un loc aşa de mic. N-ai crede că ai putea rătăci aşa un obiect!

Şi-a dus mâna de la cap şi în palmă avea un ghem de păr alb. Scalpul era roz acolo unde n-avea păr. S-a uitat mirată ca fiica ei care îşi cerceta dintele.

— Ruth, la castelul ducelui, spuneai? a întrebat Makin din balansoar. Care duce? Makin putea spulbera jena ce se instalase, dar nicio femeie nu se uita la el.

Ma şi-a vârât părul în şorţ şi s-a dus târâş-grăpiş spre bucătărie. Ruth a pus dintele pe pervaz.

— Aduce noroc? a întrebat. Să pierzi un dinte. Parcă aşa am auzit odată.

A deschis obloanele:

— Să intre amurgul!

— Ce duce domneşte aici? am întrebat-o.

Ruth a zâmbit, iar în colţul gurii avea o urmă de sânge negru.

— Tu chiar te-ai rătăcit, nu? Ducele Gellethar, desigur.

Atunci mi-am dat seama ce-mi lipsea. Copilul mort din cutie stătea în umbră. Dar nu aici. Umbrele erau prea pline.

Uşa din faţă s-a trântit şi a intrat micul Jamie. Băieţii de o anumită vârstă ori au viteză, ori n-au deloc. A atins tocul uşii când a trecut şi o bucată de piele cât o monedă i-a rămas prinsă într-un cui.

A alergat spre mine zâmbind. Avea muci pe buza de sus.

— Cine eşti? Cine eşti, domnule?

Fără să îi pese de pielea lipsă unde muşchiul negru strălucea ca ficatul.

— Deci ar fi tărâmul lui…

L-am ignorat şi m-am uitat în ochii tulburi ai lui Ruth.

— Gelleth, desigur.

A deschis obloanele.

— Muntele Honas e la vest de noi, a adăugat. Uneori se văd luminile, dacă e noapte fără nori.

Poate că Makin era omul hărţilor, dar eu ştiam că eram la cinci sute de mile de Gelleth şi de ducele lui, pe care îl făcusem praf. Îţi trebuie o vedere de zeu al uliilor ca să vezi Muntele Honas de la orice fereastră din Cantanlona… însă Ruth credea ce spunea.

S-a întors de la fereastră, roşie pe jumătate din faţă de parcă s-ar fi băgat în apă clocotită.

31

Cu patru ani în urmă

M-am ridicat mai repede decât Makin din balansoar.

— Doamnelor, vă mulţumesc, dar trebuie să

plecăm.

— Cu toţii? a întrebat mama din pragul bucătăriei, pe jumătate roşie la faţă ca fiica ei, dar pe partea stângă, nu pe dreapta.

— Jorg, eşti doar tu, a zis Ruth, cu faţa umplându-i-se de bube care îi supurau. Doar tu ai fost pentru noi.

A scuipat doi dinţi – incisivi, unul de sus, unul de jos –, iar în zâmbetul ei era acum o gaură.

Makin s-a furişat pe lângă mine şi a intrat în ceaţă. Eu am mers cu spatele după el, cu sabia pregătită să le ţin departe pe cele două femei. Ruth mi-a susţinut privirea cu zâmbetul ei şi am uitat de copil. Mi s-a prins ca menghina de picior, iar pielea îi cădea ca hârtia udă.

— Cine eşti? Cine eşti, domnule?

— Doar tu, Jorg, a zis mama, acum cheală, cu doar câteva smocuri de păr alb. De când a răsărit soarele.

Şi-a ridicat mâna spre fereastră.

Ceaţa avea o lumină gălbuie, apoi s-a restrâns, atrasă de-a lungul mlaştinii de parcă era o faţă de masă trasă suficient de repede ca să lase toate lucrurile la locul lor.

Pe mlaştină părea să fi răsărit un al doilea soare, prea dogoritor şi strălucitor ca să te uiţi la el şi prea îngrozitor ca să-ţi iei ochii de la el. Era un soare de Constructor.

Ambele femei au strigat la unison. Părul lui Ruth a izbucnit în flăcări. Scalpul mamei ardea înăbuşit. Mi-am scuturat piciorul ca să scap de Jamie, care s-a izbit de perete, bucăţi din pielea lui

rămânându-mi agăţate de colanţi. M-am îndepărtat de casă. Am recunoscut strigătele. Scosesem aceleaşi sunete când mă arsese Gog. Justice a scâncit la fel când i-a dat foc tata.

Poate că pe vremuri aş fi crezut că două femei în flăcări, care aleargă de colo colo reprezintă un spectacol gratis. Rike ar fi râs şi acum. Row ar paria care cade prima. Dar în ultimul timp gusturile mi se schimbaseră. Înţelegeam genul acela de durere. Şi orice vrajă ar fi iscat spectacolul, oamenii ăştia mi se păruseră aievea. Păruseră buni la suflet. Un adevăr străbătea minciuna şi nu-mi plăcea.

Soarele strălucea, iar strigătele parcă slăbiseră, auzindu-se din depărtare.

— Ce naiba? a întors capul Kent cel Roşu. Unde s-a dus ceaţa?

— Hai că e ceva, a scuipat Row.

Pe case se prelingea noroi. Păreau putrezite. Nu mai erau acoperişuri.

— Makin, ce ai văzut acolo? l-am întrebat, uitându-mă la prag. Nu tu foc, nu tu fum. Părea întunecat. De parcă soarele nu pătrundea, deşi acoperişul dispăruse.

— Se scufundă, a răspuns Rike, clătinând din cap.

Vedeam şi eu. Casele s-au înfundat în mlaştina scârboasă puţin câte puţin. Sunetul mă făcea să mă gândesc la sex, deşi era foarte departe de gândurile mele.

— Se întorc, a zis Sim.

S-a ţinut departe de pereţi.

Avea dreptate. Dacă vedeam limpede însemna că ceaţa se dusese, iar atunci clădirile se scufundaseră demult şi ceva făcuse ca mlaştina să le vomite din nou, doar pentru noi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Makin, deşi, după expresia de pe chip, n-ar fi vrut să ştie.

— Fantome convocate pentru mine, am zis. Un fel de reconstituire a suferinţelor de la Gelleth. Oameni care au murit din cauza lor. Nu ne pot face rău.

În câteva minute clădirile au fost înghiţite complet şi n-a mai rămas nicio urmă deasupra noroiului. Am scrutat orizontul. Nimic, doar bălţile stătute pe mile întregi. Ceaţa care se retrăgea îmi limpezise mai mult decât vederea. Mi se luase şi un al doilea văl de pe ochi. O ceaţă mai subtilă, ce fusese cu noi de când îi simţisem mirosul. Necromanţia mă furnica în tot corpul. Stăteam pe suprafaţa unui ocean şi morţii înotau sub noi. Ceva îmi sabotase puterile, mă orbise. Ceva sau cineva.

— Arată-te, Chelia! am strigat.

Greutatea necromanţiei sale m-a tras ca să mă uit la mlaştina de unde se ridica. Şi-a făcut apariţia încet, iar noroiul negru i se prelingea pe trupul gol, părul îi era lipit de umeri, peste sâni. Între noi erau zece metri de noroi întunecat şi înşelător. Row avea arcul pe spate, iar cel al Nubanezului erau la desaga lui Brath. Măcar Grumlow avea un pumnal în mână. În ambele. Dar nu voia să lase niciunul. Poate că nu voia să-i atragă atenţia.

Nimeni nu vorbea. Nimeni nu s-a atins după arc. Necromantul avea o magie care îi atingea atât

pe vii, cât şi pe morţi. Sau o magie care funcţiona asupra bărbaţilor. Mlaştina murdărise pielea pe care o ştiam aşa de bine, lăsând-o închisă la culoare, dar încă fermă. Mizeria care se scurgea, picura şi atârna părea să călăuzească privirea, să arate fiecare formă întunecată.

— Bună, Jorg! a zis.

S-a folosit de cuvintele lui Katherine din cimitir. Poate că aceia care s-au căsătorit cu Moartea aud tot ce se vorbeşte în asemenea locuri.

— Îţi aminteşti de mine.

M-am întrebat cât mă adusese în punctul ăsta. Mi-era limpede că creaturile ei dărâmaseră podul pe care speram să-l traversăm.

— Da, îmi amintesc, a răspuns. Şi mlaştina-şi aminteşte. Mlaştinile au memorie bună, Jorg, trag secrete în adâncuri şi le ţin aproape, dar în cele din urmă toate ies la suprafaţă.

M-am gândit la cutia de la şold şi la amintirile din ea.

— Bănuiesc că ai venit să-mi spui să nu mă opun Prinţului de Arrow?

— De ce? Crezi că mi-am înfipt ghearele în el?

— Ar fi mirosit a tine, am clătinat eu din cap.

— Nu m-ai simţit nici aici, iar locul ăsta duhneşte a moarte, a zis, mişcându-se mereu, rotindu-se uşor şi întinzându-se, cerând atenţie.

— Ca să fiu sincer, duhneşte a mult mai multe.

— Prinţul are suficienţi apărători, suficienţi campioni, n-are nevoie de mine. Oricum, nu crezi tot ce citeşti, iar cu cât o carte e mai veche, cu atât sunt mai neîntemeiate poveştile din ea.

Erau şi profeţii scrise? Asta m-a făcut să mârâi. Oricum era rău că orice carte de tarot şi rună îl puneau pe tron pe Prinţul de Arrow. Acum cărţile, vechii mei prieteni, mă trădaseră.

— De ce suntem aici? am întrebat-o.

Ştiam, dar am întrebat oricum.

— Jorg, sunt aici pentru tine, a zis pe un ton gutural şi seducător.

— Chelia, vino şi ia-mă, i-am răspuns.

N-am ridicat sabia, dar am întors-o pentru ca lumina reflectată să i se profileze pe faţă. Nu am întrebat-o ce vrea. Răzbunarea n-are nevoie de explicaţii. Şi *cum* de eşti aici? În Gelleth căzuse un munte pe ea şi o îngropase în adâncuri.

— Regele Mort a venit după mine, s-a încruntat ea.

O clipă pot să jur că am văzut-o tremurând.

Regele Mort. Ce noutate! Crezusem că înţeleg – căuta răzbunare pur şi simplu şi apreciam asta. Până la urmă, pusesem Muntele Honas pe ea.

— Te-a trimis?

— Jorg, aş fi venit oricum. Avem treburi de terminat.

Din nou seducţia, oprindu-i pe Fraţii care începuseră să se mişte.

— Chelia, cine mă vrea mai mult? Tu sau regele tău?

Chelia şuiera acum, iar Fraţii ieşeau de sub vraja ei, căci nervii o subţiau.

— Sau mă dorea mai mult decât pe tine, Chelia? am continuat. Asta e? Noul tău rege te-a dezgropat ca să mă găseşti?

I-am zâmbit cât de frumos am putut. Adevărul era de partea mea: nu putea să-şi ascundă iritarea care îi brăzda fruntea. Un duşman furios este cel mai bun, dar habar nu aveam de ce acest Rege Mort avea ceva împotriva mea.

— Vino şi ia-mă! am invitat-o din nou, chemând-o, sperând să vină în raza mea.

L-am împins pe Makin cu mâna liberă.

— Ştiu că e o femeie goală şi tot tacâmul, dar, dacă ai putea să le zici Fraţilor s-o ia în direcţii mai folositoare, poate n-o să fim mâncaţi de prietenii ei.

— Să vin să te iau?

Chelia a zâmbit şi era din nou stăpână pe ea. S-a şters de noroiul de la gură, iar buzele îi erau acum de-un roşu sângeriu.

— Te vreau. Dar nu ca să te distrug. Jorg, ştiu ce e în sufletul tău. Vino cu mine! Putem fi mai mult decât doar carne.

A făcut în aşa fel încât să mă doară în zona vintrelor, de parcă graniţa dintre dorinţă şi repulsie fusese ştearsă ca satul de pe hartă. O parte din mine voia să răspundă provocării. *Acceptă lucrurile de care ţi-e frică*! îi zisesem lui Gog. *Vânează-ţi temerile*! Şi ce e moartea, dacă nu cea mai mare frică, duşmanul ultim? Mâncasem inima rece a unui necromant. Poate ar trebui s-o iau pe Chelia, să înşfac moartea de gât şi să mi se supună. M-am gândit la femeile care arseseră în casă.

— Eşti mai puţin decât carne, i-am zis.

— Câtă cruzime! a zâmbit.

S-a apropiat mai mult. Mişcarea ei fluidă mă

făcea s-o privesc fix. Felul în care i se mişcau sânii şi şoldurile, roşeaţa buzelor.

— Jorg, între noi e o vrajă. Cu siguranţă ai simţit-o. Nu-ţi răsună în piept? Nu-ţi însoţeşte fiecare bătaie a inimii, dragule? Am fost sortiţi să fim împreună. Regele Mort mi-a spus că te pot avea. Mi-a zis să te aduc la el. Şi o voi face.

— O să mă aştepţi mult în iad, i-am răspuns. Pentru că intenţionez să te trimit acolo acum!

Era o replică slabă, dar adusese vorba despre Regele Mort, ceea ce mă făcuse să îmi pierd echilibrul.

A zâmbit şi a schiţat un sărut cu buzele ei roşii.

— Eşti mânios că ţi-am arătat fantomele? Nu eu le-am plăsmuit, Jorg.

Mi-am pierdut siguranţa. Am văzut-o pe Ruth din nou şi pe mama ei, opărite de lumina fierbinte a soarelui Constructorilor.

— Nu ştiam…

— Nu ştiai că un soare ar putea să le ardă. Credeai că un nor otrăvit se va întinde şi va distruge ţinutul. Nu-i aşa? Aşadar, dacă Ruth, mama ei şi copilul se înecau cu propriile intestine, sângerând din ochi şi din anus, strigând sudălmi, e bine pentru că ăsta era planul?

Chelia a păşit mai aproape. Stăruitor. Nu puteam să-i răspund. Mă gândisem să otrăvesc Castelul Roşu şi ştiusem că va fi toată lumea în el, nu doar războinicii. Şi dacă se răspândiseră toxinele? Nu ştiam că, de departe, s-ar duce. Şi nu-mi păsase.

— Chelia, ştii de ce le e frică oamenilor? am

întrebat-o.

— Spune-mi!

Şi-a plimbat mâinile pe coapse, pe burtă, întinzând noroiul negru pe pielea închisă la culoare.

Makin mi-a pus arcul Nubanezului în palmă. L-am luat. Era aproape prea greu de ţinut într-o singură mână.

— Oamenilor le e frică să moară. Nu de moarte. Vor să se întâmple repede. Cel mai rău lucru e rana care te ţine suspendat. Nu-i aşa, Makin?

— Da.

Makin nu e genul care se rezumă la puţine cuvinte, dar e greu să rupi vraja unui necromant.

— Să rămâi suspendat. De asta le e frică Fraţilor. Nu mă lăsa suspendat! aşa zic. Şi, Chelia, ştii ce e nemoartea? E exemplul ultim de suspendare. Un laş moare de o mie de ori, aşa ne-a zis Bardul. Şi tu? Ai murit doar o dată, dar ai zăbovit de o mie de ori mai mult decât ar fi trebuit.

— Copile, nu mă lua în râs!

Coastele îi erau proeminente acum, obrajii scobiţi.

— Am mai multă putere...

— Chelia, poţi să-mi arăţi fantome, poţi să mă sperii cu moarte şi lucruri moarte ca să aleg calea ta. Dar am propriul drum în viaţă. Fantomele sunt ale mele şi le voi ţine piept de unul singur. Tu eşti făcută din putreziciune şi frică şi ar trebui să găseşti un mormânt care să te ia.

Trecuse vremea când nimic nu putea semăna

frică în mine. Se pare că groaza este un tovarăş în anii blânzi, când totul e nou şi se întoarce odată cu vârsta, când dobândim lucruri noi, pe care să le pierdem. Poate că nu eram încă laş ca un bătrân, dar fantomele din Gelleth şi toate mortăciunile care pluteau sub mlaştină îmi cam îngheţau sângele în mine. Aveam un prinţ de înfrânt, poate şi pe Katherine să o curtez şi un tron comod de încălzit. Nu prea aveam planuri să fiu înecat în noroi de morţi.

— Jorg, n-am adus doar fantome din Gelleth.

Chelia a ridicat braţele cu o mişcare înceată. Au început să iasă alte forme umane din mlaştină. Eu am implântat sabia în pământ şi am ridicat arcul Nubanezului.

— Le-am strâns, a zis Chelia.

Forma înălţându-se în faţa ei avea trăsături cunoscute, o statură puternică, întunecată în locurile unde nu era prea mult noroi. Avea o gaură în piept.

— Cred că îşi vrea înapoi arcul, a remarcat Chelia.

În stânga era o formă umflată, cu maţele atârnând ca nişte cârnaţi negri din burta despicată. Alţii în jurul nostru aveau gheare şi îşi dădeau jos noroiul de pe faţă. Unul era deasupra tuturor, cu carnea care atârna franjuri de oase.

— Jorg, am trecut pe unde ai fost, am luat ce ai încercat să arzi şi am dezgropat ce ai îngropat. Chiar şi în umbra zidurilor tale.

Îi ştiam pe toţi. Nubanezul dintre Chelia şi arcul meu… arcul lui, Burlow cel Gras în stânga ei. Gemt,

cu smocuri de păr roşu, care ieşea din mlaştină, cu capul la loc, Fratele Gains, Fratele Jobe, Fratele Roddat. Bătrânul Elban, care se rugase mereu să aibă un mormânt liniştit, Liar, al cărui cadavru nu l-am găsit să-l înmormântăm, deşi a căzut la Bântuit, iar Fratele Price era numai piele şi os, de la cei patru ani petrecuţi în pământ. Şi mai mulţi se ridicau din mlaştina adâncă sau se duceau pe teren mai tare.

Chelia se uita la mine peste umărul Nubanezului, folosindu-l drept scut. O altă lecţie în atacul fără şovăială.

— Vino cu mine!

Vocea îi ieşea din plămânii distruşi. Ochii îi străluceau, afundaţi în orbite, de parcă efortul de a-i scoate pe fraţii mei din adâncuri îi epuizase toată vitalitate. Puterea fratelui tău e în tine, nefolosită, păleşte, se risipeşte.

Frate? *Necromantul pe care l-am doborât era fratele ei*?

— Mulţumesc, domniţă, dar mi s-a luat de necromanţi.

Am slobozit ambele săgeţi din arcul Nubanezului. Una i-a atins umărul. Cealaltă s-a înfipt în gâtul Cheliei.

Nubanezul, care aproape s-a învârtit de la forţa impactului, s-a îndreptat şi m-a înfruntat din nou, fără nicio expresie pe buzele lui cenuşii.

Chelia a dus mâna la gât şi şi-a învârtit capul cu un zgomot ca un pocnet de oase.

— Jorg, suntem rude. Rudele se ceartă. Dar te iert şi când te iau cu mine în mlaştină… când o să

fim împreună în locurile adânci şi friguroase... şi o să ne îmbrăţişăm ca o familie... o să mă ierţi şi tu.

Fratele Sim stă pe-aproape şi n-o să-l cunoşti niciodată, oricât vorbiţi. Şopteşte ceva oricărui om pe care îl răpune. Dacă i-ar spune-o cuiva şi l-ar lăsa să trăiască, atunci am pierdut un ucigaş.

32

Cu patru ani în urmă

Se pierd multe lucruri în mlaştina fierbinte şi nesfârşită a Cantanloniei, secretele sunt înghiţite, vieţile sunt trase în întuneric. Şi uneori curenţii aduc la suprafaţă ceea ce era mai bine ascuns.

Nu e o idee bună să mergi repede şi să ajungi într-o mlaştină. Cel mai bine e să păşeşti încet când de jur-împrejur sunt bălţi care te pot trage în jos, noroi adânc şi deluşoare cu vegetaţie cât să-ţi luxezi glezna. Însă uneori ai doar o idee proastă.

— Urmaţi-mă! am strigat şi am rupt-o la fugă printre bălţile şi iarba din stânga mea.

Chelia s-a afundat în noroi pe când Nubanezul s-a mutat ca să mă prindă. Orice necromanţi aveam de la fratele ei, ar fi fost o picătură într-un pahar cu apă, faţă de puterea ei. Însă secretele au puterea lor. Secretul pe care îl aveam în minte îi scăpase doctorului Taproot şi nu ar fi dat

informaţia pe nimic, dacă ar fi crezut că încă are valoare.

— Te eliberez, Kashta!

Când un nume e secret, puterea îi creşte. Nubanezul a căzut fără să ezite şi am simţit că nu se va mai ridica. Atunci când s-a prăbuşit, furia mi-a crescut. Am mers în continuare prin bălţi cu Fraţii vii în spatele meu şi cu Fraţii morţi în spatele lor. În dreapta, în spate, Burlow cel Gras l-a blocat pe Rike. Eu am alergat mai departe şi am găsit o bucată de pământ pe un teren mai stabil. Când m-am întors, i-am văzut sabia lată în braţul lui Burlow. Burlow l-a înşfăcat cu mâna cealaltă, dar Makin i-a întrerupt şi amândoi au mers mai departe, încetinind pe măsură ce terenul era mai moale, căci acolo se mişcau mai greu. Makin a pierdut o cizmă în noroiul care trăgea totul în jos, dar a ajuns în partea mea. Caii noştri au alergat panicaţi în toate direcţiile. Unii după noi, Brath era printre ei, dar am văzut doi care se adânceau în noroi, ridicându-se pe două picioare şi avântându-se de parcă ar fi avut o şansă.

La câţiva metri, o baltă cu noroi a început să bolborosească. Se ridicau din ea cadavre după cadavre, de parcă stătuseră mult timp în adâncime şi într-o intimitate neliniştitoare.

Am înaintat. Deşi morţilor vii nu părea să le fie frică şi trebuiau să fie hăcuiţi ca să ne omoare, ei măcar erau înceţi. În câmp deschis, i-am fi lăsat singuri în praf. În mlaştină însă, şansele erau egale. O aură puternică de moarte persistentă infectează mâlul din mlaştinile Cantanlona. Smârcul e pe

jumătate viu şi pe jumătate mort, în funcţie de perspectiva pe care o ia, şi ţinea cu morţii vii, scuipându-i şi nelăsându-i să se înece.

Cadavrele din balta cu noroi ne-au văzut când porţiunea de teren sigur s-a mişcat spre stânga.

— Înaintaţi! le-am strigat.

Makin l-a tăiat pe unul pe piept, pentru prima dată dezorientat de antrenamentul lui. Creatura n-a observat rana şi l-a înşfăcat cu braţele murdare de noroi. Rike nu s-a folosit de sabie. Şi-a pus cizma pe burta cadavrului din calea lui cu atâta forţă, că l-a aruncat câţiva metri în spate, simţind că vine altul înainte să ajungă la noi. Dintre toţi Fraţii, Kent cel Roşu s-a dovedit cel mai potrivit. Toporul lui nordic i-a retezat mâinile care voiau să ne înşface, iar toată mlaştina era presărată acum cu mâini, braţe şi capete.

Am continuat să fugim cu creaturile pe urmele noastre, tăcute în hotărârea lor de a ne prinde şi a ne dezmembra. Se auzeau apa cum pleoscăie şi gâfâitul nostru. La un moment dat, o armată înnoroiată de morţi vii ne vâna pe cărare, dar tot rămânea în urmă, până când n-am mai văzut-o.

Le-am zis să se oprească atunci când am ajuns pe o movilă joasă, care ne oferea o poziţie fermă, de unde vedeam smârcurile de mai sus. Era un cerc de pietre, ceea ce însemna că fusese cineva îngropat, poate o căpetenie, dar mormântul părea gol de mulţi ani şi nu simţeam mai multă moarte decât în smârcul înconjurător. Furia nu mă părăsise toată cursa. Chelia păstrase cadavrul Nubanezului ca jucărie jumătate de an. Nu ştiam dacă mai

rămăsese ceva din el când necromanţia îl însufleţea, dar ideea că ar putea să sufere şi groaza care mă cuprindea la acest gând mă făceau să jur răzbunare. Mai jurasem aşa o dată, înainte şi atunci, ca şi cum n-aş fi rostit niciun cuvânt şi voiam să despic lumea, dacă asta trebuia ca să duc planul la îndeplinire.

— Nu vreau să mai petrec o noapte aici, a zis Makin.

— Serios? a mârâit Rike, de pe cea mai mare piatră.

Nu ştiam că poate fi sarcastic. Cred că se păstrase pentru împrejurări ieşite din comun.

— Rike, ridică-te o clipă! l-am rugat.

Şi m-a ascultat. Am ridicat vârful sabiei în dreptul şoldului său. Cu o împunsătură şi o răsucire, i-am luat mâna tăiată a lui Burlow, rupând şi bucata de tunică, şi am aruncat-o în smârc.

— Am intrat în iad, a zis Grumlow cu convingere în glas. Ne-am rătăcit şi acum suntem în iad.

Avea noroi pe o parte a feţei, sângele i se închega pe mustaţă şi erau câteva dâre stacojii între nas şi buză.

— Iadul miroase mai bine, i-am răspuns.

Cum caii erau pe lângă noi, eram cam înghesuiţi pe movilă şi vizibilitatea era redusă. L-am dat pe sur într-o parte, lovindu-i crupa. Din cei cinci cai cu care am rămas, era singurul suficient de calm care să mănânce din iarba scurtă.

— Ar trebui s-o luăm din loc, a spus Makin.

Da, dar încotro? Orizontul nu oferea nicio

soluţie. Poate dacă…

— Marea? am arătat.

Spre est era ceva negru sau albastru, care mărginea hotarul îndepărtat al smârcului.

Un strigăt ascuţit le-a luat vorba celor care voiau să răspundă. M-am întors în direcţia sunetului. În spatele nostru, cu apa până la coapse şi cu stufărişul până la piept, Chelia îl ţinea pe Tânărul Sim de cap şi de grumaz. A mai făcut un pas, târându-l. Îi făcuse ceva, poate la gât, că braţele îi atârnau moi, deşi se uita la noi cu o privire sălbatică. Îi spuneam Tânărul Sim şi avea vreo şaisprezece ani, dar când l-a ucis era experimentat şi nu s-ar fi moleşit fără un motiv întemeiat.

— Jorg, n-ar trebui să alergi din calea mea, mi-a zis Chelia.

Apa îi spălase noroiul, deşi nu îi putea şterge de pe piele petele de culoarea lemnului de tec vechi. Şi modelele celtice îi erau întipărite pe piele. Poate că avea vârtejuri şi noduri pe braţe fiindcă îi ajunsese un ac pe ambele părţi.

— Nu vreau nicio parte din tine.

Încă aveam în mână arcul Nubanezului, deşi nu-i pusesem nicio săgeată. Am ţintit spre ea, gândindu-mă că nu va fi atentă la numărul de săgeţi.

— Mă lasă puterea. Mai încet decât aş vrea, dar va dispărea şi nu-mi va părea rău. Nu vreau nicio parte din tine sau din târgul tău murdar.

— Regele Mort n-o să te lase, Jorg, a surâs. Îi strânge pe toţi de-un leat cu noi. Vasele negre

aşteaptă să ne ducă la Insulele Înecate.

N-am scos o vorbă. Furia îmi trecuse odată ce jurasem s-o distrug pe Chelia. Răzbunarea are răbdare când trebuie şi voia să-i folosească pe Fraţi împotriva mea ca să mă mânie, ca s-o urmăresc în băltoacele care te trăgeau în adânc. Nu i-am spus cât îşi înfipsese ghearele în mine.

— Jorg, doar n-o să-mi ceri să-ţi eliberez fratele?

L-a târât pe Sim la un metru în spate. Row avea îndreptată o săgeată asupra ei şi Grumlow părea gata să arunce cuţitul, de data asta. Grumlow avea o slăbiciune pentru Sim: mâna lui avea să fie neînfricată.

— Îl ai pe fratele meu. Mănâncă-i inima şi vom fi chit. Înapoi de unde am pornit! i-am zis. Ştiam că nu-i va da drumul lui Sim. Voia doar să o rog.

— Jorg, nu te poţi întoarce şi ar trebui să ştii. Nu te mai poţi întoarce niciodată. Nici dacă te-ar părăsi toată necromanţia. Uite!

Şi-a schimbat poziţia şi i-a tras capul lui Sim spre dreapta. Mult prea spre dreapta. Mi-au clănţănit dinţii de la zgomot. Ştii. Şi i-a rotit capul încet spre noi.

— Uite-l înapoi. Dar nu mai e la fel acum, nu?

— Scorpie!

Row a slobozit săgeata. Nu ştiu dacă i-a tremurat mâna sau Chelia s-a mişcat mai repede, dar ochiul lui Sim era străpuns de săgeată.

— Vezi ce ai făcut?

Zâmbea cu gura ei roşie, cu ochii seducători, şi acum îi şoptea lui Sim la ureche.

Grumlow a aruncat cuţitul spre ea, dar Chelia cădea deja. Poate ar fi tăiat-o, dar până să mă dezmeticesc a cuprins-o apa.

Sim era în picioare, în ciuda săgeţii din ochi şi a gâtului rupt. Apoi a făcut un pas nesigur spre noi. Apa limpede dintre stufăriş s-a înceţoşat când noroiul de dedesubt începea să se mişte.

— Marea! am strigat.

Am şi arătat. Prinţul de Arrow m-a sfătuit să văd oceanul, ceea ce, se pare, era ultimul lucru pe care îl voi face. Fraţii n-au avut nevoie de încurajare. Am rupt-o la fugă, sperând ca Fratele Sim să fie la fel de încet ca ceilalţi morţi, şi nu la fel de iute cum îl ştiam.

Poţi să ai încredere în Fratele Row. Minte, înşală, chiar şi trădează. Poţi să ai încredere că rămâne neschimbat, e o nevăstuică, un ucigaş în întuneric, la nevoie într-o luptă. Dacă ai încredere în toate astea, nu te va dezamăgi.

33

Cu patru ani în urmă

Aerul marin nu aducea decât un iz puternic de soare pe lângă duhoarea smârcurilor din Cantanlona. Acum vedeam o întindere cenuşie de apă, încă la mile întregi depărtare.

— Măcar se mişcă încet, a zis Kent.

Era lângă mine şi împroşca apă cu toporul în

mână. A riscat şi s-a uitat în urmă. Nu se recomandă să alergi printr-o mlaştină cu un topor ascuţit când te uiţi în urmă. Nimic din ce făcusem în ultimele două zile nu se recomandă.

Briza marină aducea un geamăt vag cu ea. Am încercat să nu mă îngrijorez.

Am continuat, nedorind să ne tragem sufletul după ultima oară. Ne urmau patru cai, iar al lui Row avea o entorsă, după ce intrase într-o baltă cu noroi. L-am îndemnat pe Kent să-i taie picioarele, odată ce Row i-a despicat gâtul.

— N-o s-o las pe Chelia să-l aducă la viaţă şi să-i pună pe morţi să vină după noi călare.

Marea parcă era mai aproape cu fiecare minut. În curând aveam să ajungem în sărătură.

— Doamne! şi Row s-a oprit în faţa mea.

Dintre toţi Fraţii, el era cel mai puţin probabil să invoce pronia divină.

Am ajuns în dreptul lui. Terenul mlăştinos pe care îl străbătusem se termina şi în faţă era un teren nămolos, întins, urmat în cele din urmă de o porţiune cu trestii, la două sute de metri. Însă capetele l-au oprit pe Row, nu noroiul. Din cinci în cinci metri, ca verzele pe câmp, se ivea câte un cap din pajişte. Cele mai apropiate nu mai gemeau şi şi-au întors privirile spre noi.

Cel de la picioarele lui Row, o femeie între două vârste, cu obrajii lăsaţi, s-a străduit să ne vadă la faţă.

— Dumnezeu să mă ajute! a zis. Să mă ajute!

— Eşti în viaţă?

M-am aşezat într-un genunchi lângă ea, iar

noroiul era tare sub mine, ca lutul umed.

— Ajută-mă! striga ea acum.

— Sunt dedesubt.

În stânga noastră, un bărbat poate de vârsta lui Makin, cu barba neagră şi mai jos plină de noroi, de parcă îl spălase ploaia. M-am întins, cu necromanţia care îmi lucra în degete. Nu mai simţeam moarte în noroi sau în altă parte a mlaştinii. Doar în jurul oamenilor. Simţeam cum viaţa li se scurge şi e înlocuită de ceva nu la fel de vital, dar mai durabil.

— Îmi rup pielea!

Vocea bărbatului era un strigăt disperat.

În dreapta noastră era o femeie mai tânără, cu părul negru care îi cădea în noroi. Şi-a ridicat faţa spre noi, iar pielea îi era brăzdată de vene negre ca alea de pe pieptul meu. A şuierat. Un sunet gutural şi înfometat. Şi în spatele ei, o altă femeie, care îi putea fi soră.

— Vin noaptea. Copii morţi. Ne dau apă acră şi chestii oribile de mâncare. Oribile.

— Omorâţi-mă! a zis un bărbat mai departe, în terenul nămolos.

— Şi pe mine, a spus altul.

— De câtă?... i-am întrebat.

— De câte vreme sunteţi aici? i-a întrebat Makin.

— De trei zile.

— De două săptămâni.

— De nouă zile.

— Dintotdeauna!

Gemetele şi şuierăturile s-au înteţit. M-am

ridicat în picioare, îmi simţeam membrele reci şi-mi venea să vărs.

— De ce? l-am întrebat pe Makin, care a dat din umeri.

— Ştiu, a răspuns Rike.

— Rike, nu ştii nimic! i-am replicat.

Dar ştia.

— Mai iute ca moartea, a spus. Îi lasă aici să fiarbă. Îi preface încet şi vor fi rapizi. Am mai auzit.

Pe pajişte ne privea alt cap, cu o foame reînnoită, şi urla. Câţiva i-au urmat exemplul.

— Kent, dă-le ce vor!

— Nu! Vă rog, îndurare! implora femeia de la picioarele lui Row. Am copii.

— Şi, dacă nu vor, dă-le ce au nevoie! i-am zis.

Kent a început să taie pajiştea. Spatele era foarte solicitat. Ceilalţi l-au ajutat, Rike era entuziasmat, ceea ce nu-i stătea în fire.

Ne-am mişcat în galop, dornici să scăpăm de acolo.

— Nu e singurul câmp, a zis Makin.

Îşi pierduse cealaltă cizmă pe drum şi acum alerga desculţ. Nu eram îngrijorat de ce culturi mai avea Chelia, ci mă îngrijora ce crescuse deja.

Ne mişcăm printr-o mare verde ca să ajungem la una cenuşie. Trestiile ne ajungeau la piept şi mai sus, erau pline de noroi, care îţi ajungea până la pulpe înainte să faci următorul pas. Fâşii mari de noroi despărţeau zona de trestii, iar în mijloc era câte un pârâiaş. Auzeam deja valurile îndepărtate când am intrat în altă parte.

— Nu!

Grumlow mi-a pus o mână pe umăr înainte să păşesc în noroi. Spre mijloc, acolo unde pârâul se despărţea, noroiul se ridica. Row a scos arcul. Eu am întins arbaleta Nubanezului. Noroiul s-a mişcat din nou, a format o movilă şi a început să curgă în valuri când ieşea ceva negru.

— E o afurisită de barcă, a spus Rike.

Clar, era ziua lui, pentru că avea dreptate. La suprafaţă s-a zărit o barcă de pescuit, din lemn negru, putrezit, de parcă ieşea la suprafaţă de sub un val mare. Echipajul se ridica de pe punte, fiecare dând la o parte noroiul şi pielea putrezită de pe propriul corp. M-am gândit la căpitanul gras de pe barjă care traversa râul Rhyme. Poate că a făcut o alegere înţeleaptă să nu se abată de la traseul cunoscut.

— Înapoi!

Şi i-am dus din nou printre trestii.

Alergam croindu-ne drum prin trestiile mai înalte decât mine, de care mă loveam cu faţa.

— Vine ceva! a strigat Rike.

Tot vedea deasupra verdelui.

— Din barcă? l-am întrebat.

— Nu. De pe partea cealaltă.

Îi auzeam. Erau pe urmele noastre şi veneau printre lujeri.

— Ce e? am ţipat eu.

— Nu văd, mi-a răspuns Rike, gâfâind acum. Văd doar cum cad trestiile.

— Opriţi-vă!

Mi-am urmat ordinul. Am aruncat arcul Nubanezului pe jos şi mi-am scos sabia, despicând

trestiile.

— Faceţi un luminiş! le-am strigat.

N-are rost să fugi, dacă o să fii prins.

Trei morţi au venit într-un suflet în luminiş, imediat ce l-am făcut. Se mişcau încet şi au început să urle când ne-au văzut. Fără să şovăie s-au năpustit asupra noastră, vrând să ne apuce de grumaz. Row s-a prăbuşit. L-am tras în ţeapă pe cel care m-a ales. Aproape că a înghiţit sabia, ajungând cu obrajii despicaţi la plăsele, iar vârful i-a intrat între plămâni şi în stomac. Mi-am amintit de Thomas la cerc.

Duşmanul meu s-a înfuriat, pentru că organele vitale îi erau despicate de lama sabiei. Aproape mi-a smuls sabia din mâini când să mă apuce de gât. M-am ţinut tare şi m-a împins în spate, prin trestii, el era aproape în patru labe şi venea spre mine parcă gata să înghită şi mai mult din sabie. Dacă ar fi putut să-şi deschidă mai tare maxilarul, ar fi înghiţit plăselele şi mâinile mele. Organele vitale păreau un termen nepotrivit.

Mortul continua să mă împingă, iar sângele negru i-a gâlgâit când m-a dat în spate, intrând într-o baltă. Am luat poziţia de apărare, am învârtit sabia şi am tras-o în jos, croind o cale prin gâtul, pieptul şi stomacul lui. Măruntaiele i-au ieşit afară şi a ajuns în baltă, încercând să mă zgârie când m-am eliberat şi mi-am înfipt sabia în teren mai solid. Cuprins de groază şi ţinându-mă de sabie, am reuşit să ies din baltă. Zăceam pe spate, gâfâind şi icnind. Auzeam strigătele şi şuierările altor morţi şi înjurăturile Fraţilor, care se luptau. Trestiile mi se

ridicau deasupra capului ca uriaşi ai pădurii, legănându-se uşor pe cerul albastru.

Când mi-am recăpătat răsuflarea şi m-am întors în luminiş, lupta luase sfârşit.

— A murit Row.

Makin se ştergea cu câteva sălcii pe obrazul care-i fusese găurit, înrăutăţea situaţia, dar cred că voia să sângereze şi să cureţe rana.

— Nu mi-a plăcut niciodată de el, am zis.

Aşa spuneam pe drum. Era adevărat.

— Ai grijă să nu mai aibă Chelia cu ce să se joace! l-am sfătuit pe Kent.

S-a apucat să-l decapiteze pe primul atacator. Cineva îi tăiase deja braţele şi avea noroi în gură, dar tot se zvârcolea şi se uita urât. Iar eu m-am palpat când mă uitam la Makin, care îşi oblojea rănile. Câteodată trec ore până să observi o rană cu care te-ai pricopsit în luptă.

— Fir-ar! am exclamat.

— Ce? a ridicat privirea Makin.

— Am pierdut cutia.

Mi-am trecut mâinile peste şolduri de parcă n-aş fi observat-o prima dată.

— Adio! a zis Makin.

Am luat-o înapoi pe cărarea presărată cu trestiile culcate, acolo unde mă împinsese mortul. Nimic. Am ajuns la baltă.

— S-a scufundat aici, am zis.

— Bun.

Makin a ajuns în spatele meu. M-am întors. Nu mi se părea de bun augur să o pierd. Era ceva ce trebuia să păstrez. O parte din mine.

— Kent! am strigat.

El s-a oprit cu toporul deasupra capului şi cu cadavrul lui Row la picioare.

— Lasă-l! i-am zis.

M-am întors şi am îngenuncheat lângă Row. De aproape, moartea nu e ceva drăguţ. Bătrânul se scăpase pe el şi duhnea mai rău ca de obicei. Bucăţi roşii şi rozalii din gât îi atârnau peste claviculă; bucăţi de cartilaj alb încadrau gaura neagră ce ducea la plămâni. Muci şi sânge purpuriu îi curseseră din nas, iar ochii îi erau îndreptaţi spre stânga, în unghi drept.

— Frate Row, n-am terminat cu tine, i-am spus.

I-am luat mâinile între ale mele. Mâinile morţilor nu sunt neplăcute, dar mi se strângea pielea pe mine pe când mi-am întrepătruns degetele cu ale lui. Era moale, iar pielea tare de pe palme mă zgâria.

— Ce faci? m-a întrebat Grumlow.

— Frate Row, am o treabă pentru tine, am zis.

L-am căutat. Sigur nu s-a dus departe doar în câteva minute. Am simţit pulsul necromanţiei în rana nevindecată din piept. O mână întunecată mi s-a strâns în jurul inimii şi m-a cuprins frigul. Ştiam că nu am putere multă, doar un firicel, ca apa dintre zonele cu nămol. Dar Row mai era cald. Inima nu-i bătea, dar zvâcnea şi palpita şi îl ştiam foarte bine. Nu-mi plăcuse niciodată de el, dar nu mi-era deloc străin.

Ca să faci un mort să umble trebuie să fii în pielea lui. Trebuie să te strecori pe sub ea, să-ţi laşi bătăile inimii să răsune în el, să-ţi laşi mintea să-i

umble în gânduri.

Am scuipat ca Row. Am ridicat privirea şi m-am uitat la Fraţi, văzându-i cu simpatia, antipatia, invazia şi pica lui Row, precum şi cu datoriile neplătite.

— Frate Row! i-am zis.

M-am ridicat. Ne-am ridicat. S-a ridicat.

Eram faţă în faţă cu cadavrul lui, care se uita la mine dintr-un loc îndepărtat, cu privirea pe care o avusese odată. Fraţii au tăcut mâlc când m-am întors la baltă cu Row pe urmele pe care le lăsasem.

— Găseşte-o! i-am cerut.

N-a trebuit să mai zic nimic. Aveam aceeaşi piele. Row a intrat în baltă şi s-a lăsat purtat în adânc. M-am aşezat pe vine ca să urmăresc. El nu se mai vedea până să simt sabia la gât. M-am uitat în jur.

— Să nu-mi mai faci niciodată aşa ceva! a zis Makin. Jură!

— Jur! am zis.

Nu trebuia să fiu convins.

34

Cu patru ani în urmă

Parcă alergaserăm prin mlaştini toată viaţa. Eram plini de noroi până în vârful capului. Fraţii aveau pielea albă doar acolo unde îşi dădeau mizeria din ochi. Acum, când soarele apunea roşu în apus, aveau o privire sălbatică. În curând, când

soarele va coborî în mlaştină şi ne va lăsa în întuneric, o să ne înecăm şi noi.

— Şi mai mulţi ticăloşi! a strigat Rike.

El era încă singurul care vedea peste marea de trestii.

— Câţi? am întrebat.

— Toţi. Parcă se prăbuşesc toate trestiile.

Auzeam clar şuierăturile firave în văzduh. Am atins cutia de la şold. Lui Row i-au trebuit două ore să o găsească, două ore înainte ca mâna să treacă de suprafaţă ca să mi-o dea. Fraţilor nu le plăcuse să aştepte, dar după două ore nu am fi ieşit din iadul mocirlos al Cheliei. L-am lăsat în baltă. I-am zis lui Makin că l-am eliberat. Dar nu am făcut-o.

— Vezi vreo porţiune de teren? am întrebat.

Rike nu a răspuns, dar a pornit-o hotărât şi l-am urmat.

Şuierăturile se auzeau mai tare şi mai aproape în spatele nostru. Am fugit repede, iar apa împroşcată de picioarele morţilor era din ce în ce mai aproape, precum şi trestiile pe care le doborau în cale.

Am alergat pe-un teren verde, apoi am ajuns pe o moviliţă. Parcă era un deal, deşi nu se ridica mai mult de un metru peste nivelul apei.

— Bună treabă! i-am zis lui Rike, apoi am adăugat cu respiraţia întretăiată: Mai bine să mori în câmp deschis.

Armata Cheliei ne-a înconjurat din toate părţile. Zeci dintre rapizi, pestriţi şi plini de noroi, cu furia mocnită citindu-li-se pe feţe şi cu o lumină demonică în priviri, au înconjurat movila. În câteva

minute, în spatele lor au venit printre trestiile culcate la pământ morţi cenuşii şi putreziţi, iar printre ei erau cei morţi în adâncurile mlaştinii, acum tari ca pielea veche, de aceeaşi culoare. Am văzut oasele lungi ale lui Price şi carnea care-i atârna, dominându-i pe ceilalţi. Chelia mergea lângă el, îmbrăcată cu o rochie albă, din dantelă, cu trenă, de parcă se ducea la o nuntă regală. Era aproape neatinsă de noroi.

— Bună, Jorg! mi-a zis.

Era prea departe de mine ca să o aud, dar gurile tuturor morţilor îi rosteau cuvintele.

— Du-te în iad, javră!

Mai bine aş fi spus ceva mai inteligent.

— Vai, ce cuvinte dure în ziua nunţii noastre, Jorg! a exclamat, iar morţii au repetat. Regele Mort s-a trezit la viaţă. Pânzele negre fluturǎ. O să mi te alături. O să mă iubeşti. Şi împreună o să deschidem Poarta de Aur pentru stăpânul nostru şi o să punem un nou împărat pe tren.

Gelleth a murit plimbându-se prin mlaştină de parcă se rătăcise. Erau fantome, dar păreau adevărate, cu arsurile şi infecţiile lor, cu gurile ştirbe, chele şi cu pielea căzând. Sute, mii într-un şir acuzator. Se împingeau aşa de tare, că în spate au căzut mai mulţi morţi.

— Aşadar, a zis Rike, însoară-te cu căţeaua asta.

— O să vă ucidă oricum, Rike. Cadavrul tău o să umble lângă ea. Price de o parte, tu de cealaltă, fraţii reuniţi.

— O! a răspuns. Atunci, nu!

— Hai, Jorg, nu fi copil! a exclamat Chelia şi morţii au vorbit odată cu ea.

A vorbit din nou, însă doar un glas a repetat, o femeie aproape de marginea movilei. Era un cadavru noroios, cu un braţ ros până la os, cu pielea pătată, buzele cenuşii şi putrezite, dar cu câteva din ridurile lui Ruth pe faţă.

— Vine Regele Mort. Morţii se ridică precum un val. Sunt mai numeroşi ca viii şi fiecare bătălie aduce şi mai multe cadavre, nu oameni.

Limba femeii moarte s-a zbătut, neagră şi strălucitoare, iar vorbele Cheliei ieşeau:

— Vino cu mine, Jorg! Ai un loc aici. O să ai putere.

— E mai mult de-atât, i-am zis.

Deşi îmi preţuiam farmecele, nu credeam că era aşa de îndrăgostită ca să străbată mări şi ţări. Şi, dacă era mânată de răzbunare, putea foarte bine să se răzbune fără teatrul ăsta ieftin. Regele Mort te sperie. Părea prea dornică, chiar disperată. Ce vrea de la mine?

Chiar dacă era la distanţă, m-am prins. *Nu ştia*.

Am dat să păşesc, dar ceva m-a prins de picior. M-am uitat în jos şi am văzut dinţi, craniul unui câine pe jumătate îngropat şi pe jumătate dezgropat ca să mă apuce. Altă fantomă, dar una care mă ţinea strâns.

M-am uitat la şirul de morţi, văzând fantomele din spatele lor. Chelia nu avea cum să ştie de Justice, câinele meu mort. Nu ar fi putut să strângă toţi morţii din Gelleth şi să le afle poveştile. Cumva, asta venea de la mine. Cumva, Chelia îmi

smulgea fantomele din trecut prin gaura pe care o lăsasem în lume. Şi nici măcar fantomele pe care le ştiam, ci cele cărora le grăbisem sfârşitul. Am simţit cum îmi vine o idee, nu toată, ci doar un pic.

M-am uitat din nou la picioarele mele, unde era craniul.

— N-ar fi trebuit să o faci, i-am zis.

M-am eliberat. Am simţit cum mă sfâşie, dar dinţii lui Justice nu mi-au lăsat urme pe cizmă. Era doar durere, fără sânge. Doar mintea mă ţinea prizonier. Fantomele nu ne puteau face rău sau am fi murit în casa lui Ruth, am fi ars cu ele când a răsărit soarele Constructorilor. Chelia i-a adus pe toţi ca să mă tortureze.

— Hai să ne căsătorim, suflet drag! mi-a zis. Enoriaşii s-au strâns. Sunt sigură că găsim un preot să oficieze ceremonia.

Şi Părintele Glen şi-a făcut apariţia printre celelalte fantome, o umbră tremurând în lumina zilei, mai puţin clară decât alte spirite, de parcă ceva încerca să-l ţină înapoi. Cutia cu amintiri de la şold mi se părea mai grea. Nu ştiam că părintele Glen murise ori poate că ştiusem odată şi uitasem. A venit şchiopătând, deşi nu mi se părea rănit şi nu părea încântat. Într-o mână avea un cuţit, unul cunoscut, plin de sânge. Când un mort a mers târşâit în calea lui, l-a înjunghiat în gât. Creatura a căzut seceratăla pământ, cu cuţitul înfipt în grumaz. Fantomele nu îi puteau răni pe cei în viaţă, dar se pare că, în cazul morţilor, era altceva. Părintele Glen a venit şontâc-şontâc până în dreptul Cheliei.

M-am întrebat cum o fi ajuns fantoma părintelui aici, uitându-se la mine cu atâta ură. O simţeam de la cincizeci de metri. Dar, dincolo de mirarea că îl vedeam pe Părintele Glen, m-am gândit la ce mi-a zis Chelia înainte să-l cheme.

Enoriaşii s-*au strâns*.

Morţii rapizi au venit mai aproape, deşi nu am auzit niciun ordin. Se mişcau încet, cu mâinile pregătite să apuce, să sucească şi să sfâşie. Am rezistat doar câteva clipe, căci erau câtă frunză, câtă iarbă.

— Fără ai mei, n-are cum să fie o nuntă pe cinste.

Am pus sabia în teacă.

— Nu pot chema anumite fantome. Morţii din familia regală sunt îngropaţi în morminte sfinţite şi zac cu magie veche. Dacă aş fi putut, aş fi făcut-o pe mama ta să danseze, a zis Chelia.

Şoapta a ajuns la mine prin mulţime, ofilindu-se pe buzele morţilor rapizi când au venit şi mai aproape.

Enoriaşii s-*au strâns*, *dar nu poate chema anumite fantome*.

Caii care au mai rămas au nechezat agitaţi în spatele meu, chiar şi surul.

— M-am gândit la Fraţii mei, am zis.

Am arătat la stânga şi dreapta, pe Makin, Kent, Grumlow şi Rike.

— Pot participa, a răspuns Chelia. Îi las cu ochii în orbite.

— N-o să avem muzică? Poeţi din care să recitim? Flori? am întrebat-o.

Trăgeam de timp.

— Tragi de timp, m-a avertizat.

Enoriaşii s-*au strâns*. *Nu poate să mai cheme pe alţii*, *în afară de ăştia*. *Şi pe-ăştia nu-i vrea*.

— Chelia, mă gândesc la un poet. O poezie. Una nimerită. *Iubitei sale sfioase*.

— Crezi că sunt sfioasă?

A venit mai aproape, legănându-se printre morţi.

Înţelepciunea poeţilor dăinuia mai mult decât cea a Constructorilor.

— Poezia e despre timp, cel puţin parţial, despre cum poetul nu poate opri timpul. Şi la sfârşit spune: „De aceea nu ne putem croi soare/ Stai nemişcată, însă îl vom face să fugă”.

Fantomele nu pot să le facă rău oamenilor, dar pot să-i înnebunească. Pot să-i chinuie până ajung să-şi ia viaţa, dar nu îi pot răni. Simţeam că e adevărat. Aşa mi-a zis necromanţia mea furată. Dar se pare că le pot face rău morţilor. Văzusem cu ochii mei. Cadavrele pe care Chelia le pusese să meargă puteau fi doborâte de spirite, fiindcă erau mai aproape de lume, suficient de aproape de porţile morţii pentru ca o fantomă să întindă mâna şi să le răpună.

— Foarte drăguţ! a zis Chelia. Dar n-o să mă oprească.

— Aşa că o să te fac să fugi.

Şi am chemat fantomele cu toată puterea voinţei mele. Le-am tras prin porţile pe care Chelia le-a deschis. Cu braţele larg deschise, am adus fiecare umbră şi fiecare fantomă, fiecare bântuit şi

spirit care mă însoţise de-a lungul anilor. Le-am făcut să iasă din piept, să pulseze prin mine, cu fiecare bătaie a inimii. Eu nu puteam s-o opresc pe Chelia să-i aducă pe cei pe care îi voiai, dar puteam să mă asigur că vin toţi. În goană.

Şi au venit. Enoriaşii pe care Chelia nu-i invitase. Morţii arşi din Gelleth, cei pe care soarele Constructorilor i-a luat dintâi, nu victime ale unei explozii – ca Ruth şi mama ei –, ci cei care au ars de vii la Castelul Roşu, în mijlocul infernului. Au ieşit din mine ca un şuvoi nesfârşit. Zece din ei pentru fiecare copil din Gelleth adus de Chelia. Şi morţii mei, morţii arşi de vii, au adus un foc cu totul nemaivăzut. Ardeau ca lumânările, cu pielea scurgându-se, flăcările săreau, fiecare, bărbat sau femeie, urla, gonea sau mergea împleticit şi strângea ceva la piept. Şi în spatele lor era o nouă fantomă care mergea cu paşi măsuraţi, fiecare strălucind cu o lumină îngrozitoare, care le făcea pielea rozalie şi le întuneca oasele.

N-am văzut decât foc fără căldură, n-am auzit decât urlete şi după o veşnicie ne-am trezit singuri pe movilă, fără picior de Chelia şi de oastea ei, cu excepţia unor oase înnegrite, ce ardeau mocnit pe trestiile jilave.

— Nu se mai ţine nunta, am zis şi, orientându-mă după apus, i-am dus pe Fraţi spre sud.

Fratele Makin are idealuri înalte. Dacă s-ar ţine de ele, am fi duşmani. Dacă şi-ar plânge de milă pentru eşecuri, n-am fi prieteni.

35

Ziua nunţii

— O lopată? a întrebat Hobbs.

Dacă exista cineva care să spună lucrurilor pe nume, acela era Hobbs, căpetenia străjerilor. Eram impresionat că cineva de vârsta lui mai avea suflu pentru a rosti ceva evident.

Am lovit în zăpadă. Erau lopeţi peste tot, acoperite însă de o ninsoare recentă.

— Pune oamenii lui Stodd şi Keppen să cureţe panta. Oamenii lui Harold să sape cu lopeţile astea, i-am zis.

— Stodd a murit, a scuipat Hobb şi s-a uitat la câmpul îmbrăcat în nea.

Nu mai era nicio diferenţă între regiment şi căutarea noastră. Ici şi acolo oamenii se opriseră din alergat. Puţini reuşeau să scoată săbiile, însă nu să se şi apere înainte să fie seceraţi. Sângele pe zăpadă arată frumos. Se topeşte în stratul adânc şi nu ai mult de văzut, dar, acolo unde e o crustă îngheţată, albul orbitor străluceşte prin sânge şi asta îl face să arate mai bogat şi mai plin de viaţă decât era când curgea prin vene.

— Pune oamenii să tragă săgeţi în josul pantei! Nu-mi pasă ce lovesc. Picioarele sunt bune. Puneţi mai multe cadavre în drum! Începeţi-i!

Un om rănit e un obstacol mai mare decât un mort. Dacă răneşti grav un om, adesea se agaţă de tine, de parcă are impresia că îl poţi salva şi

trebuie doar să se ţină de tine ca să nu plece. Celor proaspăt răniţi le place compania. Lasă-i un pic, şi o să prefere să rămână singuri cu durerea lor. O clipă l-am văzut pe Coddin ghemuit în mormântul lui, cu trăsăturile luminate. Unii aşa îşi îngroapă morţii, ghemuiţi şi cu genunchii la frunte. Makin mi-a spus că aşa e mai uşor să sapi o groapă, dar pentru mine e ca o întoarcere. Stăm ghemuiţi ca în pântecele mamei.

— Răpuneţi-i pe ticăloşi! am strigat şi am arătat spre oamenii care voiam să folosească arcurile. Nu alegeţi ţintele!

Makin s-a suit cu greutate şi i-am lipit o cazma de piept. Căpitanul Harold şi cu mine prindem alţii şi-i puneam să sape. Niciunul n-a întrebat de ce. Doar Makin, care cred că doar voia să-şi tragă sufletul.

— Am venit aici odată, mi-a zis.

— Da.

Am mai aruncat nişte zăpadă în spatele lui. Mi se părea ciudat că urcam de o veşnicie, iar acum căutam cu disperare să sap, cu ultimele puteri.

— Ne duceam spre un ştiu care sat… Cutting, cumva?

— Gutting, i-am zis.

Altă lopată cu zăpadă. Strigătele şi clinchetul săbiilor ce se întâlnesc pe pante se auzea de mai aproape acum.

— E o nebunie curată! a lăsat Makin cazmaua jos şi a scos sabia, îmi amintesc. Sunt peşteri aici. Dar nu duc nicăieri. Le-am cercetat. Oamenii de aici ar începea cu chiu, cu vai.

Cazmaua s-a izbit în gol şi mi-a alunecat printre degetele amorţite în hăul de mai jos.

— Am ajuns! Sapă aici!

Încăierarea a ajuns la cincizeci de metri de unde ne aflam. Era o luptă sângeroasă şi asurzitoare, oamenii alunecau în zăpada acum trandafirie, ţipau, cu membrele retezate, iar de pe săbii se prelingea sânge. Şi, în afară de carnaj, ca un vârf de săgeată care mă viza direct, veneau din ce în ce mai mulţi soldaţi când am traversat graniţa de zăpadă de jos.

— Poate că am plecat prea târziu, am zis.

Ştiam că aşa e. Stătuserăm prea mult cu Coddin. Iar oamenii Prinţului de Arrow fuseseră mai rapizi decât îi crezusem în stare.

— Prea târziu? a strigat Makin şi a fluturat sabia spre armata care venea spre noi. Suntem morţi. Am fi putut face asta acolo, jos! Cel puţin, atunci aş fi avut puterea să mă lupt.

Mi se părea suficient de puternic. Furia scoate la iveală noi rezerve, ceva de care uitaseşi.

— Săpaţi în continuare! am strigat la cei din jur.

Intrarea în peşteri era suficient de largă pentru trei oameni. O gaură neagră în zăpadă.

— Makin, câţi oameni au murit în avalanşe anul trecut în Munţii Matterack? l-am întrebat.

— Nu ştiu! s-a uitat el la mine, de parcă îl rugasem să facem copii. Niciunul?

— Trei, am răspuns. Unul cu un an înainte.

Unii duşmani încercau să ne flancheze, răspândindu-se pentru ca apoi să ne atace dintr-o

parte. Mi-am dat arcul jos şi am slobozit o săgeată spre oamenii din stânga.

— Am terminat.

Hobbs se chinuia să urce pe pantă, evitându-i pe cei care săpau. Şi a reuşit să adauge spre binele lui:

— Sire.

Săgeata mea a lovit un om deasupra genunchiului. Părea bătrân. Unii bătrâni nu ştiu când să se dea bătuţi. A venit în faţă şi a căzut, rostogolindu-se de pe munte. Mă întrebam dacă se va opri înainte să ajungă la Bântuit.

— Din pricina avalanşelor am pierdut patru oameni în doi ani, am zis.

— Din nesăbuinţă? m-a întrebat Makin.

Unul dintre oamenii mai descurcăreţi ai Prinţului îşi croise loc neatins în jurul luptei de jos. Makin a parat iute lovitura şi apoi l-a doborât. Al doilea soldat s-a pricopsit cu o săgeată în mărul lui Adam.

Clinchet de metal pe stânci. Cei care săpau au găsit marginile peşterii. Spărtura era suficient de largă ca să treacă o căruţă, dar nu avea să se lărgească.

Când e plină de zăpadă, lumea se turteşte. Toate scobiturile şi ridicăturile sunt scrijelite într-o suprafaţă de nepătruns ca o pagină albă, pregătită pentru pană. Poţi să pui pe câmpul plin de nea orice vrea imaginaţia ta, căci ochii nu-ţi vor spune nimic.

— Ei? a întrebat Makin.

Oamenii Prinţului de Arrow avansau. Părea

dornic de distragere şi era nervos că visam cu ochii deschişi.

— Trebuie să vezi nuanţele, i-am zis.

— Nuanţele.

Am ridicat din umeri. Aveam timp de pierdut: peştera nu ne era încă de niciun folos.

— Credeam că tinerii văd doar în alb şi negru, am zis.

Am văzut cum un om din Regiment pe care îl ştiam a căzut cu vârful roşu al sabiei ieşindu-i din spate şi cu mâinile în jurul gâtului înjunghiatului.

— Nuanţe? m-a întrebat Makin din nou.

— Makin, nu ridicăm niciodată privirea şi capul şi nu ne uităm în sus. Trăim într-o lume atât de mare. Ne târâm pe suprafaţa ei şi ne preocupă doar ce se întinde înaintea noastră.

— Nuanţe?

Makin era încăpăţânat şi nu se lăsa. Gura lui cu buze groase ştia să schiţeze o mie de zâmbete. Pentru a cuceri inimi. Pentru a lega prietenii. Pentru a face să râdă pe cineva care nu voia. Acum râdea a încăpăţânare.

Mi-am scuturat braţele ca să le simt. Linia se încovoia şi în curând va trebui să folosesc sabia.

— Nuanţe, i-am zis.

Când nu vezi decât alb, cu timpul o să vezi o simfonie de nuanţe de alb. Ţăranii din Gutting mi-au spus, deşi cu alte cuvinte. Sunt multe tipuri de zăpadă, multe nuanţe şi chiar într-o nuanţă sunt multe arome. Straturi. Există granularitate, pudră. Putere şi pericol.

— Când l-am înjunghiat pe fratele Gemt, am

anticipat ceva. Ai înţeles, da, Frate Makin?

O mie de zâmbete şi o încruntare. S-a încruntat.

— L-am ucis fără niciun motiv, dar şi pentru că s-ar fi întors cândva împotriva mea. Înainte să-mi ia gâtul în toiul nopţii. Şi nu doar pentru că i-am tăiat mâna.

— Ce naiba are Gemt de-a face cu... A răpus alt om care a venit şi eu am băgat o săgeată în cineva care ne flanca partea dreaptă.

— Au murit patru în doi ani, nu patruzeci, pentru că cei din ţinuturile de sus anticipează avalanşele, i-am zis. Ei le declanşează.

— Poftim?

— Ei văd zăpada. Şi nuanţele. Suişurile şi coborâşurile, nu doar pagina netedă. Sapă şi testează. Şi anticipează.

Am fluturat arcul deasupra capului, iar panglica purpurie flutura în vânt:

— Toată lumea în peşteră. Acum!

Când o pantă pare periculoasă, oamenii din ţinuturile de sus încearcă să se suie pe culmi, trecători şi stânci. Iau paie, pietre, un vas de lut, vreascuri, cărbune – adeseori din pădurile Ancrath –, o oală smălţuită şi băşica unei oi. Sapă o gaură în vârful celui mai periculos strat şi pun vasul pe câţiva centimetri de paie. În vas aşază vreascurile şi cărbunele, iar pietrele le folosesc ca să stea oala deasupra vasului. Umplu oala cu zăpadă şi umflă băşica, suflând în ea cât pot de tare şi o leagă cu un maţ. Aprind cărbunele şi pleacă.

Oamenii Regimentului intrau în peşteri. Mă

gândisem că la un moment dat va fi ticsit, când am poruncit să se lase aici lopeţile. Mă întrebasem dacă vom încăpea toţi. Au intrat sub o sută de oameni. Aveam suficient loc.

În viaţă multe ţin de sincronizare.

M-am aşezat la gura peşterii, dornic să lupt cu oamenii Prinţului de Arrow. Însă nu m-am sincronizat. Pur şi simplu. Trebuia să zic ce conta pentru Coddin cu zile, cu luni în urmă. Fusesem în contratimp.

Oamenii istoviţi mor uşor, de parcă ar tânji după infinit. Picioarele îmi tremurau, dar braţele îmi erau pregătite. Ţineam sabia cu două mâini şi i-am înfipt-o primului în ochi. Makin a venit să lupte lângă mine. Vedeam o întindere nesfârşită după pâlcul de oameni. Luna pe timp de zi, albă ca memoria osului. Am auzit clinchetul sabiei când am încleştat-o de a altuia, despicând gâtul cuiva. Sabia mi se părea mai uşoară, vibrând în ton cu cântecul, de parcă ar fi avut o viaţă proprie şi sânge care să pompeze. *Jap*, *jap* şi oamenii cădeau ca popicele. Soarele cu razele sângerii bătea pe sabia unchiului meu ca şi cum ar fi transmis un mesaj pentru Prinţul de Arrow.

— Îmi pare rău! am strigat pentru Makin şi ceilalţi. Sincronizarea.

Nu eram mult în faţă. Oamenii din Gutting ar fi aprins focul în vase când ne vedeau urcând din vale. Crezusem că vom ajunge la peşteri cu un avantaj clar. Că vom săpa şi vom răpune duşmanul de pe pantă cu săgeţile noastre. Mă înşelasem. O greşeală de câteva minute, dar suficient ca

duşmanul să umple peştera cu cadavrele noastre.

Makin a înjurat şi s-a dat în urma unei săbii. Eu cât pe ce să zic că-mi pare rău din nou, dar e bine să mori pe munte. Dacă tot mori, măcar să fie undeva unde ai o privelişte.

Am luptat mult, cuprins de o bucurie neînfrânată, căldura crescând în mine până când s-au aprins arsurile de pe faţă şi vântul nu mă mai atingea. Fiecare parte din luptă avea un scor secret şi sincronizarea pe care o ratasem se întorcea acum, în strigătul săbiilor întretăiate. M-a cuprins un sentiment sălbatic şi m-am gândit cum arde Ferrakind, ceea ce îl făcuse om fiind abandonat în infern.

Un blocaj, un balans, un pas în lateral, sunetul sabiei când ieşea din pielea tăiată a duşmanului meu. Când o sabie grea loveşte capul unui om care şi-a lăsat coiful când urca, e limpede că se va lăsa cu mult sânge vărsat. Mai rău decât măcelul provocat de măcelar în abator este distrugerea. Creierul, craniile şi părul urmează loviturii de sabie într-un arc umed de roşu, alb şi cărunt. Bucăţi dintr-o faţă atârnă o clipă: un ochi acuzator, lichide care se scurg, apoi se prăbuşeşte şi următorul vine în luptă, cu resturile de la ultimul.

Focul m-a înfăşurat sau cel puţin aşa mă simţeam, iar câteva linii şerpuind de la arsura lui Gog parcă mă pârjoleau.

Un vârf de sabie aproape că m-a atins pe frunte şi deasupra nasului când m-am dat înapoi. Am sărit în faţă cu ambele braţe, sabia fiindu-mi o bară pe care o ţineam de mâner, iar vârful era

tare, sprijinit de platoşa de fier, în palma mănuşii mele de piele. Oţelul Constructorilor i-a secţionat omului faţa pe orizontală, între nas şi buze. A încercat să ia cu el sabia când cădea, dar am ţinut de mâner şi sabia s-a dus spre dreapta, prinzând o mişcare de suliţă şi respingând-o peste umăr. Cel pe care l-am împins şi răcnetul pe care l-am scos au făcut aerul să vibreze, ca şi cum aş fi scos flăcări. Ca şi cum aş fi avut timp să mă uit în jos, ca şi cum n-aş fi fost surprins să văd zăpada topindu-se de la căldura emanată de pielea mea.

În mare parte, aproape în totalitate, voiam să mă las în voia iureşului, să fiu mistuit, să mă arunc printre duşmani şi să zugrăvesc muntele cu sângele lor, indiferent de preţul plătit. Însă mi-e greu să mă predau. M-am dat înapoi şi furia m-a părăsit, dispărând la fel de repede pe cât apăruse. Aveam de dus la capăt un plan, deşi nu mai părea să existe speranţă. Iar ca să duci la capăt un plan trebuie să ai mintea limpede.

Mai mulţi oameni au venit spre mine. Braţele-mi oboseau, la fel ca picioarele. Mai aveam nevoie de câteva minute, dar uneori nu primeşti ce vrei sau ce ai nevoie. Ochii mi-au strălucit când am văzut priveliştea. Sosise clipa morţii.

În trecut mă salvase un cal. Nu un armăsar nobil, care mă purtase în siguranţă, ci un cal panicat, care lovise cu copita. Fusese o mişcare neaşteptată. Poate că şi Corion a fost la fel de surprins. Dar să fii salvat de vezica slabă a unei oi… asta e culmea. Culmea culmilor.

Deasupra noastră ardeau molcom flăcări,

topind zăpada în oale, încălzind băşicile umflate de oaie ce pluteau acum în apa clocotindă. Astfel, cei din ţinuturile de sus aveau timp să se adăpostească. Oalele trebuie puse în zona de pericol. Le pui cât de sus poţi ca să supravieţuieşti, dar nu prea sus, ca să aibă efectul scontat.

Aerul cald se dilată. Băşicile se umflă şi mai tare. Se întind mai mult decât ar putea să le umfle cineva. E doar o chestiune de timp. De sincronizare. Apa începe să fiarbă. Presiunea se adună. Şi zbang!

Oamenii din ţinuturile de sus cântă la cimpoi. Scoseseră un sunet asurzitor la nunta mea în dimineaţa aceea, asemănător cu cele din nord – care sunt mai simple –, dar la fel de răsunătoare. Nu ai crede că o băşică explodează aşa de tare. Sună de parcă fiecare ţipăt scos de un cimpoi într-o viaţă lungă şi nefericită ar fi rezumat într-o clipă. Scoală morţii. Dar trebuia.

Una din cele şase oi de la care au luat cele şase băşici pentru cele şase oale de avalanşă – oamenii din Gutting au fugit pe pante când am intrat în raza lor vizuală – sigur s-a scăpat pe ea, căci vezica i-a explodat cu câteva minute mai devreme decât era de aşteptat.

Avalanşa întâi o simţi şi abia după aceea o auzi. Se acumulează presiune. Îţi bubuie timpanele. Chiar şi cu oamenii care încercau să mă despice am simţit presiunea. Apoi bubuitura. Începe uşor şi creşte necontenit. Şi în final, înainte să te izbească, se aude un şuierat.

Din fericire, timpul a fost de partea mea. M-am

aruncat în peşteră. Înainte să mă urmeze cei care mă atacau, lumea s-a făcut albă şi ei au dispărut.

36

Ziua nunţii

Peştera era cufundată în beznă, deşi erau aproape o sută de oameni înăuntru.

Vuietul avalanşei a luat sfârşit. Când am căzut, mi-am julit fundul de o piatră nemiloasă şi primul sunet scos a fost o înjurătură.

— Paştele mă-sii!

O aflasem de la Fratele Elban şi simţeam datoria s-o folosesc din când în când, dat fiind că nimeni n-o folosea. Tot nu se auzea nimic, de parcă un grup de troli ar fi smuls capul fiecăruia când intra.

— În spate sunt felinare şi iască, am zis.

Se încăierau. Iar se băteau, cremenea scrâşnind pe oţel, apoi o lumină care a scos zeci de oameni din întuneric. M-am uitat la ceasul argintiu de la încheietură pentru prima oară după multă vreme. Era douăsprezece şi un sfert. Limba care arăta secundele se ducea ticăind în alt cerc.

— Ştiu că lopata a ajuns pe-aici, am comentat, ridicându-mă cu grijă să nu dau cu capul de tavanul aflat prea jos. Găsiţi mai multe şi scoateţi-ne de aici!

— Ar trebui să vedem cine e, a vorbind Hobbs, venind în faţă.

S-au aprins mai multe felinare şi peretele de

zăpadă din spatele lui strălucea.

— Am putea, am răspuns. Ştiam că nu e doar un interes birocratic. Avea prieteni care se rătăciseră, protejaţi, fii ai prietenilor, şi voia să ştie ce a rămas din Regiment, din Regimentul *lui*.

— Am putea, dar nu zăpada îi omoară pe oamenii într-o avalanşă. Niciunul din soldaţii de afară nu e mort.

Acum erau atenţi.

— Se sufocă, iar zăpada îi ţine prizonieri. Şi asta, dragii mei prieteni, se întâmplă şi cu noi, a adăugat. Pe măsură ce vă explic, folosesc resursele limitate de aer din peşteră. Pe măsură ce mă ascultaţi, inspiraţi aerul bun şi îl expiraţi pe cel rău. Fiecare felinar cu care mă vedeţi consumă aer.

Îi mulţumeam în gând lui Tudor Lundist pentru lecţiile de alchimie – poate că nu aveam să mai trăiesc după nuntă, dar nu voiam să mă sting ca o lumânare într-un clopot de sticlă.

Au înţeles. Trei care au găsit lopeţi s-au grăbit să dea zăpada, alţii au căutat mai multe. În curând tot spaţiul de la ieşire era ocupat. Le-aş fi putut spune să sape, dar mai bine să ştie motivul, mai bine să nu creadă că nu împărtăşeam interesul lui Hobbs pentru sacrificarea Regimentului.

L-am văzut pe căpitanul Keppen rezemându-se de un bolovan, cu mâna într-o parte. Makin s-a sprijinit de peretele din spate al peşterii, cu genunchii la frunte.

— Să se ocupe cineva de răniţi, i-am zis lui Hobbs, punându-i o mână pe umăr. Aşa trebuie să

facă regii.

Am ajuns în dreptul lui Makin. Pe jos erau oameni, dar nu-mi dădeam seama dacă îi doborâseră oboseala sau rănile. M-am lipit cu spatele de peretele îngheţat şi m-am aşezat lângă el. Ne uitam la oameni cum sapă şi încercam să respir puţin. Mirosea a cuişoare şi a transpiraţie.

O luasem pe o cale ciudată ca să ajung prins într-o peşteră blocată de nămeţi, îngropat în cel mai înalt loc. De la Castelul Înalt până la drum, de la drum la tronul lui Renar, un an şi mai bine călătorind prin imperiu până când Tărâmurile lui Renar m-au chemat înapoi. Şi aici am găsit premiul mai puţin tentant decât cursa, maturizându-mă pe un tron cu o coroană de cupru, luptându-mă cu lucruri lumeşti, de la ciumă la foamete, să construiesc o economie ca un spadasin care pune muşchi pe el, să racolez, să instruiesc şi pentru ce? Pentru ca un împărat stabilit dinainte să calce totul în picioare în drum spre Poarta de Aur.

Am închis ochii şi mi-am ascultat durerile anunţându-se în primul răgaz de când părintele Gomst mă căsătorise cu Miana în dimineaţa aceea. Greutatea acelei zile mă apăsa, făcându-mă să vorbesc.

— Afară sunt morţi, pentru că am stat prea mult la discuţii cu Coddin, am zis. Oameni din Renar şi Ancrath.

— Da. Makin n-a ridicat capul.

— Iată-ne aici pe amândoi, murind într-o peşteră, ca şi Coddin. Sir Makin, ai ceva pe suflet? Sau e nevoie de împrejurări mai crunte şi de mai

puţin timp?

— Nu.

S-a uitat, iar faţa îi era în umbră, văzându-i-se doar conturul unui obraz şi vârful nasului.

— Jorg, mi-a spus, oamenii ăştia au ales să te urmeze. Şi ar fi morţi cu toţii, dacă nu te-ai fi folosit de şiretlicuri.

— Şi de ce au ales să mă urmeze? Şi tu? l-am întrebat.

L-am auzit lingându-şi dinţii înainte să răspundă.

— Jorg, nu există răspunsuri simple pe lume. Fiecare întrebare are mai multe faţete. Prea multe. Totul e complicat. Dar tu simplifici întrebarea şi funcţionează. Pentru alţii, lumea nu e aşa. Poate aş fi găsit o cale să te duc la tatăl tău înainte să te întorci, dar am vrut să văd că faci ce ai promis. M-am întrebat dacă poţi învinge pe de-a-ntregul.

— Era uşor când puteam să-l detest pe Contele Renar, i-am zis.

— Erai… a zâmbit el… concentrat.

— Şi tânăr.

Nu mă recunoşteam aproape deloc în acel băiat.

— Nu eşti atât de diferit, mi-a zis Makin.

Zăpada de lângă cei care săpau avea o strălucire a ei, lumina zilei ajungând prin ce mai rămânea de curăţat.

— Eram prins de ce voiam. Nimic altceva nu mai conta. Nici viaţa mea, nici a altcuiva. Totul era doar un preţ ce merita plătit. Merita să rişti ca să ai şansa de a câştiga.

— Toată lumea care se maturizează trece prin aşa ceva, a râs Makin. Ai devenit indigen.

Am căutat în desaga de la şold şi mi-am trecut degetele peste cutie.

— Am... regrete.

— Cu toţii avem.

Makin se uita la cei care săpau. O rază de lumină a năpădit peştera.

— Gelleth, îmi pare rău pentru... Tata m-ar crede slab. Dar, dacă ar fi acum, aş găsi altă cale.

— Nu era altă cale, a replicat Makin. Era imposibil şi pe unde ai luat-o.

— Povesteşte-mi despre copilul tău. Ai o fetiţă?

— Cerys.

I-a rostit numele ca o sărutare, clipind când lumina ne-a scăldat feţele.

— Jorg, ar fi mai mare ca tine. Avea trei ani când au ucis-o.

Acum vedeam cerul, un cerc albastru spre est, după norii de zăpadă.

— Te urmez pentru că am obosit de atâta război. Aş vrea să se termine. Un imperiu. O lege. Nu contează atât de mult cum sau cine, doar să fim uniţi şi nebunia s-ar opri, a explicat Makin.

— Simt cât eşti de loial, am zis, m-am ridicat şi m-am întins. N-ar fi Prinţul de Arrow un împărat mai bun?

Am pornit-o spre ieşire.

— Nu cred că va izbândi, a răspuns Makin şi m-a urmat.

Acum amar de vreme, când era pace,

Fratele Grumlow cioplea în lemn şi lucra cu fierăstrăul şi dalta. Când vin timpuri grele, tâmplarii se descurcă să se pună pe cruci. Grumlow a învăţat să cioplească oameni. Pare blând fratele meu de sabie, e mic, are piele deschisă la culoare, bărbia îi e subţire, ochii îi sunt trişti, la el totul pare să atârne ca mustaţa de buză. Însă e iute de mână şi nu i-e frică de o margine ascuţită. Dacă îl ataci cu un pumnal, te despică în două.

37

Ziua nunţii

O sută doisprezece oameni au ieşit din peştera de sub Trecătoarea Luna Albastră. L-am lăsat pe Hobbs să-i strige când se strângeau pe stratul nou de zăpadă. Avalanşa care se spărsese ca valurile de stâncile de mai jos şi cursese ca laptele prin jurul peşterii îmi susţinea acum greutatea, lăsându-mi picioarele să se scufunde câţiva centimetri la fiecare pas. Le-am ascultat numele, răspunsurile şi adesea tăcerea care urma după unele nume.

Zăpada nouă ne strălucea sub picioare, perfectă, fără urmă de sânge sau semne lăsate de carnajul care avusese loc cu câteva minute înainte. Şi, în timp ce Hobbs făcea socoteala, mii şi mii de oameni mureau nevăzuţi sub stratul alb de omăt, fără să se poată mişca, orbi, chinuindu-se să respire şi negăsind nimic.

Uneori simt nevoia unei avalanşe în sufletul meu. O pagină nouă, cu trecutul şters. *Tabula rasa*. Mă întrebam dacă se curăţase tăbliţa. Apoi am văzut umbra sub zăpada albă de la picioarele mele, un copil îngropat la mică adâncime, pe care zăpada nu îl putea ascunde. Nici măcar forţa munţilor nu îmi putea spăla petele din trecut.

Hobbs tot vorbea, iar eu am luat cutia de cupru de la şold şi m-am aşezat pe pantă, cu călcâiele afundate în zăpadă.

Omul e făcut din amintiri. Atât suntem. Momente, mirosul unui loc, scene redate din nou şi din nou pe o scenă mică. *Suntem* amintiri înşirate în viaţă – poveştile pe care ni le spunem despre noi înşine, care ne intră în viaţă până a doua zi. Cutia conţinea ce era al meu. Eram eu.

— Şi acum ce facem?

Makin s-a aşezat lângă mine.

Sub avalanşă vedeam mişcare, punctuleţe, ce mai rămăsese din oastea Prinţului, care se retrăgea ca să se alăture armatei sale principale.

— În sus, i-am zis.

— În sus?

Makin a ridicat din sprâncene. Nimeni nu putea părea surprins ca el.

Nu mi se părea normal să mori incomplet.

— Nu e greu, i-am zis, ridicându-mă în picioare.

Am urcat pe pantă, spre stânga vârfului, unde Trecătoarea Lunii Albastre face o potecă abruptă pe umărul Muntelui Botrang.

Hobbs m-a văzut urcând.

— În sus? a întrebat. Dar trecătoarea e mereu

blocată… a spus şi s-a uitat în jur. Ah!

Le-a făcut semn să vină oamenilor care se aşezaseră în faţă ca să răspundă când li se striga numele.

Încă ţineam cutia în mână, era caldă şi rece, netedă şi ascuţită. Nu mi se părea normal să mor fără să ştiu cine sunt. Copilul mergea acum lângă mine, desculţ prin zăpadă, iar moartea părea să reziste chiar şi în lumina zilei. Am deschis cutia cu unghia de la degetul mare.

*

Copaci, pietre de mormânt, flori şi ea.

— Cine a venit la tine după ce te-am lovit? o întreb pe Katherine. Era un bărbat cu tine când ţi-ai venit în simţiri.

Se încruntă. Degetele ei ating locul unde s-a spart vasul.

— Părintele Glen.

Pentru prima oară, mă vede cu ochii ei de dinainte, limpezi, verzi şi pătrunzători.

— O!

Plec.

Las pădurea Rennat în urmă şi mă îndrept spre oraşul Crath. Castelul Înalt e în spate şi deasupra oraşului. E o zi liniştită şi fumul se înalţă din hornuri în linii drepte, de parcă ar apăra castelul. Probabil ca să-l păzească de mine.

Din câmpie se întinde Oraşul de Jos până la râul Sane şi docuri, iar în spate pământul se ridică până la Oraşul Vechi şi Oraşul Înalt. Drumul Romei

îmi taie calea şi o pornesc pe acolo până la Oraşul de Jos, care e fără porţi şi deschis lumii. Am o pălărie în tunică, ceva fără forme, cu carouri şterse de vreme, cum poartă tâlharii de la docuri. Îmi strâng părul în ea şi o trag în jos. N-o să fiu observat în Oraşul de Jos. Oamenii care m-ar cunoaşte nu vin acolo.

Merg prin Banlieu, care e format numai din cocioabe şi mormane de gunoi, o bubă pe fundul oraşului. Nici măcar o zi frumoasă de primăvară nu poate face străzile să înflorească. Copiii aleargă printre mormanele de gunoaie lăsate de sărmani. Mă urmăresc pe când îmi croiesc drum. Fete de zece ani şi mai mici încearcă să mă distragă cu ochii lor mari şi gurile făcute pentru sărutări, în timp ce băieţi slăbănogi se străduiesc să-mi ia ceva din desagă, orice. Iau cuţitul în mână şi dispar. Poate Orrin le-o fi dat pâine. Poate s-a gândit să aducă o schimbare locului. Eu doar îl traversez. Mai târziu o să mi-l curăţ de pe pantofi.

Acolo unde Banlieu lasă loc Oraşului de Jos, se înghesuie pe străzi înguste cele mai rău-famate taverne. Trec pe la Îngerul Căzut, unde am complotat prima oară uciderea lui Gelleth şi unde m-am gândit prima oară să plătesc pentru afecţiune. Acum mi-am învăţat lecţia. Afecţiunea se plăteşte întotdeauna.

Aleg alt birt, Dragonul Roşu. Un nume mare pentru un loc întunecat, împuţit şi plin de umbre.

— Un bitter, comand eu.

Hangiul îmi ia moneda şi umple o halbă din butoi. În caz că are impresia că sunt tânăr ca să

beau aici printre bătrânii ăştia gârboviţi cu nasurile lor roşii şi ochii apoşi, nu scoate o vorbă. Mă aşez la o masă unde pot să mă reazem şi să mă uit pe fereastră. Berea e amară, ca şi dispoziţia. Beau cu înghiţituri mici şi aştept să se lase noaptea.

Mă gândesc la Katherine. Fac o listă.

Mi-a zis că sunt malefic şi că mă urăşte.
Îl vrea pe Prinţul de Arrow.
A încercat să mă omoare.
A distrus copilul pe care a crezut că-l are cu mine.
A fost păngărită de altul.

O tot parcurg când apune soarele, beţivii vin şi pleacă, iar căruţele, curvele, câinii şi muncitorii trec pe stradă şi eu tot reiau lista în gând.

Dragostea nu e o listă.

E beznă, iar halba mi-e goală de ore întregi. Ies în stradă. Ici şi colo, câte un felinar, prea înalt pentru hoţi, dă o lumină firavă, ce se străduieşte să ajungă pe jos.

În ciuda aşteptării, în ciuda hotărârii, tot şovăi. Pot s-o iau din nou pe cărările copilăriei fără să mă murdăresc? Sus, pe cer, stelele se învârtesc în jurul Stelei Polare. O parte din mine nu vrea să se întoarcă la Castelul Înalt. Însă încerc să alung gândul.

Trec râul pe Podul Nou şi găsesc un colţ liniştit, de unde să văd Zidul Înalt. Oraşul Crath şi locurile sale au fost numite cu aceeaşi lipsă de imaginaţie de care Constructorii au dat dovadă şi la

arhitectura castelului. De parcă stilul Utilitarist ar fi pătruns în limba oraşului. Dacă aş avea puterea de a clădi pentru viitor, dacă aş şti că ceea ce cioplesc în piatră va dăinui milenii întregi, aş încerca să adaug puţin frumos.

Zidul Înalt este într-adevăr înalt, dar nu e bine luminat şi construcţia de piatră de la vest de Poarta Triplă este spartă de rămăşiţele celui de-al doilea zid, care avea unghiuri drepte, dar care acum nu mai există. Pe-aici urcam când eram mic. Acum pare uşor. Mânerele pe care mă străduisem să le ating pot fi ocolite în întregime şi să ajungi la următoarele. Mâinile mele cunosc suprafaţa asta. Nu trebuie să o văd. Am amintiri. Ajung în vârf până iese la patrulare următorul străjer. În partea îndepărtată se poate coborî uşor pe iedera crescută.

Tânărul Sim a învăţat să fie asasin. Cuţitul a devenit o plăcere, o picătură într-o pulbere sau tinctură ori, din când în când, o coardă de harpă ca să reteze gâtul cuiva. Dintre toţi Fraţii mei, Sim este cel mai periculos pe termen lung. Într-o bătălie l-aş putea răpune cu uşurinţă. Dar, dacă îl pierzi din vedere, nu vine să te atace imediat sau a doua zi. Când uiţi răul pe care i l-ai făcut, te găseşte din nou. Sim a învăţat singur jocul lung şi mi-a împărtăşit şi mie din învăţăturile lui.

Deghizarea nu ţine de haine şi de talentul la sulemeneală. O deghizare reuşită ţine de felul în care te mişti. Sigur că straiele potrivite, o barbă din lut, o cicatrice pusă unde trebuie pot fi de mare ajutor în împrejurările potrivite, dar Sim m-a

învăţat că primul pas, pasul cel mai important, e exact... cum păşeşti. Cu neîncredere sau cu încredere în rolul pe care-l joci. Crede că ai tot dreptul să fii unde eşti. Păşeşte cu scop. Atunci, chiar şi cel mai mărunt obiect de recuzită, cum ar fi o pălărie, poate asigura o deghizare completă.

Merg cu paşi mari pe străzile Vechiului Oraş, spre Poarta de Est, poarta unde se trimit lucruri spre Castelul Înalt, se descarcă provizii, se dau mesaje pentru alergători ca să fie duse în locuri îndepărtate. O patrulă din zece soldaţi puternici ai tatei trece pe Strada Elm când o străbat. Îmi aruncă o privire, dar nu se opresc nicio secundă.

Trei torţe ard deasupra Porţii de Est. I se spune poartă, dar e o uşă înaltă de cinci metri, lată de trei metri, din stejar negru, cu fier, cu o uşă mai mică în mijloc, când doar oamenii normali cer să intre, nu uriaşii. Un cavaler în armură stă de pază în faţă. Dacă vrea să vadă ceva, trebuie să stea în întuneric.

Mă întorc într-o parte şi ajung la baza zidului de la castel, aproape de colţul turnului fortificat din piaţă.

Un om caută să se apere de cuţitul asasinului şi se concentrează pe apărare. Nu poţi să opreşti un singur duşman anonim care îţi intră pe tărâm. Nu-l poţi opri să pătrundă în oraş. Dacă nu e nepriceput, ai noroc dacă reuşeşti să-l opreşti să găsească o cale de a trece de zidul castelului. Turnul tău ar putea să-l ţină departe, dacă e sigur şi bine păzit, dar n-ar fi înţelept să pui rămăşag. Pentru a-l învinge pe asasin nu răspândeşti forţele

de apărare pe tot teritoriul, ci în jurul tău. Zece oameni de ispravă strânşi în jurul dormitorului pot face mai mult decât zece mii întinşi pe un regat întreg.

Turnul tatei e sigur şi bine străjuit, dar pe la şapte ani îi ştiam exteriorul mai bine decât interiorul. Mă mai urc pe Castelul Înalt când e lună. Piatra de Constructor e aspră, degetele de la picioare se sprijină pe punctele cunoscute şi simt pielea moale a cizmelor, zidul mi se freacă de obraz când îl îmbrăţişez. Articulaţiile degetelor îmi sunt albe în lumina stelelor când apuc colţul Castelului Înalt şi urc.

Rămân nemişcat sub parapet. Un soldat se opreşte şi se uită în jos, la o lumină îndepărtată. Parapetul e rece, cu piatră pusă peste cea de Constructor. Constructorii aveau arme de temut faţă de castele şi parapete. Nu ştiau ce e Castelul Înalt când l-au clădit Constructorii, dar nu era castel. În partea cea mai adâncă a carcerelor, sub straturi de mizerie, scrie pe o placă: „Fără staţionare pe timp de noapte”. Chiar şi când, separat, cuvintele Constructorilor au sens, împreună n-au nicio noimă.

Soldatul merge în continuare. Urc, trec de zid şi cobor pe unul dintre suporţii de lemn pentru pasaj. Într-un colţ întunecat al curţii îmi dau jos pălăria de tâlhar şi-o pun în desagă. Scot o tunică roşu cu albastru, în culorile Ancrath. O femeie, Mable, a croit-o pentru mine la Bântuit în stilul veşmintelor purtate de servitorii tatălui meu. Cu tunica pe mine şi cu părul prins sub ea, intru pe

Uşa Tipografilor. Dau de un cavaler care patrulează. Sir Aiken, dacă îmi amintesc bine. Îmi ţin capul sus şi nu mă bagă în seamă. Un om cu capul plecat ce îşi ascunde faţa trebuie cercetat mai amănunţit.

De la Uşa Tipografilor o iau la stânga, apoi la dreapta pe un coridor scurt ca să ajung la capelă. Uşa capelei nu e încuiată niciodată. Mă uit înăuntru. Ard doar două lumânări foarte scurte şi răspândesc o lumină slabă. Nu e nimeni. Îmi continui drumul.

Odaia Părintelui Glen e aproape de capelă. Uşa e zăvorâtă, dar am o bucăţică de oţel subţire şi pliabilă, care intră între uşă şi cadru şi poate ridica zăvorul.

Încăperea e cufundată în întuneric, dar are o fereastră înaltă ce dă într-o curte, unde Makin obişnuia să instruiască pajii în arta luptei. Intră lumina şi îmi las ochii să se obişnuiască. Pute a brânză lăsată prea mult la soare. Stau şi ascult sforăitul părintelui cât timp îl caut cu privirea.

Stă ghemuit în pat, o omidă ce parcă se târăşte. Nu văd mare lucru din odaie, doar o cruce pe perete fără Mântuitor, de parcă ar fi luat o pauză, în loc să vegheze ce se întâmplă noaptea. Păşesc înainte. Îmi amintesc cum Părintele Glen mi-a pătruns în carne ca să ia cârligele pe care le-a lăsat măceşul în mine. Cum le-a vânat. Ce plăcere a avut cu Inch, omul lui, care mă ţintuia locului. Scot cuţitul din teacă.

Cum stau pe vine lângă patul lui şi cu capul la acelaşi nivel, sforăiturile sunt şi mai asurzitoare.

Atât de asurzitoare, că ai crede că s-ar trezi. Nu-i văd chipul, aşa că mi-l amintesc; aş zice plat, prea din topor pentru emoţii profunde, dar potrivit pentru un râs batjocoritor. La slujbă cu Părintele Goms, predicând de la amvon, Părintele Glen se uita din scaunul de lângă uşa capelei, cu părul ca nişte paie ude pe un cap ce trebuia ras, cu ochii prea mici pentru fruntea prea lată.

Ar trebui să-i iau beregata şi să plec. Orice altceva ar face prea mult zgomot.

Tu ai batjocorit-o pe Katherine. Ai violat-o şi ai lăsat-o să creadă că am făcut-o eu. Ai lăsat-o grea şi ai făcut-o să mă urască atât de mult încât şi-a otrăvit copilul din pântece. Ai făcut-o să mă urască suficient ca să mă înjunghie.

Lovitura lui Katherine era doar pentru Părintele Glen, nu şi pentru mine.

Ochii s-au învăţat cu întunericul, iar odaia mi se decupează în umbră. Şoptesc sub sforăitul lui, dar, chiar şi aşa, se foieşte şi se plânge. Tai a doua fâşie, a treia, a patra. Pe ultima o împăturesc într-o formă de minge. Lângă pat sunt un suport de lumânare şi o măsuţă. Le dau mai în spate ca să nu cadă şi să facă zgomot. Îi cronometrez sforăiturile. Când inspiră, îi bag cârpa în gură. Îi mai leg capul cu o fâşie ca să-l ţin locului. Părintele Glen se trezeşte greu, dar e surprinzător de puternic. Îi smulg ce a mai rămas din cearşaf şi îmi înfig cotul în plexul lui solar.

Aerul iese şuierând din el. Îi văd strălucirea din ochi. Se pune în poziţie fetală şi îi leg gleznele cu a treia fâşie. A patra e pentru încheieturi. Trebuie să-

i trag una în gât până reuşesc să le leg.

Mi-am cam pierdut din apetit până să-l leg fedeleş. E un bărbat urât şi gol, care plânge în întuneric şi vreau doar să plec de aici. Iau cuţitul de pe masa dată în lături.

— Am ceva pentru tine, îi zic. Ceva ce aproape a fost trimis greşit.

Îi înfig cuţitul în scrot. Îl las acolo. Nu vreau să-l iau. Şi, dacă îl scot, va muri de la sângerare. Cred că ar trebui să stea aşa.

Şi, oricum, mai am unul.

Sunt aproape la uşă, iar Părintele Glen respiră greu şi şuieră în spatele meu. Se aude o bufnitură când cade din pat, dar nu asta mă opreşte.

Apare Sageous. Nu păşeşte prin uşă, nu se ridică de după un cufăr, e pur şi simplu acolo. Pielea îi străluceşte cu o lumină numai a lui, nu suficient de puternică pentru a lumina podeaua, dar suficient cât să i se vadă literele care îi brăzdează tot corpul. Ochii şi gura îi sunt găuri întunecate în strălucire.

— Văd că te-ai obişnuit să omori clerul. Treci prin toată lista? Întâi un episcop, acum un părinte. Ce urmează? Un băiat de altar?

— Eşti păgân, îi arunc eu. Ar trebui să ai stimă de sine.

Oricum merita, la ce păcate are.

— Ei bine, în cazul ăsta… zâmbetul îi schiţează o semilună neagră în lumina feţei. Şi tu ce păcate ai, Jorg?

N-am răspuns.

Sageous doar surâde cu toată gura.

— Şi părintele ce păcate a avut? L-aş întreba, dar văd că i-ai pus căluş. Sper că visele pe care i le-am dat tinerei Katherine nu au făcut necazuri. Femeile sunt creaturi complicate, nu?

— Vise? fac eu.

Caut al doilea cuţit în desagă.

— A visat că e grea, a zis Sageous. Iar visul i-a păcălit şi trupul. Cred că i se spune sarcină-fantomă.

Scrisul de pe faţă părea că se mişcă, cuvintele pulsând de parcă erau rostite.

— Ce creaturi complicate!

— A existat un copil. L-a ucis.

Gura mi-e uscată.

— A fost sânge şi noroi. Cam ăsta e efectul otrăvurilor lui Saraem Wic. Dar n-a existat niciun copil. Şi nici nu cred că va mai exista acum. Otrăvurile vrăjitoarei nu sunt blânde. Cred că i-au golit pântecele de tot.

Găsesc cuţitul şi mă duc spre el. Încerc să fug, dar parcă merg prin zăpadă adâncă.

— Prostuţule! Tu chiar crezi că sunt aici?

Nu schiţează niciun gest să fugă. Încerc să ajung la el, dar mă poticnesc. *Ţac*. Makin are mâna pe cutie. Pe cutia închisă. Mi-e frig, gâfâie şi îmi ţin mâinile împreună, nu în jurul gâtului lui Sageous. A plecat. Doar o amintire. Şi sunt în munţi. Tot fug.

— Ce naiba faci?

Makin gâfâia. Mă uit în jur. Eram în zăpadă până la mijloc. De o parte şi de alta, ziduri de piatră. Oamenii Regimentului mărşăluiau în spatele meu… La o sută de metri în spatele meu.

— Nu poţi s-o deschizi. Nu acum, nu niciodată. Sigur nu acum! mi-a strigat Makin.

I-a venit să vomite şi a inspirat. Cu siguranţă a fugit ca să mă prindă din urmă. Am înşfăcat cutia şi am băgat-o în buzunar.

*

De obicei, Trecătoarea Luna Albastră nu e deschisă iarna decât foarte rar. Însă o avalanşă bună o curăţă şi câteva zile, până o sufocă alt strat de zăpadă, poţi s-o iei pe spatele Muntelui Botrang şi apoi prin nişte trecători mai joase, paralele cu spinarea Munţilor Matterack, şi omul poate părăsi lanţul montan de tot şi poate călători prin imperiu.

— Fugi!

O şoaptă la ureche. O voce cunoscută.

— Fugi!

— Sageous? întreb în şoaptă ca să n-audă Makin.

— Fugi!

Mă trec fiori reci pe şira spinării, trăiesc un coşmar. Tremur.

— Nu te îngrijora, păgâne! O să fug.

38

Ziua nunţii

— Aşadar mergem la Alaric? m-a întrebat Makin.

Eu mergeam mai departe. Marginile

Trecătoarei Luna Albastră se ridicau ca nişte foarfece în jurul nostru, pline de gheaţă şi zăpadă, stânca neagră văzându-se doar acolo unde bătea vântul.

— Drumul spre Danelore va fi greu pe timp de iarnă. Dar fata aia a lui a vrut să vii iarna, nu? Ella?

— Elin, l-am corectat.

— Bunicul tău ţi-ar oferi refugiu, mi-a zis Makin.

Ştia că pierdusem. Morţii de pe munte, de sub stânci şi zăpadă, nu aveau cum să schimbe situaţia. Aşa că îmi vedeam de drum. Sub tălpi zăpada rămasă de la avalanşă era tare, scârţâind când îmi lăsam amprentele.

— E bine acolo? Sau pe Coasa Calului? Măcar o să fie cald.

Trecătoarea Luna Albastră e ca o limbă de şarpe, bifurcată la vârf în două cărări. Avalanşa le deschisese pe amândouă. Îi rugasem pe cei din tărâmurile de sus să pună vasele ca să mă asigur.

— Poftim? a făcut Makin. Ai zis „în sus”.

Am ţinut-o spre dreapta, în partea mai grea, ajungând la a doua răscruce a Trecătorii Luna Albastră.

— Acum zic „în jos”. L-am pus pe Marten să ţină Runyard cu un motiv, să ştii.

Şi, cu o treime din Regiment după mine, am pornit prin Luna Albastră spre valea de deasupra Runyard. Şi când panta s-a mai domolit, iar pământul s-a mai întărit… am rupt-o la fugă.

Am văzut fumul înainte să auzim strigătele şi am auzit strigătele înainte să vedem Bântuitul. În

cele din urmă, am dat cu ochii de Bântuitul, o insulă de piatră de munte într-o mare alcătuită din trupele Prinţului de Arrow. Forţele lui îl asediau din toate părţile, atacând cu scări şi frânghii de căţărat, iar maşinile de asalt aruncau bolovani în faţada castelului, un berbece izbea în porţi, o legiune de arcaşi pe culmea înaltă dădea cu săgeţi peste ziduri.

Pentru mine, maşinăriile de asalt sunt mai mult ca să te dai în spectacol şi să arăţi că eşti hotărât, nu o investiţie bine gândită. Uite! Am cărat bucăţile astea uriaşe de lemn şi de fier la castelul vostru – suntem serioşi, vrem să rămânem. Poate că înălţimile Renar erau locul unde bolovanii sunt suficient de mari ca un castel să fie făcut pulbere de balistă, deşi ar lua o veşnicie. Dar berbecele! Berbecele e regina maşinăriilor de război, mai ales acolo unde zidurile nu pot fi slăbite. Fără mecanică, greutăţi şi angrenaje, doar o forţă simplă şi directă, aplicată cu putere în cel mai slab punct ca să-i pui pe oamenii tăi împotriva oamenilor lor, şi până la urmă ăsta e scopul. Dacă nu ai depăşi duşmanul numeric, nu te-ai fi dus la castelul lor şi nu s-ar ascunde în spatele zidurilor.

*

Oamenii lui Marten se adăposteau la marginile Runyard, o pantă lungă şi domoală din ţinuturile de sus, ce cobora din valea noastră, în stânga Bântuitului. Culmea pe care erau arcaşii prinţului, un punct bun de observaţie separa Runyard în

capătul îndepărtat.

Vedeam trupele lui Marten, dar în josul pantei erau aproape invizibili, adăpostiţi de stânci şi ascunşi în cenuşiul munţilor. Marten însă nu reprezenta o ameninţare pentru duşman. Cei o sută de oameni nu aveau să-i impresioneze pe cei trei mii care ocupau culmea, chiar dacă nu erau doborâţi pe când avansau.

— De ce? a întrebat Makin.

— De ce i se spune Runyard? am ales eu să răspund la întrebarea greşită. Pentru că e singurul loc pe mai multe mile în care poţi să mergi în galop pe cal fără să-şi rupă picioarele. Te-am văzut de multe ori.

Makin a scuturat din cap. Hobbs şi Keppen ni s-au alăturat.

— Mergem prin est? a întrebat Hobbs.

Mulţi nu ştiau de pasajele secrete, unul la est, altul la vest. Nu-mi amintesc să-i fi zis lui Hobbs despre cel din est, dar bănuiam că ştie. Până la urmă, îi condusesem Regimentul prin pasajul din vest în dimineaţa aceea.

— Da, i-am răspuns.

Am parcurs cu grijă ultima bucată, mergând pe marginea văii fără grabă. Arcaşii erau chitiţi pe ţintele din Bântuit, ghemuiţi în spatele parapeţilor. Am ajuns la Marten fără să atragem prea mult atenţia.

— Rege Jorg!

Marten îşi păstrase ţinutul neschimbat, după patru ani la Curte. Stătea la intrare, lăsând spaţiu doar pentru un singur călăreţ. Pietrele de deasupra

crăpăturii păreau naturale, dar, dacă aveai experienţă, îţi dădeai seama că fuseseră puse acolo ca să cadă la cea mai mică mişcare, un număr suficient fiind necesar pentru a închide poarta. La intrare persista un miros ciudat. L-am văzut pe Makin strâmbând din nas şi încruntându-se de parcă îl recunoştea.

— Căpitane Marten, am zis, văd că ai rezistat aici, la Runyard, în ciuda sorţii potrivnice!

Nu a zâmbit. Din câte ştiu, nu zâmbise niciodată. Ar fi arătat ciudat pe chipul său lung ca restul corpului, cenuşiu ca părul scurt de deasupra ochilor.

— Duşmanii n-au părut dornici să ni-l ia. Nu cred că ştiu că suntem aici.

— Mai bine aşa. Keppen, du Regimentul înapoi în castel!

Keppen a trecut prin porţiunea strâmtă, iar Regimentul l-a urmat în şir. Aveau trei sau patru sute de metri în faţă, majoritatea prin peşteri naturale, cioplite de cursuri de apă vechi, iar ultima sută de metri avea să fie printr-un tunel săpat de oameni cu târnăcopul şi cu lumânări în mână, ca să vadă ce fac.

M-am uitat la ceasul de la mână, reluându-mi vechiul obicei. Era două şi un sfert.

— Vino cu mine! i-am zis lui Marten. Makin şi Căpitanul Harold au venit şi ei.

Ne-am furişat pe lângă bolovanii ce ne ascundeau de pantele de mai jos şi ne-am aşezat într-o poziţie din care vedeam arcaşii pe culme. Am ridicat ceasul ca să-l ascund în mânecă. Nu

străluceşti, dacă vrei să treci neobservat.

— Sunt mulţi, a zis Makin.

— Da.

De fapt, chiar şi fără niciun infanterist, doar cu arcaşi, Prinţul de Arrow adusese cu el patru oameni, cărora trebuia să le ţină piept un singur om al meu.

Am privit. Nu slobozeau săgeţi cu nemiluita spre Bântuit, ci alegeau ţinte nimerite şi se asigurau că oamenii de la zidurile mele ţin capul plecat. Puteau isca o furtună de săgeţi, la nevoie, dar de ce să le irosească?

Ne uitam în continuare.

— Fascinant! a remarcat Makin.

— Aşteaptă! i-am zis şi m-am uitat din nou la ceas.

— Pentru…

Makin nu a mai pus întrebarea. Din spatele culmii se întindea o pată neagră.

— Ce e? a întrebat Harold.

Arcaşii rupeau deja rândurile, potopiţi de un val de nedumerire.

— Troli, am zis.

— Ce? a strigat Makin. Cum? Cine? Câţi?

De unde eram noi era greu să vezi în detaliu, dar părea o harababură. Stâncile se înroşeau.

Makin şi-a tras un pumn în palmă:

— I-am mirosit eu acolo, la intrare! Aceeaşi duhoare pe care o aveai şi tu când te-a adus Gorgoth atunci, s-a încruntat din nou. De-asta am tot cumpărat caprele alea, că nu prea avea noimă să rezistăm unui asediu îndelungat.

— Gorgoth i-a adus în sud, am zis. I-am adăpostit în Munţii Matterack, deşi probabil că am bătut palma, pentru că le-am promis caprele… Are o sută douăzeci cu el. Au mers prin tuneluri. Ieşeau cu prudenţă pe sub culme.

— De-aia ai refuzat tu să asculţi când te-am rugat să-l aperi, a răspuns Marten, aproape zâmbind.

— Nu au cum să izbândească, a zis Makin. Nu cu o sută. Nici măcar cu troli!

— Nu. Dar uită-te ce dezastru fac! Cum ar zice Maical, e bine să ai elefantul-surpriză de partea ta.

M-am ascuns din nou în umbra bolovanului.

— Bine. Să mergem!

Marten mi s-a alăturat.

— De ce acum şi cum ai ştiut?

— Ar trebui să mă întrebi cum de a ştiut Gorgoth. I-am spus la o oră după avalanşă. Şi a fost de acord. Dar cum naiba a ştiut că a avut loc avalanşa?

La pasaj, ultimii oameni din Regiment păşeau în întuneric.

— Marten, trebuie să stai aici. Fie ce-o fi!

— Da. Nu uit ce-ai făcut şi oamenii mei o să mă urmeze oriunde, a răspuns el.

Parcă făcusem ceva neînsemnat. O jucărie şi ceva pentru durere, ca să uşurez moartea unei fetiţe. Nici măcar nu avusesem bune intenţii. În mers, Makin a pus o mână pe umărul lui Marten. Era o legătură între ei. Le muriseră fiicele. Îmi dădeam seama cât de profundă era prietenia lor – atât de profundă, încât Makin mi-a vorbit despre

asta la foarte mult timp după ce ne-am cunoscut. Mă întrebam dacă eram făcut pentru asemenea emoţii sau dacă eram băiatul isteţ şi superficial pe care îl vedeau majoritatea oamenilor. Aceşti oameni îşi purtau fetele moarte în suflet. Eu aveam un copil mort, al cărui nume îl uitasem, dar care se ţinea după mine mereu, pentru că nu voiam să recunosc şi partea mea de vină. Deşi era o cutie mică, avea multe amintiri. Poate mai multe decât puteam duce.

Mergeam pe potecile din peşteră, netezite după atâţia ani. Ţineam un felinar luat din proviziile de la intrare. O lumină mai puternică se răspândise în clipa când îl luasem şi obrazul îmi pulsase. Aveam un pic de magie de când mă arsese Gog. Îl consideram pe Ferrakind o lecţie: să n-o iau pe aici.

Mă opream din când în când să văd pietrele ce se întindeau la stânga şi la dreapta. Lundist le spunea stalagmite şi stalactite, deşi avea doar poze în carte şi, ca să fiu sincer, şi alea erau destul de şterse. Nu ştiu sigur care e diferenţa – poate că astea mari sunt stalagmite. Lundist spune că cresc, dar eu nu am văzut niciodată. Ştiu că la lumina flăcărilor, sub greutatea mare a pietrelor, au o frumuseţe de neasemuit.

O vreme am rămas fascinat de roca vie, apoi m-am trezit singur, o insulă de lumină în bezna antică. Uitându-mă pe cărare, mi s-a confirmat. Niciun suflet din Regiment, niciun Frate, nici măcar vreun zgomot de paşi în depărtare.

Ceva nu e în regulă.

— Jorg!

Iată-l pe Sageous păşind de după un stâlp de piatră, lumina din el proiectându-i tatuajele pe zidurile din umbră, întinzându-se şi mişcându-se în fiecare cot al peşterii.

— Păgânule! i-am susţinut eu privirea. Poate ai nevoie să ucizi mai mulţi prelaţi?

A zâmbit.

— Jorg, greu am mai dat de tine! Visele-ţi sunt înconjurate de un gard de spini, s-a încruntat el… Sau e o cutie? E o cutie, Jorg? Mai e cineva implicat. Cineva te-a ţinut departe de mine.

Eu stăteam cu mâinile nemişcate, cu ochii aţintiţi asupra lui, dar simţeam greutatea la şold şi privirea i-a coborât într-acolo.

— Interesant! Dar nu contează. Acum suntem atât de aproape, că te pot atinge din nou.

— Ai venit să te joci cu mine, păgânule? Să mă pui pe calea pe care ţi-o doreşti?

Am scos sabia, dar nu părea impresionat.

— Nu-mi spune… iar nu eşti aici?

A zâmbit din nou. Şi-a dat puţin capul într-o parte.

— Jorg, nu mă poţi atinge şi tot mergi pe calea pe care te-am pus acum multă vreme. Mai trebuie doar să alegi cum vrei să mori. Ţi-am luat-o pe Katherine, căci te-ar fi întărit. Tu yin, ea yang, dacă vrei. Şi acum eşti slab şi ea îmi lasă o Săgeată pe care să o îndrept unde vreau.

— Nu, am clătinat eu din cap şi am făcut un pas spre el, având grijă să nu alunec.

Dacă păşeşti greşit într-o peşteră, ajungi

zdrobit la fundul unei prăpăstii. Însă mi-am ales paşii de care păgânul mă făcuse mereu să mă îndoiesc. Purta îndoiala cu el, îndoiala de sine, nesiguranţa care te mănâncă pe dinăuntru ca un cancer.

— Nu, am repetat, căutând cu disperare încrederea. Fala e pentru proşti. Dacă îţi intrăm în joc, mă laşi să-l joc.

Am îndreptat vârful sabiei spre el.

— Poate că atingerile blânde, am continuat, n-au funcţionat aşa de bine cum sperai şi vii disperat să mă îndepărtezi de cărarea pe care am apucat-o. Fala e pentru proşti, iar eu nu te-am considerat niciodată prost.

Lumina îi brăzda pielea.

— Băiete, n-ai cum să izbândeşti. N-ai cum. Aşa că de ce mai eşti aici? Ce plănuieşti? Unde-ţi ascunzi secretele?

S-a uitat din nou la cutie, deşi era doar o mică umflătură la şold. Eu am făcut un pas mic şi l-am lovit. A şuierat când i-a intrat sabia în piele, fără prea multă rezistenţă, de parcă doar haina i-ar fi atârnat în faţa mea.

— Nu sunt aici!

Scrâşnea din dinţi de parcă dacă insista însemna că era adevărat. Şi s-a făcut nevăzut.

— Jorg?

Makin era lângă mine încruntat şi îmi pusese mâna pe braţ.

— Dormeam cu ochii larg deschişi, m-am scuturat eu. Hai să mergem!

Tunelurile de sub pasaj se unesc ca să separe

pivniţele de sub Bântuit, iar ieşirile sunt ca nişte uriaşe butoaie cu vin. Mi-am făcut loc cu coatele printre cei din Regiment şi l-am găsit pe Hobbs.

— Faceţi ce puteţi cu berbecele! Pare bine acoperit, dar are nevoie de oameni odihniţi ca să fie urnit, aşa că omorâţi câţiva ticăloşi când urcă să-i schimbe pe alţii. O să vedeţi că acum nu sunt multe pericole. Cel puţin, nu săgeţi ascuţite. Aruncă doar cu bolovani în noi. Aşa că profitaţi şi ucideţi cât mai mulţi oameni!

Apoi m-am dus în curte, unde aşteptau recruţii mei, supuşii şi purtătorii de stindarde, înşiruiţi la poarta străjerilor. Cavalerii din Morrow erau în stânga hersei, cu armura strălucind şi cu săbiile în mână. În dreapta, şi mai mulţi cavaleri cu platoşe, cei mai nobili fii din Hodd, capitala mea în văile de la nord. Cu siguranţă veniseră să intre în graţiile regelui şi să-şi onoreze casele. Tinerii din faţă, cu mult aur pe ei, erau mai obişnuiţi cu lăncile şi cu turnirurile decât cu sângele şi distrugerea. L-am văzut pe Sir Elmar de Aur printre ei, cu armura strălucind, cum indica şi numele lui. Un războinic, în ciuda gătelilor.

Aveau putere. Înghesuiţi pe galerie şi scări, cei cu arbaleta din Westfast, sub conducerea Lordului Scoolar, cu privirea sălbatică şi arşi de vânt. În faţa porţii se înghesuiau poporul din Hauntside, luptători redutabili din dealuri, cu piele şi fier, topoare, scuturi de lemn rotunde, îmbrăcate în piele de capră. În spatele lor erau războinici din Far Range, cu coifuri din fier cu argint şi tinichea, şi fiecare avea câte un ciocan şi o secure. Şi în spate

de tot, în faţa turnului fortificat, erau aliniaţi oamenii cu scuturi mai înalte decât un om.

Mergeam printre ei, cu Makin lângă mine, prin duhoarea şi răsuflarea trupurilor lor, simţind în atmosferă tensiunea ca un gust dulce-amar. Nu aveam cuvinte pentru ei, gesturi regeşti, vreun discurs despre strigătele de după ziduri şi berbecele care se izbea. Când lupţi alături de Fraţi, îi legi prin vorbe şi fapte. Când lupţi alături de supuşi, eşti un personaj, o formă, o idee. Oamenii vor muri pentru multe, vieţile adunate cu grijă pot fi răpuse din cele mai ciudate motive. Sfidarea ne lega aici pe noi, cei din ţinuturile de sus. Oamenii se vor împotrivi, dacă sunt forţaţi. Toţi vor ajunge în punctul în care spun „nu” doar ca să se opună, pentru că acel cuvânt li se potriveşte şi are un gust la fel de bun. Şi la noi, printre munţi, trăiesc oameni care nu vor ceda niciun centimetru fără să sfideze.

Trecând printre cei din ţinuturile de sus, tineri şi bătrâni, unii cu barbă, alţii bărbieriţi, unii palizi, alţii roşii, unii tremurând, alţii nu, m-am dus lângă hersă, cu lemnul distrus, pe cealaltă parte se auzeau berbecele şi strigătele sălbatice ale celor o sută, care îl izbeau spre mine. Am găsit mânerul cuţitului şi l-am scos. Metalul apăsat de obrazul meu nears era ca gheaţa. Hersa tremura şi scârţâia sub forţa berbecelui. Oamenii Prinţului de Arrow urlau şi mureau când erau seceraţi. Cuţitul tăia pielea blând ca un sărut. Am luat sângele cu degetele şi l-am mânjit pe lemnul porţii. M-am întors cu spatele, m-am ghemuit în faţa oamenilor

şi am întins o linie de sânge de-a lungul lespezilor. Când m-am întors în turn, am pus mâna pe câţiva războinici, pe cei încrâncenaţi, pe cei în care vedeam aceeaşi foame care mă făcea să vreau să deschid poarta la fel de mult ca şi cei care foloseau berbecele.

— Sângele regelui!

Sir Elmar de Aur a ridicat toporul, iar dâra mea stacojie de la sânge îi strălucea pe coif.

— Sângele regelui!

Un războinic păros din Hauntside a dus palma la urma roşie pe care i-o lăsasem pe frunte.

— Sângele regelui!

Un cennat a rotit scutul uriaş unde amprenta roşie a mâinii mele se profila pe luna albă a casei sale.

— Sângele regelui!

Răgetele pulsau, ajungând la turn. Un rege e o pecete, nu un om, ci o idee. Mă gândeam că acum aveau ideea.

*

M-am dus în camera tronului cu Makin şi mi-am chemat cavalerii, pe Kent cel Roşu şi pe Lord Jost, căpitanul contingentului de la House Morrow.

Lordul Jost a ajuns ultimul, apoi al doilea cavaler şi Miana. Trebuia să-i zic „regina Miana”. Încă avea rochia de mireasă pe ea, deşi fără trenă şi voal, iar pe umeri avea un şal cu perle care să-i ţină de cald. Lordul Jost părea oarecum jenat de prezenţa ei la consiliul războiului.

— Domnilor, doamna mea…

M-am aşezat pe tron. De fapt, m-am aruncat pe el. Era o senzaţie plăcută să nu-mi mai simt picioarele grele. Alergasem, mă căţărasem şi coborâsem mai mult decât voiam şi eram gata să dorm o săptămână.

— Câţi duşmani ai ucis şi cu ce preţ? m-a întrebat Miana.

Oamenii mă aşteptaseră ca să vorbesc. Ea nu simţea nevoia. Şi eu aş fi pus aceeaşi întrebare.

— Cam şase mii şi am pierdut două sute.

— Treizeci la unu. Mai bine decât douăzeci la unu.

Mi se părea greşit să îi aud glasul blând rostind numărul morţilor.

— Aşa e, dar erau două sute dintre cei mai buni şi mi-am jucat toate cărţile bune.

— Şi Cancelarul Coddin nu s-a întors, a remarcat Miana.

Pentru o fetiţă, era foarte bine informată.

M-a trecut un junghi. L-am văzut din nou pe Coddin în mormântul făcut pentru el.

— E mai în siguranţă ca noi. Va trăi mai mult. Va zăbovi.

Am luat un pocal cu vin îndoit de la un paj şi o farfurie cu pâine şi brânză de capră.

— Şi ce planuri ai? m-a întrebat.

Am răsuflat printre buze.

— Trebuie să ne încredem în piatră şi mortar şi să sperăm că soarta ne surâde.

Vinul avea un gust divin şi m-a ameţit dintr-o înghiţitură.

— Poate că ne trimite ajutor noul meu socru? a făcut Miana cu un zâmbet vag, părând prea matură pentru vârsta ei.

— Şi eu sper, i-am zis.

Mai mult decât în muşchi, puterea Fratelui Rike stă în ura lui pentru ce e neînsufleţit.

39

Cu patru ani în urmă

— A plecat, da?

Makin îşi ferea privirea de soarele care răsărea şi se uita de-a lungul mlaştinii. Stăteam pe o porţiune cu pantă, iar acum pietrele galbene ieşeau la suprafaţă ici şi colo.

— Sper, i-am zis.

Mi-ar fi plăcut să o fi distrus eu pe Chelia, cu mâinile mele, dar poate că ajunsese acolo, în mlaştină, printre morţii care ardeau în flăcări. Nu simţisem satisfacţie, dar moartea unchiului meu mă învăţase că răzbunarea e mai puţin dulce decât promite să fie. O masă după care rămâi flămând, oricât ai mânca.

Am încălecat pentru prima oară după o veşnicie. Rike era acum pe murgul lui Row, din moment ce calul lui de plug se dovedise a fi prea greu pentru binele lui în mlaştină. Kent şi Makin erau pe caii lor. Grumlow călărea cu mine, din moment ce eu eram cel mai uşor dintre Fraţi şi

Brath, cel mai puternic dintre roibi.

Mirosul acru al mlaştinii ne-a urmărit mile întregi. Noroiul negru ni se prinsese de haine, iar când se usca se făcea gri şi cădea. Însă mai persistentă decât duhoarea sau noroiul era imaginea Cheliei când flăcările i se ridicau în jur şi îi auzeam ecoul ultimelor cuvinte. *Regele Mort pluteşte*.

În trei zile am dat de teren mlăştinos şi tufişuri, apoi de drumuri uitate şi în final am ajuns la drumuri de ţară, până la portul liber Barlona. Rike se tot plângea că l-a ars soarele, până l-am convins să se dea cu rahat de porc pe părţile cele mai afectate. Dintr-un motiv sau altul, asta părea să-l ajute, deşi nu intenţionasem. Sugestia poate să aibă putere.

Zidurile vechi străluceau în căldura verii când ne apropiam. Poate că fuseseră impresionante acum o mie de ani. Acum rămăsese doar baza zidurilor, înaltă de şase metri şi la fel de groasă, din care ieşeau pietre negre, pe care ţăranii le luau ca să-şi facă colibe şi ziduri de apărare pentru câmpuri.

Mi-a plăcut oraşul de cum am intrat. În aer se simţeau mirosuri exotice, de condimente şi de mâncare, acestea făcându-mi maţele să chiorăie. Oamenii s-au strâns ca la urs, vorbeau tare, purtau haine fistichii, mătăsuri deschise la culoare, bijuterii de sticlă ţipătoare şi metale ieftine, iar pielea de toate culorile se vedea la tot pasul. Bărbaţi şi femei deschişi la culoare, ca mine, sau închişi, ca Nubanezul, şi în toate nuanţele. Însă

niciunul nu era la fel de palid ca Sindri şi ducele Alaric. Pe ei i-ar topi soarele, cred.

Se auzea muzica din aproape orice colţişor, la fel de diferită ca oamenii. Localnicii erau mereu în ritm cu muzica şi cu miile de tobe, alămuri şi voci. Nu mai auzisem asemenea sunete, atâtea melodii ciudate, unele îmi aminteau de ritmurile de marş când Nubanezul se plesnea peste coapsă, pe care le detalia în jurul focului de tabără. Altele îmi aminteau de fredonarea atonală şi ciudată a tutorelui Tudor Lundist.

Portul e o ureche deschisă spre lume, o gură pregătită de noi arome. Cum împlineam aproape cincisprezece ani, mă simţeam mai mult decât pregătit să explorez lumea cea mare pe care mi-o oferea Barlona.

— Makin, ştii că poţi naviga de-aici până în aproape orice loc de care ai auzit şi într-o mie de care nu ai auzit.

— Am rău de mare.

Makin se uita la mine de parcă îşi amintea gustul.

— Nu-ţi place să călătoreşti pe mare?

— Nu, din cauza valurilor. Mi se face rău. Vomit de pe un mal pe altul. Aproape mi s-a făcut rău când am traversat Rhyme.

— E bine de ştiut.

Cu Makin poţi să sapi şi afli un lucru nou în fiecare an. Dar habar n-aveam că trecuse un ocean.

— Cum de e bine de ştiut?

S-a încruntat.

— Păi, la Coasta Calului nu ajungi decât pe mare şi mă duc singur. Când mă gândesc ce marinar slab eşti, mi-e mai uşor să te trimit înapoi la Bântuit.

— Putem călări aici, a zis Makin. E sub o sută de mile.

— Prin ducatul Aramas şi apoi pe pământul regelui Philip al nouă sutelea.

— Al treizeci şi doilea, m-a corectat Makin.

— Mă rog. Ideea e că nu sunt locuri unde oameni ca noi trec neobservaţi, iar cu o corabie ajung la bunică-meu într-o zi sau două.

— Deci luăm o navă şi eu vomit peste tot pe punte. Care e buba?

— Dragă Makin, buba e că nu-i vreau acolo pe Rike, Grumlow sau pe Kent. Nici măcar pe tine nu te vreau. Vreau să mă prezint în timpul meu. Sunt treburi de familie şi o să mă descurc în felul meu.

— Asta înseamnă că o să moară toţi, a zâmbit larg Makin.

— Poate că da, dar nu te vreau acolo nici pentru asta. Doar du-i înapoi la Bântuit. Am pierdut prea mulţi în călătoria asta. N-o să zic c-am pierdut oameni de ispravă, însă aş fi vrut să-i păstrez. Deşi ar fi bine dacă l-ai pierde pe Rike la întoarcere.

— Jorg, e o idee tare proastă.

Makin avea expresia aia încăpăţânată pe chip, cu buzele strânse şi cu fruntea încruntată.

— Am nevoie de tine în Renar. Am avut nevoie de tine de la început. Dacă îţi aminteşti, am făcut pe dracu’ în patru ca să nu vii în primul rând. Coddin e un om de ispravă, dar cât poate ţine un

regat? Întoarce-te, crapă capetele care trebuie şi dă-le de ştire oamenilor că mă întorc.

— Vai! a ţipat Grumlow.

Un ins fugea prin mulţime. Am văzut braţul lui Grumlow ducându-se în spate şi aruncând. Bărbatul a căzut fără să scoată un sunet după douăzeci de metri, împingându-se în oameni.

Am mers cu Grumlow în locul în care zăcea. Toţi se dădeau din drum, cu excepţia copiilor, care alergau pretutindeni de parcă făceam parte dintr-un spectacol. Grumlow şi-a luat desaga din mâinile vlăguite ale omului.

— Taie chinga nenorocită! O să coste! zicea.

— Ţi-am spus s-o fixezi mai bine.

Cele câteva lucruşoare pe care Grumlow reuşise să le aducă din mlaştini erau legate alandala de harnaşamentul lui Brath.

Grumlow a mormăit şi s-a aplecat să ia cuţitul. Îl lovise pe om cu mânerul în moalele capului. Un lac de sânge îi strălucea în dreptul feţei, îi cursese din nas sau din gură când se lovise de pavaj. Nu ne-am obosit să îl întoarcem pe partea ailaltă ca să aflăm.

— Iubesc oraşul ăsta, am zis şi ne-am întors la ceilalţi.

Am dus caii în grajd şi ne-am aşezat la o tavernă, lângă chei. Îi spun „tavernă”, dar am stat afară la o masă în soare, cu sticle de vin în formă de lacrimi şi cu coşuleţe cusute în jurul lor. Makin în picioarele goale, cu urme de noroi uscat încă vizibile. Rike se plângea, bineînţeles, de soare, de vin, chiar şi de scaunele ce nu păreau să-i susţină

greutatea, însă am fost mai atent la ţipetele pescăruşilor. Am stat şi m-am uitat la corăbiile ancorate pe chei, mai mari decât credeam şi mai complicate, cu velaturi, catarge, frânghii şi multe vele. M-am simţit mai bine ca oricând. Nici măcar arsurile nu mă mai dureau aşa tare, de parcă soarele fierbinte le-ar fi potolit furia. Pentru prima dată după multă vreme ne-am relaxat, am zâmbit şi am vorbit despre morţi. Despre Fratele Row, de care îmi voi aminti, şi despre Fratele Sim, căruia îi voi duce lipsa pentru cum cânta la harpă şi pentru cât promitea. Am ridicat sticlele în cinstea amândurora şi am băut o groază.

Doar Kent n-a vrut să se întoarcă fără mine. L-am lăsat să protesteze o vreme, până n-a mai avut ce să zică şi s-a convins că planul meu era cel mai bun. Aşa e Kent cel Roşu. Lasă-i puţin spaţiu, şi va fi de acord cu tine.

M-am ridicat în picioare, am întors capul şi m-am întins în lumina soarelui.

— Ne vedem pe drum, Fraţii mei.

— Pleci acum? m-a întrebat Makin, punând jos sticla cu coş.

— Da. Nu vreau să beau până ne arde soarele, devenim sentimentali, ne jurăm dragoste nemuritoare şi ne despărţim îmbrăţişându-ne beţi!

Rike a scuipat. Preluase de la Row rolul de scuipător.

— În acest caz, calea voastră e într-acolo, am arătat eu spre nord. Primul sfert de milă e pe un drum care se laudă cu câteva bordeluri decente. Aşa că nu vă grăbiţi! Eu o să aflu despre corăbii.

Am pornit agale, urmându-mi umbra profilată pe lespezile strălucitoare.

— Să aveţi grijă de Brath în lipsa mea! le-am strigat.

Şi-au luat sticlele şi au băut în cinstea mea.

— Te prindem pe drum, au răspuns. Chiar şi Rike.

Şi, dacă nu ar fi fost Makin acolo, cred că i-aş fi lăsat de izbelişte mai uşor.

40

Cu patru ani în urmă

Într-un port mare ca Barlona sunt ancorate sute de bărci. Majoritatea le aparţin negustorilor sau grupurilor de negustori şi stau la mal, pline de lucruri care sunt ieftine în locul de unde pornesc pe apă şi devin scumpe acolo unde sunt ancorate. Socoteala e simplă, iar diavolul se ascunde în detalii. Sunt şi nave de război pe numele prinţului din Barlona şi în slujba supuşilor lui. De fapt, este cel mai avut dintre negustorii care puneau prinţii noi pe tron, iar navele de război protejează rutele comerciale. Şi printre vasele cu pânze ale negustorilor şi navele de război ale Prinţului erau şi câteva nave maritime cu trei catarge, cu coca adâncă de pe ţărmurile cele mai ciudate şi îndepărtate. Chiar şi la cea mai mare ambarcaţiune din lemn, de două ori mai mare decât cea mai mare rivală a ei, scândurile gri erau una într-alta şi funcţionale pe jumătate, cu tot fierăstrăul de la

tăietorul de lemn. Coca pe care erau scoici mari cât farfuriile de la cină chiar şi peste nivelul valului avea o grămadă de cicatrici, iar pe punte oamenii cu pielea arămie lucrau la reparaţii.

Am privit câteva ore corăbiile cu echipajele străine, oameni galbeni din Utter, echipajul negru din multele regate ale Africii, marinarii cu turban şi barbă care se ondulează, înnegriţi de soare şi ţanţoşi pe puntea navelor ce transportau condimente. Mi-am amintit cuvintele Prinţului de Arrow. Observaţiile lui despre ce mică e lumea mea şi ce mare mi-e neştiinţa. Chiar şi aşa, fiecare om dintre călătorii ăştia ştia despre imperiu, deşi era fărâmiţat. Şi astfel aveam ceva în comun.

I-am văzut pe Makin şi pe ceilalţi urmărindu-mă încă de la început. Avusese minte şi îl lăsase pe Rike în urmă, probabil într-unul din bordelurile pe care i le sugerasem. N-ai cum să nu-l vezi pe Rike, chiar şi pe o stradă ticsită de oameni. Makin mai bine ar fi rămas cu Kent cel Roşu în bordel. Pe Grumlow nu l-aş fi remarcat. Grumlow avea ceva tăcut.

Vasele mai mici şi mai dărăpănate ale negustorilor erau ancorate la marginea portului, pe cheiurile cu depozite abandonate, separate de alei periculoase, unde duhoarea de peşte stricat mă făcea să lăcrimez. Am urmat doi oameni la bustul gol, care cărau un butoi pe rampă la bordul vasului Capra-de-mare.

— Dă-te jos de pe navă!

Omul care a strigat la mine era mai mic şi mai murdar decât ceilalţi de pe punte, dar era suficient

de vocal ca să fie căpitanul.

— Asta-i navă? m-am uitat eu în jur. Dacă ridici pânzele într-o barcă amărâtă, o fi navă. Dar n-a fost inteligent din partea ta să arunci vâslele.

— Voiam să te las să alegi pe ce parte să pleci. Dar oferta a picat, a zis micuţul.

Buclele negre care îi încadrau mutra pocită păreau o perucă, dar mi se părea ciudat să dea cineva zece lire pe un păr furat şi transpirat, în căldura asta.

Am scos o monedă de argint care mi-a apărut în palmă – capul tatei era ştanţat pe ea.

— Client, am zis.

Grasul care se apropia de mine s-a oprit. Părea uşurat.

— Vreau să ajung pe Coasta Calului, i-am spus. Undeva în jurul urechii ar fi bine.

Coasta Calului nu e numită aşa de la armăsarii care o fac vestită în zilele noastre. Se pare că, la marginea coastei, peninsula seamănă cu un cap de cal. Am studiat hărţile din biblioteca tatei şi pot spune cu siguranţă că arată ca un cap de cal, ca pietrele care înfăţişează troli şi seamănă cu troli sau că constelaţia Orion arată ca un uriaş care ţine o bâtă în mână. Ar fi putut să-i spună Coasta Porcului Fericit sau Coasta Degetului Strâmb. Vreau să le acord anticilor prezumţia de nevinovăţie, nivelul mării s-a ridicat de două ori cât Castelul Înalt de la Construire, iar hărţile vechi au trebuit rescrise de multe ori. Chiar şi aşa, aş paria pe o pungă de aur furat că nimeni nu s-a gândit prima oară la „cal” când s-a uitat prima oară la

Coasta Calului.

Aveam suficient timp să mă gândesc, când căpitanul secund s-a uitat urât la mine şi şi-a muşcat buza. Aş fi putut alege o navă la întâmplare. Orice ambarcaţiune mică, ce încărca şi urma să plece în porturi, în sus, pe coastă, din Barlona sau în josul coastei. Cumpărasem câteva beri de la un marinar mai devreme în acea zi. El îşi băuse porţia în ultima călătorie şi amâna să bea până în ultimul moment. În schimbul faptului că nu-l lăsam să se atingă de băutură câteva ore, îmi spusese câteva nave cu care aveam să ajung sigur în sud. „Capră-de-mare” mi-a plăcut cum sună. Cine să vrea la bordul navei „Maria” sau „Slava Domnului”, când poţi fi la bordul navei „Capra-de-mare”?

— Doi arginţi şi tragi de frânghie când îţi spun.

— Un argint şi mănânc cu echipajul! i-am răspuns şi am luat-o pe trepină.

Puteam să mă îmbarc la fel de bine pe „Maria”. Parcă suna mai bine când pronunţam cuvântul.

— S-a făcut.

Şi aşa am mers cu căpitanul Nellis pe „Capra-de-mare”.

Înainte să aruncăm ancora, m-am mai plimbat ultima oară pe malul mării şi m-am oprit la biroul comandantului portului să las nişte bani ca să-mi uşureze provizia de aur. Cu puţin noroc, Fraţii vor fi pe o navă care îi va duce în nordul coastei, într-un port mic. Makin o să tot vomite şi n-o să observe pe ce parte a ajuns ambarcaţiunea. Dacă nu, trebuie doar să-l aresteze pe Makin şi să-l ţină în

arest o săptămână sau două – cât să nu-mi poată da de urmă şi să-i amintesc că, atunci când regele îţi zice să faci ceva, trebuie să te supui.

*

Îmi place marea. Chiar şi cu valuri blânde, cu coasta încă vizibilă la doar zece mile la tribord, ea îmi aminteşte de munţii în mişcare. Îmi plac expresiile nautice. Taie cutare lucru, amarează. Dacă Lundist are dreptate şi renaştem cu toţii, vreau să ajung pirat la cârma vieţii. Orice e legat de ocean mă bine dispune. Mirosul şi gustul. Ţipătul pescăruşilor. Dumnezeu le-a băgat o magie în gâtlej. Nu-i de mirare că ciorile vor să-i omoare şi corbii sunt aspri.

Căpitanului Nellis nu i-a plăcut că sunt la pupă sau cel puţin aşa a zis, dar am stat acolo cu picioarele legănându-mi-se, cu el în spate, eclipsat de cârmă. Ar fi putut lega o frânghie de ea, dar îi plăcea să se ţină când striga la echipaj. Dacă mă întrebaţi pe mine, îi ghida la fel de puţin cum ghida nava. Înjurăturile şi instrucţiunile nu-i afectau deloc pe membrii echipajului, care îşi vedeau de-ale lor fără să le pese.

— O să-mi cumpăr şi eu o navă într-o bună zi.

— Desigur.

Căpitanul Nellis a scuipat un lichid gros şi neplăcut pe punte. Fără oameni ca el şi ca Row, probabil că punţile n-ar fi trebuit spălate deloc.

— Ai grijă să fie mare, nu o barjă ca asta. Ceva care despică valurile şi care nu se afundă în ele. Un

tânăr mercenar ca tine n-ar trebui să ţintească aşa de jos, a mormăit Nellis. Cumpără o flotă întreagă!

— Bine zis, căpitane! Foarte bine!

Dacă regatul meu va avea o margine de coastă, o să cumpăr o flotă. Uneia îi voi zice sigur „Scuipătorul Nellis”.

În restul zilei şi în ziua următoare „Capra-de-mare” s-a mişcat încet pe lângă ţărm, oprindu-se o dată într-un port mic ca să descarce o oală uriaşă de cupru şi să umple spaţiul cu peşti cu aripioare roşii, numiţi… peşti cu aripioare roşii. Într-o noapte am dormit într-un hamac, sub punte, legănat de apele blânde de coastă şi fără vise. Vă recomand hamace doar dacă sunteţi pe mare. Pe uscat, mi se pare inutil. Şi dormiţi sub punte, dacă aveţi ocazia. „Capra-de-mare” avea un miros animalic în căldura uscată a calei.

Castelul bunicului se numeşte Morrow. Are vedere la mare, fiind aproape de stânca înaltă cât un copil curajos, dar nu atât de aproape ca unul nesăbuit. Are o eleganţă a lui, e înalt şi cu turnuri subţiri, iar acoperişurile au ţigle, a rezistat în lupte fioroase cu furtunile de pe ocean mai bine decât cu o armată de pe ţărm.

Portul Arrapa se află la două mile nord de Castelul Morrow şi acolo am debarcat, făcându-mi plăcere să-l neliniştesc pe căpitanul Nellis, mulţumindu-i din suflet pentru ce făcuse. Am lăsat echipajul să descarce peştii cu aripioare roşii şi să ia lăzi cu şei pentru oraşul Wennith. Nu am reuşit să aflu de ce pescarii din Arrapa nu puteau pescui ei înşişi.

Un drum de căruţe bine întreţinut şerpuieşte din port până la Castelul Morrow. Am mers pe jos, bucurându-mă de soare, şi am refuzat oferta unui cărbunar de a mă duce cu căruţa.

— Devine abrupt, mi-a zis.

— E bine.

Şi a dat din nou bice măgarului.

Voiam să ajung nevăzut la Castelul Morrow, mai bine l-aş fi văzut pe Makin aruncat într-o celulă decât să-mi dea în vileag acoperirea. Trebuie să spun că experienţa mea cu rudele a fost şi bună, şi rea. Când ai un tată ca al meu, devii prudent în situaţii de-astea. Trebuia să-i văd pe membrii noi ai familiei în elementul lor, fără să complic lucrurile cu identitatea mea sau cu ce voiam să obţin.

În plus, umbla vorba că bunicul şi unchiul îl urau cu patimă pe Olidan Ancrath pentru felul în care cumpărase iertarea pentru moartea mamei, de parcă fratele lui i-ar fi creat neplăceri trimiţând asasini s-o omoare. Oi fi eu fiul mamei, dar am şi sângele tatei în vene şi, dat fiind ce poveşti auzise bunicul despre mine, n-ar fi ciudat dacă m-ar vedea ca pe Olidan, nu ca pe copilul iubitei Rowen.

Transpirasem când am ajuns la porţile castelului, dar am simţit o briză marină care m-a răcorit. Am ajuns până la boltă. Hersă dublă, merlon bine făcut peste casa porţii, despicăturile lăsate de săgeţi bine poziţionate – una peste alta, un castel bine construit. Cel mai mărunt dintre cei trei străjeri a venit să mă ia la întrebări.

— Caut de lucru, am zis.

— Nu-i nimic aici pentru tine, fiule.

N-a întrebat ce gen de lucru. Aveam o sabie mare la curea, o platoşă fierbinte peste piele şi coif la şold.

— Dar apă? Am transpirat de la plajă şi mi-e sete.

Străjerul mi-a arătat un jgheab de piatră pentru cai de pe marginea drumului.

— Nu ştiu.

Apa arăta un pic mai bună decât era cea din mlaştina din Cantanlona.

— Mai bine îţi iei tălpăşiţa, fiule. E mult de mers şi înapoi la Arrapa.

Începeam să-l detest. I-am zis „Sunny” pentru dispoziţia lui şi fiindcă tot dădea zor cu „fiule”. Am căutat în platoşă, încercând să nu ating metalul, dar nereuşind. Am găsit colţul şi am scos o scrisoare închisă, înfăşurată în pătat.

— Am asta pentru contele Hansa, am zis, despăturind-o.

— A, da?

El s-a întins după ea şi am tras-o cu aceeaşi viteză cu care şi-a mişcat mâna.

— Mai bine mă laşi să o văd, fiule.

— Mai bine citeşti numele de pe faţă înainte s-o murdăreşti prea tare, tată!

L-am lăsat s-o ia şi am folosit bucata de in ca să-mi şterg fruntea. Din fericire, Sunny a ţinut scrisoarea de colţuri, respectuos, şi, deşi ştiam amândoi că el nu ştie să citească, a jucat bine pantomima, uitându-se la ce scrie deasupra sigiliului.

— Aşteaptă aici! mi-a zis şi s-a dus în curte.

Le-am zâmbit celor doi străjeri rămaşi, apoi m-am dus la umbră, unde m-am tolănit şi am lăsat muştele să roiască în jurul meu. M-am rezemat cu spatele de trunchiului singurului copac care făcea umbră. Părea măslin. Nu mai văzusem pomul, dar îi ştiam rodul, iar pe jos erau multe pietre. Părea bătrân. Poate mai bătrân decât castelul.

Lui Sunny i-a luat aproape o oră să se întoarcă şi până atunci jgheabul arăta ispititor. A adus două gărzi călare, în uniforme frumoase, la piept cu zale, nu cu pielea pe care o purtau străjerii care stăteau de pază la zid şi îndurau căldura.

— Du-te cu ei! a zis Sunny.

Cred că şi-ar fi dat simbria pe o zi ca să mă trimită în josul dealului şi alta ca să-mi tragă un şut în fund.

În curte era o fântână din marmură, din care curgea apă. Apa ieşea din multele găuri din gura peştelui şi se strângea într-un bazin întins şi rotund. Văzusem în cartea tatei poze cu fântâni. Se spunea despre oamenii care trebuiau să lucreze la pompă ca să menţină presiunea. Mi-era milă de toţi cei care făcuseră efort în beznă ca să funcţioneze frumuseţea asta... dar apa care mă împroşca pe când am trecut era divină.

Multe ferestre dădeau în curte, erau fără obloane, dar cu văluri de piatră, lucrate cu mare talent în modele complete, care lăsau mai mult aer decât piatră. Nu vedeam în umbrele din spate, dar mă simţeam privit.

Am trecut printr-un coridor mic, unde pe podea era un mozaic geometric şi de-acolo într-o curte

mai mică, unde pe o bancă de piatră, la umbra a trei portocali, mă aştepta un nobil îmbrăcat simplu, dar cu o brăţară de aur la încheietură, prea curat să fie altceva decât membru al regalităţii. Nu era contele Hansa – era prea tânăr –, dar sigur era cineva din familia lui. Din familia mea. Aveam din trăsăturile tatei, dar el avea câteva dintr-ale mele: pomeţi înalţi, păr negru, tuns scurt, ochii scrutători.

— Sunt Robert.

Avea scrisoarea deschisă în mână.

— Sora mea a scris, a adăugat. Are numai vorbe de laudă la adresa ta.

De fapt, eu vorbisem frumos de mine când pusesem pana pe pergament, cu luni în urmă. Îmi luasem numele William şi mă dovedisem de ajutor reginei Rowen, eram cinstit, curajos şi instruit în arta cuvântului şi a cifrelor. Copiasem scrisul dintr-o altă scrisoare mototolită pe care o ţineam aproape de inimă de mulţi ani. O scrisoare de la mama.

— Sunt onorat! am făcut o plecăciune adâncă. Sper că voi avea un loc în casa dumitale, la recomandarea reginei, Dumnezeu să o aibă în pază!

Lordul Robert s-a uitat la mine şi eu la el. Mă simţeam bine că am un unchi pe care nu tânjesc să-l omor.

41

Cu patru ani în urmă

— William, arăţi foarte tânăr. Câţi ani ai? Şaisprezece, şaptesprezece? m-a întrebat Robert.

— Nouăsprezece, domnule. Arăt tânăr pentru vârsta mea.

— Şi sora mea a murit de aproape cinci ani. Aveai, deci, paisprezece sau cincisprezece când mi-ai scris?

— Cincisprezece, domnule.

— Ce tânăr erai să faci aşa o impresie bună! Sincer, curajos, bun la socotit, citit. De ce te-ai îndepărtat atât de casă în asemenea împrejurări vitrege, William?

— Am slujit în Regimentul Pădurii, domnul meu. După ce regina Rowen a fost ucisă. Şi, când stăpânul ne-a dus la luptă împotriva contelui Renar, care i-a luat viaţa surorii dumitale, adică a reginei Rowen, am luptat în ţinuturile de sus. Dar am familie în Ancrath, aşa că, atunci când s-a făcut dreptate cu contele, am pornit la drum ca să se creadă că am fost ucis în bătălia de la Bântuit, ca rudele mele să nu fie ucise ca să mă predau regelui Olidan. De atunci mi-am croit drum până aici, în speranţa de a fi în slujba familiei reginei Rowen.

— Ce mai poveste! a exclamat Robert. Spusă dintr-o răsuflare, fără pauză.

N-am zis nimic şi m-am uitat la umbrele portocalilor care dansau.

— Jorg, ai luptat alături de nepotul meu? m-a întrebat Robert. Aşa te-ai ales cu rana?

A dus mâna la obraz.

— Nu, domnule. Dar eram pe acelaşi câmp de luptă. Nu ştie cum mă cheamă sau cum arăt. Nici măcar cu cicatricea. O am de curând. Dintr-o călătorie.

— Asta trebuie să fie sinceritatea menţionată de Rowen. Mulţi ar fi tentaţi să spună că au luptat în stânga lui ca să pretindă o mai mare generozitate din partea mea, a zâmbit Robert. Poţi folosi sabia? m-a întrebat.

Purta veşminte simple, o cămaşă largă, iar pieptul şi braţele îi erau bronzate şi musculoase. Poate că era mai mult călăreţ decât spadasin, dar sigur se pricepea la arme.

— Da.

— Şi să citeşti şi să scrii?

— Da.

— Eşti un om cu multe talente. O să-l pun pe Lordul Jost să-ţi găsească loc în cavalerie. O să fie suficient, pentru moment. Ar trebui să te prezint şi lui Qalasadi, îi plac cei care se pricep la socotit, a zâmbit de parcă ar fi făcut o glumă.

— Vă mulţumesc, Lord Robert.

— Nu-mi mulţumi mie, ci surorii mele. Şi să ne arăţi că nu s-a înşelat deloc în privinţa caracterului tău!

S-a uitat printre coroanele portocalilor, la cerul de un albastru strălucitor.

— Duceţi-l la căpitanul Ortens! a zis şi străjerii m-au condus într-acolo.

În noaptea aceea am dormit într-un pat din cabina santinelelor din turnul de vest. Ortens, un bărbat cu foarte multe cicatrici pe capul chel,

mormăise şi înjurase, dar a poruncit să se aducă o tunică de la depozitul de armament şi să vină o croitoreasă ca să-mi ia măsurile pentru o uniformă albastră a Casei Morrow. Am primit şi o sabie, o spadă lungă, la fel ca a străjerilor, presupusă a fi superioară celei din teaca mea murdară şi mai frumoasă, completând vestimentaţia.

Cei mai bătrâni din gardă s-au arătat rezervaţi faţă de capacitatea mea de a mânui o sabie, erau îngrijoraţi că o să-i duc dorul mamei şi pariaseră în cât timp mă va da afară căpitanul. În plus, moştenirea mea străină mi-a permis să-mi exprim părerile despre regatele din nord în general şi despre Ancrath în mod special. Ancrath s-a dovedit a fi un punct sensibil, din moment ce prinţesa Rowen avusese un sfârşit tragic. Am recunoscut că mi-e dor de mama, dar nu aveam să dau fuga acasă. Am mai recunoscut şi că sunt cetăţean al Ancrathului, dar unul care luptase la porţile celui care îi ucisese regina şi plătise pentru fărădelegile sale. Cât despre cât eram de priceput în luptă, am invitat pe oricine simţea că are prea mult sânge în el să mă provoace la duel.

Am dormit bine în noaptea aia.

Cei din Casa Morrow se trezesc devreme. Majoritatea, înainte de ivirea zorilor, pentru a se face progrese înainte să vină vara, când orice om întreg la cap se retrage la umbră. M-am dus în curtea pentru antrenamente cu alţi patru recruţi noi. Căpitanul Ortens a venit de la micul dejun ca să se uite când un sergent bătrân ne-a pus să ne luptăm cu săbii din lemn.

Am rezistat tentaţiei de a mă da în spectacol şi m-am luptat normal. Însă e greu să înşeli un ochi experimentat şi bănuiam că Ortens a avut o părere mai bună despre recrutul William decât despre cel adus în curte cu el.

După câteva ore, s-a făcut prea cald pentru bătaia cu săbii şi sergentul Mattus ne-a trimis la sarcinile noastre. Mereu mi-am închipuit că un străjer de la Bântuit şi de la Castelul Înalt are sarcini plictisitoare. Când le-am făcut chiar cu preţ de jumătate de zi, mi-am dat seama cât de serbede erau. Am rămas la Poarta de Jos, o uşă din fier, prin care se intra la un balcon extins, unde domniţele cultivau salvie, lămâi mici şi alte plante care nu mai aveau flori. Dacă un intrus voia să intre în balcon, trebuia să-l refuz să intre în castel, ceea ce era improbabil, căci ar fi trebuit să cadă dintr-un nor ca să ajungă la balcon. Dacă o doamnă a casei voia să intre în grădină, puteam să descui uşa şi să o încui din nou, pentru ca apoi s-o ferec după ce plecau. Mă ia plictiseala numai când aştern pe hârtie. Am stat acolo trei ore, pielea mă mânca din cauza uniformei şi n-am văzut pe nimeni. Nimeni nu a trecut nici măcar pe coridorul alăturat.

Un alt recrut de la antrenamentul de dimineaţă m-a înlocuit la prânz şi m-am dus la sala de mese a străjerilor. Acum ştiu de ce i se spune „uşurare”.

— Tinere, ai două minute?

M-am oprit la un metru de uşa de la sala de mese şi am lăsat stomacul să chiorăie. M-am întors uşor:

— Mi s-a zis că ştii să socoteşti.

Omul ieşise din umbra unei tufe de liliac ce se înălţa pe zidul interior al curţii principale. Era maur, mai întunecat decât umbra, într-o manta neagră, văzându-i-se doar pielea închisă la culoare de pe mâini şi de pe faţă.

— Desigur.

A zâmbit. Avea dinţii negri, vopsiţi cu ceva, iar efectul era neliniştitor.

— Sunt Qalasadi.

— Eu sunt William, am zis.

A ridicat o sprânceană.

— Cum pot să vă ajut, Lord Qalasadi? l-am întrebat.

Avea alură de nobil, deşi nu aurul strălucea pe el. Îl judecam după croiala hainelor şi după cât de aranjate îi erau barba şi părul. Când eşti bogat, ai parte de o îngrijire care presupune bani, chiar şi atunci când preferi simplitatea.

— Doar Qalasadi.

Îmi plăcea. Simplu. Uneori aşa eram şi eu.

S-a aşezat pe vine şi, cu o baghetă din fildeş, scoasă din mânecă a scris nişte numere în praf.

— Oamenii tăi spun că sunt matemagician.

— Şi tu cum îţi spui? l-am întrebat.

— Număratul. Spune-mi ce vezi.

M-am uitat la ce scrijelise.

— O rădăcină pătrată?

— Da.

— Văd numere prime aici, aici şi… aici. E un număr raţional, ăsta e iraţional. Văd familii.

Am încercuit grupurile cu degetul, unele se

suprapuneau. Numere reale, integrale, numere imaginare, numere complexe.

A desenat din nou simboluri plutitoare, de care îmi aminteam vag.

— Şi asta?

— O parte din analiza matematică. Dar nu ştiu multe.

Mă durea să mă dau bătut, deşi ar fi trebuit să tac, după ce am recunoscut numerele prime. Mândria e slăbiciunea mea.

— Interesant!

Qalasadi şi-a târât picioarele prin praf ca să şteargă desenele, ca şi cum ar fi fost prea periculoase pentru ceilalţi.

— Şi m-ai citit? l-am întrebat. Care e numărul meu magic?

Auzisem de matemagicieni. Păreau un pic diferiţi de vrăjitoarele, astrologii şi prezicătorii de acasă, obsedaţi de citirea viitorului, de etichete şi de a le lua fraierilor banii. Dacă îmi spunea ceva despre viitorul glorios al Prinţului de Arrow, mi-ar fi greu să mă abţin. Dacă mi-ar sugera că m-am născut în anul ţapului, atunci, clar, nu aveam să mă abţin!

Din nou zâmbetul negru.

— Numărul tău magic e trei.

Am râs. Dar părea serios.

— Trei? Sunt o mulţime de numere din care să alegi. Trei pare… previzibil.

— Totul e previzibil. În esenţă, arta mea este probabilitate, care duce la prezicere, care duce la timp şi, în sfârşit, prietene, totul se reduce la timp,

nu-i aşa?

Avea dreptate.

— Dar de ce trei? am fluturat eu mâinile ultragiat. Trei?

— E primul număr magic. Formează o serie cu celelalte. Al doilea e paisprezece.

— Vezi? Acum mai vii de-acasă! Asta cred.

M-am lăsat pe vine lângă el, căci nu părea dornic să se ridice.

— De ce paisprezece?

— E vârsta ta, nu? m-a întrebat. Şi e cheia numelui tău.

— A numelui meu?

Deşi era cald, sentimentul de nesiguranţă m-a îngheţat.

— Honorous, aş spune. Cu oarecare siguranţă.

A făcut semne în praf şi a şters la fel de repede.

— Ancrath mai mult ca sigur. Poate Jorg.

— Mă fascinează cum ai calculat tot pe baza numărului paisprezece.

Mă gândeam să-i rup gâtul şi să plec spre chei. Dar nu voiam să fiu genul de om pe care să-l arăt tatălui, mamei sau fratelui. Nu era acel Jorg pe care-l cunoscuse.

— Ai căutătura unui Steward. Trăsăturile potrivite. Mai ales în jurul ochilor, nasului şi frunţii. Şi ai zis că eşti din Ancrath, ceea ce se potriveşte cu accentul şi culoarea pielii. Aproape toţi din neamul Steward sunt numiţi după Honorous. Ai putea fi din flori, dar cine învaţă un bastard să recunoască formule matematice? Şi, dacă eşti

legitim, atunci, ca pe Steward din Ancrath, ar trebui să te cheme Ancrath. Şi care membri sunt tineri? Jorg Ancrath îmi vine în minte. Şi câţi ani are? Aproape cinşpe, da' încă neîmpliniţi.

Încă nu ştiam dacă e bine că-mi plăcea de el, dar m-au impresionat lucrurile adevărate şi talentul pentru deducţie.

— Superb! am exclamat. Greşit, dar spectaculos.

Qalasadi a ridicat din umeri.

— Încerc şi eu, a replicat şi a arătat spre sala de mese. Te aşteaptă prânzul, fără îndoială.

M-am ridicat şi tot mergeam prin curte. Apoi m-am oprit.

— De ce trei?

Qalasadi s-a încruntat de parcă şi-ar fi adus aminte atunci o senzaţie pierdută.

— Trei paşi afară? Trei paşi în trăsură? Trei femei care te vor iubi? Trei Fraţi pierduţi în călătorie? Magia stă în primul număr, matematica, în al doilea.

Cei „trei paşi" mi-au dat fiori reci pe şira spinării, de parcă mi-ar fi răscolit prin minte şi ar fi scos ceva ce aş fi vrut să ţin ascuns. N-am zis nimic şi m-am îndepărtat, acum cu gândul la o noapte sălbatică, frântă de fulgere şi la o trăsură goală, în timp ce eu mă agăţam în spini.

M-am trezit la masă fără să ştiu cum am ajuns acolo. M-am întrebat când îi va spune Qalasadi unchiului meu ce bănuia. Putea să-mi strice jocurile, dar nu părea periculos.

— Nu ţi-e foame?

Străjerul scund de la poartă, Sunny, era chiar în faţa mea.

M-am uitat la prânz şi încercam să-mi dau seama ce e.

— Ce e? A vomitat cineva în strachină?

— Caracatiţă picantă.

Străjerul şi-a sărutat buricele degetelor şi le-a depărtat. *Mua*. Eu am despicat un tentacul, ceea ce a fost greu, şi m-am apucat să mestec. Parcă mestecam piele de pantofi. Numai că, pentru o reconstituire totală, pielea ar fi trebuit să fie în flăcări. Condimentele sunt bune. Sare pentru gust, un pic de piper, o frunză de dafin în supă, nişte cuişoare într-o plăcintă cu mere. Dar pe Coasta Calului le plac mâncărurile picante de-ţi ia gura foc. Cum fusesem ars la exterior şi nu-mi plăcuse, nu mi s-a părut necesar să ard şi pe dinăuntru. Am scuipat bucata în strachină.

— E oribil! am făcut dezgustat.

— Ţi-aş fi luat-o eu, dar ai scuipat în ea. Apropo, mă cheamă Greyson.

— William de Ancrath, am zis.

Am luat bucata de pâine şi am mâncat din ea, speriat că bucătarul a pus praf de boia pe lângă făină.

— Care e faza cu maurul? am întrebat şi mi-am trecut degetele peste dinţi, de parcă „maurul” n-ar fi fost o descriere suficientă.

— L-ai cunoscut, aşadar, pe Qalasadi? a zâmbit larg Greyson. El ţine evidenţa contabilă la castel. Face minuni cu negustorii din partea locului. Îi face rost contelui Hansa de contracte bune. Şi se ocupă

cu plata străjerilor şi nu întârzie nicio zi. Acum cinci ani ţinea socotelile părintele James. Trecea o lună, şi nu vedeam un bănuţ, a povestit, clătinând din cap.

— Qalasadi e apropiat de conte şi de fiul lui?

— Nu chiar. E doar contabil, a ridicat din umeri Greyson.

Îmi plăcea, dar m-am întrebat cum de cineva cu atâta har ocupă o poziţie măruntă fără să se plângă.

— Îmi place de el. Joacă cărţi uneori cu străjerii. Pierde mereu, nu se plânge niciodată, nu bea niciodată din berea noastră.

— Ai fi crezut că se pricepe la cărţi.

— E groaznic. Nu cred că ştie nici regulile. Dar pare să-i placă. Şi oamenilor le place de el. Nu îi fac viaţa amară, pentru că e singurul maur de la castel. Şi totuşi, aşa ar fi de aşteptat. Compatrioţii lui vor să invadeze continentul şi ori să ne facă pe toţi păgâni, ori să ne ucidă.

— Mauri? O să trebuiască să ucid câţiva în curând?

Ceilalţi din gardă s-au apropiat, ascultând discuţia pe când mestecau caracatiţa. Credeam că boiaua topeşte tentaculele, pentru că nu mi se părea suficient doar să mesteci.

— S-ar putea. Ibn Fayed e calif în Liba şi anul ăsta a trimis corăbii de trei ori. Sigur o să mai invadeze.

Brusc, rumoarea a încetat şi Greyson a plecat privirea.

— E Shimon, spadasinul, a şuierat. Nu vine

niciodată aici.

În spatele meu trona un om. M-am concentrat la caracatiţă, dar m-am abţinut să o bag în gură.

— Băiete, a zis Shimon. Ancrath. Afară, în curte. Se zice că ai har.

42

Cu patru ani în urmă

Ştiam de Shimon, maestrul spadasin. Makin mi-a povestit multe despre el. Despre faptele de vitejie de când era tânăr, campion al regilor, învăţător al campionilor, legendă a turnirurilor. Nu mă aşteptam să fie aşa de bătrân.

— Da, maestre, i-am zis şi l-am urmat în curte.

L-aş subestima, dacă aş spune că se mişca precum un spadasin. Părea la fel de bătrân ca Tudor Lundist, cu acelaşi păr alb, dar păşea de parcă ar fi auzit melodia săbii în fiecare moment al zilei.

Qalasadi ieşise din umbră şi curtea era goală, cu excepţia unei servitoare care a trecut cu un coş cu rufe şi a câtorva oameni de pază la poartă. În spatele nostru s-au strâns şi alţi străjeri, la uşa sălii de mese, dar nu au îndrăznit să ne urmeze. Shimon nu le făcuse nicio invitaţie.

Maestrul spadasin s-a întors cu faţa la mine. M-a surprins că arăta ca un învăţat. Ar fi putut trece drept scrib, însă faţa arsă de soare şi ochii ca de vultur îl trădau. Avea o sabie ca a mea.

— Tinere, când eşti pregătit, te aştept.

Am scos sabia, gândindu-mă cum să mă desfăşor. Probabil că Qalasadi îi spunea chiar acum unchiului meu cine eram cu adevărat, aşa că de ce să nu profit de ocazie?

I-am atins sabia şi şi-a întors încheietura ca şi Prinţul de Arrow, însă mai bine, şi mi-a luat sabia din mână. Am auzit râsete din pragul uşii.

— Mai încearcă! mi-a zis Shimon.

Am zâmbit şi am ridicat sabia. De data asta, l-am atacat repede. A repetat trucul, dar mi-am rotit încheietura ca şi el şi mi-am păstrat arma.

— Mai bine.

L-am atacat cu combinaţii scurte şi precise, căci exersasem cu Makin. A parat loviturile fără efort, replicând după fiecare atac cu un contraatac căruia abia puteam să îi fac faţă. Ciocnirea celor două săbii răsuna în toată curtea. Simţeam cum se ridică în mine muzica oţelului. Simţeam senzaţia de calm rece răsfrângându-mi-se asupra braţelor, a obrajilor şi a pielii de pe spate. Auzeam cântecul.

Fără să mă gândesc, am trecut la atac, spintecând în sus şi în jos, fentând, folosindu-mi toată forţa când trebuia, mişcându-mă cu totul, cu picioarele, cu braţele, cu şoldurile, păstrând doar capul nemişcat. Tot creşteam ritmul. Uneori nu vedeam nici sabia mea, nici pe-a lui, dar forma trupurilor şi necesitatea dansului îmi spuneau cum să mă mişc şi să parez. Când param lovitura suna precum clinchetul andrelelor în mâinile dibace ale unei femei.

Faţa severă şi bătrână a lui Shimon nu părea făcută pentru zâmbete, însă tot a făcut-o. Am

zâmbit larg, ca un idiot, cu transpiraţia curgându-mi pe mine.

— Ajunge!

S-a îndepărtat. Mi-a fost greu să nu mă iau după el, să nu continui atacul, dar am lăsat sabia să-mi cadă din mâini. Simţisem bucurie în puritate, în viaţa pe muchia săbii, fără să mă gândesc la altceva. Inima îmi bătea în piept şi eram asudat, dar nimic din furia care se acumula în mod normal pe durata acestor antrenamente. Creasem un lucru superb.

— Ai putea să mă baţi? l-am întrebat, trăgând aer în piept.

Bătrânul nu părea cu respiraţia tăiată.

— Băiete, am câştigat amândoi. Dacă aş fi izbândit, am fi pierdut amândoi.

Am considerat că a zis da. Dar l-am înţeles. Am sperat că voi avea decenţa de a da înapoi, dacă îl vedeam sleit. Dacă nu o făceam, stricam momentul.

Simon şi-a băgat sabia în teacă.

— Să-ţi priască prânzul, străjere!

— Atât? l-am întrebat când a dat să plece. Niciun sfat?

— Nu te străduieşti suficient la început şi îţi dai silinţa prea mult la sfârşit, a zis.

— Nu e foarte tehnic.

— Talent ai, dar sper că mai ai şi altele. O să-ţi aducă şi mai multă fericire.

Şi a plecat.

— Incredibil! a exclamat Greyson când m-am întors la masă. N-am mai văzut aşa ceva.

Şi cam atât am avut ca să mă fălesc. A sunat clopoţelul care ne anunţa că prânzul se sfârşeşte şi trebuia să mă întorc să păzesc Lowery Gate.

Ceea ce aproape că m-a distrus. M-am gândit îndelung la faptul că mă chema ca pe bunicul. Însă voiam să văd din interior cum funcţionează curtea, cum îşi petrec ziua rudele mele, cine sunt cu adevărat. Voiam o fereastră în trecut, pe care să n-o murdăresc cu surprizele mele.

Am dormit din nou în cabina santinelei şi m-am trezit cu noi îndatoriri. Se pare că Qalasadi nu se dusese la unchiul meu. Credea că-mi voi folosi influenţa, odată ce mi se află identitatea, şi nu voia să mă facă duşman. Dacă nu avea să mă dea în vileag, cine ar şti? Aşa că n-ar suferi, dacă nu m-ar deconspira.

Noua mea sarcină era să fiu garda personală a lui Lady Agath, o verişoară a bunicului, care trăia la Castelul Înalt de câţiva ani. Era o femeie bătrână şi grasă, care însă mai slăbise, cum se întâmpla cu cei foarte bătrâni. Dacă trăieşti suficient de mult, mori slab.

Lui Lady Agath îi plăcea să facă totul cu încetinitorul. Nu mă băga în seamă decât ca să se plângă că cicatricea mea e prea urâtă şi de ce nu poate avea un străjer prezentabil? La ridurile făcute de vârsta avansată se mai adăugau şi cele cu care se pricopsesc graşii când slăbesc. Efectul era alarmant, parcă-şi lepăda pielea ca o reptilă uriaşă. Am urmat-o prin Castelul Morrow în ritm de melc şi aşa am putut să analizez locul în detaliu – măcar partea dintre W.C., sala de mese, dormitorul

lui Lady Agath şi Salonul doamnelor.

— Băiete, stai locului! O clipă nu stai, mi-a reproşat Lady Agath. Nu m-am mişcat cinci minute. Am stat şi mi-am muşcat limba.

— Nu fi obraznic cu mine! Tot timpul te uiţi de la un lucru la altul. Niciodată nu te uiţi doar la un lucru. Şi gândeşti prea mult. Te văd acum cum gândeşti.

— Scuzele mele, Lady Agath.

A pufnit, fălcile îi tremurau şi s-au odihnit pe dantela neagră.

— Cântă mai departe! i-a zis menestrelului, un flăcău smead, arătos, la vreo douăzeci de ani, cu un amestec de frumuseţe şi talent care le-a atras atenţia Agathei şi altor trei nobile dintr-un capăt al Salonului doamnelor.

Acela părea locul unde vin să moară femeile de pe Coasta Calului. Acolo sigur nu mai existau femei care să arate bine la şaizeci de ani.

— Iar! mi-a şuierat Lady Agath.

— Îmi cer iertare.

— Du-te în pivniţă şi spune-le că vreau o carafă cu vin roşu de Wennith, ceva din sud, mi-a poruncit ea.

— Lady Agath, nu trebuie să vă las nesupravegheată.

— Nu sunt nesupravegheată, îl am pe Rialto, a făcut ea un semn spre menestrel. Mereu primesc vin din pivniţă. Nu ştiu ce îi fac în bucătărie, dar îl strică. Cred că îl lasă deschis. Şi fetele alea se mocăie mereu, le-a zis celorlalte femei. Hai, băiete, dă-i bice!

Mă îndoiam că Rialto o putea apăra pe Lady Agath de o viespe furioasă, darămite de alte pericole, dar nu simţeam că e în nicio primejdie şi nu-mi prea păsa, aşa că am plecat, fără să mă opun.

Mi-a luat ceva vreme să găsesc drumul spre pivniţă, dar după câteva tentative eşuate l-am găsit. Îţi dai seama dacă o pivniţă cu vin e bună după cât de solidă e uşa, care e aproape întotdeauna la fel de sigură ca aia de la vistierie. Până şi cei mai loiali servitori îţi fură vinul, dacă au ocazia, şi se pişă pe pereţi după ce-l beau.

Am mai făcut un drum să găsesc bucătarul care să-mi deschidă. Stătea pe un scaun, lângă uşă, şi mesteca dintr-o pulpă de miel pe care-o pusese în şorţ.

— Carafele sunt lângă uşă. Găseşte ce vrei. Nu lăsa robinetul să curgă! Vinurile roşii de Wennith sunt în capătul îndepărtat, în stânga, iar pe butoi sunt o cruce dublă şi o coroană.

Am aprins o lumânare de la el şi am intrat.

— Ai grijă la păianjeni! mi-a zis. Cei maro, mai mici, sunt periculoşi. Ai grijă să nu te înţepe!

Când a zis „mici” a făcut un cerc cu degetul arătător şi cel mare, ceea ce nu sugerea ceva chiar mic.

Pivniţa se întindea pe zeci de metri, butoaiele de vin erau puse pe rafturi, majoritatea desfăcute şi la câteva era şi un robinet. Mi-am croit drum, trecând peste platforma de încărcare şi peste câteva butoaie goale, lăsate acolo ca să mă împiedice.

Butoaiele cu vin roşu de Wennith erau închise, cu excepţia unuia, care era gol. Bănuiam că lichidul din el ajunsese în burta servitorilor lui Lady Agath, în drum spre toaletă. Uneltele şi robinetele de rezervă cu care să faci un butoi nou nu erau clare. Am observat o uşă, aproape ascunsă sub jeg şi mucegai, în spatele unor butoaie goale. Părea prea folosită ca să fie o debara cu provizii, însă nevoia de un ciocan şi un robinet s-a dovedit o scuză bună ca să mă uit în spate. Sunt un explorator şi oricum venisem să-mi bag nasul. Ce ţin nobilii în pivniţe şi temniţe îţi poate spune multe despre ei. Tata îi ţinea pe care toţi fraţii mei de drum în temniţă, pentru tortură şi execuţie. Nu zic că nu o meritau. Era dur, dar corect, asta spunea temniţa tatei despre el. Mai mult sever.

A trebuit să ridic uşa ca să se mişte pe dalele de piatră. Când s-a făcut o spărtură suficient de mare ca să intru, am intrat. O scară în spiralăducea în jos. Scările erau din piatră, lucrate de pietrarii castelului, dar puţul de jos era din piatră de Constructor. De la puţ mai coborai cincizeci de picioare până la piatra de temelie. La fund era o arcadă ce ducea într-o cameră dreptunghiulară, unde trona o maşinărie mizerabilă, făcută din cilindri, şuruburi şi plăci circulare. Câteva becuri răspândeau o lumină slabă, din douăzeci, mergeau trei, deşi nu la fel de strălucitoare ca acelea de la Castelul Înalt.

M-am dus la maşinărie şi mi-am trecut o mână peste una dintre multele ţevi. Degetele mi-erau negre, lăsând porţiuni strălucitoare, de metal

argintiu. Maşinăria tremura, vibrând uşor, ca paşii ce răsună pe o podea de piatră.

— Pleacă de aici!

Era acolo un bătrân parcă schiţat de o mână invizibilă. Fantoma unui bătrân pentru că doar lumina îl profila. Vedeam maşinăria prin corpul lui, nu avea culoare, parcă era din ceaţă. Purta haine albe, mulate, cu o croială ciudată şi dintr-odată silueta pâlpâia de parcă trecea o molie înainte să fie creat de lumina proiectată.

— Forţează-mă!

— Asta e bună, a zâmbit larg.

După cum arăta, părea frate cu Shimon.

— Majoritatea o iau la fugă şi ţipă când le zic „bau”.

— Bătrâne, am văzut fantome la viaţa mea.

— Desigur.

Parcă voia să-mi facă pe plac, ceea ce era ciudat, pentru că era şi el o fantomă.

— De cât timp bântui pe aici şi ce e maşinăria asta? l-am întrebat.

E bine să treci direct la subiect cu fantomele şi cu spiritele. Până îţi dai seama, o întind.

— Nu sunt fantomă, ci ecou de date. Omul după care sunt copiat a mai trăit paisprezece ani după ce am fost prins…

— Cât timp?

— … şi a murit acum mai bine de o mie de ani.

— Eşti fantoma unui Constructor? l-am întrebat.

Părea deplasat. Nici măcar fantomele nu dăinuiesc atâta.

— Sunt un algoritm. Sunt zugrăvit după chipul lui Fexler Brews, răspunsurile-mi sunt extrapolate după cei şase tera de date strânse despre el pe durata vieţii. Eu sunt ecoul lui.

Am înţeles câteva cuvinte.

— Ce date? Numere? Ca alea pe care le ţine Qalasadi în registre?

— Numere, scrisori, cărţi, picturi, momente surprinse în secret, propoziţii rostite în somn, exclamaţii strigate în timpul plăcerii sexuale, analize chimice ale gunoiului său, prezentări publice, gânduri tainice, dovezi de la testul poligraf, mostre ADN. Date.

— Fantomă, ce poţi face pentru mine?

Vorbele lui aiurite nu prea mă ajutau. Se pare că îl observaseră şi îi scriseseră povestea într-o maşinărie, iar acum povestea asta îmi vorbea, deşi el însuşi era praf în vânt.

Fexler Brews a ridicat din umeri.

— Sunt un bătrân în afara timpului. Nici măcar. O copie incompletă a unui bătrân depăşit de timp.

— Poţi să-mi spui secrete. Dă-mi puterea anticilor!

Nu credeam că o va face sau bunicul ar fi împărat acum, dar nu strica să încerc.

— Nu mi-ai înţelege secretele. Între ce spun eu şi ce înţelegi tu e o prăpastie. Poate aţi umple golurile în cincizeci de ani, dacă nu v-aţi mai ucide între voi şi aţi începe să vă uitaţi în jur.

— Pune-mă la încercare!

Nu-mi plăcea tonul lui. La urma urmei, chestia asta din faţa mea nu era decât un joc de lumini şi

umbre, o poveste spusă de o maşinărie cu zimţi, arcuri şi magie, legate de focul secret al Constructorilor.

— Ce face? am întrebat şi am atins maşinăria cu piciorul. Pentru ce e?

Fexler a clipit. Poate că o făcea des şi maşinăria îşi amintea.

— Face multe, tinere, lucruri simple, pe care ai putea să le înţelegi – pomparea şi purificarea apei – şi altele care te depăşesc. Este un centru, parte a unei reţele fără sfârşit, o unealtă pentru observaţie şi comunicare, ascunsă pentru siguranţă. Pentru mine şi ai mei, e o fereastră pentru lumea mică a cărnii.

— Mică? am zâmbit.

El trăia într-o cutie de metal nu mai mare decât un sicriu. S-a încruntat, morocănos.

— Am altele de făcut, aşa că du-te să te joci în altă parte!

— Spune-mi! Lumea mea nu e ca aia despre care am citit în cărţile cele mai vechi. Când vorbesc despre magie, despre fantome, parcă sunt basme ca să-i sperie pe copii. Şi eu am văzut morţii mergând, am văzut un băiat aducând foc doar cu puterea gândului.

Fexler s-a încruntat, de parcă se gândea cum să mă lămurească.

— Închipuieşte-ţi realitatea ca pe o navă al cărei curs e stabilit, a cărei cârmă e stabilită de constante universale.

Mă întrebam dacă îmi pot imagina aşa ceva dacă beam. Tot vinul ăla părea foarte tentant.

— Cea mai mare realizare a noastră şi cea mai mare nenorocire a fost să întoarcem roata un pic. Rolul observatorului a fost mereu important. Dacă un copac cade într-o pădure, şi nu aude nimeni, face şi nu face zgomot. Dacă nu-l vede nimeni, e în picioare şi nu e. Pisica e şi vie, şi moartă.

— Cine naiba a adus vorba de o afurisită de mâţă?

Fantoma lui Fexler Brews a oftat:

— Am slăbit graniţa între gând şi materie.

— Am mai auzit.

Ferrakind îmi spusese ceva asemănător. Oare fantoma unui Constructor putea să aibă aceeaşi nebunie? Şi Nubanezul vorbise despre aceleaşi bariere care se topesc sau despre vălul între viaţă şi moarte, care se subţiază. Constructorii au făcut magie? L-au adus în lume cu maşinăriile lor?

— Nu e magie, a clătinat din cap Fexler. Am schimbat constantele. Doar puţin. Am întărit legătură între *vreau* şi *ce este*. Acum nu numai că a căzut şi nu a căzut copacul – dacă omul potrivit vrea şi e suficient de concentrat, copacul doborât va sta în picioare. Pisica zombi va merge şi va toarce.

— Ce-i aia zombi?

Alt oftat. Fexler a dispărut şi toate luminile s-au stins. Şi felinarul meu.

Am urcat scările pe întuneric, m-a înţepat un păianjen şi am ajuns foarte târziu cu vinul lui Lady Agath.

43

Cu patru ani în urmă

Am ajuns la sala de mese a Castelului Morrow cu o mână umflată şi cu o durere de cap. Veninul de păianjen îţi face intestinele să se târască şi ai tot felul de vedenii sinistre. Şi am fost blestemat să am o imaginaţie bogată.

Străjerii din casă nu prea se pun de acord cu cei de-afară, însă ajunseseră la concluzia că sunt un tâmpit din nord şi că probabil o vreme n-o să mai pot să folosesc sabia.

Fiind duminică, bucătarul ne-a pregătit ceva special. Melci în vin, cu usturoi şi orez cu şofran. Melcii erau de pe stâncile din preajmă. Erau mari ca un braţ de copil. Dar, să fim sinceri, melcii sunt limacşi cu pălărie. Felul principal arăta ca nişte muci mari în sânge. Nu ştiu de ce localnicii de pe Coasta Calului sunt obsedaţi să mănânce chestii fleşcăite. Am încercat orezul, fiindu-mi deja greaţă. Se pare că contele Hansa ne-a onorat, căci şofranul era condimentul regilor şi îl cumpărase la un preţ ridicol. Tot ce pot spune e că avea un gust de miere amară şi mi-a întors stomacul pe dos. Am ciugulit puţin şi am zis că mai bine mor de foame.

M-am trântit în pat cu un codru de pâine şi am avut vise interesante.

Am fost prins dormind sau în timp ce dormeam din cauza muşcăturii de păianjen şi, în plus, dacă săreai la gâtul unuia care venea în dormitorul gărzilor, în curând răpuneai jumătate de castel.

M-am trezit cu nişte mâini puternice în jurul încheieturilor şi al gleznelor şi mi-am dat seama că, oricât mă zbat, nu am cum să-i opresc să mă târască pe mai multe coridoare, pe nişte scări şi într-o celulă. Îşi dăduseră seama că le puteam face rău şi, ca să se retragă în siguranţă, unul dintre ei m-a lovit în burtă cu putere, în timp ce alţii m-au întins ca să mă bată. I-am auzit fugind şi apoi uşa s-a trântit cu putere, acoperindu-mi horcăielile.

Mi se părea o prostie să strig ca să fiu eliberat. Ca şi cum oamenii care te-au pus acolo o să-şi dea seama că n-ar fi trebuit să o facă. Aşa că n-am strigat. M-am aşezat pe podea şi m-am gândit. Poate că Qalasadi îi spusese secretul unchiului meu şi familia nu se amuzase. Sau aflase de aventura mea până la maşinăria Constructorilor de sub pivniţă şi nu o considerase de bun augur.

A durat o oră. La ferestruica celulei a apărut un chip. Era o mişcare neinspirată, căci, dacă voiam, puteam să schimonosesc faţa cu cuţitul pe care îl lăsaseră asupra mea.

— Bună ziua, Lord Jost, am zis.

L-am văzut câteva clipe până m-a încredinţat căpitanului Ortens ca să fiu gardă în casă, dar avea o faţă uscată şi o mustaţă neagră şi mică, uşor de ţinut minte.

— William de Ancrath.

A rostit cuvintele încet de parcă îi era greu să le creadă. Podeaua era incomodă şi destul de rece. Am simţit că aş putea ieşi mai repede, dacă îl las să vorbească, aşa că am tăcut mâlc.

— William, ce otravă ai folosit? m-a întrebat.

M-am uitat la mâna mea în penumbră. Muşcătura de păianjen se făcuse purpurie.

— Ce otravă? am întrebat la rândul meu.

— Băiete, n-am venit aici să mă joc. Te las să-ţi putrezească oasele. Dacă mor înainte să vorbeşti, contele o să angajeze mauri care să te tortureze şi să te dea exemplu.

Şi faţa s-a retras.

— Aşteaptă!

M-am ridicat repede în picioare. Nu-mi plăcea ideea cu maurii care să mă tortureze. De fapt, era greu să pui lângă „tortură” un cuvânt care să nu sune îngrozitor.

— Zi-mi ce s-a întâmplat şi spun tot adevărul. Jur pe Iisus!

S-a întors şi a plecat. Eu m-am lipit de uşă, cu faţa la fereastră.

— Îi pot salva, am minţit. Dar trebuie să ştiu cine a fost otrăvit.

Lordul Jost s-a întors şi i-am mulţumit celui care a născocit minciuna.

— Fiecare paznic din schimbul de zi delirează. Câţiva au orbit.

— Şi eu sunt singurul fără simptome, iar asta mă face vinovat?

— Eşti un asasin redutabil. Poate că Olidan din Ancrath. Dacă le dai un antidot, îţi promit o moarte uşoară.

— N-am antidot. Cine ar vrea să otrăvească un schimb întreg de paznici?

— Ce otravă ai folosit? Ai promis că spui adevărul, mi-a pus în vedere Lord Jost.

— Dacă eu sunt asasinul, de ce ai crede că m-aş ţine de promisiune? Şi, dacă nu sunt, nu pot, nu? Pentru că n-am făcut-o.

Lordul Jost a scuipat ca un om simplu şi iar a dat să plece.

— Stai aşa! Trebuie să fie maurii, nu? De ce ar vrea regele Olidan să otrăvească câţiva paznici? N-o să vină cu o armată de la o mie de mile ca să-ţi bată la uşă. Maurii plănuiesc un atac.

S-a dus după colţ.

— Nu sunt bolnav pentru că nu am mâncat! am strigat după el.

Ecoul paşilor lui s-a îndepărtat.

— Pentru că toată mâncarea voastră are gust de căcat căruia i-a dat cineva foc! am strigat.

Şi eram singur.

Copilul mort a venit la mine în întuneric, privindu-mă solemn la mine, cu capul învârtindu-se pe gâtul rupt. Eu m-am întrebat a mia oară dacă o omorâsem pe Katherine acolo, la cimitir. Oare era copilul meu, care nu se putea naşte pentru că îi omorâsem mama sau era doar unul dintre copiii mulţi al căror sânge îmi păta mâinile? Copiii din Gelleth. Fusese nevoie de un monstru ca să fie aievea. Nu un monstru în carne şi oase. Lui Gog şi Gorgoroth le spusesem monştri. Dar Chelia şi cu mine eram aievea, cu fapte abominabile, deşi nu şi la înfăţişare.

De ce să-i otrăvesc pe paznici? Puteau fi maurii, dar nu puteau să îngenuncheze castelul după un singur atac şi nu-i puteau otrăvi pe toţi cei care-l apărau. Şi nu e înţelept să dai de veste dacă

vrei să acţionezi rapid în oraşele şi bisericile învecinate.

Stomacul mi s-a făcut ghem, luându-mă prin surprindere, şi am vomat apă în celulă. Am căzut pe mâini.

— La naiba!

Întunericul mi se învârtea în jur, aşa că mi-am lipit obrazul de podeaua rece de piatră. Cicatricea încă ardea, de parcă aşchiile din carne încă erau calde.

Poate chiar fusesem otrăvit. Dar de ce ar dura mai mult la mine? Nu cred că datorită constituţiei mele nordice. Şi n-am mâncat mai nimic. Un codru de pâine. O gură de orez amar.

Trebuia să ies de-aici. Şi asta e problema cu celulele. Cineva se străduise să se asigure că nu pleci nicăieri şi o minune nu avea cum să se întâmple, oricât mi-aş fi dorit.

M-am ridicat şi m-am dus la uşă. Fără Lord Jost şi felinarul lui aprins, era aproape beznă, dar pe jos era ceva, poate o rază ce intra în curtea de sus, dacă era spre amiază, poate un ecou al torţei ce ardea pe coridoarele pe care mă târâseră. Oricum, a fost suficient pentru ochii mei obişnuiţi cu întunericul să găsesc colţuri şi niscaiva detalii. Am cercetat ferestruica din uşă. Aş fi putut să bag un braţ prin ea, dacă n-ar fi fost barele. Lemnul era gros de trei degete, de esenţă tare. Ar dura o săptămână de scociorât cu pumnalul să fac o gură.

Ceva a trecut în grabă pe lângă mine. Un şobolan. Îi aud în beznă. Am aruncat pumnalul. Aşa se jucau fraţii. Să prinzi un şobolan pe întuneric.

Grumlow s-a dovedit un maestru. De obicei, ne trezeam pe iarbă cu un şobolan hăcuit cu una dintre săbiile lui. Uneori foarte aproape de capul meu.

— Te-am prins.

Din moment ce aveam o dimineaţă de aşteptat, mi-am vânat victima şi am luat cuţitul.

M-am dus din nou la fereastră şi la bare. Le-am împins, încercând să-mi închipui cum ar fi fixate de lemn. Nu aveau cum să cedeze. Ce caraghios! Viaţa noastră se rezumă atât de des la o singură bucată de metal, una de neclintit! Un cuţit, o cătuşă, un cui. Gorgoth s-ar fi întins şi ar fi îndoit barele cu mâna lui grosolană. Nimic.

M-am aşezat din nou. Mă tot gândeam. În cele din urmă, am mers la fereastră şi am strigat să mă scoată.

A durat ceva. Atât cât să mă doară gâtlejul şi să-mi cedeze glasul, dar am văzut o lumină. De felinar.

— Băiete, ai o şansă să taci. După aia…

— O să mi-o închizi tu? am întrebat, lipit de uşă.

— Ai vrea, nu? Să deschid uşa. Am auzit de tine şi de maestrul Shimon. N-aş deschide uşa aia nici pentru o monedă de aur. Nu. Tacă-ţi fleanca sau o să vezi că ai băut ultima picătură de apă de pe lumea asta!

— Nu fi aşa! Îmi pare rău.

M-am întins şi am lăsat ceasul să cadă în coş.

— Uite, ia-l! Face o sută de monede. Doar adu-mi ceva bun de mâncare, te rog.

M-am lăsat pe vine. Ascultam. Ascultam. Paznicul a muşcat momeala şi zbang, mi-am trecut braţul prin uşiţa pe care se băga hrana, de la baza uşii, mi-am julit cotul şi l-am prins de gleznă. Am tras tare şi a căzut. L-am prins mai tare ca să-i trag piciorul spre fantă, dar nu s-a împotrivit.

— Fir-ar să fie!

Ticălosul se lovise la cap şi era inconştient. Voiam să-i retez numărul de degete cu ajutorul cuţitului până îmi dădea cheia. E greu să intimidezi pe cineva fără cunoştinţă.

Am luat şobolanul mort. Era cald.

Un şobolan mort are câteva întrebuinţări. O să vi le spun altă dată. Era greu pentru ce mă gândeam. Era mai greu să pun un şobolan mort pe fugă decât să-l fac pe Fratele Row să plonjeze în noroi. E greu să înţelegi un şobolan, să intri în pielea lui. Aproape că renunţasem, dar, când m-am concentrat pe foame, mi-a tresărit în mâini. Dacă un şobolan e mort nu înseamnă că nu se mai gândeşte la următoarea masă. În scurtă vreme, creatura făcea ce îi spuneam şi am împins-o prin fanta pentru mâncare.

În lumina felinarului pe care temnicerul îl atârnase de un cârlig înainte să se întindă după ceasul meu, am trimis şobolanul în cercetare.

Eu eram în masa amorfă de creier de şobolan spunându-i să roadă capătul de aţă pe care era inelul cu cheile de la cureaua temnicerului. Când inelul cu chei s-a desprins, l-am pus pe şobolan să-l târască spre mine. Într-o celulă cu adevărat sigură, nu ai fi putut descuia din interior, dar toate

sistemele au hibele lor. Am lăsat iar şobolanul să moară şi am ieşit pe coridor, fiind un om liber după ceasurile lungi de încarcerare!

Stomacul mi se strângea, dar nu simţeam că mor; eram un pic ameţit, un pic nespălat, dar era şi din cauza necromanţiei. Dacă fusesem otrăvit, atunci persoana cu pricina făcuse o treabă foarte bună.

Pe temnicer l-am legat la gură cu bucăţi de pânză şi l-am închis în celulă. M-am uitat în celelalte celule de pe coridor şi se pare că bunicul nu era genul care să închidă oamenii. Ceea ce însemna că fie îi plăceau tare mult execuţiile, fie conducea cu blândeţe.

Am ajuns la masa temnicerului, iar lumina lunii strălucea din fereastra din tavan. Era târziu, dar poate nu miezul nopţii. Aveam ceva timp să mă gândesc şi tot cumpăneam. Dacă voiam să-mi otrăvesc duşmanii, nu m-aş fi obosit cu treizeci de străjeri, aş fi încercat să eliberez tronul şi să stârnesc nedumerire. Dar e greu să otrăveşti pe cineva. Bucătăriile de la castel sunt bine păzite, bucătarii sunt de încredere, ca şi cei care bărbieresc feţele regale. Proviziile proaspete, cum ar fi cartofii sau morcovii, sunt greu de compromis. Proviziile uscate se cumpără incognito şi se duc în cămări care se încuie.

Am părăsit temniţa. Încă purtam uniforma, iar singurul paznic de la ieşire m-a lăsat să îl dau cu capul de zid. Din nefericire, e greu să ascunzi o faţă arsă. Nu poţi să-ţi prezinţi partea bună întregii lumi. Am găsit o fereastră şi m-am dus pe acoperiş.

Şi am cugetat, rezemat de horn, cu picioarele întinse pe ţiglele de teracotă ale acoperişului de la sala mare.

Nu limacşii – pardon, melcii. Nu am mâncat, oricum. Orezul atunci. Dar cum să otrăveşti orezul? Apa, fiertul şi scurgerea ar scoate tot. Atunci, şofranul. Dar fusese cumpărat de pe o navă din port cu provizii la bord. Cât de des rămâne o gospodărie fără condimente care costă mai mult decât aurul uncia? Câte nave transportă? Ce alte gospodării decât ale Celor O Sută ar cumpăra asemenea produse de lux? Dacă le pui pe toate cap la cap… ce şanse ar fi…? Care ar fi probabilitatea? Mă durea capul numai când mă gândeam la calcule.

Qalasadi!

Am coborât pe acoperiş, sperând să nu iau şi câteva ţigle cu mine. Am ajuns la jgheabul de piatră întins şi l-am trecut, uitându-mă după un loc unde era bine ţinut. Nu voiam ca domnia mea ca rege să sfârşească într-o baltă de sânge, după o cădere în gol de douăzeci de metri. Auzeam voci înfundate din mai multe odăi, oceanul, valurile ce se loveau de stânci, bâzâitul şi ciripitul insectelor nocturne de pe Coasta Calului.

Castelul Morrow se coace în soarele din sud în mare parte a anului. Iernile pot fi grele, dar rar sunt geroase. Unii bătrâni din partea locului poate că nici n-au văzut vreodată zăpadă. În consecinţă, ferestrele sunt largi şi fără paravane, obloanele grele şi deschise de primăvara până târziu, în toamnă. Ţinându-mă de marginea jgheabului şi cu

glezna stângă sub ţigle, atârnam cu capul în jos şi m-am uitat printr-o fereastră înaltă în sala mare.

În capătul îndepărtat al singurei mese lungi erau tacâmuri din argint şi cristaluri. Felinarele de perete ardeau uleiul şi răspândeau o lumină primitoare. Un servitor a adus trei carafe cu vin, două albe, una roşie. Paznicii de elită, gătiţi de sărbătoare erau în şase puncte în jurul sălii.

Servitorul a plecat. Minutele treceau. Sângele mi-ajungea la cap, ochii mă înţepau şi mă mâncau, degetele îmi amorţeau acolo unde se ţineau strâns de piatră. Se auzeau zgomote din curtea de mai jos. Agitaţie. M-am hotărât să nu mă mişc. Tăcere, din nou.

În cele din urmă, uşile din stejar negru s-au deschis şi au intrat doi servitori ca să le ţină larg deschise pentru unchiul meu, care o escorta pe Lady Agath. S-au aşezat, iar acum servitoarele le trăgeau scaunele şi-i aşezau după rang. Au mai intrat două doamne. Nişte babe pe care le recunoşteam din Salonul doamnelor. Un tânăr cu ditai burta a intrat cu paşi repezi, îmbrăcat cu mătase albastră, în ciuda căldurii. Bunica, pe care am văzut-o odată la Castelul Înalt, era escortată şi susţinută de un paj. Părea nesigură pe ea, cu părul foarte alb, pielea palidă, slabă, trasă. Apoi bunicul s-a aşezat în scaunul cu spătar mare din capul mesei. Contele Hansa m-a surprins; părea doar un pic mai în vârstă decât tata, un bărbat solid, cu barbă cenuşie şi scurtă şi cu păr lung şi des, încă negru.

Veneau din ce în ce mai mulţi servitori cu

platouri de argint, acoperite. O picătură de sudoare mi-a căzut de pe nas în întuneric. În cap aveam învălmăşeală şi sânge.

Au dezvelit mâncarea în acelaşi timp, scoţând la iveală delicatesele de azi. Fără melci. Fără orez. Am alunecat cu mai puţină graţie decât sperasem şi am intrat cu stângăcie pe fereastră, stând pe pervaz şi sprijinindu-mă în ambele mâini. A fost cât pe ce să cad. Nu vă recomand să atârnaţi cu capul în jos înainte să faceţi un număr de acrobaţie. Sperasem să trec neobservat şi poate că Lady Agath era singura persoană din sala mare care nu a ridicat privirea. Când grasul s-a ridicat în picioare şi câteva doamne au ţipat, Lordul Robert a chemat străjerul să-l apere pe conte. Contele Hansa a luat o gură de vin înainte să zică:

— Am avut un nepot pe nume William Ancrath.

— Şi eu un frate, cu acelaşi nume.

Auzind, unchiul meu s-a ridicat. Eu am lăsat marginile ferestrei. Mi-am aruncat iute pumnalul, care a lovit platoul din mijloc şi feliile galbene de cartofi, pe care se presărase sare de mare, iar boabele de piper au sărit pe masă. Din cauza muşcăturii de păianjen, degetele mă dureau şi erau umflate, iar cuţitul s-a apropiat de una dintre bătrâne mai mult decât îmi propusesem.

Alte ţipete.

— E băiatul ăla nenorocit! a strigat Lady Agath, care s-a uitat în sfârşit la mine.

— Nu eşti de acord cu aranjarea mesei… nepoate? m-a întrebat Lordul Robert.

— Dacă ai mânca ce e pe platou, n-o să mai

am rude în sud. De fapt, aş putea fi moştenitorul de drept al teritoriului!

— Jorg, mai bine cobori! mi-a zis bunicul.

Spre ruşinea mea, a trebuit să fiu ajutat să cobor cu o scară. Altfel, mi-aş fi rupt picioarele în cădere şi zidurile interioare ale sălii mari erau proaspăt tencuite. N-a fost una din cele mai impresionante intrări când am coborât cu fundul în faţă, dar tocmai le salvasem viaţa.

— Crezi că mâncarea noastră e otrăvită? m-a întrebat bunicul.

Am luat o furculiţă din argint şi am tăiat o felie de cartof.

— Să-l aduci pe Qalasadi şi să vedem dacă vrea să guste.

Lordul Robert s-a încruntat.

— Doar pentru că nu ne înţelegem cu Ibn Fayed nu înseamnă că toţi maurii vor să ne stârpească.

Contele Hansa i-a făcut semn străjerului de lângă el şi bărbatul a pornit-o din loc.

— Chiar şi aşa, e vinovat, am zis. Şi nu e dovadă mai bună decât să-l pui să încerce un pic şi din şofran.

— Din şofran? a întrebat contele.

— A venit un nou transport în bucătărie, sigilat şi ţinut în siguranţă pentru valoarea lui intrinsecă şi pentru protecţia ta. Face parte dintr-un transport mai mare, care îi omoară pe bogaţi în susul şi în josul coastei. O distrugere ce pare fără noimă. Dar ştiu pe cineva capabil să calculeze că o parte din acelaşi transport va ajunge pe masa ta, conte

Hansa. Un om care îmi ştia şi identitatea şi care credea că sunt răufăcătorul perfect şi că voi accepta vina, dată fiind originea mea.

— Adică să sapi o gaură mai mare cu sabia? a comentat Lordul Robert cu un zâmbet înflorindu-i pe buze.

O clipă m-am întrebat dacă Qalasadi luase în calcul venirea mea, dacă se întreba dacă nu pot fi o victimă pe care s-o scoată vinovată, parte dintr-un calcul mai complicat. Am dat gândul deoparte, căci mi se părea improbabil şi neliniştitor.

— Matemagicianul nostru a comis o singură greşeală. Poate că e nedrept s-o numesc aşa. Cred că s-a gândit la posibilitate şi i s-a părut suficient de îndepărtată ca să rişte. Nu i se părea probabil să-i laşi pe bucătari să irosească ingrediente aşa de fine pe simpli străjeri.

Bărbatul care se dusese trimis de bunicul s-a întors.

— Qalasadi nu e în odaia lui, conte Hansa, şi nici în observator. Se pare că plecase de la castel de cum auzise că străjerii începeau să se simtă rău.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

26 martie, *Anul 99 Interregn*

Pădurea Rennat. După-amiaza târziu.

Mă gândeam că aş putea scrie despre Hanna la mormântul ei. Sareth mi-a zis că iau jurnalul cu mine peste tot, că am prea puţin în viaţă, dacă nu mă pot despărţi de el.

Oamenii care trăiesc cu adevărat nu trebuie să scrie în fiecare minut ce li se întâmplă... sunt prea ocupaţi de lucrurile adevărate. Dar Sareth n-a plecat de un an de la Castelul Înalt, iar cât timp bebeluşul suge la ţâţa ei, eu sunt în pădurea Rennat cu monştrii!

E un căpcăun înalt de cel puţin trei metri, cu dinţi ascuţiţi şi ochi pătrunzători. Mi-a aruncat o privire la început, dar acum stă şi ciopleşte o bucată de lemn, nu cu un cuţit, ci cu unghia neagră de la *un deget gros cât încheietura mea.*

Al doilea monstru e doar un băieţel. Unul slăbuţ, dar aproape gol, cu pete roşii şi negre pe el, ca nişte flăcări. Se tupilează de la o tufă la alta, încercând să se ascundă, şi se uită la mine cu ochi mari şi negri. Când aleargă, i se văd ghearele.

Încerc să fiu ocupată. Nu vreau să mă gândesc la ce a zis Jorg.

Pe copilul-monstru îl cheamă Gog. Spune că Jorg i-a dat numele după uriaşii din Biblie. I-am zis că trebuie să fie *şi un Magog. Pare aşa de trist şi pădurea mi* s-*a părut brusc atât de fierbinte de parcă era toiul verii.*

— Şi ce vrei să te faci când o să fii mare, Gog? I-am întrebat ca să uite de ce îl supăra.

— Vreau să fiu mare şi puternic, mi-a zis. Ca să-l fac pe Jorg fericit. Şi vreau să fiu fericit ca să nu fie Gorgoth trist.

S-a uitat la căpcăun.

— Şi ce vrei pentru tine? I-am întrebat.

S-a uitat la mine cu ochi mari şi negri.

— Vreau să-i salvez, mi-a zis. Cum m-au salvat şi ei pe mine.

Oamenii lui Jorg arată de parcă n-ar fi ieşit niciodată *de pe drum. Sunt bandiţi, nu alai de rege. Sir Makin, despre care se spune că e un cavaler adevărat, e la fel de împuţit ca ceilalţi. Pe armură are noroi întărit şi pute ca o gură de canal. Însă are o prestanţă, chiar şi cu toată mizeria. Măcar Sir Makin are maniere.*

Aşa-zisul Kent cel Roşu încearcă să fie politicos, „doamna mea" în sus, „doamna mea" în jos, face o plecăciune, două. Are ceva haz. Când i-am mulţumit pentru apa pe care mi-a adus-o, s-*a înroşit de la gât până în creştetul capului. Cred că ştiu de unde i se trage numele.*

Când nu stă după mine, Kent îşi petrece mare parte din timp cioplind cu spatele rezemat de un copac şi cu un cuţit negru în mână. Vrea să facă un lup. Parcă iese din lemn, mârâind la lume. Mi-a spus că a fost pădurar odată. Cu multă vreme în urmă.

Şi mai e un băiat, Sim. Are trăsături foarte delicate, ca acel trubadur care a venit la Curte săptămâna trecută. Pare bun la suflet, dar timid. Nu vorbeşte cu mine, dar îl văd cum se uită la mine când crede că nu observ. E cel mai curat dintre toţi. Nu cred că ar putea fi mare războinic. Cu siguranţă e prea împuţinat ca să dea cu sabia.

Ştiu că Sir Makin poate lupta. Îmi amintesc că l-a pus pe Sir Galen la încercare când tatăl lui Jorg l-a asmuţit pe unul împotriva celuilalt, deşi cred că Galen al meu ar fi învins. Poate că de-asta Jorg a mutat copacul lui Sageous. Ca să îl salveze pe Sir Makin.

Ceilalţi doi de care Jorg i-a zis lui Kent cel Roşu să aibă grijă sunt ucigaşi. Se vede în ochii lor. E un uriaş, Rike, aproape la fel de înalt ca şi căpcăunul şi lat în umeri ca un luptător slav. Pare furios tot timpul. Şi mai e un bătrân, poate de cincizeci de ani, slăbănog, dur, cu tuleie albe în bărbie şi ridat ca Hanna. I se spune Row şi are ochi blânzi, dar ceva îmi spune că ochii lui mint.

Şi scrijelesc aici cu pana ca să-i aştern pe hârtie pe toţi pungaşii şi vagabonzii, pentru că mâna mea nu vrea să ştie unde s-a dus Jorg, să scrie ce ar putea face sau să schiţeze cuvintele care mi se învălmăşesc în cap.

Am încercat să-l înjunghii pe Jorg, dar a fost ca un vis. Ştiam şi nu ştiam ce face mâna mea. Nu voiam să-i aud durerea ori să-l văd sângerând. Nu-mi amintesc să fi ridicat cuţitul ca să-l iau cu mine. Mi-am zis să mă opresc. Dar nu m-am oprit.

Şi acum. Dacă ar fi Părintele Glen lângă mine. Aş vrea să-i aud durerea şi să-l văd sângerând. Nu mi-aş spune să mă opresc. Dar m-aş opri. Căci, pentru prima oară după

multă vreme, mintea mi-e limpede, gândurile sunt ale mele şi nu sunt o ucigaşă.

27 martie, anul 99 Interregn

Pădurea Rennat. Înainte de amiază. Vântul bate tare printre coroanele copacilor.

Sir Makin s-a tot plimbat nervos de colo colo. Nu spune nimic, dar îşi face griji pentru Jorg. Am văzut o patrulă mai devreme, pe câmp. O să mă caute. Sir Makin îmi spune că, cu cât mă caută mai mulţi pe mine, cu atât vor fi mai puţini la castel de care să-şi facă Jorg griji.

Cel mare. Uriaşul. Rike. Cică ar trebui s-o ia din loc. Că Jorg e capturat sau mort. Ken îmi spune că Jorg i-a ajutat pe toţi să scape din temniţe şi, dacă e prins acolo în aceleaşi temniţe, ar trebui să se ducă acolo să-l elibereze. Chiar şi Sir Makin zice că e nebunie curată.

Noaptea a fost rece şi zgomotoasă. Mi-au dat mantiile, dar preferam să-mi fie rece, nu să stau sub chestiile alea împuţite, în care colcăiau chestii. Orice se mişcă noaptea în pădure croncăne, scârţâie sau foşneşte prin frunzele moarte. M-am bucurat să văd zorile. Când m-am trezit, Sim, băiatul, stătea rezemat de copacul de lângă mine şi se uita.

Micul dejun a constat în pâine veche şi câteva bucăţi de carne afumată. N-am vrut să întreb de la ce animal. Am mâncat. Stomacul îmi chiorăia şi sunt sigură că

auzeau.

Jorg s-*a întors*. *Oamenii lui sunt mai speriaţi acum decât când credeau că se rătăcise*. *E sălbatic*, *are părul smuls şi plin de sânge*, *nu se uită la nimic*, *ochii îi tot joacă în cap*, *abia poate sta în picioare*. *Are sânge pe mâini până la coate*, *unghiile smulse*, *două îi lipsesc*.

Makin i-a zis să doarmă şi Jorg a scos un sunet îngrozitor. *Cred că a râs*. *A zis că n-o să mai doarmă*. *Niciodată*. *Şi-l cred*.

Jorg se tot mişcă, *evitând copacii cu mâna*, *izbi*ndu-*se de ce e în drum*. *Spune că a fost otrăvit*.

— Nu pot să le curăţ, *a zis şi mi-a arătat mâinile*. *Parcă* s-*a dus pielea de pe ele*.

L-am întrebat ce nu e în regulă şi mi-a zis:

— Sunt nebun şi plin de otravă.

Îşi sperie şi oamenii, *şi pe mine*. *Eu sunt singura pe care privirea lui o evită cel mai mult*. *Are ochii roşii de plâns*, *dar nu plânge acum*, *ci doar suspină*.

Stră-mătuşa mea era nebună. *Stră-mătuşa Lucin*. *Cred că avea şaizeci de ani*, *era micuţă*, *rotofeie*, *cu toţii o îndrăgeam*. *Şi* într-*o zi a aruncat cu apă clocotită pe slujnica ei*. *A aruncat apa şi apoi a luat-o razna*, *recitând poveşti pentru copii şi muşcâ*ndu-*se*. *Chirurgul* tatei *a trimis-o la Thar*. *A zis că e un alchimist acolo ale cărui*

poţiuni ar putea să o vindece. Dar, când poţiunile nu au mers, a venit cu alte metode. Chirurgul a spus că Luntar poate lua părţi din mintea cuiva până când totul rămânea sănătos.

Stră-mătuşa mea Lucin s-a întors cu o trăsură peste două luni. Zâmbea, cânta şi vorbea despre vreme. Nu mai era stră-mătuşa mea, dar părea drăguţă şi nu a mai opărit slujnice.

Nu vreau ca Jorg să păţească aşa ceva.

Jorg le-a zis oamenilor lui să mă omoare şi unii dintre ei păreau pregătiţi. Rike părea dornic. Dar Sir Makin a spus că Jorg e aiurit şi să mă lase în pace.

Jorg cică trebuie să o ucidă şi pe Sareth. Cică i-ar face un bine. Insistă. Kent şi Makin au trebuit să-l pună la pământ ca să nu se ducă la castel şi să ducă la bun sfârşit fapta. Acum stă în mizerie şi se uită la mine. Îmi tot spune ce li se face celor din temniţele tatălui său. Nimic nu poate fi adevărat. Mi se face rău când aud. Îmi simt voma în gât.

Jorg a făcut pe el. În jumătate din timp pare să vadă altceva decât pădurea ce ne înconjoară. Nu se uită la nimic, ci priveşte în gol, concentrat, apoi urlă sau râde.

A tot vorbit de bebeluşul nostru. Tot spun că e al nostru. E mai bine decât să zic că părintele Glen m-a violat. A tot zis că l-a omorât, deşi eu port păcatul, eu o să ard în

iad. Mi-a zis că a ucis copilul cu mâinile goale. Şi acum plânge. Încă are lacrimi. Răcneşte, i se lipesc de faţă muci şi mizerie din pădure.

— Katherine, l-am ţinut în braţe, un copil moale. Atât de mic. Nevinovat. Mâna mea îşi aminteşte forma lui.

Nu pot să-l ascult când vorbeşte despre el.

l-am zis lui Sir Makin de Lunthar şi cum să ajungă la Thar.

Asta a spus Jorg când l-au luat de acolo şi l-au legat de cal:

— Katherine, nu suntem amintiri, ci vise. Noi toţi. Fiecare parte din noi e un vis, un coşmar de sânge, vomă, plictiseală şi frică. Şi când ne trezim... murim.

Când i-au dus calul, a strigat la mine, dar părea mai lucid decât înainte.

— Sageous ne-a otrăvit pe amândoi, Katherine. Cu vise. Îşi pune mâinile pe capetele noastre şi trage de firele care ne fac să dansăm şi noi dansăm. Nimic nu e adevărat. Nimic.

Am mers pe pajişti până la drumul Romei, pe care l-am urmat până la Castelul Înalt, *când m-au găsit soldaţii, care m-au însoţit înapoi. Voi zice „înapoi", nu „acasă".*

Pe drum cuvintele lui Jorg îmi tot răsunau în gând, de parcă mă apucase nebunia. Mă tot gândeam la visele din ultima vreme. Mi

se pare că l-am auzit pe Sageous chemând-o pe vrăjitoarea viselor înainte, dar cumva s-a şters, a devenit neimportant. Nu uitasem, dar nu mai vedea. Cum n-am mai văzut cuţitul cu care l-am înjunghiat pe Jorg.

Acum îl văd.

Păgânul a fost în mintea mea. Ştiu. A scris poveşti acolo, în craniu, în spatele ochilor, ca şi cum e scris pe pielea lui. Va trebui să mă gândesc. Să desfăşor firul. La noapte o să visez o fortăreaţă şi o să dorm între zidurile ei. Şi vai şi amar de cel care vine să mă caute acolo!

Soldaţii au intrat pe Poarta Romei în Oraşul de Jos, de-a lungul Punţii Schimbării, iar râul era roşu de la soare. Ştiam că s-a întâmplat ceva oribil. Tot oraşul Crath era tăcut, de parcă un secret oribil se răspândea pe alei ca otrava în vene. Obloanele, de obicei deschise în zori, se închideau când treceam.

La Castelul Înalt se auzea dangătul monoton al clopotului. Clopotul de fier din turn. M-am dus să-l văd, dar n-a sunat niciodată. Ştiam că trebuie să fie aşa – niciun altul nu ar putea răsuna aşa de aspru. Şi, drept răspuns, vocea profundă a Doamnei Noastre.

I-am întrebat pe soldaţi, dar n-au zis nimic, nici măcar nu voiau să intuiască. Nu i-am recunoscut pe oameni, doar culorile, nu

erau străjeri la castel, ci unităţi de armată pentru căutare.

— Şi-a ucis tatăl? i-am întrebat. L-a ucis?

— Doamnă, v-am căutat toată noaptea. N-am auzit nimic de la castel.

Sergentul a plecat capul şi şi-a dat jos coiful. Era mai bătrân decât îmi închipuisem, obosit şi se legăna în şa.

— Mai bine să vină veştile de la sine, a adăugat.

M-a trecut un fior rece. Jorg o ucisese pe Sareth. O sugrumase pentru că îi luase locul mamei lui, în dreapta lui Olidan. Ştiam că mă vor duce să-i văd leşul rece şi alb, întins în cripta unde sunt cei din neamul Ancrath. Mi-am muşcat buzele şi n-am zis nimic, am lăsat caii să parcurgă distanţa care mă separa de veşti.

Am intrat prin Poarta Triplă, cu copitele clămpănind pe piatră, grăjdarii erau pregătiţi să ia frâiele şi să mă ajute să descalec de parcă aş fi fost o babă. Clopotul de fier tot răsuna de-ţi dădea dureri de cap şi-ţi făcea barba să se încordeze.

Cineva a aprins un băţ cu mir, care fumega în suportul pentru torţă, lângă troliu. Dacă durerea avea un miros, atunci aţa era. Şi noi ardem mir în Scorron pentru morţi.

*De la arcada ferestrei, deasupra balconului de la capelă, între dangăte, auzeam oameni jeli*ndu-*se. O voce de femeie. Sora mea nu scosese asemenea*

sunete niciodată, doar o ştiam, iar teama ce mi s-a cuibărit în suflet la poarta Romei mi se învârtea acum în burtă. Sunetele durerii, crude şi deschise ca orice rană, nu puteau fi pentru Olidan.

44

Cu patru ani în urmă

M-am dus la bunica în odaia ei. Unchiul Robert mă avertizase că arăta mai bătrână decât bunicul.

— Nu mai e femeia de odinioară, mi-a zis. Dar are momentele ei.

Am dat din cap şi m-am întors s-o iau din loc. M-a prins de umăr.

— Fii blând cu mama! m-a rugat.

Chiar şi acum mă credeau un monstru. Odată căutasem să dau naştere la o legendă, să semăn frică în sânul celor care mi-ar sta împotrivă. Acum târâm poveştile după mine, în casa mamei.

Slujnica m-a poftit să stau pe un scaun comod, în faţa celui pe care era bunica.

Dintre toţi, ea semăna cel mai mult cu mama. Avea ceva în forma pometţilor şi a craniului. Stătea cocoşată, cu o pătură pe genunchi, deşi era cald. Părea mai mică decât mi-o aminteam şi nu pentru că nu mai eram copil. Parcă se închisese după moartea fiicei, parcă voia să fie o ţintă mai mică pentru o lume ostilă.

— Te ţin minte când erai mic. Nu-l cunosc deloc pe bărbatul din faţa mea, mi-a zis.

Ochii i se mişcau, căutând ceva familiar.

— Când îmi văd reflexia, simt acelaşi lucru, bunico.

Şi cutia de la şold, acum într-un buzunar de catifea, mi se părea prea grea s-o duc. *Nu mă cunosc deloc*.

Am stat în tăcere un minut, care a părut lung.

— Am încercat s-o salvez. Aş fi zis mai mult, dar nu-mi veneau cuvintele.

— Ştiu, Jorg.

Distanţa dintre noi s-a micşorat şi am vorbit despre anii trecuţi, despre vremurile când eram amândoi mai fericiţi, am avut în faţa ochilor o imagine a lumii pe care o uitasem şi a fost bine.

*

Şi când stăteam la picioarele ei, cu genunchii la piept, cu mâna la încheietura din faţa lor, bătrâna aceea a cântat cântecele pe care le cânta mama cu multă vreme în urmă, aşa cum făcuse în camera de muzică de la Castelul Înalt, pe clapele negre şi albe. Bunica a pus versuri pe muzica pe care mi-o aminteam, dar n-o auzeam, şi am stat, în timp ce umbrele se măreau şi soarele apunea.

*

Mai târziu, când tăcerea relaxantă m-a convins că adormise, m-am ridicat să plec. Am ajuns la uşă fără niciun zgomot, dar, când am atins mânerul, am auzit-o pe bunica:

— Spune-mi despre William!

M-am întors şi am văzut-o cum se uita la mine cu o privire mai pătrunzătoare decât înainte, de parcă un vânt neaşteptat mişcase draperiile vârstei şi o arăta cum fusese – puternică şi atentă –, chiar dacă doar o clipă.

— A murit.

N-am putut să zic altceva.

— William a fost un copil excepţional.

Avea buzele zbârcite şi se uita la mine, aşteptând.

— L-au ucis.

— V-am cunoscut pe amândoi, tu probabil că eşti prea mic ca să-ţi aminteşti.

S-a uitat la cămin, de parcă se uita la amintirea flăcărilor.

— William avea ceva sălbatic, a continuat. Şi tu, Jorg. Acelaşi amestec de duritate şi inteligenţă. L-am ţinut şi am ştiut că, dacă mă iubea pe mine sau pe altcineva, nu va renunţa niciodată. Şi, când îl supăra cineva, era… crud. Poate că amândoi aţi fost sortiţi să fiţi aşa. Poate că asta se întâmplă când doi oameni sunt puternici şi atât de diferiţi şi fac copii.

— Când l-au nenorocit… Fulgerul mi l-a arătat rapid, în trei momente, în timp ce îl cărau. Într-un moment se uita fix la spini, în inima măceşului. Se uita la mine. Fără frică. În al doilea, a fost dus de picioare. În al treilea, izbit de pietre, având bucăţi roşii de craniu printre buclele blonde. Mama îi spunea „micul meu împărat”. Blondul din stirpea aceea, într-o curte plină de Ancrath bruneţi

Steward.

— Pe cine au nenorocit, dragule?

— Pe William, i-am zis, dar iar îşi arăta vârsta şi m-a văzut prin prea multe zile.

— Nu eşti el, mi-a zis. Am cunoscut un băiat ca tine odată, dar nu eşti el.

— Da, bunico. M-am dus la ea, am sărutat-o pe frunte şi apoi m-am îndepărtat.

Mirosea ca mama, acelaşi parfum şi ceva din mirosul ei m-au făcut să lăcrimez şi abia am găsit uşa prin întuneric.

*

Mi-au dat o odaie cu vedere la mare, în turnul de est. Lumina lunii atingea valurile şi eu ascultam oftatul apei în noapte.

M-am gândit din nou la muzica pe care o cânta mama, pe care mi-o aminteam în imagini şi nu am auzit-o niciodată. I-am văzut mâinile mişcându-se pe clape ca întotdeauna, umbrele braţelor ei, mişcarea umerilor. Şi, pentru prima dată în toţi anii de când ne-am suit în trăsură, sunetul notelor tăcute mi-a ajuns la urechi. Mai vag şi mai evaziv decât al săbiilor, dar mai vital, mai important.

*

După două zile Hansa m-a chemat în sala tronului, construită lângă zidul din spate al castelului, unde un cerc de sticlă al Constructorilor oferă Mării de Mijloc vedere la umbrele

schimbătoare. M-am uitat la bătrân, cu spatele la valurile îndepărtate, soarele care apunea colorându-le roşu-aprins şi, când se spărgeau uşor, gata să acopere orice tăcere.

— Jorg, îţi suntem îndatoraţi, mi-a zis bunicul.

De fapt, unchiul meu stătea în picioare în dreapta tronului bunicului, în timp ce bătrânul stătea comod pe scaunul din oase de balenă.

— Suntem rude, am spus.

— Şi ce pot face rudele pentru tine?

O fi contele Hansa tatăl mamei, dar era suficient de viclean să ştie că tinerii nu traversează jumătate de continent doar ca să-şi viziteze rudele bătrâne.

— Poate ne ajutăm unii pe alţii. Dacă în vremuri de restrişte primeşti ajutor militar, el îţi poate salva viaţa. Poate că acest Ibn Fayed devine o ameninţare şi vine o zi când oamenii din ţinuturile de sus se unesc pentru a face front comun cu Casa Morrow ca să i se opună. Poziţia mea e ameninţată şi trupele bunicului sau cavaleria pot fi de ajutor.

— Te simţi ameninţat acum? m-a întrebat bunicul.

— Nu, i-am răspuns. N-am venit disperat să te implor. Caut o alianţă strategică. Ceva care să se întindă pe ani buni.

— Pământurile noastre sunt foarte îndepărtate.

— S-ar putea să nu rămână mereu aşa.

Mi-am permis să zâmbesc. Aveam planuri de extindere.

— Mi se pare ciudat că vii de departe, când

armatele tatălui tău sunt la câteva zile de porţile tale.

Contele îşi dădea cu limba peste dinţi de parcă ar fi gustat ceva putred.

— Tata e un duşman căruia îi fac faţă pe câmpul de luptă când vine vremea.

Contele s-a plesnit peste coapsă:

— Ăsta e genul de alianţă cu care aş fi de acord!

S-a uitat la mine o clipă şi a izbucnit în râs.

— Jorg, eşti fiul tatălui tău, a adăugat. N-o să te mint, dar e greu să am încredere în tine. Mi-e greu să-mi trimit oamenii să lupte şi să moară pe pământ străin pentru băiatul lui Olidan.

— L-ar durea să audă că-mi zici una ca asta.

Lordul Robert s-a aplecat şi i-a şoptit ceva la ureche tatălui său.

— Jorg, dacă ţi-ai lega soarta de a mea, am avem nevoie de legături mai puternice. Lady Agath ne este dragă bunicii tale şi mie. Fiul ei e domnitor în Wennith şi are două fiice. Sunt mici acum, dar în curând o să fie gata de măritiş. În ziua când o vei lua de soţie pe una dintre ele, soldaţii mei o să fie pregătiţi să lupte pentru cauza ta.

Contele s-a rezemat de speteaza tronului şi a zâmbit larg.

— Ce zici, Jorg? m-a întrebat unchiul Robert, zâmbind şi el.

Mi-am depărtat mâinile.

— Da?

Robert a făcut semn unui cavaler de la uşa pe care a deschis-o şi a vorbit cu un servitor. Fălcile

capcanei s-au închis în jurul meu. Zburaseră păsări în cele două zile de când fugise Qalasadi. S-au întors răspunsuri, căruţele porniseră la drum.

— Kalam Dean, lord de Wennith, al treilea! a anunţat vestitorul, asudat în mătăsuri. Şi Lady Miana.

A intrat un om îndesat, cu păr cărunt şi subţire. Aproape la fel de bătrân ca bunicul, purta o tunică albă, simplă şi ar fi putut trece drept călugăr, dacă n-ar fi avut la gât un lanţ gros de aur, care îi atârna până la piept. Un rubin cât un ou de porumbel îi atârna de lanţ. Lady Miana venea după el, o copilă de opt ani, cu o crinolină din mătase, care aproape o înghiţea, cu ochii mari şi faţa roşie de la căldură, cu o păpuşă pe care o strângea tare în mâini.

Lordul de Wennith a venit cu paşi mari la mine, fără preambul, ridicând capul ca să mă măsoare cu privirea, de parcă ar fi cercetat un cal. Am rezistat impulsului de a rânji la el. Era rotofei, cenuşiu şi bătrân, dar avea o privire care îmi arăta că ştie ce face, cunoştea oamenii, iar ideea de a-şi trimite fiica în pat cu mine îi displăcea la fel de mult ca şi mie. S-a apropiat de mine ca să-mi spună ceva secret sau să mă ameninţe. Când s-a apropiat, rubinul s-a mişcat pe lanţ, captând razele slabe ale soarelui. Ele parcă au rămas acolo, iar mijlocul parcă a luat foc, lumina trezindu-mi ceva în sânge. M-a trecut un val de căldură şi m-am chinuit să nu ating nestemata.

— Ascultă bine la mine, Ancrath! mi-a zis Kalam Dean de Wennith, dar rubinul i s-a întors la piept, punând capăt discuţiei.

A scos un strigăt de durere şi s-a tras înapoi, având un colţişor ars, care fumega pe tunică, sub piatră.

În timp ce gărzile se grăbeau să ajungă la Wennith şi bunicul chema servitorii, copila s-a apropiat de mine.

— Lady Miana?

M-am lăsat în genunchi ca să fiu la acelaşi nivel cu ea şi mi-am întors faţa ca să n-o sperii cu arsurile mele.

— Şi cum o cheamă pe păpuşa ta? am întrebat-o.

Aveam puţină experienţă cu copiii, dar părea un început sigur. S-a uitat în jos surprinsă, de parcă nu ştiuse că jucăria e acolo.

— O! a exclamat. Nu-i a mea. Eu sunt aproape mare. E a lui Lolly, sora mea.

Îmi îndruga o minciună: i se părea amară şi se strâmba. Primele ei cuvinte, şi deja o făcusem mincinoasă. Dacă ne căsătoream vreodată, avea să fie una din fărădelegile mele minore. Îi voi ruina viaţa acestei fetiţe, cu păpuşa ei de cârpă. Dacă are creier, o să fugă. Dacă are o brumă de minte, o s-o pun pe fugă. Dar pe tatăl ei îl voi minţi, voi zâmbi şi voi fi pentru moment genul de bărbat pe care şi-l dorea, pentru un cal greu promis şi cinci sute de călăreţi pe cei mai buni armăsari din Coasta Calului.

Un părinte de la capela Morrow l-a ajutat pe lordul Wennith să iasă din sala tronului cu ajutorul unui străjer. Miana s-a dus după ei. S-a oprit şi s-a întors.

— Să nu mă uiţi! mi-a zis.

— Nu te uit, am dat din cap, încă în genunchi. O zi mândră ca asta îmi va rămâne în suflet pentru totdeauna, dacă voi dori. Miana, i-am zis cu un surâs, n-o să las amintirea ta să se şteargă. Am unde s-o ţin în siguranţă.

În ziua următoare eu şi Kalam Dean am terminat negocierile. N-a mai adus rubinul la discuţii, dar mi l-a promis zestre pentru Miana. Şi în aceeaşi seară am aflat cum să scot o amintire nedorită din mine şi s-o pun în cutia de aramă a lui Luntar. Am păstrat doar numele Mianei, că trebuia s-o iau de soaţă şi o mie de soldaţi pe cai o să-mi răspundă la chemare.

*

O să vă povestesc altă dată cum mi-am petrecut timpul la Castelul Morrow şi cum a fost pe drumul de întoarcere la ţinuturile de sus. Însă, înainte să plec, în ziua logodnei, m-am dus în camera de sub pivniţă, de data asta cu permisiune.

Unchiul meu îi zicea „camera morocănoşilor”. Maşinăria părea să aibă doar trei comenzi. În primul rând, să ţină aprins numărul de becuri luminoase din părţile vechi ale castelului. În al doilea rând, să tragă apă de mare de sub stânci şi s-o transforme în apă de băut pentru fântânile din jurul curţilor. Şi, în cele din urmă, ca Fexler Brews să se bucure de o viaţă în care dispreţuia ignoranţa celor vii, ne compătimea existenţa şi se plângea de lucrurile pe care le lăsase neterminate.

— Pleacă!

Fexler şi-a făcut apariţia când am intrat în cameră şi a repetat salutul.

— Aştept, i-am zis din nou.

— A, eşti tânărul cu întrebări. Să ştii că şi eu am fost cândva un tânăr cu multe întrebări.

— Ba n-ai fost. Eşti o umbră a unui om. N-ai fost niciodată tânăr… doar nou.

— Şi ce vrei să mă întrebi? m-a luat, uitându-se urât.

— Poţi să-ţi sfârşeşti existenţa? l-am întrebat.

— Nu toată lumea caută un sfârşit, băiete.

— Crezi că eu asta fac?

— Toţi tinerii sunt un pic îndrăgostiţi de moarte.

— Aş fi mai mult decât îndrăgostit de ea, dacă aş fi petrecut o mie de ani într-o pivniţă.

— A fost dificil, a recunoscut Fexler.

— Ai voie să-ţi pui capăt zilelor? l-am întrebat.

— Copile, eşti obsedat de moarte.

— N-ai răspuns la întrebare.

— Nu am voie să răspund la întrebare.

— Complicat!

M-am dat în spate şi m-am aşezat pe scările de jos:

— Aşadar, ce poţi face pentru mine?

— Pot să-ţi ofer trei întrebări.

— Ca un duh.

— Da, dar el îndeplineşte dorinţe. Mai ai două.

— A fost o observaţie, nu o întrebare! am strigat.

Mi-am muşcat buza.

— Juri să dai răspunsuri complete şi sincere?

— Nu. Mai ai două.

Fir-ar să fie!

— Spune-mi despre arme!

— Nu. Mai ai una.

— Arată-mi cel mai folositor şi cel mai portabil obiect făcut din magia Constructorilor care se află în cameră.

A ridicat din umeri şi a arătat ceva ce părea a fi una dintre valve pe o maşinărie înnegrită. M-am dus s-o cercetez. Nu era o valvă, era altceva. Un inel într-o cavitate.

— Nu prea e portabil.

— Învârteşte-l!

Am curăţat zona cu mâneca. Un inel de argint, de vreo opt centimetri, se afla în vârful unei proiecţii cilindrice îndesate. Erau şanţuri neadânci pe margini şi astfel aveam tracţiune. L-am învârtit. Era înţepenit, dar am reuşit să învârtesc inelul, iar oasele mâinii au trosnit.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am învârtit din nou. A fost mai uşor. Din nou. L-am învârtit de câteva ori şi inelul mi-a ajuns în palmă.

— E drăguţ, am zis.

— Uită-te prin el, mi-a sugerat Fexler.

L-am dus la ochi. O secundă, apoi o imagine mi s-a suprapus peste ochi, un cerc albastru cu alb, complex şi cu multe detalii. Mi-a amintit de globul de zăpadă al lui Alaric.

— E minunat. Ce e?

— Toată lumea ta. Văzută de la douăzeci de

mii de mile de sus.

— Ce sus e! Ce sunt vârtejurile albe?

— Formaţiuni atmosferice.

Părea incredibil să văd nori de sus, nu de jos, şi acum aveam în faţa ochilor întregul ciclu.

— De când? De pe vremea ta?

— De azi. De acum.

— Nu e doar o pictură?

— Vezi lumea aşa cum e acum. În vremea ta.

Am apucat altfel inelul şi am căzut sau m-am simţit parcă aş fi căzut, coborând vertiginos şi spre stânga, ca un vultur care planează. Vedeam o mică ondulare la capătul unui nor mare şi tărâmul de jos, un fir strălucitor, ţesut peste întinderile verzi şi maro. M-am împiedicat, dar am reuşit să-mi păstrez echilibrul.

— Văd un râu!

M-a apucat un instinct de pe timpuri. Suspiciunea mi-a scos inelul şi viziunile din raza vizuală.

— De ce?

— De ce? a întrebat.

Am învârtit inelul între arătător şi degetul mare.

— Se spune să ai grijă când fantomele îţi aduc daruri.

— Da, aşa spun grecii, dar principiul e sigur, s-a încruntat Fexler. Ai ceva care mă interesează. Din câte se pare, aparenţele înşală, în cazul tău. Un câmp de luptă nu-mi coboară scările în fiecare zi.

— Un câmp de luptă?

— Eşti o legătură între două forţe energetice opuse, tinere – una întunecată, alta luminoasă. Am termeni tehnici pentru ele, dar cred că e suficient să zic „lumină” şi „întuneric”. Dacă le mai dai timp, o să te sfâşie. La propriu. E un proces exponenţial, sfârşitul va fi brusc şi „violent”.

— Şi de unde ştii?

M-am uitat din nou la inel.

— Jorg, uite o lecţie de viaţă. Dacă te uiţi la ceva şi acel ceva se uită la tine. Inelul ţi-a scanat creierul în detaliu.

Mi-am încleştat maxilarul. Nu-mi plăcea ideea de a fi măsurat şi clasificat.

— Dar ai descoperit ceva neaşteptat, nu ce căutai?

— Ştii ce căutam, mi-a zâmbit Fexler. Ai fi drăguţ să pui inelul la loc?

Am scos cutia cu amintiri. Azi mi se părea că îmi tremură în mână. Inelul-vizionar s-a izbit ca doi magneţi care se atrag. O clipă imaginea lui Fexler a fost mai strălucitoare.

— Interesant! a remarcat. Necizelat, dar inteligent. Chiar remarcat.

Cutia şi inelul s-au desprins – terminaseră socotelile. Fexler m-a fixat cu o privire pătrunzătoare.

— Băiete, te pot ajuta. Focul şi moartea şi-au înfipt cleştii în tine. Spune-i magie. Nu e, dar o să meargă mai uşor, dacă zicem că aşa e. Rănile tale ancorează vrăjile, ambele încearcă să te tragă în locurile de unde izvorăsc. Separat, te-ar trage jos, în timp, ar face altceva din tine, ceva neomenesc.

Mă înţelegi?

Am dat din cap că da. Ferrakind şi cu Regele Mort mă aşteptau în două iaduri separate. Fexler s-a uitat la cutia pe care o ţineam strâns în mână.

— Te salvează faptul că forţele sunt în opoziţie. Însă în curând o să te sfâşie.

A aşteptat să vorbesc, să implor sau să-i cer ajutorul. Mi-am ţinut gura şi m-am uitat la el.

— Pot să te ajut.

— Cum?

Mi-a aruncat un zâmbet timid.

— E gata. Am legat ambele forţe prin cutia aia interesantă. E mult mai puternică decât tine. S-ar putea să ţină la nesfârşit. Şi, câtă vreme e aşa, procesul ar trebui să fie oprit, nicio putere n-ar trebui să te cuprindă sau să te tragă mai adânc.

— Şi ce vrei pentru acest… dar? l-am întrebat.

A evitat întrebarea, dând din mână iritat!

— Jorg de Ancrath, nu uita! Nu deschide cutia! Dacă o faci, munca mea e compromisă. O deschizi şi eşti terminat.

Cutia a strălucit învârtindu-se în mâna mea.

— Şi Pandora avea una.

M-am uitat după Fexler ca să audă şi el gluma, dar dispăruse. Au trecut câteva minute. Eram singur în celulă şi cântăream cutia şi inelul în mână. Scosesem mai mult de trei răspunsuri de la fantomă, dar aveam o mie de întrebări în plus decât când începusem.

— Întoarce-te! Sunam prosteşte.

Fantoma nu s-a întors. Am pus inelul în buzunar. Interesant sau nu, mi se părea ciudat că

morocănosul mă alesese pe mine, nu pe ceilalţi pe care îi vizitase. Unchiul Robert nu a menţionat niciodată vreun dar sau răspunsuri la întrebări. Fexler voia ceva de la mine. Ceva personal. Reieşea clar din ultimul lui zâmbet timid. Poate că era mort de o mie de ani, poate era Constructor sau povestea unui Constructor dintr-o maşinărie cu valve şi magie, dar înainte de toate fusese om şi îi ştiam cum sunt. Voia ceva, ceva ce nu putea avea şi credea că îi pot oferi eu.

Mă întrebam dacă, în ciuda sfidării, moartea îl interesa şi pe el. Nu suntem făcuţi să trăim de-a pururi sau să locuim singuri. O viaţă fără schimbare nu e viaţă. Spiritul de sub Muntele Honas era de acord cu mine. Poate că singura cale pe care o avea Fexler Brews ca să-mi spună era să-mi ofere darul lui. Şi să spere că îl voi ajuta. Voia ceva, de asta eram sigur. Fiecare dintre noi vrea ceva.

Va trebui să mă gândesc. Maşinăria l-a creat pe Fexler. Bunicul nu-mi va mulţumi că i-am distrus sursa de apă proaspătă şi de-acum nici oamenii care vor trebui să scoată apa din fântână. Dispărut sau nu, Fexler Brews şi cu mine nu ne încheiaserăm socotelile.

*

Am vorbit cu unchiul meu în noaptea în care m-am dus la Fexler în pivniţă. Am stat în turnul de observaţie cu o carafă de vin, făcută din teracotă, care părea suficient de veche ca să fi fost

descoperită la săpături în sarcofagul unui faraon, şi două pocale de argint, pe care erau desenaţi doi cai pe picioarele din spate. O briză răcoroasă trecea prin arcade, iar stelele erau cu duiumul pe cerul întunecat.

— Mama ta obişnuia să vină aici când eram copii, mi-a zis Robert.

— Ne-a învăţat numele stelelor. Deşi William era mic. Nu găsea decât steaua câinelui şi Steaua Polară.

L-am văzut pe Will arătând cu degetul, cu braţul întins de parcă voia să atingă fiecare stea, cercetând cu degetul.

— Sirius şi Polaris.

Robert sorbea din vin.

— Nu-mi amintesc mai mult. Rowen avea o înclinaţie. La anumiţi gemeni, darurile nu sunt împărţite în mod egal. Ea avea minte şi frumuseţe. Eu… pasiune pentru cai.

— Eu pentru ucis.

Vinul îmi trecea pe limbă, iar aroma era întunecată şi în mai multe note.

— Sigur ai mai multe pasiuni.

Robert mi-a arătat o constelaţie prin arcada ferestrei.

— Care-i aia? m-a întrebat.

— Orion.

M-am ridicat să mă uit.

— Betelgeuse, Rigel, Bellatrix, Mintaka, Alnilam, Alnitak, Saiph, am numit eu părţile uriaşului.

— Ai simţit când a murit? Aşa se întâmplă la

gemeni?

— Nu, s-a uitat el în pocal.

— Poate că da. Şi-a pus vinul în faţă. Poate aşa a fost pentru ea. Când am fost prins în Stânca Crab de fluxul de primăvară, Rowen a ştiut unde să aducă străjerul cu frânghii. Eram copii, nu aveam nici zece ani, dar cumva a ştiut. Un alt talent pe care nu l-am avut amândoi.

M-am uitat la el, duşmănindu-l oarecum pentru că petrecuse atâţia ani cu ea. Era mama mea, şi totuşi îmi scăpau multe despre ea, un pic mai mult în fiecare zi, ca nisipul printre degete. Nu i-am fi putut schiţa chipul, nu-i ştiam culoarea ochilor sau altceva concret, doar unghiuri, priviri fugare, momente, parfumul şi moliciunea ei. Siguranţa pe care o avea şi noaptea când am aflat că totul e o minciună.

— M-am dus în camera morocănosului azi-dimineaţă.

Inelul Constructorilor îmi atârna de un lanţ la gât, sub tunica pe care mi-o dăduse servitoarea lui Robert. M-am gândit să-l scot să i-l arăt, dar nu am făcut-o. Obiceiurile învăţate pe drum mor greu. Pusesem mâna pe el, era al meu şi aveam să ţin ascuns asul din mânecă. Metalul atârna greu în dreptul inimii. Poate că era din cauza vinii.

— Tot praful şi păianjenii, doar ca să-ţi spună o fantomă să te duci naibii!

Unchiul a luat o gură de vin.

— Şi eu mă duceam de câteva ori pe an, a continuat. Dar morocănosul nu se schimbă niciodată, însă, în cele din urmă, eu da.

— Ştii ce face maşinăria? l-am întrebat.

— Cine ştie la ce e bună drăcia aia? Pompează apă… asta înţeleg, dar ei cică tot ce au făcut Constructorii face zece lucruri diferite. Taică-meu a lăsat-o în pace şaizeci de ani, tatăl lui nu s-a atins de ea şi tatăl lui înaintea lui. E dintr-o lume pe care mai bine o uităm. Gelleth ar fi trebuit să te înveţe.

Vinul meu era acru. Lumina soarelui Constructorilor ajungea şi aici într-o noapte de vară, pe Coasta Calului. Oricum, se înşela. Constructorii nu dispăruseră, nu îi puteam uita. Fantomele lor răsunau în maşinăriile îngropate în catacombele noastre, ochii lor ne priveau din nori, ne duceam războaiele noastre mici în umbră. Poate că încă purtam aceste războaie instigaţi de ei, ceva care să ne ţină ocupaţi ca să fim prea concentraţi pe prezent ca să ne gândim la trecut.

— Gelleth m-a învăţat o groază de lucruri. Suntem copii într-o lume care nu ne aparţine şi nu o înţelegem. Că suntem singuri şi fie că eşuez, fie că am succes depinde de cât de puternică mi-e voinţa. Şi de cât de departe sunt dispus să merg. Şi nimeni nu va veni să ne ajute când vom fi la ananghie. Şi unele lucruri nu pot fi îndreptate, chiar dacă aduci soarele pe pământ şi sfarmi munţii.

M-am gândit la Gelleth, la fantomele pe care le scosese Chelia din mine. Din noaptea cu furtună şi spini mă bântuie ce-mi făcuseră ceilalţi. Gelleth m-a învăţat că poate să mă bântuie şi ce le-am făcut eu altora.

Copilul mort mă privea, strivit de parapet, plin

de sânge, amintindu-mi de William şi de răscruce, cu ochii strălucitori. O altă fantomă, alt necaz care-şi căuta o casă.

— N-ai venit niciodată. Am crezut că vei veni.

Îl vedeam în gând pe unchiul Robert venind călare la Castelul Înalt, de o sută de ori, cu cavalerie de la Casa Morrow după ea, ca să ceară socoteală pentru moartea surorii lui, ca să-şi revendice nepotul şi să-l ia acasă. Dacă Morrow s-ar fi ridicat ca să răzbune moartea mamei, nu ar mai fi fost niciun Gelleth. Ani pe drum. Râuri de sânge. Vreun copil mort care să mă privească.

Robert studia pocalul.

— Ai fugit din Ancrath înainte să aflăm de moartea lui Rowen. Olidan a dat de veste greu şi noi am aflat târziu.

— Dar nu au venit.

Furia din trecut creştea în mine şi m-am dus repede la scări, în caz că-mi pierd controlul. Urcasem treptele ca rege, un bărbat care se apropia de cincisprezece ani, iar acum un copil rănit şi plin de ură striga prin mine, de-a lungul anilor.

— Jorg…

— Nu!

Mâna pe care am ridicat-o ca să îl ţin pe loc îmi tremura, îmi stăpâneam sentimentele feroce şi aerul părea să clocotească. Nu ştiam că astfel amintirile mă vor copleşi.

Am fugit din turn, speriat că o să am pe mâini sângele unui al doilea unchi.

*

În dimineaţa următoare am pus capăt durerii dintre noi, însă cu politeţuri şi cuvinte goale care, în loc să cureţe rana, nu rezolvă nimic. Nu l-am lăsat să mai aducă vorba. În schimb, i-am vorbit despre Ibn Fayed şi Qalasadi. Depusesem eforturi considerabile ca să aflu de ce muriseră mama şi William şi iată aici doi oameni care aproape că-mi luaseră toată familia: unchiul, bunica, bunicul. Matemagicianul mi-a văzut limpede secretul şi a decis să le ia pe toate, înainte să ştie că sunt printre ei, să le otrăvească pe toate rudele mamei şi pe mine, ca un fel de compensaţie oribilă. Nu părea să fie nicio răutate în gestul lor, doar calcule, însă nu puteam lăsa neterminată o ecuaţie. N-ar fi fost normal.

Robert a încercat să mă înduplece să nu mă răzbun.

— Ibn Fayed va veni la timp şi îşi va risipi puterile. Atunci va sosi momentul să dea socoteală.

Dar eu aveam planuri mai devreme. Răzbunarea poate fi calea uşor de urmat, deşi uneori credem că e cea mai grea.

*

Peste câteva luni am plecat pentru ultima oară, bronzat, mai înalt, cu provizii şi încărcat cu daruri. Desagile-mi erau burduşite şi tentante pentru orice bandit de pe drum. Am luat ce conta mai mult.

Cutia cu spini gravaţi, inelul Constructorilor şi arma care l-a ucis pe Fexler Brews în urmă cu peste nouă sute de ani, ceva tare şi greu, prins sub braţ. Mereu mi s-a părut că un refuz e o provocare, nu o reacţie.

Pe lângă comori, am plecat cu un mesaj sau o mantră. *Să nu deschizi cutia*! *Dacă o deschizi*, *munca mea se duce de râpă*. *Dacă o deschizi*, *eşti terminat*!

Să nu deschizi cutia!

N-o să-l vezi pe fratele Grumlow încercând să te înjunghie, ci doar durerea din ochi pe când te prăbuşeşti la pământ.

45

Ziua nunţii

Când s-a izbit de zidul turnului fortificat, bolovanul a scos un zgomot care mi-a acoperit vocea. Un scut a căzut din cârlig şi s-a izbit tare de pământ, răscolind praful.

— Poarta n-o să ţină, am zis din nou.

— Atunci, o să ne luptăm cu ei în curte, a răspuns Sir Hebbron.

M-am hotărât să nu-i spun că el mi se predase în aceeaşi curte cu patru ani în urmă, având-u-i în spate doar pe Gog şi pe Gorgoth, nu pe cei paisprezece mii de oameni ai Prinţului de Arrow.

Dacă ar fi fost aici, şi Coddin ar fi zis să ne predăm. Nu de teamă, ci din milă. Poate că ar

spune-o, când ne-am retrage în turn, şi ne-ar cere să-l scutim de expresii ca „oamenii obişnuiţi care se adăpostesc la Bântuit”.

Dar Coddin nu era aici.

Copilul mort se uita la mine dintr-un colţ în umbră, în fiecare an mai mare şi mai trist. Îl vedeam cu coada ochiului ca şi cum ar fi vorbit, dar, dacă mă uitam la el, tăcea mâlc, cu buzele vineţii pecetluite. Ce om poate spera la o victorie, când osânda îl priveşte din fiecare con de umbră? Fantoma asta e doar a mea, nu e un şiretlic de-ale Cheliei, nu era trimis de Regele Mort, era doar o amintire tristă şi tăcută a unei crime pe care nici cutiuţa lui Luntar nu putea s-o ţină complet secretă.

A mai căzut ceva şi mi-am luat privirea din colţ, hotărându-mă să uit clipa.

Cavalerii şi căpitanii se uitau la mine, iar lumina de la ferestrele înalte li se reflecta pe armură. Erau făcuţi pentru război. Mă întrebam pe câţi din ei îi voi sacrifica pentru a-l opri pe Prinţul de Arrow. Pe câţi o să-i sacrific doar ca să-l rănesc, doar ca să îi nimicesc armata.

Răspunsul a fost că pe toţi.

— Când vin, o să ne luptăm cu ei în curte. Şi prin porţile turnului, pe fiecare treaptă şi până în odaia asta, dacă e nevoie.

Obrazul îmi pulsa acolo unde îl tăiasem şi mă durea la fiecare cuvânt. Mi-am trecut degetele peste dâra de sânge negru, închegat.

— Sir Makin, Sir Kent, vreau să conduceţi apărarea de la poartă. Vreau să iasă toţi din

încăpere.

S-au dus spre uşă. Kent s-a oprit.

— Sir Kent?

— Să nu ţi se urce la cap! i-am zis. Şi nu te aştepta la o ceremonie!

El a dat din cap. Îi vedeam ochii strălucind. Nu mă gândeam că înseamnă mare lucru pentru el.

— Ia scorpionii de pe ziduri şi pune-i în curte! În faţă şi în mijloc. Ai o singură aruncare la dispoziţie şi ei o să fie o baricadă, i-am explicat. Şi tu, Makin, pune-ţi o armură!

Bântuitul avea cinci scorpioni, adică arbalete uriaşe pe roţi, care puteau trimite o suliţă la patru sute de metri. Dacă puneai suficienţi oameni în faţa lor, te puteai alege cu bucăţi de carne la frigare, servite la masă în Castelul Morrow.

— Nu tu, Miana. Tu stai aici! i-am zis când se ducea după cavaleri. Şi Lord Jost, am adăugat, depind de ajutorul tău. Totul e aranjat.

Lordul Jost şi-a pus coiful conic şi şi-a scos zalele. Se uita de la mine la Miana.

— Alianţa noastră cere ca această căsătorie să fie consumată, Rege Jorg.

Am ridicat braţele în semn de disperare.

— Hristoase! Ne-ai văzut căsătorindu-ne. E mijlocul zilei şi ducem o luptă înverşunată.

— Chiar şi aşa.

Pe faţa lui ciupită nu se citea că ar vrea să negocieze. S-a întors să-l urmeze pe Sir Makin.

— Bunicul tău ştie că-ţi curge prin vene sângele ambilor părinţi, sire. Nu pot acţiona până nu e consumată alianţa.

Şi asta m-a lăsat pe tron, într-o cameră goală, cu ecou, alături de Miana, în rochia de mireasă, şi doi străjeri de la uşă, cu capul plecat.

— Căcat!

M-am ridicat şi am luat-o de mână. Am dus-o la uşă. Mă simţeam de parcă aş fi dus un copil la plimbare. Am trecut pe lângă străjeri şi m-am grăbit spre scara spre turnul de est. Miana a trebuit să-şi ridice fustele şi să iuţească pasul, pentru că eu urcam câte două şi uneori şi câte trei trepte o dată.

Am tras un picior zdravăn, aşa că uşile de la camera mea s-au deschis.

— Afară! am strigat şi câteva slujnice au trecut în fugă pe lângă mine, având în mână cârpe şi perii.

Cred că se ascunseseră şi nu făceau curat.

— Lordul Jost vrea să te dezvirginez, i-am zis Mianei. Dacă nu, Casa Morrow nu mă poate susţine.

Nu îmi propusesem să fiu atât de franc, dar eram furios şi mă simţeam stângaci.

Ea şi-a muşcat buza. Părea speriată, dar hotărâtă. A vrut să-şi desfacă rochia.

— Stai! i-am zis.

Nu mi-a plăcut niciodată să fiu forţat. În nicio privinţă. Miana arăta bine şi, la doisprezece ani, nu era o fetiţă. Dar unele femei înfloresc devreme şi altele târziu. Poate că avea minte de pirat, dar arăta ca o copilă.

— Nu mă vrei?

Şovăia. Acum era jignită şi furioasă, nu numai

speriată şi hotărâtă.

Pe drum am observat că bărbaţilor în vârstă le plac fetele tinere. Fraţii Row şi Liar le vânau pe cele tinere. Mai mici decât Miana. Fratele Sim şi cu mine admiraserăm mereu experienţa. Formele mai pline. Aşa că nu, nu o doream. Şi mi se cam tăia pofta de mâncare când eram forţat să mănânc ce nu vreau, ca atunci când mi s-a spus să mănânc caracatiţă picantă, când eu voiam doar vită şi cartofi. Orice fel de poftă mă părăsise.

— Nu te vreau acum, i-am zis.

A sunat mai bine decât dacă i-aş fi zis „caracatiţă picantă”.

Am dus mâna în spate, la coapsa stângă. Zvâcnea ca naiba, după ce urcasem pe scări. Deschisesem o rană de care nu-mi aminteam. Probabil că o aveam când căzusem în peşteră, înainte de avalanşă. Şase mii de morţi într-o dimineaţă, şi eu mă aleg cu o rană în fund. Degetele mi-erau pline de sânge.

Din patru paşi am ajuns la pat. Am dat învelitoarea deoparte. Miana a tresărit de parcă aş fi lovit-o. Mi-am şters mâna de aşternutul curat, mi-am stors din nou rana de la picior şi am repetat mişcarea.

— Iată. Pare suficient?

Miana se uita lung.

— Niciodată n-am…

— E bine. Mi se pare în regulă. Al naibii să fiu dacă sângerez mai mult!

Am rupt cearşaful de pe pat şi l-am aruncat prin gratiile de la geam, văzând două săgeţi stinse

pe podea, care probabil că ajunseseră acolo, de pe culme, cândva mai devreme în aceeaşi zi. L-am legat de una dintre gratii şi am lăsat vântul să-l umfle, ca să vadă toată lumea că acum Miana era femeie.

— Dacă spui cuiva adevărul, Lordul Jost o să insiste s-o facem pe masa din sala de ospeţe, de faţă cu toată lumea, i-am zis.

A dat din cap că da.

— Unde mergem? m-a întrebat când mă duceam spre uşă.

— Jos.

— Bine.

S-a aşezat pe pat, sărind un pic. Nici nu atingea podeaua cu picioarele. Am pus mâna pe mâner.

— Dar o să cânte despre Jorg cel Iute ani la rând. Iute cu sabia, iute cu ailaltă, mi-a zis.

Mi-am luat mâna de pe mâner, m-am întors şi m-am dus spre pat. Învins.

— Despre ce ai vrea să vorbim? am întrebat-o, aşezându-mă lângă ea.

— I-am cunoscut pe Orrin şi pe Egan, fratele lui.

— Şi eu.

Mă durea capul numai când îmi aminteam de bătaia cu săbiile.

— Şi unde i-ai cunoscut?

— Au venit la Wennith, la castelul tatei, într-unul din marile tururi ale imperiului. Orrin era cu soţia.

S-a uitat la mine să vadă o reacţie.

— Vorbise cineva cu ea.

— Katherine.

Am reacţionat oricum. Nu e ca şi cum fascinaţia mea pentru femei avea să dispară dacă eram însurat cu un copil.

— Şi cum ţi s-a părut prinţul?

Am vrut să întreb de Katherine, nu de Orrin sau de fratele lui, dar m-am stăpânit, nu pentru a-i cruţa ei sentimentele, ci fiindcă mă dezgusta slăbiciunea pentru Katherine.

— Orrin mi s-a părut un om extraordinar.

Însă ea nu avea nicio problemă în a mă călca în picioare!

— Egan, fratele lui, a adăugat, mi s-a părut prea plin de el. Şi tata era de aceeaşi părere. Amestecul nepotrivit de slăbiciune şi pericol. Dar Orrin mi s-a părut că ar fi un împărat grozav şi că va uni Suta prin pace. Nu te-ai gândit niciodată să-i juri credinţă, când vine vremea?

I-am întâlnit privirea, iar ochii ei negri şi vicleni nu aveau ce să caute pe faţa unui copil. Adevărul e că mă gândisem de multe ori la ce aş face, dacă s-ar întoarce Orrin la Bântuit, indiferent dacă ar aduce o armată sau nu. Eram sigur că nimeni nu mă considera mai pregătit decât Orrin să ocup tronul imperiului, însă, fără să le-o cer, mii de oamenii fuseseră pregătiţi să-şi dea viaţa ca să-l oprească. Ca să ajungi undeva în viaţă, trebuie să calci pe cadavre, iar eu îmi pavasem calea cu sute şi sute de leşuri. Gelleth ardea din cauza ambiţiei mele. Şi încă ardea.

— M-am gândit la alternativă.

Miana a tresărit surprinsă când am început să vorbesc. Crezuse că n-o să răspund.

— Poate că odată aş fi putut fi administrator în imperiul lui Orrin, mi-aş fi lăsat ciobanii şi fermierii lui să-şi vadă tihniţi de viaţă. Dar lucrurile se schimbă, valul întâmplărilor ne ia cu el chiar când crezi că tu conduci şi dai ordine. Fraţii mor. Alegerile ni se împuţinează.

— Katherine e foarte frumoasă, a zis Miana, plecându-şi privirea. De afară se auzeau strigăte, şuierat de săgeţi şi un răget îndepărtat.

— Am stat suficient?

N-o întrebasem de Katherine şi aveam de purtat o bătălie. M-am pregătit să mă ridic de pe pat, dar ea a dus mâna la coapsa mea, pe jumătate emoţionată, pe jumătate îndrăzneaţă.

A vrut să-şi scoată din nou rochia şi mă gândeam că are curaj, dar nu-şi desfăcea şireturile. A scos o punguţă din catifea neagră, care atârna de un şiret. Suficient de mare ca să ţină un ochi.

— Zestrea mea, mi-a zis.

— Mă aşteptam la ceva mai mare, am zâmbit eu şi am luat-o.

— Nu e replica mea?

Am râs cu poftă.

— Cineva a pus o femeie rea şi bătrână într-un corp de fetiţă şi mi-a trimis-o cu cea mai mică zestre din lume.

Am vărsat conţinutul punguţei în mână. Un singur rubin, cât un ochi, tăiat de un bijutier şi cu o stea roşie arzând în mijloc.

— Drăguţ!

Mi se părea fierbinte. Faţa îmi ardea acolo unde mă atinsese focul.

— E magie. Un mag al focului a pus acolo căldura a o mie de cămine. Poate să aprindă torţe, să fiarbă apă, să încălzească apa din cadă, să facă lumină. Poate să creeze căldură ca să uneşti două bucăţi de fier. Îţi pot arăta.

A întins mâna după rubin, dar eu mi-am strâns degetele.

— Acum ştiu de ce le plac rubinele celor trecuţi prin foc.

— Ai grijă! N-ar fi… înţelept să-l spargi.

În momentul când degetele au atins gema, căldura m-a lovit ca un şoc, cuprinzându-mi braţul. O clipă nu am văzut decât infernul şi parcă simţeam cum mă apucă Gog de mijloc, de parcă stătea din nou în spatele meu, pe Brath, cum stătuse multe zile în primăvara aceea. Aproape că-i auzeam vocea, ca muzica mamei, încercând să ajungă la mine din vremuri de mult apuse. Ceva mi s-a aprins în mijloc şi focul s-a revărsat, trecând nevăzut în jos, pe braţ, şi în rubin. Rubinul a scos un zgomot puternic, l-am scăpat din mână şi am ţipat. Miana l-a prins. Era iute de mână. Mă aşteptam să ţipe şi să-l scape, dar în palma ei era rece. L-a pus pe pat.

M-am ridicat.

— E o zestre bună. Iar tu vei fi o regină bună pentru ţinuturile de sus.

— Şi pentru tine? m-a întrebat.

M-am dus la fereastră. Culmea pe care se strânseseră arcaşii prinţului era încă neorganizată.

Trolii se vor fi retras în peşteri, dar nimeni nu vrea să tragă de timp cu grija că o să-i sucească astfel capul o mână neagră.

— Şi pentru tine? a repetat.

— Greu de zis.

Am luat cutia de aramă din desaga de la şold. Stătusem în faţa ferestrei noaptea trecută şi m-am uitat la cutie. Un pocal, cutia, un cuţit. Bea ca să uiţi, deschide ca să-ţi aminteşti sau despică pentru a pune capăt.

— E greu să-ţi răspund, dacă nu ştiu cine sunt.

Am ţinut cutia în faţa ochilor.

— Secrete. Te-am umplut cu secrete şi mai e unul, mai întunecat ca restul. Poate că unele adevăruri ar trebui să rămână nespuse. Unele uşi, nedeschise. Un înger mi-a zis odată să las deoparte relele pe care le ţin prea aproape, să-mi las deoparte defectele. Poate s-a iertat ce a rămas din mine, poate aş fi urmat-o în rai. I-am zis că nu.

Pietrele care s-au rostogolit, avalanşa, trolii, nimic nu conta. Oastea Prinţului de Arrow tot avea să ne zdrobească. Ca să luptăm aşa de îndârjit şi să nu ne apropiem de victorie. Simţeam un gust amar.

Mai înfruntasem moartea fără sorţi de izbândă, dar niciodată ca un om frânt, cu o bucată din mine prinsă într-o cutiuţă. Luntar făcuse în deşertul acela arzător ce nu reuşise îngerul. Îmi luase o parte din mine şi lăsase un compromis care să meargă în pielea lui Jorg Ancrath.

Să nu deschizi cutia!

Băiatul mort se uita la mine din colţul camerei,

ca şi cum ar fi stat dintotdeauna acolo, aşteptând tăcut, zi după zi, să se uite în ochii mei. Era palid şi mut, fără nicio rană, cu excepţia unor amprente albe pe piele, ca şi cicatricile lăsate de morţii Cheliei pe fratele ei mai mic acum amar de vreme.

Deschide-o, şi munca mea va fi în zadar!

Am întors cutia şi am lăsat spinii gravaţi să reflecte lumina. La naiba cu Luntar şi cu copilul mort! Aveam să înfrunt legiunile Prinţului pentru ultima dată, să le înfrunt cu totul.

Deschide-o, şi eşti terminat!

Mâinile nu mi-au tremurat pe metal. Pentru asta eram recunoscător. Am deschis-o larg şi am răsucit iute capacul, smucindu-l peste cearşaful roşu.

Să nu deschizi cutia niciodată!

*

Camera părintelui Glen din nou, luminată de strălucirea păgânului. Nevoia de a-l ucide îmi umple imediat mâinile.

— Sânge şi noroi, spune Sageous şi zâmbeşte. Otrăvurile lui Saraem Wim au efectul ăsta. Dar n-a fost niciun copil. Şi nu cred că va mai fi vreunul. Otrăvurile vrăjitoarei ăleia bătrâne nu sunt blânde, ci jupoaie un pântece.

Găsesc cuţitul şi mă duc spre el. Încerc să fug, dar e ca şi cum m-aş mişca prin zăpadă.

— Prostuţule, chiar crezi că sunt aici?

Nu schiţează vreun gest să scape. Încerc să ajung la el, dar mă poticnesc.

— Nu sunt nici măcar în oraş.

Mă cuprinde o linişte. Un vis dulce, cu soare, lanuri de porumb, copii care se joacă.

Mă mişc prin el, deşi fiecare pas e ca o trădare, de parcă mi-aş ucide prietenii.

— Jorg, crezi că sunt ca tine. Scutură din cap şi umbrele fug. Setea de răzbunare te-a târât de-a lungul mai multor regate şi mă crezi mânat de ordinele tale dure. Nu sunt aici să te pedepsesc. Nu te urăsc. Eu îi iubesc la fel pe toţi oamenii. Dar trebuie să fii frânt. Ar fi trebuit să mori cu mama ta.

Sageous îşi duce degetele la literele de pe gât.

— Aşa a fost scris, adaugă şi dispare când ajung la el.

Mă împleticesc pe coridor. E gol. Închid uşa şi folosesc bucata de metal ca să pun zăvorul. Părintele Glen va trebui să se roage pentru ajutor. N-am timp pentru el acum şi, în ciuda multelor minciuni şi vise ale lui Sageous, bănuiesc că se face vinovat de *ceva*.

Katherine nu m-a adus la Castelul Înalt şi nici Părintele Glen. Nu am făcut dreapta unde se bifurca drumul de la Mlaştinile Ken doar ca să văd mormântul câinelui. Am venit să-mi văd familia. Şi acum trebuie să mă mişc repede. Cine ştie ce vise o să mai trimită Sageous?

Sim m-a învăţat să mă mişc rapid. N-are legătură cu zgomotul. Talentul e să fii mereu în mişcare, îndreptându-te spre ceva cu un scop. Orice şovăială aduce o provocare. Pe de altă parte, dacă nu există niciun motiv pentru prezenţa ta,

tăcerea profundă te ascunde chiar şi în văzul lumii. Ochiul te vede, dar, dacă eşti de piatră, mintea nu te ia în considerare.

— Tu de colo, stai pe loc!

În cele din urmă, toate trucurile vor eşua şi cineva te va provoca. Chiar şi atunci le va veni greu să creadă că eşti un intrus. Străjerii au o minte simplă, tocită de o meserie plictisitoare.

— Poftim?

Mi-am dus mâna la ureche.

Dacă eşti provocat, prefă-te că nu te auzi! Apropie-te, apleacă-te. Fii iute şi pune-le mâna peste gură, cu palma la buze, ca să nu te poată muşca. Lipeşte-i de un zid, dacă există. Înjunghie-i în inimă!

Nu rata! Ucide-i din ochi! Dă-le ceva la care să se gândească în afară de a face zgomot, şi oricum nimeni nu vrea să moară singur. Lasă-i să se scurgă pe lângă zid. Lasă-i în umbră.

Îl las pe mort în spate. Al doilea moare la capătul următorului coridor.

— Tu!

Ăsta vine după colţ, cu sabia în mână. Aproape că mă doboară.

Mâini ascuţite. Aşa mi-a zis Grumlow. Mâini ascuţite. Lecţia lui în mânuirea obiectelor ascuţite. Sabia trebuie învârtită, forţa, momentul, sincronizarea mişcării cu a duşmanului – un om cu un cuţit este un om cu mâini ascuţite, nimic mai mult. O luptă cu cuţite e înspăimântătoare. De-aia oamenii împung şi fentează, se poziţionează, fug. Grumlow spune că singurul lucru de făcut e să te

mişti iute, primul, şi să-l omori repede.

Mă mişc rapid. Sabia îi cade pe covorul lung şi nu face zgomot.

Uşa pe care o caut e după colţ. E încuiată. Iau cheia de la cureaua străjerului. Uşa se deschide, iar balamalele sunt unse. Tăcere. Balamalele nu scârţâie la camera copiilor. Oricum bebeluşii se luptă cu somnul.

Doica sforăie într-un pat lângă fereastră. Un felinar străluceşte pe pervaz, iar mucul e tăiat scurt. Văd umbra barelor de la pătuţ.

Ar trebui s-o omor pe doică, dar parcă e Mary, bătrâna care ne urmărea pe mine şi pe Will cu multă vreme în urmă. Ar trebui s-o omor, dar o las să doarmă. Ar fi o idee proastă dacă s-ar trezi.

Îl târăsc pe străjer în cameră şi închid uşa. Mă opresc o clipă, gândindu-mă pe unde să scap. Mai e o a doua ieşire, prin camera care duce la cea a doicilor. Mă simt în siguranţă dacă ştiu că am două căi de evadare. Sunt culoare care duc departe de castel. Tuneluri secrete, care duc la uşi ascunse în Oraşul Înalt. Nu am putut să deschid uşile din exterior, dar pot ieşi pe ele.

Trag aer adânc. Mosc alb – parfumul mamei lui. Din nou. Mă duc la pătuţ şi îmi văd fratele. Îl cheamă Degran. E aşa de mic. Nu m-am gândit că o să fie aşa de mic. Mă aplec şi îl ridic. Încă doarme. Aproape nu-mi încape în braţe. Oftează uşor.

Munca de asasin e murdară.

Am jurat să iau tronul imperiului, s-o iau pe calea cea mai grea, să câştig războiul Sutei cu

orice preţ. Şi aici, în mâinile mele, ţin cheia de la Poarta de Aur. Fiul femeii care mi-a înlocuit mama. Fiul pentru care tata m-a dat la o parte. Fiul căruia i-a dat moştenirea mea.

— Degran, am venit să te omor, îi şoptesc.

E moale şi cald, are capul mare, mâinile mici, părul delicat. Fratele meu.

Lumina felinarului îmi cade pe cicatricile albe de pe braţe pe când îl ridic. Simt cârligele măceşului în gând.

Ar trebui să-i frâng gâtul şi să mă fac nevăzut. În lumea imperiului nu era o mişcare rară, nici măcar neobişnuită. Fratricidul. Atât de comun, că exista şi un nume. Adeseori se înfăptuia în persoană.

Atunci, de ce îmi tremură mâinile?

Fă-o şi isprăveşte!

Eşti slab, *Jorg*. Chiar şi tata îmi spune s-o fac. *Slab*.

Simt cârligele atât de adânc în carne, găsind osul pe când mă chinuiam să-l salvez pe William. Sângele îmi curge prin vene. Îl simt. Îmi curge pe obraji, mă orbeşte. Spinii mă ţin prizonier.

FĂ-O!

Nu.

Îi dau foc lumii, dacă mă sfidează, aduc nenorociri în fiecare cotlon, dar fratele nu mi-l ucide. Nu din nou. Am venit aici să fac alegerea asta. Să arăt că aş fi putut s-o fac. Să cumpănesc la hotărâre.

Şi l-am pus pe Degran printre pături. Doica i-a pus o oaie blănoasă cu picioare îndesate şi ochi din

nasturi. Dormi, fratele meu, dormi bine.

Se rostogoleşte din mâinile mele, alb acolo unde l-am atins cu degetele. Nu înţeleg. Îngheţ, o senzaţie de gol mă umple, până când nu mai sunt decât o carapace. Îl împing.

— Trezeşte-te!

Mişc păturile sub el. Zgâlţâi pătuţul.

— TREZEŞTE-TE!

Se zbate cu urmele albe ale mâinilor mele pe pielea lui moale ca nişte acuze.

— Trezeşte-te! strig, dar nici doica nu se trezeşte.

Sageous e acolo în colţul camerei, luminat.

— Jorg necromanţie. Câte margini are sabia?

— Nu l-am ucis. Aş fi putut, dar nu am făcut-o.

— Da.

Vocea îi e calmă şi a mea, stridentă.

— N-am vrut asta! strig.

— Jorg, necromanţia îţi ascultă inima. Ascultă ce nu poţi spune. Face ce vrea şi ce are nevoie inima ta. Nu e păcălită de poziţionarea ta. Ai moartea lucrurilor mici în degete. Un lucru mic a murit.

— Ia-l înapoi! îl implor. Adu-l înapoi!

— Eu? Jorg, eu nici nu sunt aici. Nu pot decât s-o ţin adormită pe grasa aia şleampătă. Oricum, am vrut să o faci. De ce crezi că te-am adus aici, la urma urmei?

— M-ai adus?

Nu mă pot uita la el sau la Degran. Sau la umbre, în caz că mama şi William se uită la mine din colţ.

— Cu vise despre Katherine, ca să te aduc la castel şi cu vise despre William ca să te ademenesc înăuntru. Jorg, credeam că un copil deştept ca tine ar fi înţeles cum acţionez. Nu visurile în care ucizi sunt cele mai bune arme – cele mai subtile instrumente au cel mai profund efect. Un ghiont ici, un ghiont colo.

— Nu. Ca şi cum, dacă dau din cap, o să fie o minciună.

— Jorg, sângerez pentru tine, îmi spune el, numai milă şi ochi blânzi. Te iubesc, dar trebuie să fii frânt, e singura cale. Ar fi trebuit să mori şi acum doar dacă te frâng se va restabili echilibrul, doar aşa lucrurile îşi vor relua cursul firesc.

— Lucrurile?

— Prinţul de Arrow ne va uni. Imperiul va înflori. Mii şi mii care ar fi murit vor trăi. Ştiinţa se va întoarce la noi pe timp de pace. Şi voi călăuzi mâna împăratului ca să fie totul bine. Jorg, nu valorează mai mult decât tine? Nu valorează moartea unui singur bebeluş?

Urlu şi mă arunc spre el, de parcă mânia ar înlătura durerea, dar mi-am făcut o spărtură şi Sageous va turna un şuvoi de nebunie. Mă împleticesc orb şi urlând.

Nu mai văd nimic. Nimic până când mă uit într-o cutie goală şi fără capac.

Atâta nebunie şi atât regret mă cuprind, că n-am loc de amintiri, nimic pentru cutie. Ce instincte, ce noroc sau ce călăuzire m-au dus de la castel fără să descopăr sau câte leşuri am lăsat în urmă-mi nu pot spune.

— Jorg?

Mă întorc şi mă uit la Miana. Obrajii îmi sunt uzi de lacrimi. Magia lui Sageous mi s-a strecurat pe sub piele, dar nu vrăjile lui m-au golit. *Mi-am ucis fratele*.

Fantoma lui era pe pat, întinsă în spatele Mianei. Nu copilul moale, ci copilul de patru ani care ar fi fost. Pentru prima dată, mi-a zâmbit, de parcă eram prieteni, de parcă era încântat să mă vadă. A pălit când m-am uitat şi am ştiut că nu se va mai întoarce, nu va mai creşte, nu se va mai vindeca.

Cineva a bătut la uşă.

— Sire, a cedat poarta!

M-am rezemat de perete şi am căzut la podea.

— L-am ucis.

— Jorg? a zis Miana îngrijorată. Inamicul a intrat în castel.

— Miana, mi-am ucis fratele. Să vină!

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

28 martie, *anul 99 Interregn*

Castelul Înalt. Capela.

Degran a murit. *Fiul surorii mele a murit*. *Nu pot scrie*.

29 martie, *anul 99 Interregn*

*Jorg a făc*ut-*o*. *A lăsat un şir de cadavre până la uşa lui Degran*.

O *să mă asigur că plăteşte cu viaţa pentru ce a făcut*.

Am o furie mistuitoare. Nu pot să-mi descleştez dinţii. Dacă Părintele Glen n-ar fi mort, dacă Sageous ar fi prin preajmă, niciunul dintre ei nu ar prinde dimineaţa.

31 martie, anul 99 Interregn

Azi l-am înmormântat în cripta unde îşi doarme somnul de veci şi familia lui Olidan. Un coşciug mic, din marmură albă, pentru el. Micul Degran. Pare prea mic ca să încapă în el un copil. Maery Coddin a cântat Ultimul cântec pentru el, nepotul meu. Are o voce pură şi înaltă, care a răsunat în criptă şi m-a făcut să plâng. Doamnele surorii mele au pus flori albe pe mormânt, crini Celadine, câte unul fiecare, şi toate suspinau.

Părintele Eldar a trebuit să vină din oraşul Fecioara din Crath ca să ţină slujba, căci nu mai avem feţe bisericeşti la castel. Jorg i-a furat sau i-a ucis pe toţi. Şi când a isprăvit, după ce a citit fragmentele şi a vorbit de Valea Morţii şi de lipsa fricii în faţa oricăror rele, am plecat cu toţii. Sareth însă nu. Sir Reilly a trebuit s-*o ia de acolo cu forţa. Am înţeles. Dacă era copilul meu, nu puteam pleca nici eu. Doamne, îi pot otrăvi din pântece, să-i las să cadă în sânge şi noroi, dar, dacă aş avea copilul meu şi i-aş fi văzut ochii, i-aş fi atins buzele... Ar trebui mai mulţi oameni, nu doar Sir Reilly, ca să mă ia de acolo.*

2 aprilie, anul 99 Interregn

M-am uitat în urmă în jurnal şi mi-am urmărit visele de-a lungul acestor pagini. Cel puţin cele despre care am scris, dar cred că am scris multe, de parcă mă tulburau. Nu mi le amintesc. Poate m-au părăsit când le treceam pe hârtie.

Nu vreau nici să dau pagina înapoi. Mi se pare că cineva mă ţine de mână. Dar nu mă las cu forţa.

Văd acum – cum m-a jucat păgânul pe deget, cum m-a manevrat ca pe un cal biciuindu-mă uşor ca să merg de-a lungul unei întregi hărţi. Nu cred că magia mă depăşeşte. Nu pot accepta faptul că Sageous are aşa o putere, şi eu nu.

Nu pot să conduc un regat ca Jorg sau Orrin. Niciun soldat nu-mi va urma ordinele, nu va lupta sau nu va muri pe pământ străin dacă îi zic eu. Lucrurile astea îmi sunt interzise. Din cauză că sunt femeie. Pentru că nu-mi creşte barbă. Pentru că braţul meu nu e aşa de puternic. Dar generalii nu au nevoie de braţe puternice. Regii nu au nevoie de barbă.

Poate că n-o să domnesc sau n-o să dau ordine, dar pot clădi un regat în minte. Şi armate. Şi dacă cercetez ce mi-a făcut păgânul. Dacă iau totul bucată cu bucată. Pot să-mi fac propriile arme.

8 aprilie, anul 99 Interregn

Orin de Arrow mi-a chemat cumnatul azi. Am zis că mă căsătoresc cu el. Deşi mai întâi a trebuit să-mi promită că mă duce departe de castel, unde miroase a Jorg Ancrath criminalul, şi să nu mă mai aducă niciodată.

Orrin îmi spune că va fi împărat şi îl cred. Jorg de Ancrath va încerca să îl oprească şi atunci va plăti pentru crimele comise. Până atunci o să descâlcesc metodele păgânului şi o să le învăţ pentru mine. Frica îl ţine departe pe omul obişnuit de puteri, nimic mai mult, nu cred că Sageous e capabil de ceva ce eu nu sunt, nu pot să cred. Frica ne face slabi, frica de ce nu cunoaştem şi de ce cunoaştem. Ştim ce le va face Biserica vrăjitoarelor. Însă *papa de la Roma şi toţi preoţii săi n-au decât să-şi pună frânghia de gât. Am văzut ce se întâmplă cu clerul în aste vremuri. O femeie poate prelua puterea la fel de bine ca orice bărbat şi va veni o vreme când Jorg va afla cum e să fii zdrobit de vise.*

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

1 iunie, anul 99 Interregn
Arrow. Castelul Yotrin.
Ne-am căsătorit. Sunt fericită.

23 iulie, anul 99 Interregn
Arrow. Pădurea Nouă.
Am plecat călare de la Castelul Yotrin

până în Pădurea Nouă. Îi spun aşa pentru că un mare sire de-al lui Orrin a pus să fie plantată după ce i-a împins pe bretoni în mare. E prima şansă adevărată de a vedea Arrow, deşi o să vedem mai ales copaci. Egan i-a cerut lui Orrin să vină la vânătoare cu el şi Orrin a vrut să merg şi eu. Nu cred că şi Egan. Egan a zis că Orrin i-a promis o vânătoare în doi, fără curteni, fără zarvă. Orrin a răspuns că, cu cât se îmbogăţeşte, cu cât îşi permite mai puţin lux, însă i-a promis că n-o să fie multă lume la vânătoare.

Arrow e un ţinut minunat. Poate că nu are grandoarea şi munţii din Sorron, dar pădurea e superbă, plină de şiruri de stejari şi ulmi, fagi şi mesteceni, iar Scorron are pini, pini şi iar pini. Iar pădurea e atât de luminoasă şi de aerisită, că ai loc să te ascunzi între copaci, nu ca acasă, unde pădurea din vale e deasă şi întunecată.

Am pus tabăra într-*un luminiş, servitorii înalţă corturile şi fac focul. Orrin i-a invitat pe Lordul Jackart, pe Sir Talbar şi pe Lady Jackart şi pe fiica ei, Jesseth. Cred că Lady Jackart trebuie să mă bine dispună în timp ce bărbaţii omoară jivine în pădure. E bună la suflet, dar plictisitoare şi simte nevoia să urle ca să-i înţeleg accentul. O aud foarte bine, doar vreau să mai facă o pauză şi să termine un cuvânt înainte să-l rostească pe următorul. Jesseth e o fată drăguţă, de şapte ani, care mereu se duce prin tufişuri şi*

trebuie s-o ia Gennin, servitorul familiei Jackart.

Aş vrea două fete blonde ca Orrin.

Orrin s-a întors călare, cu Egan în spatele lui, flancat de Jackart şi Talbar. M-am ridicat să-l întreb de căprioare, dar m-am gândit mai bine, căci toţi păreau supăraţi, mai puţin Egan, care voia să omoare pe cineva. Micuţa Jesseth nu înţelegea şi l-a întrebat ţipând pe tatăl ei dacă i-a dus o ciută sau un căprior. Lordul Jackart aproape că a căzut din şa şi a luat-o de jos înainte să coboare Egan. După cum se uita la el Egan, cred că Jackart o să izbucnească în flăcări. Şi apoi am văzut sângele negru şi lipicios pe mâinile lui Egan ca nişte mănuşi negre şi pe antebraţe stropi care se uscau.

— O să tai nişte lemne.

Atât a zis Egan şi-a plecat, strigând să i se dea un topor.

Lordul Jackart şi-a dus fiica la cort, Lady Jackart venind într-un suflet după ei. Era anostă, însă suficient de isteaţă ca să stea liniştită.

— Egan l-a alergat pe Xanthos într-un măceş, mi-a zis Orrin. Şi-a întins mâinile. Nici eu nu l-am văzut.

— Dar i-ai spus să meargă încet, să aibă grijă.

Sir Talbar îşi freca mustăţile şi dădea din cap.

— Talbar, Egan nu e genul care să

renunţe la urmărire. Cerbul avea optsprezece coarne. Orrin are talentul de a arăta slăbiciunea cuiva ca semn de putere. Poate că e bunătatea din el. Oricum, oamenii îl urmează, îl iubesc. Poate are aceeaşi magie şi asupra mea – nu ştiu.

— Sărmanul Xanthos!

Armăsarul fusese o creatură minunată, numită după calul lui Ahile, negru ca smoala şi cu muşchi proeminenţi sub crupa lucioasă. Am vrut să-l călăresc şi eu, dar e greu cu Egan, mi se pare că îl enervez la cuvântul pe care-l rostesc. Nu avem aşa de mulţi cai în Scorron, dar nu am auzit de unul ucis de un măceş. Apoi am înţeles sau am crezut asta. Şi-a rupt piciorul? Sărmanul Xanthos!

Orrin a dat din cap, Sir Talbar a scuipat.

— Măceşul e înşelător. A fost o minune că nu şi-a rupt piciorul, dar i s-*a sfâşia pielea.*

— Dar cel ce are grijă de cai... chirurgul nu l-ar fi putut coase?

Nu mi se părea că asemenea răni pot fi fatale.

Orrin a clătinat iar din cap.

— Am mai văzut şi înainte, iar chirurgul Mastricoles vorbeşte despre asta în lucrarea lui de căpătâi, se menţionează şi în Franco Botany *de Hentis. Spinii măceşului sunt ca o sârmă ghimpată, ce lasă în rană se strică, sângele e otrăvit, animalul moare. Chiar şi oamenii pot muri. Unchiului lui Sir Talbar i-au intrat doi spini în palmă. Rana a fost*

curăţată, i-au dat cu o alifie şi tot s-*a înnegrit şi a intrat în putrefacţie. A rămas fără mână, apoi fără braţ şi în cele din urmă a murit.*

Înţelegeam că sângele era afectat.

— Măcar Egan nu l-a lăsat să sufere.

Orrin şi-a plecat capul.

— Xanthos a avut un sfârşit iute.

Sir Talbar s-*a uitat la Orrin, apoi în altă parte şi nu a mai zis nimic.*

Mai târziu m-am plimbat cu micuţa Jesseth şi am lăsat-o să sporovăiască prin luminiş. Se auzeau lovituri de topor printre copacii pe care îi despicase Egan ca să facă un munte de buşteni, iar bucătarii aveau de zece ori mai multe lemne decât le trebuia. Acum dobora copacii. A venit de după un ulm o oră mai târziu, aproape de locul unde jucam dame cu Jesseth. Nu mai avea sânge pe braţe şi sudoarea i se prelingea pe trupul musculos şi agil ca al lui Xanthos. Abia a schiţat un gest şi a trecut repede pe lângă noi, cu toporul pe umăr.

— Nu-mi place de el, i-a şoptit Jesseth.

*— De ce? am întrebat, aplecâ*ndu-*mă cu un zâmbet conspirativ.*

— Şi-a ucis calul.

Jesseth a dat din cap de parcă voia să-mi arate că nu minţea.

*— Dar a făc*ut-*o din bunătate.*

— Mama zice că i-a tăiat capul cu sabia pentru că a scăpat căprioara.

25 iulie, anul 99 Interregn

Castelul Yotrin. Bibliotecă.

*Am găsit nişte pergamente în biblioteca lui Orrin, unde se vorbeşte despre vise folosi*ndu-*se termenii ca „maree” şi „curenţi”. O femeie din satul Hannam le ghiceşte viitorul celor vii, dar are mai multe de spus persoanei potrivite. Mi-a povestit* într-*o odaie mică, la ea acasă, despre cum a navigat pe marea viselor.*

18 august, anul 99 Interregn

Castelul Yotrin. Dormitorul regal.

Orrin a plecat ca să comande armata în vest. O să-i duc dorul. Însă *o să profit de odihnă. Mi se pare că am petrecut o lună în dormitor. Dacă îţi ia mai mult să faci un copil, până la iarnă o să fiu istovită şi până la primăvară o să fiu bătrână.*

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

18 iulie, anul 100 Interregn

Castelul Yotrin. Bibliotecă.

Orrin e un om bun, poate chiar un om mare. Toate oracolele spun că va fi împărat şi va purta coroana. Însă *uneori nici oamenilor mari nu trebuie să li se dea ascultare.*

Când e aici, petrece cel puţin jumătate din timp în bibliotecă. Cavalerii şi căpitanii care îl caută intră pe furiş în sala de lectură.

Sunt nelalocul lor, se uită bănuitori pe pereţi, de parcă ştiinţa din cărţi s-*ar prelinge şi i-ar infecta. Ne găsesc, Orrin e* într-*un colţ, eu în altul, iar el se uită la ei peste un tom imens şi legat în piele. „Generalul cutare", o să zică. Lasă fiecare regat cucerit să aibă un general. Spune că e important ca oamenii să aibă mândrie şi eroi. „Generale cutare", o să zică. Şi generalul cutare o să-şi sprijine greutatea de pe un picior pe altul, jenat printre atâtea cuvinte scrise, neaşteptâ*ndu-*ne ca viitorul împărat să fie atât de învăţat, de parcă ar trebui să poarte ochelari de citit.*

Orrin citeşte marile cărţi. De la clasicii de dinainte de Constructori până la greci şi Homer. Nu e că ar alege cele mai importante şi cele mai impresionante cărţi ca să se fălească, dar asta ajunge să citească. Îi plac filosofia, istoria militară, vieţile marilor oameni şi istoria naturală. Mereu îmi arată planşe cu animale ciudate. Cel puţin când e aici. Creaturi despre care ai crede că autorul le-a inventat într-*o după-amiază fierbinte. Dar îmi spune că pozele au fost făcute, nu sunt picturi, de parcă o imagine ar fi îngheţat* într-*o îngheţată şi fiarele sunt reale. Pe unele le-a văzut. Îmi arată o balenă şi pune unghia lângă gură ca să semnaleze ceva cât un cal lângă ea. Îmi spune că a văzut una de pe un vas, de pe coasta Africii. Cică* s-*a învârtit prin apă, un spate de balenă, cenuşiu, nesfârşit, suficient de întins pentru o trăsură şi mai*

lung decât sala de mese.

Am citit cărţile mici şi uitate. *Cele pe care le-am găsit în spatele celor de pe rafturi*, *în cufere încuiate*. *În bucăţi ca să fie puse la loc*. *Par vechi*. *Unele au o sută de ani*, *trei sute*, *poate cinci sute*, *dar ale lui Orrin sunt şi mai vechi*. *Ale mele par mai vechi*, *de parcă ce scrie în ele are efect negativ*, *chiar pe pergament şi piele*. *Ale mele au fost aşternute pe hârtie după Ardere*, *când Constructorii au aprins sorii*.

Cărţile străvechi spun o poveste limpede. *Euclid ne dă forma*. *Matematica şi progresul ştiinţei* într-*o anumită ordine*. *Raţiunea predomină*. *Poveştile mai noi sunt întortocheate*. *Idei şi ideologii care se bat cap în cap*. *Mitologii noi*, *magie nouă*, *oferite cu intenţii serioase*, *dar* într-*o sută de variante*, *fiecare învăluită în propria superstiţie şi nonsens*, *dar cu un sâmbure de adevăr*. *Lumea* s-*a schimbat*. *Cândva*, *în decursul timpului*, s-*a schimbat*, *iar ce nu era posibil a devenit posibil*. *Lipsa raţiunii* s-*a transformat în adevăr*. *Să le strângi pe toate* într-*o alcătuire pură*, într-*o ştiinţă nouă*, *ce oferă control în haosul din prezent*, *ar fi o muncă titanică*. *Dar am început*. Îmi *place mai mult decât să cos*.

Orrin spune să las totul deoparte. *Că asemenea cunoaştere perverteşte şi*, *dacă trebuie să facem uz de ea*, *atunci să o facem prin alţii*, *cum l-a folosit Olida*n pe *Sageous şi*

Renar pe Corrion. Îi spun că face o confuzie între marionetă şi păpuşar. Zâmbeşte şi îmi răspunde că e posibil, dar, dacă vine vremea, el va trage sforile, nu invers. Orrin îmi zice că e sigur că pot să am acces la acelaşi izvor ca Sageous, dar apele m-ar acri, şi lui îi place să fiu dulce.

Îl iubesc pe Orrin, sunt sigură. Dar uneori e mai uşor să iubeşti pe cineva cu defecte pe care le poţi ierta ca să le ierte şi el pe ale tale.

În urmele sângerii ale bătăliei, Fratele Kent pare adesea proaspăt ieşit din iad. Deşi în altă viaţă ar fi arat câmpul şi ar fi murit la pat, plâns de nepoţi, în luptă Kent cel Roşu are o limpezime care îngrozeşte şi pustieşte. În *alte privinţe, e zăpăcit de propriile contradicţii: instinct de criminal şi suflet de ţăran. Nu e* înalt, *nu e lat în spate, dar e solid şi iute, are pomeţii mari, ochii negri – în care se vede crima –, buzele muşcate, mâinile cu cicatrici, degetele groase, loialitatea şi nevoia de a fi loial fii*ndu-*i scrise în suflet.*

46

Ziua nunţii

— Jorg, oamenii Prinţului au intrat pe poartă!

Miana nu a trebuit să strige. Îi auzeam de la

fereastră, zgomotele adânci făcute de scorpioni pe când slobozeau scorpioni, ţipetele, săbiile încleştate, zdrăngănitul de corzi ale oamenilor de pe ziduri care acum aruncau săgeţi în propriul castel. Şi tobele! Bubuitul furios al tobelor de luptă ale unchiului Renar. Un ritm atât de asurzitor şi de feroce, încât şi din cel mai blând om face o fiară. Îi dă curaj.

Unchiul ar fi trebuit să le folosească atunci când am venit eu.

Nu mai conta nimic. Otrava viselor picurată de Sageous mi se învălmăşea prin corp, însă totul era o variaţiune pe acelaşi coşmar clădit de mine însumi. Mi-am ucis fratele. După ani în care m-a dominat setea de răzbunare – ani întregi mistuit de dorinţa de a ajunge la ucigaşul lui William –, i-am luat viaţa fratelui meu, un bebeluş care abia îmi încăpea în braţe.

— Jorg!

Am ignorat-o. Mi-am ţinut mâinile în dreptul feţei, mi-am amintit cum se simţea, mi-am adus aminte când am realizat că era mort. Degran. Fratele meu.

Tutorele Lundist mi-a arătat odată un desen. O faţă de bătrână. „Mai uită-te o dată!” mi-a zis. „E o fată tânără”. Şi aşa şi era.

Doar un truc al minţii. Nimic nu se schimbase, nici linia desenului, şi totuşi totul era diferit. Cutia mi l-a dat înapoi pe Degran, care mi-a vorbit de-a lungul anilor. „Mai uită-te o dată!”, îmi spusese. Uită-te la viaţa ta – acum mai uită-te o dată! Şi, deodată, nu mai conta nimic.

Mi-a tras o palmă, căţeaua m-a pălmuit şi, preţ de o secundă, a contat. Se folosise de tot corpul. Dar furia s-a dus mai repede decât a venit.

Apoi o piatră de asediu a lovit fereastra din dreapta. Bucăţi de piatră au zburat prin cameră, lovindu-se de peretele îndepărtat. În jur s-a stârnit praful.

— N-o să mor aici, a zis Miana.

M-a apucat de păr. Mi-a întors capul spre fereastră şi la barele îndoite. O parte din zidul de sub fereastră se prăbuşise şi vedeam curtea, unde de dimineaţă se strânseseră ţăranii să ne felicite. Câţiva oameni de-ai Prinţului, mantiile lor stacojii, îşi croiseră drum prin ruinele hersei pe care odată o ţinuse Gorgoth deschisă pentru mine. Soldaţii mei, jumătate păstori cu săbiile pe care le dădusem, ţineau duşmanul la distanţă. Vedeam contingentul albastru al Lordului Jost şi armurile lor sclipitoare. Sorţii nu erau de partea intruşilor, dar, când mureau, veneau şi mai mulţi. Prinţul de Arrow îşi ducea oamenii în câmpiile morţii, arcaşii şi trupele mele îi masacrau, dar nu-i opreau. Şi în toată învălmăşeala se auzea bubuitul tobelor de luptă.

— Fă ceva! mi-a strigat Miana.

— Nu contează, i-am zis. Toţi murim.

Trecutul meu, fantomele mele dansau în jurul meu, morţii, cei trădaţi. M-am gândit să plonjez prin zidul spart spre duşman, peste capetele alor mei. Puteam să fac un asemenea salt? Poate dacă alergam. Puţin, şi apoi o cădere lungă în eternitate.

Mi-a tras o altă palmă.

— Dă-mi rubinul!

Am căutat punguţa şi i l-am pus în mână.

— Meritai un soţ mai de ispravă.

Miana mi-a aruncat o privire plină de dispreţ.

— Meritam unul mai puternic. Nu există victorie fără sacrificiu. Aşa mi-a zis mama. Trebuie să tot ridici miza.

— A fost războinică?

Am clătinat tare din cap. Din mine au ieşit visele. Morţii mă ţineau cu mâini reci, sfârtecându-mi intestinele.

— Jucătoare de cărţi, mi-a răspuns Miana.

Miana s-a dus la cămin şi a luat unul din cele două paravane de protecţie, o tapiserie exotică, într-o ramă de abanos. A făcut-o bucăţi lovind-o de zid şi a repetat mişcarea cu al doilea. Afară cei stacojii s-au transformat într-un semicerc în jurul porţilor rupte. După ziduri avea să se întindă o mare roşie.

Miana a luat cele două baze de piatră de la paravane şi a pus rubinul între ele. A încercat să rupă din tapiserii şi, cum i s-au părut prea rezistente, şi-a sfâşiat bucăţi din rochia de mireasă.

Deşi aveam un gol în suflet, eram un pic curios. O săgeată rătăcită a intrat pe fereastra din stânga şi s-a înfipt în tavan. Miana a legat bine pietre, cu rubinul între ele.

— Mai luptă Lord Jost? a întrebat.

M-am îndreptat spre zidul prăbuşit, clipind ca să-mi limpezesc privirea. Văd cavaleri de la Casa Morrow. Cred că unul dintre ei e Jost. Miana şi-a

muşcat buza.

— Uneori poţi învinge doar dacă eşti pregătit să sacrifici tot. Începeam să mă întreb dacă nu cumva aveam latura întunecată din partea familiei mamei.

Ochii i s-au luminat. Lacrimi pentru morţi.

— Miana, ce…

A alergat spre spărtură în ritmul tobelor şi a azvârlit pietrele. Nu credeam că poate arunca aşa de tare şi cu atâta putere. Pachetul a trecut peste capetele acelor oameni care se luptau, mureau şi se împingeau ca să se atace. A zburat peste cei din ţinuturile de sus, peste Jost, peste infanteriştii roşii din Arrow, a ricoşat într-un punct în stânga porţilor şi s-a izbit de zidul exterior.

Îmi amintesc doar lumina şi căldura. Bubuitura s-a auzit până la Gutting, dar eu n-am auzit nimic. Un pumn fierbinte mi-a scos tot aerul din plămâni. Am văzut-o pe Miana aruncată spre cămin.

Arsura de pe faţă s-a aprins din nou şi am urlat de durere. Cu o clipă înainte ca nimic să nu mai conteze, dar suntem făcuţi întâi din carne şi apoi din vise, iar cărnii îi pasă de durere.

Când m-am sprijinit în mâini şi genunchi, simţeam mirosul pielii carbonizate, de parcă arsura chiar se aprinsese. M-am târât în gaură şi m-am uitat afară. O clipă am văzut doar fum. Niciun sunet, nimic. Apoi vântul montan a dus fumul deoparte şi înaintea mea se întindea spărtura. Zidurile din faţa Bântuitului dispăruseră. Toate tăbăcăriile, tavernele, abatoarele, coteţele din faţa lor… puse la pământ. Doar moloz fumegând. Şi

peste tot armata uriaşă a prinţului, în zdrenţe, culoare întregi de distrugere, sculptate prin bucăţi de zidărie de mărimea căruţelor care coborau de pe versanţi.

Distrugerea părea să fi fost provocată de zidurile care explodaseră. Deşi mare parte din forţă fusese direcţionată departe de noi, căldura şi focul rămăseseră în curte. Şiruri peste şiruri de cadavre înnegrite radiau din locul unde rubinul s-a spart şi a emanat într-un moment flăcările magice, zăgăzuite de mulţi ani. Trupurile aflate cel mai aproape de explozie erau prăjite. Cei din spate încă ardeau. Cei care muriseră acolo unde luptaseră Lordul Jost şi oamenii săi păreau roşii şi topiţi. Mai în spate erau alţii, care se zvârcoleau în chinuri groaznice. Şi mai în spate, plămânii nu le erau carbonizaţi şi puteau urla. Şi încă şi mai în spate, mai aproape de baza turnului de apărare, supravieţuitorii se căţărau de sub morţii care îi apăraseră ca nişte scuturi.

Acum ardeau grinzile care susţinuseră pasajele pentru arcaşi. Ardeau obloanele de la ferestrele ce dădeau spre curte. Ce mai rămăsese din scorpionii mei ardea. Ceva prins în osul obrazului ardea cu propria intensitate şi în fiecare flacără dansau posibilităţi. Le vedeam. De parcă focul ar fi fost o fereastră spre lumi noi mai fierbinţi.

Cred că pierduserăm trei sute din cei opt sute de oameni rămaşi. În două secunde o fată de doisprezece ani i-a distrus pe cei mai buni luptători din Renar. M-am uitat pe versanţi. Prinţul de Arrow pierduse cinci mii, poate şapte mii. În două

secunde, regina ţinuturilor de sus îşi decimase duşmanul.

Am strigat în curte. Abia mă auzeam peste ţiuitul din urechi. Am încercat din nou.

— În turn! În turn!

Faţa mă durea, plămânii mă dureau, totul mă durea, în aer era fum, se auzeau strigătele muribunzilor şi deodată voiam să învingă din nou. Tare mult.

M-am dus la cămin şi am luat-o pe Miana din moloz. I-a căzut praf din păr când am pus-o pe umăr, dar a tuşit şi m-am liniştit.

47

Ziua nunţii

Am lăsat-o pe Miana pe pat. Se dovedise mai dură decât mă aşteptasem şi părea să-şi fi pierdut cunoştinţa. Din obişnuinţă, am pus cutia fără capac la loc, în buzunarul de la şold.

Deşi nu vedeam focul din curte, îl simţeam. Când am trezit soarele Constructorilor de sub Muntele Honas, puterea lui îi aprinsese talentul lui Gog. Puterea focului din rubin, eliberată într-o singură explozie, trezise în mine ce răsuna în Gog şi talentul lui îmi rămăsese în carne când murise sub Halradra. Mă luptam cu sentimentul. Îmi aducea aminte de Ferrakind. Nu aveam să mă transform într-o asemenea creatură.

Donjonul Bântuitului avea patru turnuri, iar dormitorul meu era în vârful celui de la răsărit. M-

am dus pe acoperiş. Un străjer tânăr stătea ghemuit pe treptele de sus, sub trapă. Părea un recrut nou, iar cămaşa de zale era prea mare pentru cât de pipernicit părea.

— Aştepţi aici, în caz că păsările uriaşe aterizează pe acoperiş şi forţează intrarea? l-am întrebat.

— Maiestate!

S-a ridicat în picioare. Dacă n-ar fi fost aşa de mic, s-ar fi lovit la cap în trapă. Părea îngrozit.

— Poţi să mă însoţeşti până sus.

Avea timp să moară în numele meu mai târziu. N-avea rost să îl pun să coboare scările.

— Te cheamă Rodrick?

Nu ştiam care era numele laşului, dar „Rodrick” era un nume popular în ţinuturile de sus.

— Da, Maiestate, a zâmbit uşurat cu toată faţa.

A tras zăvorul şi a deschis uşa. L-am lăsat să intre primul. N-a tras nimeni în el, aşa că l-am urmat. De pe parapet vedeam oastea Prinţului pe versanţi, mai dezorganizată decât armata mea. Abia peste o oră căpitanii aveau să dea ordine, unităţile se reformau şi se contopeau înainte ca morţii să fie puşi în grămezi, iar cei răniţi duşi în spate. O coloană de fum atârna deasupra rămăşiţelor oraşului care fusese în faţa zidurilor Bântuitului. Vântul iute nu prea mişca lucrurile.

În ciuda flăcărilor din curtea de mai jos, în turn era frig. Vântul era tăios sus şi purta ameninţarea iernii. M-am dus la zidul dinspre est şi m-am uitat la culme, unde avea Prinţul cei mai mulţi arcaşi. Păreau nedumeriţi. Ieşiseră troli din mai multe

locuri nedescoperite şi erau din nou ocupaţi să decapiteze arcaşi.

M-am ferit. Îmi ţinusem capul ridicat două secunde. Unei săgeţi i-a luat trei secunde să zboare de pe culme până la donjon. Şi câteva mi-au şuierat deasupra capului. Toate l-au ratat pe Rodrick, care nu avusese înţelepciunea să se dea în spatele meu. I-am tras una şi a căzut la pământ.

— Stai acolo!

Am luat inelul Constructorilor din armură şi l-am ţinut în dreptul unui singur ochi. Mărind imaginea într-o singură zonă, am simţit ca şi cum aş fi căzut de la o înălţime inimaginabilă. Ştiam că e legat de lentile, cum îmi arătase Lundist în observatorul tatei, dar parcă eram pe spatele unui înger care se prăbuşeşte din rai.

— Jorg. Jorg!

Era vocea lui Makin de jos. Părea îngrijorat.

— Suntem aici, sus.

Câteva clipe mai târziu, i-am văzut capul. Sau cel puţin credeam că el e în spatele coifului.

— N-ai luat foc.

— Era cât pe ce! Nu l-am găsit pe Kent. Cred că nu mai e.

— Uită-te! i-am făcut eu semn să vină lângă mine. Ar trebui să fie bine. Dar nu-ţi ridica privirea prea mult.

I-am luat scutul şi l-am ţinut deasupra ca să fim protejaţi. Ne-am uitat peste parapet. Câmpul de luptă era aproape liniştit după explozie, însă mai ţipau oameni, dar fără zăngănitul armelor, strigătele de luptă şi bufniturile maşinăriilor de

asediu. Şi tobele erau tăcute – cele şase tobe de luptă mari ale unchiului, alamă, abanos şi piele de bou, mai mari decât un butoi, acum arse şi fumegânde printre cadavrele din curte. În spatele tuturor auzeam alt zgomot, dar mai slab. Makin a dat capul într-o parte. Şi el auzea. Putea fi altă avalanşă.

— E cavalerie! Jorg, Arrow aduce cavalerie, a zis şi s-a furişat pe zidul de unde se vedea partea distrusă din faţă a Bântuitului.

L-am tras înapoi.

— E un singur loc unde poate goni un cal, Sir Makin.

Şi au venit gonind, o mare de tunici albastre şi violet, cu zale argintii, trecând de trupele ascunse ale lui Marten, primii cu lăncile coborâte pentru atac.

— Care?

Makin aproape s-a ridicat.

— I-am spus odată lui Sim că Hannibal a dus elefanţi peste Alpi. Ei bine, unchiul meu a adus cai grei peste Munţii Matterack în toiul iernii.

— Cum?

Am desenat cercuri cu mâna, parcă vrând să-i învârtesc mai repede rotiţele din cap.

— Trecătoarea Lunii Albastre, a rânjit Makin, dezvelind mai mulţi dinţi decât ar fi trebuit.

— Chiar şi aşa. L-am golit pentru el. Şi Lordul Jost probabil le-a zis că s-a consumat căsătoria… şi iată-i.

Cavaleria Casei Morrow îşi croia drum, despicând infanteria trimisă să vâneze trolii lui

Gorgoth. Era de ajutor că majoritatea trupelor Prinţului erau cu spatele la Runyard, din moment ce găsiseră mai mulţi troli decât îşi doriseră. De fapt trolii îi hăcuiau singuri pe oamenii lui Arrow. Se mişcau ca nişte câini sălbatici la atac, aruncându-se în hoardele de bărbaţi şi lăsând membre împrăştiate în urma lor.

Cavaleria trebuia să încetinească, pentru că era pe culmea arcaşilor, dar puteau străbate toată lungimea câte cinci sau opt în rând, ucigând din mers. Arcaşii nu se comparau cu cavalerii în armură. Cei mai mulţi dădeau bir cu fugiţii, căzând de pe munte.

Erau cam cinci sute din cavaleria bunicului. Gorgoth şi-a retras trolii, cum era înţelegerea, şi a lăsat oamenii să se lupte între ei. Nu-mi dădeam seama ce pierderi suferiseră trolii, dar erau majore şi ştiam că Gorgoth n-o să le permită să se alăture din nou bătăliei. Îşi dorise un teritoriu pentru noii supuşi şi plătiseră preţul cerut.

— Incredibil! a strigat Makin, care tot scutura din cap.

— Nu e suficient, i-am zis.

În urma asaltului rămăsese un măcel, sute şi sute muriseră înainte să le piară avântul. Şi fără a fi un atac coerent, cavalerii făcuseră prăpăd, decapitându-i cu topoare şi săbii pe arcaşii care alergau. Dar nu te poţi aştepta să asmuţi cinci sute de oameni împotriva a patru mii fără să nu plăteşti. Cavalerii se întorceau, croindu-şi drumul pe panta din spatele culmii şi întorcându-se din nou spre Runyard. Cam jumătate supravieţuiseră.

— Au fost minunaţi! s-a ridicat în picioare Makin. Tu nu te-ai uitat.

— Da, au fost minunaţi. Şi, când o să ni se alăture, o să avem un pic peste şapte sute de oameni în castelul ăsta zdrobit. În funcţie de câte trupe poate să adune şi să refacă, Prinţul o să aibă între cinci şi şapte mii de oamenii.

M-am dus să mă uit la armata principală a Prinţului. Pierderile pe care le provocaserăm pe câmpul de luptă ar fi pus pe fugă o oaste întreagă. Tăiaserăm bucăţi bune din forţa Prinţului, una câte una, le despărţiserăm, le distruseserăm. Tăiaserăm până la os, dar nu îi subţiaserăm rândurile ca să le distrugem moralul. De abia când Miana declanşase explozia trupele Prinţului simţiseră că se dă o luptă.

Explozia i-ar fi putut pune pe fugă, dar nu s-a întâmplat şi asta îmi spunea că oamenii lui Arrow erau fideli şi bine antrenaţi, după cum se zvonise.

Când m-am uitat spre Runyard, cavalerii de pe Coasta Calului intrau în castel. Au rămas câţiva care să ducă apoi caii în trecătorile montane. Marten şi trupele lui aveau să-i aducă pe ultimii.

— Să mergem să-i întâmpinăm, i-am zis. Apropo, el e străjerul Rodrick. Rodrick, Lord Makin din Ken.

— Acum sunt Lord? a zâmbit Makin. Şi ce să vreau cu mlaştinile Ken, nu că ar fi ale tale să le dai cuiva.

Am coborât primul.

— Dacă nu învingem, nu contează că înaintarea ta în rang e praf în ochi. Dacă învingem,

Prinţul de Arrow a luat mult pământ în stăpânire, aşa că o să am de unde să-ţi dau.

— Pe-ăla moale?

— Vino să ţi-l prezint pe unchiul. Are multe reţete bune cu broască.

M-am uitat în cameră când am trecut. Miana era pe pat şi se freca la tâmple cu mâinile, de parcă îi era teamă să nu cadă.

— A sosit Lord Robert. Stai aici! Străjerul Rodrick te va apăra. E unul dintre cei mai buni.

M-am întors spre el:

— Ţine-o aici, Rodrick! Doar dacă nu vine cu un plan să distrugă restul armatei, caz în care o laşi să plece.

Makin şi cu mine am coborât mai departe. L-am văzut pe unul din cavaleri, care îşi pansa o rană la umăr şi avea mustaţa arsă.

— Tu eşti Hekom? Du-te la pivniţa de sub armurărie. Aia cu butoaiele mari. O să-i vezi pe aliaţii din sud cum ies dintr-unul. Trimite-i pe Lord Robert şi pe căpitani în sala tronului!

Hekom, dacă aşa îl chema, părea nedumerit, dar a dat din cap şi a plecat, aşa că ne-am îndreptat spre sala tronului. Am luat un alt om când treceam peste răniţii de pe coridoare.

— Să mi se aducă armura în sala tronului! Cea bună. Şi repede!

Unchiul Robert a sosit cu doi căpitani exact când trei paji mă puneau în armură. Câţiva dintre căpitanii mei erau în faţa lui, Hobbs printre ei.

— Nepoate, duşmanul e mai numeros decât credeam.

Unchiul Robert n-a început cu formalităţile. De fapt, doar a aşteptat să treacă prin uşi.

— Sunt cu câteva mii mai puţini decât în dimineaţa asta.

— Şi castelul pare avariat.

— Pentru asta poţi să dai vina pe fina ta. Dar a fost o zestre bună.

— Doamne! Asta a făcut rubinul? Şi-a scos Robert coiful şi a dat din cap. Ne-au zis să avem grijă. Nu mi-am dat seama însă de pericol.

— Rubinele sunt greu de spart. Nu prea poţi să le spargi din greşeală, zău.

A strâns din buze.

— Aşadar, nepoate, am venit pentru tine. Cum stăm?

Tot îmi plăcea de el. Nu-l mai văzusem de patru ani, dar mi se părea doar o pauză în conversaţie. Şi venise pentru mine, la fel cum visase un băieţel schilod înainte să fugă trădat de la Castelul Înalt. Unchiul Robert venise cu cavaleria după el. Cumva mai ieşise otrava din rană.

— Unchiule, suntem până la genunchi.

— Pare până la piept, după cum am văzut eu când am intrat în peşteri.

S-a încovoiat puţin, oboseala de după luptă spunându-şi cuvântul. Pe platoşă avea dâre de sânge, o adâncitură reflecta lumina din unghiuri ciudate, iar partea stângă a feţei i se înnegrea într-o vânătaie impresionantă.

Am dat din umeri.

— Oricum, avem cizme de rahat şi situaţia pute. Are mii şi sute de oameni. Ne poate asedia în

donjon, dintre ruinele castelului. E clar că ne pune cu botul pe labe în luni, dacă nu săptămâni.

— Dacă situaţia e pierdută. Dacă a fost mereu pierdută. De ce am sacrificat două sute de cavaleri? De ce ne-am croit drum prin munţi, la urma urmei?

S-a încruntat, iar în ochi avea o lumină periculoasă. O cunoşteam.

— Pentru că nu vrea să aştepte luni sau săptămâni.

Makin a păşit din spatele tronului.

— Prinţul ne atacă de parcă ar vrea să ne cucerească într-o zi.

— Acum trebuie. Voia o victorie rapidă înainte, dar acum are nevoie. Nu voia să aştepte iarna. Are o armată uriaşă de hrănit, un orar, alte puteri de luat în seamă, teritorii noi de supravegheat. N-a plănuit să fie prizonier al iernii. Dar acum trebuie să învingă, azi sau mâine, cel târziu. Într-o zi sau două, armata lui va înţelege ce pierderi mari are, căpitanii vor începe să vocifereze, trupele se vor dispersa şi poveştile depănate altundeva îi vor îmboldi pe duşmanii Prinţului. Dacă ne doboară azi, poveştile vor avea alt curs. Se va vorbi despre cum l-a zdrobit pe Jorg de Ancrath, care a distrus Gelleth şi l-a umilit pe contele Renar. Da, pierderile au fost mari, dar a făcut-o într-o zi! Într-o zi!

— Şi cum ne ajută toate astea? a întrebat unchiul Robert.

— Nu cred că poate să ne doboare într-o zi. Şi nici el nu crede.

— Chiar şi aşa, o să murim toţi, nu? Poate că

planurile Prinţului se vor duce de râpă, dar nu prea mă încălzeşte.

Unchiul Robert le-a aruncat o privire căpitanilor, nişte bărbaţi înalţi arşi de soarele din sud. N-au scos o vorbă.

— Ne ajută pentru că îmi va accepta oferta.

— Oferta? I-ai zis lui Coddin că nu faci nicio înţelegere!

Makin a ieşit de pe podium ca să mă măsoare cu privirea, de parcă n-aş fi Jorg.

— Nicio înţelegere!

Era vocea Mianei, care venea ajutată de tânărul Rodrick. Părea palidă, dar nu rănită.

— Nu fac nicio înţelegere, ci un duel.

Din jurnalul lui Katherine Ap Scorron

27 august, anul 101 Interregn

Arrow. Palatul Greenite. Camera Roşie

Orrin este din nou în campanie. Cu cât e mai mare domeniul, cu atât îl văd mai puţin. Primăvara a pus stăpânire pe Conaught cu doar trei sute de oameni. Acum se află cu o armată spre Normandia, cu nouă sute de soldaţi. Ar vrea să ia şi pământurile lui Orlanth, deşi mai sunt şi altele de luat în considerare.

Nu vorbeşte niciodată cu patimă, de parcă vrea locurile alea pentru el, să-i facă plecăciuni înaintea tronului ori să-şi umple cuferele de război. Îmi spune ce vrea să facă pentru popoarele din acele zone, ce o să

câştige, câtă libertate vor avea, ce prosperitate, ce perspective. Ar suna fals din gura altuia. Dar Orrin crede şi poate să înfăptuiască. În Conaught îl venerează ca pe unul dintre foştii lor eroi, care a renăscut.

Cu mine vorbeşte plin de dorinţă. De când ne-am căsătorit, mă simt preţuită. Fericită. Şi ştiu că şi eu îl fac fericit. Deşi e mereu o urmă de dezamăgire, bine ascunsă. Dacă nu aş fi petrecut multe zile sondând visele oamenilor, poate că n-aş fi văzut. Dar văd şi sunt tăiată de cuţitul pe care l-am făurit şi l-am ascuţit. Orrin vrea un copil. Şi eu. Dar au trecut doi ani.

Sareth îmi spune în scrisorile ei că uneori poate dura doi ani, alteori patru. Ea însăşi n-a avut niciun copil de când a murit Degran, cu excepţia micuţului Merrith, care s-*a îmbolnăvit şi a murit aşa de repede. Cred că din cauza durerii Sareth e stearpă. Jilli şi Keriam îmi zic şi ele că poate dura doi ani, cum spune Sareth. Îmi zic că sunt sigure că o să vină repede. În primul an au crezut.*

28 martie, anul 102 Interregn

Arrow. Palatul Greenite. Grădinile de la apus.

Egan s-*a întors la palat. Deşi am spus că* s-*a întors, el n-a mai fost aici niciodată. Orrin a construit palatul înainte ca ducatul Belpan să predea armele, iar Egan se întoarce atât de rar din campanii, încât e prima oară când*

îl vede.

Iar e rănit. *La şold acum*, *a căzut de pe cal în ceva ascuţit*. *Întotdeauna pare să se înzdrăvenească repede*, *ca şi cum n-ar suporta niciun fel de restricţie*, *deşi propriul corp îi interzice*.

Am citit Despre vise şi ce ascund *de Roland de Thurtan*. *Îmi place să citesc pe balconul care dă în grădina cu plante aromatice*. *Grădinile formale*... *sunt prea formale şi prea mari*. *Îmi place să mă uit la cea cu plante aromatice*, *cu pârâiaşele*, *cu ceasul solar şi lunar pe care le-am instalat*, *şi să miros parfumul*. *Şi nu e o carte de citit în casă sau pe întuneric*. *Simţi cum te împresoară pereţii*, *dacă citeşti un paragraf sau două din cartea lui Roland de Thurtan*.

Egan se antrenează cu sabia în piaţa mare în fiecare zi, *în faţa statuii tatălui său*. *E ceva magic în felul în care se mişcă*. *Îmi aminteşte de dansatorii din ţinuturile slave*, *creaturi ca nişte spiriduşi*, *numai graţie şi aer*, *deşi adaugă forţă la graţie*. *Doar atunci când i se alătură oameni cu care să se dueleze înţelegi cât de iute e*. *Îi face să arate stupid*. *Chiar şi pe cei mai buni din garda palatului*.

Însă are ceva care mă sperie. *Patima cu care urmăreşte fiecare victorie*. *Te uiţi la el cum luptă şi te întrebi dacă există ceva ce nu ar face ca să obţină ce vrea*.

15 aprilie, anul 102 Interregn

Arrow. Palatul Greenite. Grădina de plante aromatice.

Egan e tot aici. S-a recuperat rapid, deşi cică a fost o rană gravă. Părea dornic să se vindece şi să facă ce îi place – să taie pe oricine i se opune lui Orrin. Dar acum trândăveşte prin palat. A venit azi şi în bibliotecă – nu l-am mai văzut niciodată aici.

Îmi place şi în acelaşi timp îmi displace cum se uită la mine. Unei părţi animalice din mine îi place. Partea raţională e jignită. N-am găsit nimic să-mi placă la Egan, ceea ce nu înseamnă însă că văd un mister. Când mă priveşte, parcă le înţelege instinctiv pe femei, ceea ce le e interzis înţelepţilor. Îi e interzis lui Orrin.

Orrin şi Egan sunt din nou în campanie vara asta. Zilele sunt lungi, calde şi însingurate, deşi trebuie să fie *peste o mie de suflete în palatul ăsta al nostru, iar cel puţin cincizeci de domniţe de calitate au fost aduse doar ca să-mi ţină de urât.*

Am învăţat să călătoresc în vis, să mă concentrez şi să fiu lucidă, deşi merg pe tărâmurile posibilului şi imposibilului. Uneori zbor, înot sau sunt în galop. Lumea e o linie, un singur fir pe întinderea visului, şi, dacă-l urmez, pot să desluşesc ce e aievea, nu să mă scald în imaginaţia străinilor. Am trimis mesageri să exploreze locurile vizitate astfel, iar ei mi-au confirmat adevărul observaţiilor.

L-am visat pe Jorg de Ancrath *noaptea trecută şi aşa m-am prins în coşmarurile lui. Marginile viselor lui sunt pline de măceşi, deşi atât de ascuţiţi, încât m-am trezit aşteptâ*ndu-*mă să am cămaşa de noapte sfâşiată şi plină de sânge. Şi e o furtună aşa de puternică, încât m-a trezit din somn. Parcă pusese bariere să nu lase intruşii. Sau poate a fost doar imaginaţia mea. Nu prea pot trimite mesagerii să verifice.*

În dimineaţa asta mă doare capul, pana îmi tremură în mână şi abia văd pagina. În Arrow se dă anason, nu pelin, dar tot nu ajută. Mi-aş da la schimb durerea de cap ca să mă tai în măceş, dar ăsta e preţul când intri în visele altora.

22 mai, anul 102 Interregn

Arrow. Palatul Greenite. Marea bibliotecă.

Orrin îmi scrie că îl are pe Sageous sfătuitor! Păgânul e la Curtea Normandiei, după ce a fugit de la Olidan. Orrin îmi scrie că Sageous i-a fost de folos la descifrarea terenului care îi aştepta şi la interpretarea anumitor vise problematice de care a suferit.

*I-am răspuns şi i-am trimis scrisoarea cu cel mai iute călăreţ, implorâ*ndu-*l pe Orrin să-l dea afară pe păgân imediat. I-aş fi scris să-l „spânzure", dar Orrin e prea... corect.*

23 iunie, anul 102 Interregn

L-am găsit pe Orrin visând! N-am putut merge prin visul lui auriu cu multe straturi, dar se pare că a luptat împotriva tuturor încercărilor lui Sageous de a-l controla. Poate că a avut dreptate că el ţinea sforile. Mă nelinişteşte însă că sunt ţinută pe dinafară. Poate că e o barieră creată de păgân sau o apărare a lui Orrin, fie conştientă, fie o rezistenţă naturală la direcţionare.

Pe când Jorg mă ţinea la distanţă cu spini şi fulgere, Orrin folosea un refuz calm şi simplu. Sper că l-a trimis pe Sageous mâncând pământul la Olidan Ancrath, în Castelul Înalt.

12 iulie, anul 102 Interregn

Arrow. Palatul Greenite. Sala de bal.

Palatul e de doi ani, dar nimeni n-a dansat în sala de bal. Orrin ar organiza un bal ca să-mi facă pe plac şi să-i pună pe lorzi şi pe doamne să vină la palat cu trăsura. Ar veni sute de oameni înveşmântaţi în satin şi dantelă. Ar dansa cu precizia şi cu graţia care i-au uimit preceptorii, ar fi atent la nevoile mele, i-ar complimenta pe muzicieni. Şi în tot acest timp aş şti că în spatele ochilor umblă gânduri mai importante, planuri, filosofii, scrisori şi, când ultimii petrecăreţi vor fi duşi acasă beţi morţi cu trăsura, Orrin va fi în bibliotecă şi va face însemnări pe marginea unui volum gros.

Egan mi-a scris de la petrecerea de după acapararea ultimului castel al lui Orlanth. Zic că Egan, dar nu i-am văzut mâna până acum. Aş fi surprinsă să aflu că a scris vreo scrisoare până acum. Poate un scrib a aşternut totul în scris, căci literele sunt făcute cu măiestrie, dar e tonul lui Egan. Spune aşa:

Katherine,

Orlanth din câmpiile de vest e la hotarul Mlaştinilor Ken. Orrin are planuri pentru Baronul Kennick. Va face jocuri politice, va propune condiţii, îi va gâdila orgoliul. Ar trebui să mergem fără să ne oprim şi să lăsăm totul fumegând în urmă.

Orrin m-a trimis la Castelul Traliegh în Conaught, la naiba în praznic. După excesele de la East Haven, îşi face griji pentru mine. Zice că am nevoie de odihnă.

Am nevoie de odihnă ca de otravă. Vreau să mă călesc în luptă, apoi să cad în mrejele somnului în fiecare noapte.

Conaught e bântuit. Visez numai ciudăţenii. Mă uit la ziduri şi mi-e frică de noapte. Chiar dacă te visez. Nu sunt vise plăcute.

Nu ştiu ce să fac. Orrin nu vrea să audă nimic rău de fratele lui. Am mai văzut. Cumva, îi scuză toate faptele lui Egan.

N-am făcut nimic ca să încurajez această pasiune, această obsesie a lui Egan. Din

prima mi-a plăcut Orrin. Dacă voiam un sălbatic, îi zâmbeam lui Jorg de Ancrath şi atunci eram legată de o creatură vajnică.

Orrin trebuie să-l trimită departe pe Egan, să-i dea un castel la o graniţă disputată, ca să-l ţină ocupat cu vreun război. Nu cred că are nevoie mereu de fratele lui. O singură sabie nu poate schimba soarta unei bătălii, oricât de iscusit e cel care o mânuieşte.

18 iulie, anul 102 Interregn

L-am căutat pe Egan pe tărâmul viselor şi încă e ascuns. La mesaje nu primesc răspuns. Nici călăreţii nu ştiu dacă ajung la armata lui Orrin. Se pare că se apropie de Înălţimile Renar. O parte din mine se întreabă dacă Sageous o fi unealta lui Jorg Ancrath. Şi-o fi dezlănţuit preferatul asupra soţului meu?

28 octombrie, anul 102 Interregn

Am găsit visele lui Egan, dar erau întunecate şi nu aveam acces la ele. Am simţit că e lucrătura păgânului şi îngrijorarea lui asupra planurilor sale. Să fi fost Orrin prea greu de manevrat? Cu Egan avea să fie mai uşor, ca un taur care s-*ar fi îndreptat spre bucata de pânză roşie. E înnebunitor să fii* într-*un palat, când se întâmplă atâtea la trei sute de mile depărtare.*

29 octombrie, anul 102 Interregn

Tot nicio veste de la Orrin sau Egan, se pare că sunt zeci de mii în mişcare, oameni înarmaţi care se duc spre ţinuturile de sus, iar Jorg Ancrath se furişează în castelul lui, cu a douăzecea parte din oamenii lui Orrin.

Şi tot îmi fac griji. Orrin e deştept, puternic, răbdător şi înţelept. Egan are pasiune şi îndemânare. Îmi amintesc de Jorg de Ancrath şi de privirea din ochii lui, de cicatricile pe care le are, de faptele lui, care încă răsună prin tărâmul viselor. Îmi amintesc de el şi m-aş îngrijora şi dacă Orrin ar avea de zece ori câţi oameni are, iar Jorg ar fi singur.

1 noiembrie, anul 102 Interregn

Am făcut un vis de lumină şi umbre şi l-am pus în mintea lui Marcus Gohal, căpitanul gărzii de la palat. A fost mai uşor pentru el să fie de acord cu mine când i-am cerut să pună la cale o forţă care să mă păzească în călătoria spre soţul meu. A uitat să se certe. El a dat din cap că da, a bătut *din călcâie, cum fac toţi din Arrow, şi a strâns patru sute de lăncieri, care să mă însoţească în sud.*

Am pornit dimineaţă devreme, înainte ca zorile să alunge umbrele de pe cer, şi am mers la pas, caii fornăind şi iscând nori, frunzele erau galbene şi sângerii când le-a atins prima rază de soare.

Şi eu mă simţeam urmărită, de parcă cineva de sus ar fi fost foarte atent la mine.

Mi-e tare dor de fratele Gog. Nimic nu e mai enervant decât trăncăneala unui copil şi nimic nu e mai trist decât *tăcerea pe care o lasă în urmă când nu mai sunt*.

48

Ziua nunţii

— E o nebunie, Jorg! Dumnezeu l-a pus pe Prinţul de Arrow în spatele unei spade. Aşa spune toată lumea. Nu e ca alţi oameni când are o sabie în mână. Nu e om.

Makin stătea acum în faţa tronului, de parcă voia să-mi blocheze calea.

— Şi se va dovedi că s-a născut să moară răpus de o sabie, am zis.

— L-am văzut luptând, a clătinat din cap. Jorg, sper că ai un as în mânecă.

— Desigur.

Lui Makin i s-au lăsat puţin umerii, semn că s-a relaxat un pic. Unchiul Robert a zâmbit.

— Asul din mânecă e cel mai bun braţ din istorie care să mânuiască o sabie.

Protestele au început imediat în cort, de parcă mi se umpluse curtea de gâşte supărate.

— Domnilor! m-am ridicat eu de pe tron. Lipsa voastră de încredere mă uluieşte. Şi nu v-ar plăcea să mă vedeţi surprins. Dacă Prinţul de Arrow

acceptă provocarea la duel, o să mă întâlnesc cu el pe câmp şi o să izbândesc acolo.

Am trecut pe lângă Makin, împingându-l.

— Tu! am arătat spre un cavaler la întâmplare. Adu-mi vestitorul!

Eram încrezător că am unul. M-am întors şi m-am uitat în ochii lui Makin:

— Ţi-am zis că m-am luptat cu maestrul spadasin Shimon?

— De o mie de ori, a răspuns el cu un oftat şi s-a uitat la Lord Robert.

— Jorg, Shimon mi-a zis că eşti bun, mi-a spus Unchiul Robert. Unul dintre cei mai buni pe care i-a văzut în patruzeci de ani.

— Vezi? am strigat. Vezi?

— Dar doi ani mai târziu l-a cunoscut pe Orrin şi i s-a părut mai iscusit. Iar se pare că Egan, fratele lui Orrin, e mult mai periculos.

— Aveam paisprezece ani! Acum sunt un bărbat în toată firea. Pot să-l bat pe Makin cu piciorul de la scaun. Ai încredere în mine. O să-l pun la pământ într-o baltă de sânge pe Prinţ înainte să-mi vadă sabia.

Uşurinţa cu care vorbeam era ca să mă dau în spectacol. Aveam să mă lupt cu Prinţul de Arrow. Chit că pierdeam sau câştigam, că aveam sorţi de izbândă sau nu. Nebunia sădită de Sageous fusese eliminată şi urma să sfidez soarta şi să câştig, oricât de puţine şanse aveam, însă îmi ucisesem fratele. Flăcările nu aveau cum să topească sentimentul de vină. Urma să-l duc cu mine pe câmpul de luptă şi poate aveau să-l îngroape cu

mine.

*

L-au găsit pe Kent cel Roşu sub corpurile carbonizate ale oamenilor Lordului Jost. Am cerut să fie adus în sala tronului, când am aflat.

— Sir Kent, ai arătat şi mai bine.

A dat din cap că da. Doi străjeri l-au adus înăuntru legat de un scaun ca să nu cadă.

— Şi m-am şi simţit mai bine.

Vocea lui era o şoaptă răguşită, căci plămânii-i fuseseră arşi de aerul fierbinte.

Chiar şi acum, când niciunul nu ştia dacă vom trăi sau vom muri, Kent stătea cu capul aplecat, umil printre lorzi şi cavaleri, deşi îl ridicasem în rang. Avea să se avânte în dinţii unei armate, dacă era încurajat un pic, dar o sală a tronului cu oameni obişnuiţi cu mătăsuri, şi nu cu piele îl făcea să se simtă mic.

Am părăsit tronul şi m-am pus pe vine lângă el.

— Ţi-aş oferi ceva pentru durere, frate Kent, dar vreau să dai tot ce ai în bătălie. Luptă-te cu arsurile! Învinge! Nu o să mă predau.

Şi arsura mea mă chinuia. Sigur că nu se compara cu durerea lui Kent şi a altora din curte, dar tot mă măcina, pulsându-mi în obraji şi în tâmple.

Am văzut ceva cu coada ochiului şi m-am întors de la Kent spre tron. Două lămpi cu ulei încadrau podiumul, urne date cu lac şi vopsite în negru şi roşu, puse pe un suport din fier forjat.

Flacăra care dansa în fiecare fitil, sub sticlă, părea ciudată, prea luminoasă, prea portocalie, cu prea multe forme deodată. Am pus mâna deasupra sticlei şi nu simţeam nicio căldură, doar o forţă vitală care mi-a străbătut braţul şi mi-a venit să urlu.

Să nu deschizi cutia niciodată!

— Maiestate, mesagerul s-a întors.

Mi-am tras mâna, aproape simţindu-mă vinovat. Solul stătea în pragul uşii, între doi cavaleri. Era arătos şi înalt în uniforma lui cu fir de aur, din catifea.

— Şi ce a avut de zis Prinţul despre oferta mea? l-am întrebat.

Mesagerul s-a oprit, apelând la un şiretlic ca să atragă mai mulţi oameni, deşi eram ochi şi urechi.

— Prinţul vă va întâlni pe câmpul de luptă pentru a hotărî soarta acestei bătălii.

L-am văzut pe Makin scuturând din cap.

— Bun. Şi a pomenit vreun loc sau a acceptat invitaţia mea de a ne duela pe culmea Runyard?

— Prinţul consideră că acea culme e făcută mai mult din troli decât din piatră şi a găsit o zonă de câmpie aproape de Ridgen Rock, la jumătatea drumului dintre castel şi linia de acum a frontului. Va aduce cinci observatori care să urmărească de la douăzeci de metri ce se întâmplă şi se aşteaptă ca şi dumneavoastră să faceţi la fel.

— Spune-i că accept şi voi ajunge într-o oră.

Mesagerul a făcut o plecăciune şi a pornit să-mi transmită mesajul.

— Makin, vreau să fii acolo. Dar înainte vreau

să vorbesc cu Olvin Green sau, dacă el e mort, cu cineva care se pricepe la răni de săgeată. Vreau ca el şi şase oameni puternici să se ducă la Coddin. Să i se trateze rana acolo, dacă mai e în viaţă, şi să fie adus jos imediat ce poate fi mutat.

Makin a dat din cap şi a părăsit sala tronului fără să scoată o vorbă. Doar a pus o mână pe umărul lui Kent când a trecut pe lângă el.

— Vreau să vină Lordul Robert, Rike, căpitanul Keppen şi părintele Gomst.

Unchiul Robert a plecat capul în chip aprobator, apoi a urcat pe podium şi s-a aplecat spre mine:

— De ce un preot? Ai nevoie de spadasini buni, în caz că suntem traşi pe sfoară.

— Prinţul de Arrow o să aducă cinci săbii bune. Eu trei, plus un arcaş, în caz că ticălosul o rupe la fugă, şi un preot, pentru ca în viitor să se spună adevărul despre ce s-a întâmplat.

I-am lăsat să-mi prindă armura – bucăţi de oţel argintat, bine făcut şi fără ornamente. Nu aveam blazon şi embleme pe zale. Ornamentele sunt pentru timp de pace, pentru cei care se joacă, dar care nu înţeleg ce fac.

Trebuie să ştiţi că Războiul Sutei e un joc. Şi ca să câştigi trebuie să joci cu piesele pe care le ai. Secretul este să ştii că e doar un joc şi singurele reguli sunt ale tale. Dat fiind că nu mai era cutia amintirilor, aveam toate planurile în minte. Trucul era să nu zăbovesc asupra lor – să nu i le dezvălui lui Sageous, care apoi avea să le acapareze. O greşeală, şi totul avea să ia sfârşit.

În timp ce pajii prindeau armura cu şuruburi, legau cu curele şi transpirau, am dus inelul Constructorilor în dreptul ochiului. O clipă am văzut-o pe Miana în încăpere şi m-am întrebat dacă i-ar intra mâna prin inel şi l-ar purta ca pe-o brăţară la încheietura ei mică. Apoi s-a format imaginea. Aveam întreaga lume în faţă, ca un giuvaier în albastru şi alb. O pânză pe care nici tot imperiul nu ar părea mare.

Am mişcat un pic degetul pe marginea inelului şi imaginea s-a focalizat spre pământ mai iute ca o săgeată. Mai iute chiar decât un glonţ. Da – am auzit de ele.

Imaginea a fost neclară o secundă, două, trei şi apoi s-a limpezit. Oricât de mare e telescopul ce trebuie să atârne deasupra noastră, nu avea cum să arate o privelişte mai apropiată, o imagine pe mile întregi, în care se vedea profilul Bântuitului, dar detaliile erau ascunse. Armata Prinţului era ca un punct negru pe munte. Vedeam forma maşinăriilor mai mari de asalt, iar oamenii din jur erau ca nişte particule de praf. Am mutat din nou degetul şi imaginea s-a înnegrit. Am numărat când a sărit prin patru goluri prin care Constructorii nu mai vedeau şi apoi, cu degetul pe ultima ridicătură, am văzut altă privelişte. Armata mea şi zidurile fumegânde le vedeam de parcă stăteam pe un vârf de munte din apropiere. Am atins partea metalică şi mi-am mişcat foarte puţin degetul, reuşind să văd imaginea de mai aproape, focalizându-mă pe terenul de la Rigden Rock.

În multe locuri inelul Constructorilor nu vede

decât din perspectiva unei păsări, dar într-un loc din cinci se poate folosi de alţi ochi. Prin explorare şi extrapolare am găsit unde era un ochi pe care îl exploatam acum. E pe o culme înaltă în Munţii Matterack, complet ascuns când nu e folosit. Când îl chem, o rază strălucitoare de oţel se înalţă după nişte uşi negre dintr-o rocă naturală şi ridică un dom negru de cristal în aer. Am stat sub dom şi am ascultat un sunet vag când am schimbat perspectiva inelului. Un ochi mecanic trebuie să stea în interior şi să răspundă nevoilor mele. Simţeam că l-am găsit. Ochii ăştia din bolţile cerului şi jos, printre ei, cufundaţi în piatră, sunt geniali. Chiar şi aşa, mă mir cum de a simţit un popor nevoia să fie supravegheat în fiecare moment şi în fiecare loc. Poate de asta au şi înnebunit. N-aş vrea să fiu spionat aşa. Aş orbi cu asemenea ochi.

Fexler Brews a înnebunit. La paisprezece ani după ce ecoul i-a fost prins şi ţinut în maşinărie, a luat un pistol şi s-a împuşcat. Cu un Colţ 45, deşi nu arată ca un cal, la fel ca şi Coasta Calului. L-am găsit pe Fexler, dar n-a fost uşor. L-am găsit pe drumul lung de întoarcere spre Înălţimile Renar şi m-a costat multă durere şi pierdere de vieţi omeneşti. Vieţi pe care le preţuiam. Marfă rară. Fexler şi-a tras un glonţ în cap, dar maşinăria nu l-a lăsat, ci l-a prins în capcană între fracţiuni de secundă. Am alungat gândul, imaginea unei arme în mâna lui îngheţată în timp, rubine de sânge nemişcate în aer, pe lângă rana de unde a ieşit glonţul. Am uitat de camera de inerţie… înainte ca

Sageous să vadă că-mi aduc aminte.

Se spune că Dumnezeu se uită la noi în fiecare moment. Dar cred că în anumite momente, când anumite fapte se înfăptuiesc, îşi întoarce privirea.

— Jorg, ce vezi?

Miana era lângă mine acum.

— Terenul crimelor e liber.

Am luat inelul de la ochi.

— Jorg, poţi să câştigi? m-a întrebat. În faţa Prinţului. Cică e foarte iscusit.

L-am simţit pe Sageous. Îl miroseam cum încerca să-mi intre în gânduri, să-mi fure din secrete.

— E foarte iscusit. Şi eu… sunt foarte rău. Să vedem ce se întâmplă.

Mi-am făcut un zid din imaginaţie şi n-am vrut să mă mai gândesc la ce se va întâmpla. Mâinile mele ştiu ce să facă – nu trebuia să mă gândesc.

La baza tronului de la Bântuit e încastrat un safe. Până să-mi pună coiful, am îngenuncheat în faţa tronului şi am pus cheia grea în încuietoare. Am coborât partea laterală şi am întins mâna dreaptă, trecând-o prin scutul de fier, mic, apoi am scos-o. Am făcut-o pumn în jurul obiectului ascuns de scut şi am zâmbit, închipuiţi-vă că Fexler Brews s-a gândit că aş putea să refuz! Am lăsat cutia deschisă şi m-am ridicat în picioare, am coborât de pe podium pentru ca pajii să-mi pună coiful.

— Keven, mută cureaua cu sabia!

Băiatul s-a încruntat şi a clipit. Arăta ca un copil. Bănuiesc că nu era mai mare decât Miana.

— Sire?

Doar am dat din cap şi el, tot încruntat, a desfăcut cureaua şi a pus-o la loc cu plăselele deasupra şoldului stâng.

Unii oameni le dau nume săbiilor. Mereu mi s-a părut ceva pompos. Dacă i-aş da un nume, i-aş zice „Ascuţita”, dar nu vreau, cum n-aş face-o nici cu furculiţa de la cină sau cu coiful.

Am părăsit cu paşi mici sala tronului, toţi fiind cu ochii pe mine.

— Jorg cel Roşu, mi-a şoptit Kent când am trecut pe lângă el.

— Roşu ar fi bine, Kent. Dar mă tem că sunt mai închis.

Când am deschis cutia, *am obţinut mai mult* decât *amintirile*.

Flăcările din torţele de lângă uşă au pâlpâit când am trecut pe-acolo, dându-mi o energie ciudată. Mă simţeam privit de mai mulţi oameni decât cei de la Curte, de Sageous şi de cei care vor să mute Suta pe tabla lor de joc. Gog se uita la mine. Din foc.

Am privit o dată în urmă şi am văzut-o pe Miana lângă tron. Lordul Robert a venit după mine. Afară ni s-au alăturat căpitanul Keppen şi Rike.

— E timpul să intrăm în luptă, bătrâne, i-am zis lui Keppen când a venit lângă mine.

A zâmbit larg, de parcă ar fi ştiut că sosise clipa şi mi-ar fi împărtăşit dorinţa.

Am pornit la drum pe coridoarele unchiului meu. Degran nu mă mai urmărea din umbră, vina nu mă mai chinuia cât să mă ducă la nebunie, dar oricum ştiam ce faptă odioasă săvârşisem. Moartea

mă aştepta pe versanţi, într-un fel sau altul. Moartea avea să fie bună. Moartea provocată de Prinţ, ucis de săbiile celor o mie de soldaţi sau moartea de care mă salvase Fexler când pusese în cutia lui Luntar forţele necromanţiei şi focul cu cârligele înfipte atât de bine în mine şi cum mă smuceam.

Şi mi-am amintit. Am luat cutia goală pentru ultima dată ca să o arunc. În cutia Pandorei era speranţa, ultimul dintre relele hărăzite nouă din cauza curiozităţii ei nechibzuite. Poate că ea avea să lase speranţa să zboare, dar nu spre mine. Chiar şi aşa, m-am mai uitat o dată în cutia fără capac, cu mâna ridicată ca să o arunc pe jos. Şi acolo, în interiorul arămiu şi lustruit, era o pată. O ultimă amintire? Nedorind să se întoarcă? Am pus un deget pe ea şi întunericul mi-a intrat în piele, lăsând în urmă doar arama strălucitoare.

Amintirea nu m-a cuprins, nu m-a luat din prezent, dar s-a aşezat ca un gând pe când mergeam pe coridoarele Bântuitului. Mi-am amintit ultima discuţie cu Fexler, de la castelul bunicului. Fexler se uitase la cutie în timp ce eu o priveam prin inelul lui.

— Sageous?

Cugetase asupra zumzăitului inelului.

— Sageous? Tâlharul ăla împuţit de vise mi-a făcut asta? Mi-a pus nebunia?

— Sageous a făcut mult mai mult decât atât, Jorg. Te-a pus în spini.

Fexler a făcut o pauză ca şi cum şi-ar fi adus aminte.

— Altceva te-a ţinut acolo.

Fiecare cicatrice de la spini arsese la auzul cuvintelor lui.

— De ce? l-am întrebat. De ce ar face una ca asta?

— Mâinile ascunse care mişcă piesele imperiului tău au profeţii pe care vor să le împărtăşească. Vor să vorbească despre Prinţul de Arrow şi viitorul lui aurit. Şi mai au preziceri pe care nu vor să le spună. Mâinile ascunse cred că doi Ancrath uniţi vor pune capăt puterii lor. Vor pune capăt jocului.

— Doi? râsesem. Atunci, sunt în siguranţă!

— Se pare că, atunci când ai supravieţuit, în ciuda sorţii, o valoare s-a ataşat de tine, îmi zisese Fexler.

Şi am simţit fiori reci, aflând în cele din urmă cum încercaseră jucătorii să-i împiedice pe cei doi Ancrath să se alăture pe tabla de joc. I-au văzut pe fiii lui Oldai murind împreună. Şi, când am scăpat de moarte şi când am devenit util pentru jocul lor, ca tata, m-au lăsat în viaţă, pentru că ştiau că n-o să-mi alătur cauza lui? Ori se luase în calcul posibilitatea cu mult timp în urmă şi prăpastia dintre tată şi fiu nu fusese doar lucrarea noastră?

— O să-l găsesc pe păgân şi o să-l omor, îi promisesem lui Fexler.

— Sageous e doar un sălbatic care întinde adevărul prin superstiţii ca să intre în vise, clătinase din cap Fexler.

— Însă e greu de prins, îi zisesem.

— Ce mi-aş dori să dispară, îmi spusese Fexler,

cântând pe jumătate.

— Ce?

— O rimă din vechime, antică. Sageous îmi aminteşte de ea. *Când urcam scările am cunoscut un om ce nu era acolo*; *nu era nici azi acolo*; *ce mi-aş dori să dispară*. Aşa e Sageous, omul care nu era acolo. Ideea e să schimbi perspectiva. *Ce mi-aş dori să rămână mereu*.

— Poftim?

Mă întrebam dacă fantomele pot fi senile. Fexler se apropiase de mine şi şi-a pus mâna de fantomă pe cutie.

— Dar nu ţi-e de niciun folos până când ghicitoarea cutiei nu e gata şi nodul gordian nu e desfăcut. O s-o pun în cutie.

— Nu! i-am strigat.

Nu voiam să-l las să-mi ia amintirea.

— Nu ce? mă întrebase Fexler.

— Eu… uit, îi zisesem.

*

— Nu? m-a întrebat Makin, care era lângă mine, înapoi pe coridoarele Bântuitului, în timp ce Prinţul de Arrow aştepta afară cu sabia şi cu alte mii de soldaţi în spate.

Am clătinat din cap. Ţineam cutia goală în mână, zdrobită, cu sânge de la cicatricile de la spini, care sângerau din nou. Mi-a scăpat şi am izbit-o de perete.

— Nu, am zis. Doar nu.

*

Părintele Gomst ne aştepta în curte. Se făcuse o cărare printre cadavre. Stăteau unii peste alţii, de o parte şi de alta, de parcă era drumul spre iad. Şi duhoarea, Fraţii mei, îmi făcea stomacul să se agite! Şi, mai rău, când mergeam printre cadavrele aşezate unele peste altele şi carbonizate, unele mai şi tresăreau. Mâinile roşii se mişcau, pielea arsă li se prelingea de pe degete. Capetele li se lungeau, ochii morţi mă găseau. Oamenii care erau cu mine, concentraţi pe ce au de făcut, nu vedeau nimic, dar eu vedeam, îi simţeam pe toţi, neliniştiţi în somnul lor, pe când Regele Mort se uita la mine prin ei.

Să nu deschizi cutia niciodată!

Moartea şi focul îşi înfipseseră cârligele în mine. Mai adânc ca niciodată. Şi fiecare începuse să tragă.

— Ar trebui să mă ocup de morţi, a zis părintele Gomst, aproape strigând ca să fie auzit peste ţipetele din galeria circulară unde fuseseră transportaţi.

— Lasă morţii să-şi poarte singuri de grijă! i-am replicat.

Ştiam că el n-o să-mi aducă nicio alinare când o să zac icnind în Heimrift. L-am văzut pe Grumlow la uşile donjonului, stând în spate, în umbră. I-am făcut semn să vină în faţă:

— Grumlow, arată puţină compasiune pentru muribunzi!

El a dat din cap şi a plecat.

Ştiu că în Heimrift aş fi apreciat mila lui iute, nu o ieşire înceată, însoţit de Părintele Gomst, care să-mi ţină predici.

Am mers pe cărarea curăţată de morţi, dar nu şi de grăsimea de la carnea arsă, de bucăţile de piele, de profilurile carbonizate ale oamenilor. Nimeni n-a scos o vorbă, chiar şi Rike părea posomorât. Dar aşa se cădea. Unchiului meu, ducele de Renar, îi plăcea să ardă oameni. Aşa semănase groază. Şi eu venisem să-i iau locul, cu Gog lângă mine, umplând curtea cu cadavre carbonizate. Prinţul de Arrow avusese dreptate că cei din neamul Ancrath sunt cea mai întunecată ramură din arborele genealogic al familiei Steward. Mă întrebam de mult dacă îi voi ţine piept lui Orrin când va veni clipa. Era cel mai strălucitor rod ce atârna de crengile din neamul împăratului. În cei patru ani de când pusesem stăpânire pe ţinuturile de jos, străbătusem imperiul, întorcându-mă în cele din urmă să înăbuş revolta vărului Jarco din vest, apoi mă bătusem cu duşmani mai puţini vizibili, cu boala din oamenii mei şi din economia mea. În acest timp Prinţul de Arrow îşi consolidase puterea şi ocupase cinci tronuri. Poate că doar înţelepţii îmi şoptiseră în repetate rânduri că trebuie să-i cedez tronul şi să mă gândesc să-i opresc înaintarea spre Poarta de Aur. Şi nu-mi place să mi se spună ce trebuie să fac.

Însă acum, când cutia de aramă era deschisă, iar amintirile şi păcatele se întorceau la mine, simţeam că s-au întors mai mult, de parcă fusesem o umbră a celui de dinainte, însă mi se furase ceva

vital, ceva atât de legat de fărădelegile mele, încât Luntar fusese obligat să-l pună în cutia amintirilor. Poate că nu aveam să mai prind un apus în această zi însângerată, dar, dacă reuşeam, nu aveau să mai treacă patru ani până să-mi ating ţelul.

Mergeam printre ruinele oraşului, unde bucăţi fumegânde din zidurile exterioare ale Bântuitului lăsaseră doar distrugere. Nici urmă de grajdurile lui Jerring, unde Makin se tăvălise în bălegar ca să fie gata de drum.

Chiar şi acum puteam pune capăt. Prinţul avea să accepte pacea: progresul era prea important ca să n-o facă. Şi cine ar spune că ar fi un împărat mai slab decât mine? Mi-aş putea compara fărădelegile cele mai grave cu ale lui, apoi să mă autodepăşesc cu unele şi mai groaznice.

Fuseseră momente foarte limpezi printre piscuri când mă gândisem să-i las drum neted lui Orrin de Arrow. Dar lucrurile se schimbă. Un alt Jorg se apropia de locul duelului şi un alt prinţ de Arrow. Ziua nunţii făcuse din Jorg Ancrath unul mai vechi. Aveam iar o sete în mine. Şi aveau să curgă râuri de sânge.

În jurul meu se înălţa muzica, la început vag. O bucată pe care o interpreta mama mea la pian. Un instrument rar şi complex, din coarde şi ciocane, vechi, dar notele care ieşeau din mâna ei dreaptă erau limpezi şi înalte, pure ca stelele, în contrast cu melodia întunecată din stânga. Uneori doar o notă rece şi pură îţi poate tăia respiraţia şi a doua, ieşită din ritm, aruncată în gol, poate să-ţi dea fiori

pe şira spinării. O mică fugă, o fluturare a mâinii peste notele albastre, te poate duce oriunde, oricând, te poate face să te simţi nou sau să domolească anii ce au trecut peste tine, suficient de grei să-ţi oprească răsuflarea.

Am mers printre pietre sparte şi lemn ars. Melodia pulsa pe sub trosnetul flăcărilor, iar mâna stângă trecea peste cele mai profunde note. Rike trona lângă mine, iar unchiul meu, pe partea cealaltă. Am simţit refrenul maiestuos. Am văzut mâna mamei găsind notele înalte, clapele negre, cele care îmi provocau o durere în piept, ca ţipetele pescăruşilor deasupra mării zbuciumate.

După ce mă uitasem mulţi ani la mâinile ei cu ochii minţii, o auzeam în cele din urmă, îi auzeam muzica.

În josul muntelui, spre armata Prinţului, strânsă la un loc. Muzica, melodia profundă şi înceată, contrapunctul înalt şi spart, de parcă munţii înşişi deveniseră partitura, de parcă peşterile ascunse şi piscurile secrete s-ar fi strâns în jurul maiestuozităţii oceanului şi ar fi prefăcut în muzică toate vieţile oamenilor, cântate de degetele unei femei, fără oprire sau milă, căutând, învârtind, descoperindu-ne toate secretele.

Până la suprafaţa plană din faţa cenuşiei Rigden Rock. Muzica încetinea, notele se împrăştiau, doar contrapunctul se auzea în cea mai mare octavă, note triste ce se auzeau din ce în ce mai slab. M-am uitat la Makin, amintindu-mi prima zi când îmi dăduse sabia de lemn. Toţi băieţii lui cinstiţi gata să-i înveţe jocul. Îi arătasem că nu e

vorba despre stilul de joc, ci despre victorie, dar nu cred că au înţeles nici atunci când cei mai buni dintre ei s-au prăbuşit la pământ.

Lângă stâncă scotea flăcări o balistă mare. Cu siguranţă luase foc mai aproape de ziduri şi fusese târâtă departe înainte să-şi dea seama că e o cauză pierdută. Mă întrebam dacă maşinăria aruncase piatra în dormitorul meu. Flăcările mă priveau şi se aplecau spre mine.

Prinţul de Arrow mă aştepta, cu dragonii încă zugrăviţi pe armura de teuton, ce sclipea în culorile curcubeului. Cei cinci cavaleri stăteau la distanţa convenită şi eu am făcut la fel cu secunzii mei. Formau o linie ciudată, Rike trona în mijloc şi arăta gata să facă prăpăd. Makin şi Robert, de câte o parte. Bătrânul Gomst în dreapta, purtând fiecare lucru sfânt pe care îl avea, în speranţa că n-o să bage nimeni o săgeată în el, iar bătrânul Keppen era în stânga, cu o faţă acră, de parcă n-ar fi avut timp pentru prostiile astea.

M-am dus să-l întâmpin pe prinţ.

— Deschide donjonul şi putem pune capăt.

Vocea prinţului era înfundată în coif şi mă privea cu ochi negri.

— Chiar nu vrei. E mai bine aşa.

Am întors sabia să reflecte lumina:

— Nu te mai purta ca şi cum ai fi fratele tău! Poate pentru el deschideam porţile. Poate.

Prinţul şi-a ridicat viziera. Mi-a zâmbit fioros şi trist, apoi şi-a scos coiful, trecându-şi o mână prin părul aspru, des, scurt şi negru.

— Salutare, Egan! am spus.

— Îmi plăceai mai mult pe drum, când erai jegos. Ţi se potrivea. Fumul de la maşinăria de asalt care ardea a ajuns la noi. L-am auzit pe Rike cum tuşea.

— Îmi place armura ta. O s-o iau când o să ţi-o dea jos de pe cadavru, am continuat.

S-a încruntat, iar sprâncenele negre i s-au întâlnit.

— Eşti dreptaci. Ce joc e ăsta?

Am pus mâna stângă pe plăsele.

— Adesea lupt cu dreapta. Sper că nu mi-aţi analizat iscusinţa pe baza spionilor care au văzut că… sunt mai bun cu stânga.

Egan şi-a mutat greutatea pe călcâi:

— Ai luptat cu Orrin cu mâna dreaptă…

— Aşa e. Îmi pare rău să aud că l-ai ucis pe Orrin. Era mai bun decât noi doi. Poate cel mai bun din generaţia noastră.

— A fost un prost, a zis Egan, punându-şi coiful la loc.

— Poate a fost prea încrezător. Am auzit că l-ai înjunghiat în spate şi te-ai uitat cum a sângerat până la moarte?

— Nu s-ar fi luptat niciodată cu mine, a dat din umeri Egan. Ar fi vorbit. Şi vorbit. Şi vorbit. A vorbit de parcă nu era nimic, dar îl bântuia. Vedeam în ochii lui.

— Şi cum a primit Katherine vestea despre moartea lui Orrin? l-am întrebat.

L-am văzut pălind. Doar o jumătate de nuanţă.

— Pregăteşte-te să te aperi!

Şi-a scos sabia. Nu mi-a păsat.

— I-am zis lui Orrin că o să iau o hotărâre în privinţa lui în ziua când va veni din nou în ţinuturile de jos. Cred că l-aş fi urmat şi l-aş fi recunoscut drept împărat. Sper să fi făcut aşa. Ar fi trebuit să aştepţi două săptămâni – atunci l-ai fi putut ucide, după ce ai fi trecut prin ţinuturile de sus. Ar fi fost mai bine pentru tine.

Egan a scuipat.

— Suntem doi fratricizi în bătălie. Eşti gata?

— Ştii de ce am exersat cu sabia în fiecare zi de când ne-am întâlnit ultima dată? l-am întrebat.

— Ca să-mi ia un pic mai mult să te ucid? m-a întrebat Egan.

— Nu.

— Atunci, de ce?

— Ca să crezi că aş sta în faţa ta în luptă dreaptă.

Am ridicat mâna dreaptă şi am îndreptat spre el un pistol scos de sub scut.

— Ce-i ăla? m-a întrebat Egan, făcând un pas în spate.

— Are cuvintele COLT ştanţate pe metal, dacă te ajută cu ceva. Gândeşte-te că e o arbaletă, dar comprimată într-un tub mic. Poţi să-i mulţumeşti pentru el unui ecou pe nume Fexler Brews.

L-am împuşcat pe Egan în burtă. Glonţul i-a făcut o gaură mică în armură. Ştiam că gaura va fi mai mare pe cealaltă parte pentru că încercasem înainte pe un pepene.

— Ticălosule! Egan s-a dat în spate, împleticindu-se.

Am vrut să-l împuşc în picior, dar pistolul s-a

blocat.

— Ce noroc că nu s-a întâmplat de prima dată, nu?

Am scos sabia cu mâna stângă. Aproape mi-a parat lovitura de sabie. Trebuia să recunosc că era destul de iscusit. Sabia i s-a izbit de genunchi şi s-a prăbuşit la pământ. Cei cinci cavaleri aduşi de Egan au pornit la atac. Am meşterit la armă, lovind-o de plăselele sabiei. Am ridicat-o din nou şi am tras o dată, de două ori, de trei, de patru, de cinci ori. Cu toţii s-au prăbuşit cu găuri roşii în feţe. Aş fi ratat cu stânga.

— Ticălosule! a încercat Egan să se târască spre mine.

— Nu-i jocul tău! i-am strigat.

Suficient de tare să audă cei o mie de oşteni ai Prinţului, dacă nu voiau vărsare de sânge pe când înaintau.

— Nu joc după regulile impuse de tine, am dat eu din umeri.

I-am dat lui Egan sabia din mână şi le-am făcut semn secunzilor să se apropie.

— Aduceţi-l pe Gomst!

Nu mai erau gloanţe în pistol, aşa că l-am aruncat lângă scut şi m-am lăsat pe vine în spatele lui Egan ca să-i trag coiful de pe cap. A trebuit să tai curelele cu cuţitul. Poate l-am crestat un pic.

— Egan, nu trebuie să sfârşeşti aşa, l-am luat eu de grumaz. Am moartea în degete, să ştii. M-a durut când m-ai făcut fratricid, dar e adevărat. L-am ucis pe sărmanul Degran fără să mă gândesc de două ori. Simţi? Îţi dai seama ce pot face când

chiar îmi pun mintea la contribuţie? Când chiar vreau să-ţi fac rău?

El a urlat cuprins de durere.

— Vezi? i-am zis când a tăcut. Nu sunt mândru de cum am învăţat, dar asta e, diavolul găseşte de lucru mâinilor leneşe; pot să-ţi distrug părţi din şira spinării şi să te las în chinuri groaznice ani întregi înainte să mori. Te pot paraliza şi amuţi ca să nu ştie nimeni cum suferi şi n-o să poţi să cauţi sau să implori ajutor ca să fii cruţat.

Soldaţii prinţului veneau în fugă, dar aveau de acoperit mult teren montan.

— Ce vrei? m-a întrebat.

Deja distrusesem graniţa între minte şi muşchi, aşa că ştia că nu mint. Am minţit doar când i-am sugerat că aş putea să o refac.

— Să fim prieteni! S-ar putea să n-am încredere în tine, chiar dacă ţi-aş spune „frate”… Dar fă-o oricum!

— Ce? m-a întrebat Egan.

— Jorg, trebuie să fugim!

Unchiul Robert mi-a pus o mână pe umăr. L-am ignorat şi am dezlănţuit un val şi mai mare de durere în Egan.

— Spune-mi „frate”!

— Frate! FRATE! Eşti fratele meu! a strigat, apoi a urlat şi pe urmă a icnit.

— Părinte Gomst, ai auzit? l-am întrebat.

Bătrânul a dat din cap.

— Să fie oficial. Adoptă-mă în familia ta, Frate…

I-am pricinuit din nou durere.

— Jorg!

Makin a arătat spre miile de oameni care veneau spre noi, de parcă nu observasem.

— Eu… eşti adoptat. Eşti fratele meu, a zis Egan cu răsuflarea întretăiată.

— Excelent!

L-am lăsat să cadă la pământ. M-am ridicat şi mi-am şters mâinile pline de sânge de mantia lui Makin.

— Trebuie să fugim! Makin a făcut câţiva paşi spre Bântuit ca să mă încurajeze.

— Nu fi prostuţ! N-am reuşi niciodată.

— Ce plan ai? m-a întrebat Makin.

— Sperasem să se dea bătuţi. Nu că le-ar plăcea mormanul ăsta de rahat.

L-am lovit pe Egan în cap, dar nu foarte tare:

— S-ar putea să mai am nevoie de picior ca să alerg. Am ucis mai bine de jumătate dintre ticăloşii ăştia.

Ambii prinţi muriseră.

— Ai crede că s-ar duce acasă! am strigat spre efectivele lor, care erau suficient de aproape să li se vadă feţele.

— Atât? m-a întrebat unchiul Robert. Doar ai sperat?

Am zâmbit larg şi m-am uitat la el.

— Mi-am trăit ultimii zece ani pe presupuneri, pariuri, speranţă şi noroc.

Focul dansa în spatele lui, iar lemnul din balistă cădea. Flăcările erau la fel de stranii ca acelea de la castel, nestatornice şi netede. Aveau striaţii stacojii, cu puncte…

— O să mă uit la tine cum mori!

Sageous era în stânga mea, înfăşurat doar într-o pânză, în ciuda frigului, iar fiecare părticică din corp era acoperită cu scris.

Mă surprinsese, dar am încercat să nu fie vizibil. M-am apropiat de el.

— Nu sunt aici. Jorg de Ancrath, tu nu te înveţi niciodată?

Îmi dădeam seama că mă urăşte. Iar asta era ca o victorie, căci vedeam emoţie în ochii lui blânzi ca de viţel.

— Nu eşti? l-am întrebat.

S-a uitat la Egan, nemişcat şi sângerând din armura în culorile curcubeului.

— Aş fi putut înfăptui lucruri grozave cu el. Ştii cât a durat să găsesc un om aşa puternic şi maleabil? N-am putut lucra cu Orrin. Era mai puţin dispus decât tatăl tău, şi asta e ceva.

— L-ai pus să-l ucidă pe Orrin? l-am întrebat.

— N-a fost greu. Avea nevoie de un mic imbold în direcţia corectă. Scumpa de Katherine s-a dovedit prea ispititoare şi sărmanul Orrin era în drum. Tipii ca Egan au un singur răspuns pentru cei care sunt în drum.

— Atâtea imbolduri, vrăjitor al viselor.

— Probabil nu-ţi aminteşti visul care te-a făcut să implori să vezi Norwood atunci, nu, Jorg?

— Ce anume?

Îmi apăreau imagini într-un cotlon îndepărtat al minţii.

— Târgul de la Norwood. Fanioanele. Am vrut să mă duc. O bătusem pe mama la cap. Aproape i-

am târât în trăsură. Tu erai?

— Da, a rânjit el. Păcatele tale erau dornice. M-a imitat.

— Eram copil…

Sageous s-a uitat în jos, la Egan.

— Şi acum strigă.

M-a cuprins un foc rece.

— Păgâne, îţi zic eu ce păcate strigă. Strigă pentru un prăpăd şi mai mare. Vor companie. Şi am păşit spre el.

— Jorg, nu sunt aici.

— Ba cred că da.

L-am simţit cum încerca să-mi împăienjenească privirea şi să fugă în vis. Şi atunci am văzut-o. O fantomă. Katherine era roşie ca racul de furie şi mult mai frumoasă. Era o fantomă la umărul lui, aşteptând în locul unde voia să fugă, ca un miraj pe nisipul fierbinte, în timp ce buzele i se mişcau fără să scoată un sunet, intonând ceva. O vedeam călare, printre aceeaşi cavaleri pe care îi adusese de la palatul Prinţului de Arrow. Undeva în iureşul armatei, Katherine călărea orbită, ochii fiindu-i ocupaţi cu viziunile pe când făcea şi ea vrăji. Şi, cu fiecare cuvânt tăcut rostit, Sageous era şi mai prezent, şi mai *acolo*.

M-am întins după el.

— Am cunoscut un bărbat care nu era acolo…

Mâinile aproape că n-au găsit niciun păgân, aproape dispărând când îl apucam cu degetele. Ce îmi spusese Fexler? Totul e legat de voinţă. Dacă laşi deoparte craniile, fumul, vrăjile, vei găsi numai dorinţa.

— N-a fost acolo nici azi. Dacă îţi doreşti se îndeplineşte. Ce mi-aş dori să rămână mereu! Şi l-am găsit. Orice s-ar spune despre gustul amar, pe moment răzbunarea e mai dulce ca sângele, fraţii mei.

L-am înşfăcat de cap şi i l-am smuls de pe umeri, de parcă eu eram trol şi el doar om, căci mersese prea mult în vis, iar pielea îi era putredă, rupându-se ca pergamentul scrijelit cu care semăna. A scos nişte strigăte tăcute şi a încercat să moară. Dar l-am ţinut acolo. Am lăsat necromanţia să-l ferece în craniu.

— Nu e suficientă suferinţă în lume pentru tine. Şi focul care îmi ardea în sânge s-a aprins în mâini, a ars cu el, captiv acolo, şi l-a mistuit.

I-am aruncat capul spre trupele care veneau. A sărit peste pietre, cu pielea făcând băşici şi cu buzele ofilindu-se.

Arderea era prea plăcută pentru el. Am mers spre balista în flăcări, cu focul ducându-mi-se până la braţe.

— Jorg? m-a întrebat Makin cu o voce stinsă, pe jumătate sperând să nu fie observată.

— Mai bine fugi, i-am zis.

— Nu putem fugi mai repede ca ei, a mormăit Rike.

— De mine, i-am spus.

Focul a sărit când m-am apropiat. Era ca sticla, ca o fereastră. În spatele meu, Makin şi ceilalţi o rupseseră la fugă. Am râs. Bucuria, bucuria agresivă a distrugerii. De aia dansează flăcările. De fericire.

— E doar un foc, am zis şi ştiam că Gog se uită la mine.

Am intrat în flacără cu mâna şi l-am găsit, cu mâna lui albă într-a mea, cu bucăţi din trupul lui pierdut încă în pielea mea, conservându-mă. În centrul fiinţei mele, noua magie a focului – să-i spunem magie, înţelegere sau empatie – declarase război necromanţiei care încă îmi otrăvea sângele.

Trupele prinţului au trecut de Rigden Rock şi o suliţă mi-a zburat deasupra capului.

— Vino la mine, am zis, Frate Gog!

— Serios? m-a întrebat. Nu se va sfârşi – ca soarele în spatele muntelui.

Un milion de imagini mi-au trecut prin faţa ochilor. Chipuri, momente, locuri, fraţi de orice fel. Osteneala lumii. Şi focul a mistuit-o. Atunci am ştiut cum s-a simţit Ferrakind.

— Să ardă tot!

Şi Gog a intrat în mine. Un râu de foc care a înghiţit magia morţii, dând naştere la ceva nou, la un foc mai întunecat, care curgea ca o otravă ce mi se răsucea în jurul mădularelor.

Primii oşteni din armata lui Egan ajungeau la mine şi focul mi-a ieşit din mâini. Oamenii au fost sfâşiaţi, pielea ridicându-li-se ca spuma mării luată de vânt, oasele luându-le foc pe când cădeau. Focul întunecat se propaga, sărind de la om la om, pe când soldaţii încercau să fugă, să se întoarcă şi s-o ia la goană ca să-şi vadă tovarăşii neînţelegând şi mărşăluind înainte.

Mergeam printre ei şi moartea mergea cu mine.

Moarte şi foc. Ferrakind a strigat la mine din locul unde sălăşluieşte focul, un cântec al distrugerii, dând la o parte ceea ce mă compune. Ferrakind şi alţii pierduţi flăcărilor, toţi unul, uniţi, strigând după mine să mă alătur lor. Şi în locul uscat unde cad morţii erau alte voci, la fel de percutante, implacabile. Regele Mort s-a întins după mine pe cărările prin care necromanţia a ajuns în sufletul meu, inundându-mă. Aceştia doi printre cei muţi, ambii se luptau să pună stăpânire asupra mea, ca nişte câini pe un os. Şi, pe când se luptau, moartea şi flăcările înfloreau în jurul meu, iar oamenii mureau cu zecile, cu sutele, prăbuşindu-se în mormane urât mirositoare, aburinde, care urlau.

49

Ziua nunţii

Războinicul e călare pe un armăsar negru. Fumul învăluie ruinele castelului din spatele lui, iar vântul ce-l spulberă lasă să se întrezărească spaţiul dintre zidurile înalte şi distruse, plin cu cadavre. Acelaşi vânt îi ridică părul lung şi negru de pe umeri ca un fanion şi îi flutură ce a mai rămas din mantie. La stânga şi la dreapta ies din ceaţa războiului mai mulţi călăreţi, cu toţii războinici, cu armurile găurite, sfâşiate, mânjite cu funingine şi sânge. Un soldat uriaş cu zale duce stindardul: bourul provinciei Ancrath pe câmpul roşu al Renar. Vin câte unul sau câte doi, se mişcă

încet, de parcă distanţa mare de la care sunt văzuţi le-ar fi ştirbit din graba mişcărilor. Fiecare copită atinge pământul ca nişte uşi de mormânt care se închid, fără vreun sunet care să însoţească acţiunea. Fiecare săritură şi tresărire din şa durează o veşnicie.

Acolo unde noroiul tare se dezlipea de pe platoşa războinicului, pe metal se vede nuanţa de curcubeu a oţelului. Lângă el e un cavaler mai bătrân, brunet, zâmbind cu buzele lui groase, cu părul creţ lipit de frunte, un cap de vultur tronând pe scutul rotund, din cupru roşu, bronz şi argint, cu o sabie mare la şold şi cu un bici din fier negru la desagă. Un al doilea bărbat cu armură pe un cal alb de luptă e la stânga lor şi se simte comod în şa, ca orice lup-de-mare pe o punte ce se mişcă. Armura e lucrată cu gravuri gotice de pe Coasta Calului, mantia albastră în amintirea mării, iar pe scutul de turnir se află o navă albă şi un soare negru al Casei Morrow.

Un preot îi urmează, cocoţat nesigur pe un catâr neastâmpărat. Vântul îi flutură firele de păr cărunte pe faţa morocănoasă.

Bărbatul din mijloc, vârful de săgeată al acestei armate, se uită drept în faţă. De desagă îi atârnă un craniu de lup. Un lup sau un ogar mare. Faţa îi e brăzdată de cicatrici, partea stângă e aspră şi schimonosită, de parcă sculptorul ar fi auzit un clopoţel prin care era chemat şi ar fi părăsit statuia la jumătate, lăsând creaţia neterminată. Deasupra unui ochi, fixat de marginea coifului cu nituri de fier, e un inel de

argint, suficient de mare să îi stea pe sprânceană şi pomete. Dacă ai şti că marginea e brăzdată, ţi-ai imagina că le-ai vedea, dar sunt prizonierii distanţei dintre noi, la fel ca orice mesaj în acea privire de la o mie de metri distanţă.

M-am plictisit să mă uit la mine şi am ridicat inelul ca să nu am niciun obstacol în faţa ochilor.

*

M-au găsit gol, arsese tot de pe mine, mai puţin sabia pe care încă dansau flăcările. Focul a rămas ore întregi pe lamă şi chiar şi acum, din când în când, mai văd flăcările în oţelul ei. I-am dat un nume primei săbii. Îi zic Gog, deşi cred că are doar o mică parte din el, ca acel ecou al lui Fexler Brews, care s-a împuşcat cu un Colt de calibrul.45 cu multă vreme în urmă, într-o cameră de inerţie. A zis că lumea s-a învârtit. Şi l-a lăsat în urmă.

Am deschis ochii când m-a învelit Makin în mantia lui. Rana de la piept era doar din margini trandafirii şi cusături albe – focul arsese orice urmă de necromant din mine şi, cum a dat greş, cum l-a potolit moartea şi pe Gog. Am simţit lipsa amândurora, ca nişte spaţii libere în lume. Gog şi-a găsit sfârşitul. N-o să-l mai văd niciodată.

Focul m-a părăsit, căci a fost dintotdeauna al lui, niciodată al meu, la fel şi necromanţia. Poate că acum am haine şi armură, dar sunt gol în lume din nou, neavând decât o minte brici, limbă şi o sabie Ancrath care să mă scoată la liman.

Cred că, dacă Ferrakind şi Regele Mort nu s-ar

fi luptat pentru mine, dacă fiecare ar fi fost atent la mine când m-am deschis tărâmurilor lor şi am lăsat acele locuri să iasă prin mine, abandonându-mă lor, aş fi fost cerut. Asemenea puteri nu pot fi cunoscute, nu fără un preţ, iar preţul ar fi presupus să pierd motivele pentru care vrei puterea. Şi e un sacrificiu pentru care aş fi luptat atunci, cu braţele a mii de oameni ridicate împotriva mea. În cele din urmă, fraţii mei, voi plăti orice preţ ca să câştig acest joc al nostru. Niciun sacrificiu nu e prea mare ca să-i opresc să facă ce vor cu mine.

*

Mergem călare spre Arrow. Cred că îmi datorează cel puţin un castel. Şi un palat ar fi drăguţ. Şi toţi prezicătorii morţi şi toţi ghicitorii viitorului – acum suntem prieteni. *Sunt* Prinţul de Arrow. Întrebaţi-l pe Părintele Gomst. A fost acolo şi a văzut cu ochii lui când Dumnezeu şi-a întors spatele. Egan m-a adoptat în familia lui. Şi acum a murit. Nu de mâna mea, ci călcat în picioare de oamenii lui. Aşadar eu sunt Prinţul de Arrow, mă îndrept spre casă, am dreptul meu să fiu împărat, cum s-a şi prezis, şi voi sta pe tronul de aur de după Poarta de Aur.

Mergem călare spre Arrow, o avalanşă care bubuie dinspre ţinuturile de jos. Lumea mi se va pune la picioare. Cutia e deschisă, amintirile sunt libere, răutatea şi păcatele au scăpat şi ele. Nu mai sunt băiatul sălbatic, aproape matur. El face parte din trecut, iar în curând curbura pământului îl va

ascunde, pe când anii se vor strânge. Nu mai sunt băiatul acela, iar fărădelegile lui nu-mi mai pătează mâinile. Merg călare spre Arrow. Mă voi scufunda până la umeri în sânge, dacă e nevoie, atât de adânc, încât niciun râu nu mă va spăla, deşi îşi croiesc drum prin munţi. Visele mele sunt ale mele acum, întunecate şi pure. Dacă le-ai şti, Frate, stai în calea mea.

I-am spus lui Sageous că păcatele mele strigau pentru mai mult şi am de gând să le ofer companie. O să pârjolesc şi o să torturez pământurile lui Orrin, iar moştenirea înecată în sânge a lui Egan va fi a mea. O să fiu Regele de Arrow, al Normardiei, al Conaught, al Belpan, al Mlaştinilor Ken, al Orlanth şi al Înălţimilor Renar. O să iau pământurile şi o să fac din popoare arma mea. Prin foc şi sânge o să le conving să mi se supună, căci e un joc fără reguli şi, dacă o să îngenunchez iadul, o să izbândesc.

Acum, când scriu, suntem în tabără după o zi grea călare. Scriu lateral pe paginile albe şi scumpe. Poate că ele au fost făcute pentru gânduri mai nobile, dar eu mi le aştern pe ale mele. Sageous şi-a scris cuvintele pe piele şi asta l-a şubrezit. Tata le ţine pentru el şi e mai puţin uman. Pe-ale mele le aştern aici, ca şi cum cerneala şi hârtia ar putea să mă absolve de vină. Doctorilor le place să scoată sângele din om, ca să iasă umorile rele, pentru ca omul să înfrunte lumea renăscut. Poate că ar trebui să-i dea o pană şi să lase otrava să picure din el când lasă sângele în scopul urmărit.

Paginile mele sunt lângă ale lui Katherine, scoase din ruinele de sub Rigden Rock. Le-am văzut arzând. Am văzut-o printre flăcări, cu calul nechezând. Sau poate a fost un vis în întunericul de după. Oricum, vântul i-a împrăştiat cuvintele printre morţi şi eu le-am urmat până la leşul unui catâr de povară. Odată am zis că sentimentele sunt prea puternice ca să dureze. Pot doar să ardă. Să ne facă scrum. Şi am ars amândoi, dar tot o doresc. Deşi, dacă ar sta acum lângă mine, doar m-ar urî şi mândria m-ar îmboldi să o înţep şi eu cu limba.

Mândria a fost mereu slăbiciunea şi puterea mea, dar doar de trei lucruri sunt mândru. Primul: am urcat pe degetul lui Dumnezeu ca să fiu singur acolo, sus, şi să am o nouă perspectivă. Al doilea: m-am dus la munte pentru Gog, deşi n-am putut să-l salvez de focul lui, aşa cum nimeni nu poate să mă salveze pe mine de al meu. Şi al treilea: m-am luptat cu maestrul spadasin Shimon, împresurat de melodia sabiei, şi am creat ceva superb.

Mândrie o să tot fie, cât să mă înec, dar poate n-o să mai fie lucruri de care să fiu mândru.

Vin vremuri groaznice. Întunecate. Se tot deschid morminte şi Regele Mort se pregăteşte să navigheze. Dar lumea are lucruri mai groaznice decât morţi. Vin vremuri întunecate.

Vremea mea.

Dacă te supără.

Opreşte-mă.

NEMIRA // science fiction / **fantasy** / thriller

La 9 ani, Jorg a jurat că-și va răzbuna mama și frații și până la 15 ani a reușit. Acum are 18 ani și a ajuns deja rege, dar trebuie să țină cu dinții de ce a obținut prin trădare și vărsare de sânge.

Este bântuit de durerea trecutului, de atrocitățile comise și de furia pe care nu și-o poate stăvili. Toate astea în timp ce 20 000 de soldați mărșăluiesc spre porțile regatului său.

Jorg știe că nu poate câștiga în luptă dreaptă. Dar în subsolul castelului găsește niște artefacte străvechi. Unii le consideră magice, el însă știe că secretele lor îl pot ajuta să câștige.

„Un tur de forță. Să spui
că e impresionant e prea puțin.
O serie cu adevărat fenomenală."
Choice Book Reviews

NEMIRA

radio SEVEN | 103.4 fm

e-BOOK DISPONIBIL
NEMIRA.RO

ISBN 978-606-43-0469-8